

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALISON C. BAILEY

ŞİMDİKİ ZAMANIN

Kusursuzluğu

"Fazlasıyla...
işleyecek kadar... kusur..."

—Aestas Book Blog

*Annem Helen'e ve babam Dreher'in anısına.
Bana güçlü bir karakter, umut edebilme
yetisi ve muazzam bir mizah anlayışı
kazandırdığınız için teşekkür ederim.*

Giriş

Eğer mükemmel diye bir şey yoksa dünya neden var olmuş ki?

alo alo alo

"Amanda, sessizce oturup Emily gibi iyi bir kız olmalısın."

"Amanda, Emily'nin ödevlerine yardım etmesine izin vermelisin. O yine onur listesine girdi."

"Vay be, Emily ve sen kardeşsiniz ha? Ama o çok tatlı."

"Amanda, göğüslerin ne zaman Emily'ninkiler kadar büyüyecek?"

Emily'yi seviyorum. Her zaman mükemmel bir abla olmuştur. Emily, o ve arkadaşlarıyla takılmama izin verirdi, yani *bazen*. Aslında birkaç kere sorumluluğumu üstüne aldığı bile olmuştur. Dışı kadar içi de güzeldir. Benden önce doğması ve beni gölgesinde bırakması onun suçu değil. Her şeyde mükemmel olması da onun suçu değil. Ben de mükemmel olmak istedim. Ama beceremedim işte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama mükemmel Emily'nin gölgesinde yaşamayı kaldıramıyordum, çünkü o her şeye sahip olsa da, sahip olmadığı bir şey vardı: Noah Stewart. Ona sahip olan bendim.

Noah her zaman en iyi arkadaşım, suç ortağım, koruyucum, ruh ikizim, hayatımın aşkı olmuştu. Her şeyim. Bütün o güzellik, zekâ veya yeteneğe sahip değildim belki ama benim diyebileceğim, hayatımdaki tek “mükemmellik” olan Noah Stewart’a sahiptim ve onu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Günlük 1

Hayatım boyunca birçok şeyden emin olmadım fakat onu sevmem bunların arasında değildi. Bu dünyada olduğum her an, her dakika kalbim ona aitti. Bu konuda hiç şüphem yoktu. Ona olan sevgim çok farklı şekillere büründü ama daima, su götürmez bir gerçek olarak kaldı.

Size aşkı nasıl bulacağınızı, nasıl sürdüreceğinizi ve onunla nasıl baş edeceğinizi söyleyecek uzmanlar vardır. Biz aşkım karmaşık bir şey olduğuna inandırıldık. Aslında karmaşık olan aşk değil. Ona yüklediğimiz anlamlar onu zorlaştırıyor. Zekiysen, çok geç olmadan bunu anlayabilir ve basite indirgeyebilirsiniz.

AMANDA STEWART

NOAH STEWART

NOAH VE AMANDA STEWART ♡

alo alo alo

23 Mart 1990'da saat 10.57'de Güney Carolina Charles-
ton'daki Saint Francis Hastanesi'nde dünyaya geldim.
Noah da 23 Mart 1990'da saat 10.58'de benim doğduğum
odanın hemen sağındaki odada doğmuş. Doğumumuz-
da bizi ayıran o bir dakika hariç Noah ve ben her zaman
beraberdik. İlklerimizi hep birlikte yaşadık: İlk dişimiz,

ilk gülümsememiz, ilk kelimelerimiz... Aynı anda emeklemeye başladık. Hatta ilk adımlarımızı bile birlikte attık.

Noah'nın annesi tekrar çalışmaya başladığında, benim annem ev hanımı olduğundan Noah'ya bakmayı teklif etmiş. Annem iki çocuğa bakmanın tek çocuğa bakmakla aynı kolaylıkta olacağını düşünmüş. Genellikle bu doğru değildir. İki bebek demek çifte alt değiştirme, çifte bebek besleme, çifte çılgılık ve çifte baş ağrısı demektir. Ama Noah ve ben için bu geçerli değildi. Birlikte olduğumuz sürece biz mutlu bebeklerdik.

Noah ve ben ayrılmaz bir ikiliydik. Annem ikizlerin yaptığı gibi aramızda özel bir dil geliştirdiğimizi söylüyor. Çıkardığımız sesler daha önce bizi duymamış olanlara saçma sapan şeyler gibi gelebilirdi ama Noah ve ben birbirimizin ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyorduk. Noah beni hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu. O benim düşüncelerimi, ruh halimi ve hislerimi biliyordu, tıpkı benim onunkileri bildiğim gibi.

CADILAR BAYRAMI 1996

Altı yaşında olmama rağmen onun içinde iğrenç gördüğümü biliyordum. Bütün arkadaşlarımdan anneleri modern Amerika'nın hazır Cadılar Bayramı kostümleri gibi kolaylıklarını tamamen benimsemişlerdi. Ama annem, Emily ve benim için ev yapımı kostümler dikmenin muhteşem olacağına kendini inandırmıştı. Annem'in beş yaşında akıl hastalığına yakalanması tamamen Martha Stewart'ın suçu. Annemin yaratıcılıkla ya da sanatçı ruhuyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Emily prenses olmak istedi. Beş yaşından beri bale

dersleri alıyordu ve bu yüzden makul bir prenses kostümüne sahip olmak için bütün unsurlara sahipti.

Annem Emily'nin pembe tütülerinden birkaç tanesini aldı ve elbisenin alt kısmı için birini diğerinin üstüne yapıştırdı. Elbisenin üst kısmı da Emily'nin cırtlak pembe streç dans elbisesinden yapıldı. Annem kumaşın üstüne sıcak tutkal sürdü ve onun üstüne de bir avuç dolusu sim serpiştirdi. Ardından, yaratıcılığını folyo ve rengarenk misketlerden yaptığı taç ile sonlandırdı. Emily'nin kostümü çok kötü görünmüyordu. Eğer bir şeyin üstüne yeteri kadar sim dökerseniz insanların gözleri kamaşarak dikkatleri dağılacağı için o şeyin ne kadar çirkin olduğunu anlayamazlar.

Diğer taraftan ben kovboy olmak istemiştim. Bir kovboy kostümü hazırlanabilecek en kolay kostümdür. Gerekli olan şeyler bir kot pantolon, ekoseli gömlek, yelek, bir çift çizme ve bir adet şapkadır. Ve işte karşınızda kovboy! Sıcak tutkal veya sime gerek yoktu. İhtiyacım olan her şey vardı, tabii en önemli eşya dışında.

Onu gördüğümde annemle birlikte Target'taydık. Kıpkırmızı bir keçeden yapılmış ve ön kısmına da beyaz harflerle "kovboy" kelimesi işlenmişti. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Onu görünce kalbim pır pır etmişti.

Şapkayı kaptım ve heyecanla annemin yanına koştum. "Anne, şuna bak. Sence de gördüğün en güzel kovboy şapkası değil mi?" diye sordum.

Annem, "Çok güzel. Ücretsiz Raf Aletleri Simdişil.com'tey.org yerine koy. Alacağımız daha çok şey var," dedi reyonların arasında alışveriş sepetini iterken.

Yüzümdeki gülümseme bir anda kayboluvermişti. Şapkayı göğsüme bastırıp onun arkasından koştum. "Ama anne, buna ihtiyacım var."

“Ne için tatlım?”

“Hımm... Cadılar Bayramı kostümüm için,” dedim pis pis sırtıp gözlerimi devirerek.

“Bu sene kostümünü ben dikeceğim, Amanda. Bunu biliyorsun.”

Annem koridorda yürüyüp sepete koyduğu eşyalara benden daha çok önem verirken onu takip ettim.

“Ben bir kovboy olmak istiyorum. Yapılması en kolay kostüm. Şapka dışındaki bütün her şeyim tamam. Bu şapkaya ihtiyacım var anne” diye yalvardım.

Bana omzunun üstünden bakıp, “Neden bir kovboy olmak istiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü kovboylar çok havalılar,” dedim.

Sanki bu dünyadaki en bariz şey değilmiş gibi.

“Noah havalı bir şövalye olacak. Ben de havalı bir kovboy olmak istiyorum ve eğer bunu alırsak öyle olacağım. Lütfen anne!”

Annem durdu ve çömelip benimle aynı hizaya geldi. “Tatlım, sen *zaten* bu yılın en havalı Cadılar Bayramı çocuğusun,” dedi.

“Bu, şapkayı alabilirim demek mi oluyor?” Dudağımın kenarında yeniden bir gülümseme belirlediğini hissetmiştim. Büyük bir hevesle ağzından çıkacak olan “evet” kelimesini bekliyordum.

“Hayır. Tahmin et Cadılar Bayramı’nda ne olacaksın?” İçinde fırtınalar kopan gri mavi gözleriyle heyecanla gülümsedi. Ayağa kalkıp alışveriş sepetine doğru bakmaya başladı. Bana döndüğünde ise elinde açık sarı tüylerle dolu kocaman bir paket tutuyordu. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle ona baktım. “Tweety olacaksın! Çok eğlenceli değil mi?”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Buz kesilmiştim. “Ben Tweety falan olmak istemiyorum. Ben havalı bir kovboy olmak istiyorum. Neden bir kovboy olamıyorum ki?” diye sızlandım.

“Çünkü Tweety kostümü yapmak için ihtiyacım olan şeyleri çoktan aldım bile,” deyip elindeki tüy paketini sepete koydu.

“Aldıklarını geri koyup bana bu havalı kovboy şapkasını alabiliriz.”

“Amanda, bu yıl Tweety olacaksın. Benimle tartışmayı kes. Kız kardeşin gibi olmaya çalış biraz. O bana hiç sorun çıkarmıyor. Seneye kovboy olursun. Şimdi git ve o şapkayı yerine koy.”

Yenilginin hezeyanıyla omuzlarım düşmüş ve başımı öne eğmiş bir halde ayaklarımı sürüyerek o muhteşem kovboy şapkasını rafa geri koymaya gittim. “Ben aptal bir Tweety olmak istemiyorum, kovboy olmak istiyorum. Bu benim kostümüm,” diye homurdandım.

“Amanda, acele et. Daha çok işimiz var.”

Annem Tweety kostümü yapma konusunda o kadar takıntılıydı ki, şişkin yanakları ve dudakları olan mutsuz bir balon kafa gibi görüneceğimi düşünüp düşünmediğimi merak etmeye başlamıştım.

alo alo alo

Annemin şort ve tişörtümün üstüne giydirdiği soluk sarı mayoyla oturma odasında oturuyordum. Annem kucak dolusu malzemeye içeri girdi ve hepsini önüme serdi. Ellerini ovuşturarak, “Vay canına! Tamam, hadi işe koyulalım,” dedi. Annemin bu salak kuş kostümünü hazırlamak için bu kadar heyecanlı olmasına inanamıyordum.

Ben nefes almaya çalışırken annem de malzemelerini hazırlıyordu. “Anne?” diye seslendim.

“Hmmm?”

“Bu mayo çok sıkı. Nefes alamıyorum.” Ancak vakumlu elbise hurçları kadar oksijen alabiliyordum.

“Biraz sıkı olmak zorunda Amanda. Yoksa tüyler onu aşığı doğru sarkıtır. Sarkık bir Tweety olmak istemezsin, değil mi?”

“Ben zaten Tweety olmak istemiyorum,” diye söyledim.

“Yeter artık! Neden bu kadar zorsun anlamıyorum. Ablan kostümü hakkında hiç şikâyet etmiyor.”

“O istediği gibi bir prenses oldu da ondan.”

“Hadi başlayalım.”

Annem elişi sepetinden birkaç şey daha çıkardı ve sonra yapıştırıcı tabancasının fişini prize takmak için duvara doğru yürüdü. Arkasına döndüğünde silahı direkt bana doğrultmuştu.

Kaşlarım birden havaya kalktı. Sırtımdan soğuk terler boşanırken gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyordum.

“Beni sıcak yapıştırıcı ile vurmayacaksın değil mi? Söz veriyorum bir daha Tweety hakkında kötü şeyler söylemeyeceğim,” derken sesim titriyordu.

“Ah, Amanda çok dramatiksin. Üstüne sıcak yapıştırıcı damlatacak değilim. Üstündekiler varken tüyleri nerelere koyacağımı anlamaya çalışıyorum sadece.”

Sepetten kocaman bir bant çıkarıp küçük parçalar halinde keserek onları yuvarladı. Sonra da parçaları her yere tutturdu. Avuç dolusu açık sarı tüy alıp üstümdeki bantların üstüne yapıştırdı. Annem biraz daha galeyana geldiği zaman birkaç kez yere kapaklandım.

İşkence çemberinden beni kurtardıktan sonra üstümdeki tüyleri çıkarıp sıcak yapıştırıcı ile onları tekrar belirlendiği yerlere yapıştırırken annemi seyrettim. Derin bir nefes alıp odama geri döndüm. Bu manzarayı seyretmeye daha fazla dayanamazdım.

Cadılar Bayramı'nın sabahında oturma odasına gittim ve annemi kostümümünden düşen tüyleri toplarken buldum. Bu her gün karşılaştığım ve beni gülümsetip umutlandıran bir sahneydi. Eğer tüyler yapışmazsa kuş da olmazdı. Belki her şeye rağmen kovboy hayallerim gerçekleşebilirdi.

Boğazımı temizleyerek, "Anne, okula giderken Tweety kostümümü giymesem sorun olur mu? Bu gecedan önce kostümümü mahvetmek istemiyorum da," dedim. Annem bir avuç tüyü sehpayaya koyup tüyleri benden saklamaya çalışarak hızla ayağa kalktı ve bana döndü. Tweety'nin büyük bir tüy dökme sorunu olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Tüy öbeklerine bakarken birkaç kez elini boynunda gezdirip bir anlığına duraksadı.

"Tabii sorun değil. Gecedan önce onu toparlamak için zamanım olur. Okula kovboy kostümüyle gitmeye ne dersin? Kovboy olmaktan bahsediyordun değil mi?"

Bin kere hem de.

alo alo alo

"Şeker mi, şaka mı?" oyunu için hazırlanma zamanı geldiğinde annem bütün tüylerin mayoya tekrar yapıştığından emindi. Kovboy olma hayallerim suya düşmüştü.

Tweety kostümünün devamı, ayaklarım için altın sarısı renginde spreyci boyayla boyanmış tüylü bir panduftan oluşuyordu. Kostümünden biraz daha tüy artmıştı. Bu yüzden annem, Tweety'nin bir kafa bandına ihtiyacı olduğuna karar verdi. Sonra da neon sarı rengindeki bir kavanoz yüz boyası çıkardı. Çocuklarımızın yüzüne zehirli maddeler sürmenin kabul edilebilir ve alışılmış bir olay olduğuna 80'li yıllardan kalma bir şeye benziyordu. Aşağılamaya küçük bir eklenti olarak da başıma, kollarıma ve göğsüme avuç dolusu sim boca etti. Bu halimle Minik Kuş ve Liberace'in aşk çocuğuna benziyordum.

Artık zaman gelmişti. Gökyüzünden güneşin tamamen kaybolmasını dileyip, dışarıya çıkmayı olabildiğince ertelemeye çalıştım. Karanlığın benim dostum olacağını anlamıştım. Ilık bir geceydi. Bu yüzden Emily ve ben ceketlerimizi giymeye gerek duymadık. Bu sarı tüylerle kaplı kâbusu saklamak için ateşlenip yataklara düşmeye can atıyordum ama öyle olsaydı bile annem yine de umursamazdı.

Emily ve ben “Şeker mi, şaka mı?” oyununu her zaman birlikte oynardık. Elimden tutup zillere basıp insanlara “Şeker mi, şaka mı?” diye sormak onun göreviydi. Benim yapmam gereken tek şey şekerleri toplamaktı. Artık Emily on yaşına bastığından bu yıl arkadaşlarıyla gitmek istedi. Annem, benim düşünceme göre, Emily’nin benimle kalmak yerine arkadaşlarıyla gitmesine izin verip kutsal aile geleneğini bozduğu için bir ebeveyn olarak çok yanlış bir seçim yapmıştı. Beni hiç mi düşünmemişti? Emily yanımda olmazsa hiç şeker toplayamayacağımı anlamamış mıydı?

Dean’daki ağaçlı yolun sonunda duruyorduk. Ablamın arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşıp başka bir komşumuzun evine doğru gidişini seyrederken boğazım düğümlenmişti.

Annem korktuğumu hissetmiş olacak ki beni kendine doğru çekip, “Bunu yapabilirsin, Amanda. Artık kocaman bir kız oldun. Korkacak bir şey yok. Ablan tek başına kapı kapı dolaşmaya başladığında beş yaşındaydı. Ben hemen burada olacağım,” diye fısıldadı. Elimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Orada öylece durmaya devam ettim, donakalmıştım. Terk edilmiş gibi hissediyordum. Bundan nefret ettim. Kapılardan birini bir canavarın açmasından korkuyordum. Tabii ki mahallemizde hiç canavar görmemiştim ama her şeyin bir ilki vardı.

Ne kadar istesem de, tüylü ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Karnımda kelebekler uçuşurken yüzümün giderek yanmaya başladığını hissediyordum. Hareket etmekten korkuyordum. Gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Gerçi bunun nedeni yüzüme boca edilen zehirli kimyasallar olabilirdi.

Cesaretimi toplamaya çalışıp derin bir nefes aldım ve aşağı doğru baktığımda ayağıma dolaşan küçük bir tüy öbeği fark ettim. Gözlerimle evime kadar giden yoldaki tüy izlerini takip ettim. Bütün sokak tüylerimle kaplıydı ve sarı tuğlalardan yapılmış bir yol gibi görünüyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda gördüklerime inanamamıştım. Yanımdan küçük köpeği ile birlikte tam teknil Dorothy kostümü giymiş Andrea Morgan geçiyordu.

Omzumun üstünden anneme, sonra Dean'lerin ön kapısına, ardından tekrar anneme baktım.

Annem, "Hadi, Amanda. Bebek gibi davranma," dedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bir karar vermem lazımdı. Kaybedecek zaman yoktu. Her şeyi boş vermem ve kalan tüylerimin de dökülüp beni çıplak bırakmasından önce o kapıya gidip biraz şeker toplamam gerekiyordu.

Tekrar dönüp Dean'lerin evine baktım. Ellerinde ağzına kadar lezzet dolu çantalarla yürüyen arkadaşlarımı gördüm. Eğer harekete geçmezsem o lezzete sahip olmayacaktım.

Sonra, başlığının altından bakan açık mavi gözleri ve bir tutamı görünen koyu kırmızı saçlarıyla plastik zırh içindeki şövalyemi gördüm.

Yolda tek başına yürüyordu ve beni görünce doğrudan bana yöneldi. Çantası şekerle doluydu.

Yanıma geldiğinde gömleğinin kolu ile gözyaşlarımı sildi ve "Ağlama," dedi.

“Bu gece hiç şeker toplayamayacağım. Tüylerim dökülüyor. Sokağın ortasında çıplak kalacağım.” O kadar şiddetli ağlıyordum ki kelimeler ağzımdan birer hıçkırık gibi çıkıyordu. İkimiz de dönüp arkama baktık. “Bütün o tüyleri görüyor musun?”

“Çantanı aç.” Noah kendi çantasındaki şekerleri avuç avuç benimkine doldurmaya başladı.

“Noah, bütün şekerlerini bana vermene gerek yok.”

“Hepsini vermiyorum ki, yarısını veriyorum.” Sonra bana gülümsedi ve işte o an her şeyin yolunda gideceğini anladım.

Şeker transferini yaptıktan sonra elimi tutup beni Stevenson’ların evine doğru çekiştirmeye başladı. Elim aceleyle çekerek durdum. “Ne yapıyorsun?”

“Seni şeker mi şaka mı oynamaya götürüyorum. Korkacak bir şey olmadığını göstereceğim sana,” dedi.

Başımı kaldırdım ve Noah’nın güven veren gözlerine baktım. Elini sıkıca tuttum ve beni sonraki eve götürmesine izin verdim.

Noah beni evin önüne getirdi ve zile bastı. Kalbim hızla atmaya başlamıştı ve avuçlarım terliyordu. Kapı yavaşça açıldı. Şişman bir kedi kostümüyle Bayan Stevenson kapıya çıktı. Beni güldürmüştü. Noah benim çantanı açıp uzatabilmem, kendisinin de elini kostümüne silebilmesi için bir süreliğine elimi bıraktı. Bayan Stevenson o geceki cesaretim için bana ekşi elmadan yapılmış iki tane Blow Pops şekerini verdi.

Biz diğer evlere giderken annem gülümseyerek beni izliyordu. Elimde bir çanta dolusu şekerle, Noah ile el ele tutuşmuş bir halde son eve gittik. Merdivenleri tırmanmadan önce durup ona döndüm ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Teşekkür ederim, Noah.”

Gülümsedi. “Her zaman sana göz kulak olup, şekerinin olduğundan emin olacağım, Tweet.”

Sonsuza kadar üstüme yapışan lakabımı ilk defa o gün söylemişti ve Tweety kostümünden nefret etmeme rağmen Noah’nın bana Tweet demesini umursamamıştım. Aslında biraz da hoşuma gitmişti.

Günlük 2

Hayatın bilinmezliği berbattır. Bir bakarsın saçların rüzgârda savrulurken yükseklerde uçuyorsun, sonra bir bakmışsın ki yüzünde kocaman bir şaşkınlıkla kışının üstüne oturmuşsun.

alo alo alo

Her zaman bisiklete binme tutkum vardı. Bunu daha üç tekerlekli kırmızı bisikletime ilk oturduğumda anlamıştım. Büyük kızlar için olan bisikletimi sekizinci yaş günümde aldım. Şimdiye kadar yapılmış en muhteşem bisikletti. Kız arkadaşlarımla çoğunun bisikletinin rengi pembeyken benimkinin rengi sarıydı. Tweety travmasından tamamen kurtulmuştum ve şimdi en sevdiğim renk sarıydı. Şu işe bakın!

Bisikletim çok güzel ve farklıydı. Gidonundaki püsküller beyaz, sarı ve gümüş rengi simli iplerden yapılmıştı. Sepeti beyaz ve gümüş rengiydi. Beyaz selesindeki gümüş benekler güneş vurduğunda yanıyormuş gibi görünüyordu. Ön tekerleri beyaz ve gümüş renkli boncuklarla kaplıydı ve arka tekerleri de motor sesi çıkarıyordu. Evet, sarı ve gümüş rengi bisikletin üstünde çok havalı bir görüntüm vardı.

alo alo alo

Yan destek tekerlerini çıkaralı iki hafta olmuştu. Noah ve ben okuldan sonra eve gidip derslerimizi yaptıktan sonra yola koyulmak için sabırsızlanıyorduk. Benim en fazla üç ev ötemizde olan Porter'ların evine kadar gitmeye iznim vardı. Ama Noah mahallenin her yerine gidebiliyordu. Bir yılı aşkın bir süredir kırmızı ve siyah renkli Schwinn BMX marka bisikleti sürüyordu ve onun üstündeyken muhteşem görünüyordu. Sadece ön ve arka tekerleri ile hareketler yapmıyor, aynı zamanda tek elini bırakıp iki tane çöp tenekesinin üstünden de atlayabiliyordu. Noah çok havalıydı. Sekiz yaşında olup da sadece iki haftadır destek tekerlekleri olmadan bisiklete biniyor olmam benim o kadar havalı olmadığımı kanıtıydı.

Porter'ların evine kadar gitme konusunda bir sorunum yoktu ama iki hafta sonra daha da uzaklara gitme fikrinin cazibesi beni yiyip bitirmeye başladı. Her gün annemden Noah'ların evinin etrafında dolaşmak için izin istedim ama her defasında bana hayır dedi.

Noah'nın bana izin verilen sokakta aşağı yukarı gitmekten sıkıldığını biliyordum. Bunu bana kendisi söylemedi. Ama birbirimizi anlamak için kelimelere hiçbir zaman ihtiyacımız olmamıştı.

"Tweet, gerçekten endişelenmene gerek yok. Hâlâ hareket egzersizlerimi yapabiliyorum. Çok yakında annen bizim eve kadar gitmene izin verecektir. Bisiklete şimdi daha iyi biniyorsun."

Yakında ama benim için gerekli olan zamanda değil. Daha uzağa gitmek için can atıyordum.

Yan yana bisiklete biniyorduk. Sesimi alçaltarak, "Hadi şu işi yapalım," dedim.

Noah şaşırmış bir ifade ile bana bakarak, "Neyi yaptım?" diye sordu.

"Hadi şu bebekleri sizin oraya gezmeye götürelim."

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Annen çıldırır ve başımız belaya girer.”

“Hiçbir zaman bilmeyecek ki. Sadece bir kere gideceğiz ve tam zamanında geri döneceğiz. Lütfeen, Noah. Bisiklete iyi bindiğimi söylemiştin.”

Önce uzağa baktı ve sonra bana döndü. “Bizim eve kadar gidip döneceğiz. Daha fazlası yok.” Ağzından çıkan her şeye katılarak heyecanla başımı salladım. “Sadece bir kere. Çok ciddiym, Tweet. Bana söz ver.”

Kalbimin üstüne çarpı atarak, “Söz veriyorum,” dedim.

Annemim penceren bize bakmadığından emin olduktan sonra bisikletlerimizi sürmeye başladık. Porter’ların evini geçene kadar farklı bir şey hissetmedim. Ama onların evini geçtikten sonra heyecanım tırmanmaya başladı. Bunu gerçekten yapıyordum. Kalbim göğsümü parçalayacak gibiydi ve damarlarıma adrenalin pompalanıyordu. Bu his inanılmazdı. Sanki uçuyor gibiydim.

Noah yanımda bisiklet sürerken bana tezahürat yapıyordu. “Harikasin, Tweet! Neredeyse bizim eve vardık.”

Hızlanarak benim önüme geçti. Noah’nın benimle gurur duyduğunu bilmek beni çok mutlu etmişti. Yeryüzünde bundan daha güzel bir duygu olamazdı. Sonra olanlar oldu.

Ne yaptım bilmiyorum ama birden bisikletin gidonu sallandı ve kontrolü kaybettim. Bir salisede yüzüstü yere kapaklandım. Bacaklarım bisiklete dolandı. Noah arkasına baktığında artık onu takip etmediğimi görmüş olmalıydı. Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

“Tweet!” diye çığlığı bastığımı duydum.

Olabildiğince huzla yanıma gelip yere atladı ve bisikletinin yere düşmesini umursamadı. Avuçlarım yanmaya başlamıştı ve sol bacağımdan akan kanı hissedebiliyordum.

Noah'nın panik halindeki sesini duydum. "Dayan, Tweet. Ben buradayım. Hareket edebiliyor musun?"

Bacağıma dolanan bisikleti yavaşça çekti ve diğer tarafa attı. Yanımda diz çöküp ayağa kalkmama yardım etti. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Ellerim sanki yanıyormuş gibiydi. Noah avuçlarımı serinletmeye çalışıp onlara üflerken ellerimi kaldırdım. Sol dizim kanıyordu ve yarım pislik ve kum doluydu. Noah bluzunun altıyla kanın temizleyebildiği kadarını temizledi. En büyük hasar dizimdeydi. Derim tamamen yüzülmüştü ve bir tarafa sarkıyordu. Açık kırmızı etten kanlar sızıyordu. Dizime baktığımda daha çok ağlamaya başladım. Noah elini omzuma dolayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

Beni kucaklayıp, "Çok üzgünüm, Tweet. Seninle kalmalıydım. Sana bakacağım, söz veriyorum. Yürüyebilir misin?" Ayağa kalkmama yardım etti. Ağırlığımı sol bacağıma verince yaşadığım acı bıçak gibi keskindi. Dizim mahvolmuştu.

Hıçkırmaktan konuşamıyordum. Yürüyemiyorum. Çok canım yanıyor."

Yoldan çekilmemiz gerektiği için Noah, komşumuzun ön bahçesindeki çimlere oturmama yardım etti.

"Anneni alıp buraya gelene kadar bekleyebilir misin?"

Hızla başımı salladım. "Hayır, hayır, hayır! Anneme söyleme, lütfen Noah. Bisikletimi benden alır ve beni bir daha dışarı çıkarmaz." Noah kararını verirken ben endişe ile nefesimi tutuyordum.

Sonra beni yerden kaldırdı. Sol kolunu bacaklarıma altına, sağ kolunu da sırtıma doladı. "Kolunu boynuma dola."

Söylediği gibi yaptım. Noah beni sokaktan aşağı doğru taşıırken başımı onun omzuna koydum. "Çok ağır

değilim, değil mi?" diye sordum. Hâlâ Noah'dan daha küçüktüm ama geçtiğimiz sene biraz büyümüştüm.

Gülümseyerek, "Tüy gibi hafifsin," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bizim eve, ilkyardım çantamız var."

Noah'nın anne ve babası arka bahçeyle ilgileniyorlardı. Bu yüzden sessizce Noah'nın odasına sızışabilirdik. Yavaşça beni yatağına oturttu ve ilkyardım çantasını almaya gitti.

Oturup Noah'yı beklerken aklımdan annem veya babam bunu öğrenirse beni nasıl cezalandıracakları hakkında aklımdan milyonlarca fikir geçiyordu. Odanın kapısının sesi beni kötü düşüncelerimden kurtardı. Noah kapıyı sessizce kapatıp yatağın üstüne benim önüme oturdu. Dizime baktı. Başını kaldırdığında gözleri dolmuş gibiydi. Bana yaklaştı ve kollarını omuzlarıma doladı. Ben de beline sarıldım.

"Teşekkür ederim, Noah," diye fısıldadım.

"Ne için?" Saçlarımın içinde nefesini hissettim.

"Benimle ilgilendiğin için."

Gözlerini silip sırtını yatağın başına yasladı ve antiseptik bir mendil ile yavaşça yüzümü temizlemeye başladı. Mendil yüzümdeki sıyrıklara değdikçe acıdan geri çekiliyordum. Noah'nın yüzümü temizlerken canımı yakmaktan korktuğunu gördüm.

"Söz veriyorum, Tweet, bir daha başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Hafifçe gülümsedim. Baska bir mendil açtı ve beni incitmemeye çalışarak ellerimi ve dizimi temizledi.

İşini bitirdiğinde yüzüm ve ellerim o kadar da kötü görünmüyordu. Kırmızılıklar ve yanma hissi yok olmuştu. Dizim çok kötü haldeydi. Noah oraya antiseptik merhem sürüp büyük bir yara bandı ile kapadı. İlkyardım çantası-

nı yerine koymaya gittiğinde ben odasında onu bekledim. Dönmesi uzun sürdü. Nihayet kapı açıldığında rahat bir nefes aldım. "Neredeydin? Bir saattir yoktun?"

Başını sallayarak sırtıttı. "Yirmi dakikadır yoktum. Gidip bisikletlerimizi almam gerekti. Sonra sana bunu getirirken annem mutfakta beni durdurdu." Elinde, üstünde çatal olan kocaman çikolatalı bir kek tutuyordu. Keki bana uzattı. "Ne işler karıştırdığımı öğrenmeye çalıştı."

Ağzım kek ve şekerleme dolu bir şekilde, "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Burada olduğumu. Akşam yemeği için kalıp kalmayacağını sordu. Babam hamburger yapıyormuş."

"Annemi arayıp burada olduğumu söylemem ve izin istemem lazım." Gözyaşlarımın gözlerimde biriktiğini hissedebiliyordum. Annemin sesimi duyduğu anda bir şeyler olduğunu anlamasından korkuyordum.

"Aramana gerek yok. Eğer kalacaksan annem arayıp söyleyecek."

Yeniden derin bir nefes aldım. Bu bana dizimin biraz daha iyileşmesi ve ellerimle yüzümdeki kızarıklıkların geçmesi için zaman kazandırmıştı.

Ben kek yerken Noah'nın bana baktığını fark ettim. Çatalımı uzatıp, "İster misin?" diye sordum.

"Yok. Senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Çatalı ona daha çok yaklaştırıp, "Biraz al," diye ısrar ettim.

Tabağı ona doğru uzattığımda Noah çatalı yakalayıp kekten büyük bir parça aldı. Kek bitene kadar çatalı değiş tokuş ettik.

Tabağı bıraktıktan sonra Noah ellerini başının altına koyup uzandı. "Daha iyi mi?"

"Evet, çok daha iyiyim," dedim.

"Güzel. Bunun yardımı olacağını anlamıştım."

“Ne?”

“Çikolatalı kekin.”

“Evet de ne alaka?” diye merakla sordum.

Noah gülümsedi. “Çünkü çikolatalı kek acıları dindirir ve her şeyi daha iyi bir hale getirir.”

Günlük 3

*Birini başka birinin gözünden gördüğünde,
dünyan bir anda değişir.*

alo alo alo

Sezonun son beyzbol maçındaydık. Noah şehir ligindeki Tigers takımının yıldız oyuncusuydu. Bu, Noah'nın bu takımda oynadığı son yıld. Birkaç ay sonra lisede ilk yılımıza başlayacaktık. Noah muhteşem bir beyzbol oyuncusuydu, bu yüzden de okul takımına gireceğine hiç şüphe yoktu.

Benim beyzbol bilgim tam olarak sıfırdı. Bu maçlara ezelden beri gidiyordum. Bu yüzden konu hakkında derin bilgilere sahip olduğumu düşünebilirdiniz. Ailedeki sportif kişilik ben değil Emily'ydi. On yaşından beri basketbol oynuyordu ve lisedeki ilk yılında koşuya başlamıştı. İki spor dalında da kupaları vardı. Sürpriz! Gerçekten, bu maçlara gelmemin tek nedeni onayla <https://rantey.org> destekleyip tezahürat yapmaktı.

Noah beyzbol oynamaya dört yaşında başlamıştı ve beyzbol ile ilgili her şeye çabucak âşık olmuştu. Oyunu hiçbir zaman anlamamış olsam da cumartesi günleri

Noah'yı sahada izlemekten başka yapacak daha güzel bir şeyim yoktu. Beyzbol onu hem heyecanlandırıyor hem de mutlu ediyordu. Onu bu şekilde görmek hiç anlamadığım bir oyun boyunca orada oturmaya değirdi.

Yeni arkadaşım olma potansiyeline sahip olan Beth Sanders'ı maça davet etmeye karar verdim. Yaklaşık üç hafta önce ailesiyle birlikte yan binamıza taşınmışlardı. Hâlâ arkadaşlığımızın deneme sürecindeydi. Şimdiye kadar gayet iyi gitmişti ama daha onu Noah ile tanıştırmamıştım. Zümrüt yeşili gözleri, siyah dümdüz saçları ve koyu ten rengiyle egzotik bir görüntüsü vardı. Yüz hatları, burnu, elmacık kemikleri ve çenesi benimkinin aksine oldukça keskindi. Benim yüzüm yuvarlak ve yanaklarım tombuldu ya da bana öyle geliyordu. Beth benden daha uzun ve daha zayıftı. Bacakları yerden metrelerce uzundu. Biraz erkek delisi olsa da kesinlikle bir sürtük değildi. Birlikte takılmak için gayet eğlenceli bir tipti.

"Vay, burada yaşamayı seveceğim. Burası yakışıklılarla dolu," dedi Beth tribündeki yerimize giderken. "Bu da kim?!"

Sahaya dönüp, "Kim?" diye sordum.

"Şimdi vuruş yapan?"

"O benim Noah'm."

"Senin Noah'n mı? Sadece bir ablan olduğunu ve soyadının Kelly olduğunu sanıyordum."

"O kardeşim değil, en iyi arkadaşım," dedim.

Kafası karışık bir halde yüzünü buruşturarak, "En iyi arkadaşın mı? Bir erkek en yakın arkadaşın olamaz," dedi.

"Nedenmiş?"

Dudaklarını bükerek, "Bu normal değil. Garip," dedi. Noah ile arkadaşlığımızın normal olmadığını düşünmek benim için çok zordu. İkimiz ile alakalı her şey bana daima dünyadaki en normal şey gibi gelmişti.

Beth lafı uzatmaya devam etti "Ayrıca, özellikle bu tipte bir çocuk en yakın arkadaşın olamaz," dedi.

"Bu tipte bir çocuk mu? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sakin bana onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmediğini söyleme?"

"Bunu hiç düşünmedim."

Beth ofladı. "Sana inanmıyorum!" dedi ve sonra duraksayıp, "Sen lezbiyen misin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır!"

"Soruyorum çünkü sadece bir lezbiyen Noah'nın yakışıklı olmadığını düşünebilir."

Soğuk bir tavırla, "Seninle arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum," dedim.

Bana güldü. "Ah, hadi ama. Ona bir baksana. Vücudu deli bir şey."

"Bence *sen* deli bir şeysin."

"Harika bir üçgen vücuda sahip. Geniş omuzlar, dar bir bel ve inanılmaz bir popo."

"Bence asıl *sen* inanılmaz bir poposun." Noah hakkında böyle konuşmasından oldukça rahatsız olmuşum.

"Daha kollarına ve bacaklarına gelmedim." Neredeyse nefesi kesilmişti.

Car car konuşmasını kesmeyi umarak elimi havaya kaldırdım. "Onu nereden tanıyorsun?" diye sorarken soluk soluğaydı.

"Biz birlikte büyüdük. Hayatımda onsuz geçirdiğim tek bir gün bile yoktur. Ailelerimiz bile birlikte tatile giderler."

"Nerede oturuyor?" Beth, Noah hakkında giderek daha çok meraklanmaya başladı.

Cevap vermeden gözlerimi ona diktim.

"Bizim mahallede mi oturuyor?" Hiç cevap vermedim.

"Aman Tanrım! Bizim mahallede oturuyor. Bizi neden

tanıştırmadın? Bana hiç anlatmadın. Bizi tanıştırmak zorundasın.”

Bir kere Noah hakkında konuşmaya başladığında sözcükler ağzından o kadar hızlı dökülmeye başladı ki, onu çok zor takip edebildim. Bu kadar hızlı ve heyecanla konuştuğu için omzuna yumruk atma isteği duydum.

Alay eder gibi gözlerimi devirip, “Tamam. Bunu çok yakında yapacağım,” dedim.

Beth hakkında bir yargıya varacak kadar iyi tanımıyorum onu ama bence bir tedaviye ihtiyacı vardı.

“Hadi Amanda, ön tarafının da arkası kadar inanılmaz olup olmadığını görmem lazım.”

Başımı sallayarak ona kızgınlıkla baktım.

Beth oyunun geri kalan kısmında sadece Noah’ya değil, yakışıklı gördüğü bütün çocuklara, ki bunlar takımın çoğunluğunu oluşturuyordu, arzuyla bakmaya devam etti. Hatta Koç Sawyer’ın bile yakışıklı olduğunu düşündü ama adam yaşlıydı. En az kırk yaşında vardı.

Oyun neredeyse bitmek üzereydi. Vuruş yapma sırası Noah’daydı. Skor berabereydi. Eğer Noah bu atışı yaparsa Tigers ilk defa şehir liginin şampiyonu olacaktı.

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Top atıcı birkaç saniye bekleyip doğrudan Noah’ya hızlı bir atış yaptı. Top ile beyzbol sopasının birleşmesinden çıkan ses yeni ateşlenmiş bir bomba gibiydi. Noah beyzbol sopasını fırlatıp, daha önce hiç görmediğim kadar hızlı koşmaya başladı. İlk köşeyi döndü, sonra ikincisini sonra da üçüncüsünü... Son köşeye kayarak ulaştı. Hakem, “Sayı!” diye bağırduğunda Noah, Tigers’ı şampiyonluğa götüren şehir ligi efsanesi oldu. Kalabalık zıplama tezahürat ederek çığına döndü.

Ayağa kalkıp Noah’nın takım arkadaşlarının onu kaldırıp omuzlarında taşımalarını seyrettim. Onu heyecanla

“Biliyorum. Tebrikler! Başardın işte! Seninle gurur duyuyorum.”

Şapkasını çıkarıp kafama taktı. Şapka Noah’nın teriyle sırlıslam olmuştu ama bunu hiç umursamadım. Birkaç saniye boyunca yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra, birinin boğazını temizlemesiyle irkildim.

“Ah, Noah, bu Beth. Daha yeni...” Cümlenin sonunu getiremedim.

Neden bizim mahalleye taşındığını söyleyemediğimden emin değildim. Bunu bir sır gibi saklamaya çalışmıyordum elbette. Diğer taraftan Beth ona nerede oturduğunu anında söyleyecekti. O an Noah için çok korumacı davrandığımı hissettim. Beth’in ona bakışından ve onunla ilgili söylediklerinden rahatsız olmuşum. Beth kendi Noah’sını bulmak zorundaydı. Bu Noah çoktan kapılmıştı.

Günlük 4

*Dost dediğin, içinden geçirdiğin şarkıyı bilir ve sözlerini
unuttuğun zaman sana onu söyleyebilir.*
—Anonim (Kahretsin, keşke bunu ben yazmış olsaydım!)

o o o o o

Noah mahalledeki parkta piknik yapmak için oturduğumuzda, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Burası bizim yerimiz olmuştu. Yaz tatilinin son zamanlarıydı. Haftaya bu zamanlar lisedeki ilk yılımıza başlayacaktık. Bu gecenin tadını çıkarmak istiyordum. Çünkü bir kere okul başladı mı burada geçireceğimiz zaman kısıtlı olacaktı.

Charleston'daki yazlar çok sıcak ve nemli geçerdi. Bu gece hafif bir rüzgâr esiyordu. Bu yüzden diğer günlerde olduğu kadar sıcak değildi. Çekirgeler etrafımızdaki ağaçlarda şarkı söylüyor ve süs havuzundaki ördeklerin ayaklarını çırpmalarıyla hafiften bir su sesi geliyordu.

Noah bana çok yakın oturuyordu. İkimiz de kısa şort giymiştik ve açık olan tenlerimizin birbirine değmesi yeni ve heyecan verici bir şeydi. Yazdan hemen önce Noah'nın bana karşı daha sevgi dolu olduğunu fark etmiştim. Noah bana karşı her zaman çok sevecen olmuştu,

ama son zamanlarda bana daha çok sarılıyor, elimi daha sık tutuyor ve bana daha yakın oturuyordu. Bu hoşuma gitmişti, hem de çok. Bana her defasında bu kadar yakın olması beni ürpertiyordu.

Onun kulaklığından müzik dinliyorduk. İkimiz de büyük bir müzik hayranıydık; alternatif, indie, punk, rock, vesaire... En sevdiğimiz müzik grubu olan Lifehouse şu anda kulaklıktan bangır bangır çalışıyordu.

Gözlerim kapalı, müziğin içime işlemesine izin verip sağa sola sallayarak, "Muhteşemler," dedim. "CD'deki şarkıların hepsi mükemmel. Ama en sevdiğim şarkı 'Her şey' şarkısı."

"Benimki de. O şarkı bana seni hatırlatıyor," dedi.

Doğru duyup duymadığımdan emin olmayarak bir anda dönüp ona baktım. Sonra aşağı doğru bakıp gözlerimi tekrar kapadım. Şarkı bittiğinde Noah'ya baktım ve onu yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana bakarken yakaladım.

"Neye gülüyorsun?" diye sordum.

"Sana. Sen müzik dinlerken seni seyretmeyi seviyorum. İçinde kayboluyorsun."

Ben altdudağımı kemirirken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. Kulaklığın bendeki tekini ona verip gülümsedim.

"Sence yakında turneye çıkarlar mı?"

Noah omuz silkerek, "Belki," dedi.

"Buraya gelirlerse mutlaka gitmeliyiz. Eminin konserde şahanedirler."

Aniden masaya hoplayıp tam önüme oturdu. Şortunun arka cebinden iki tane bilet çıkarıp önüme koydu. Saklamaya çalışsa da yüzündeki sırıtma daha da büyüyor ve her saniye daha da tapılası bir hal alıyordu.

“Sahne Sanatları Merkezi’nde, üç hafta sonra, sen ve ben, Tweet,” dedi heyecanla.

Söylediklerini anlamam birkaç saniye aldı. Bu ikimizin de ilk konseri olacaktı. Heyecanımı gizlemek çok zordu.

“Şaka yapıyorsun!”

“Hayır.”

Zıplayıp üstüne atladım. Noah altta ben üstte yere kapaklandık. Soluk soluğaydık ve kahkahalarla gülüyorduk.

“Noah Stewart, sen bir kızın sahip olabileceği en iyiden de iyi bir dostsun.”

“Muhteşemim değil mi?” deyip bana içimi yakıp kavuran baştan çıkarıcı pis bir gülücük fırlattı.

Sesimi alçaltıp, “Evet, öylesin,” diye cevap verdim.

Orada öylece, gözlerimiz yine birbirine kenetlenmiş ve burunlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde uzandık. Noah’nın gözleri inanılmazdı. Gözleri açık maviydi ve o kadar parlaklardı ki sanki arkalarında ateş yanıyordu.

Keşke onunki gibi gözlerim olsaydı. Benimkilerin rengi çok tuhaftı. Annem her zaman gözlerimin camgöbeği mavisi olduğunu söylerdi. Camgöbeği mavisi nasıl bir renkti ki? Camgöbeği mavisinin büyük boy Crayola marka boyalarda en az kullanılan renk olduğundan emindim.

Bir an önce Noah’nın üstünden inmem gerektiğini biliyor ama yapamıyordum. Noah altımda, bacaklarımın arasında durmaktan memnun gibi görünüyordu. Avuçlarımı onun göğsüne bastırırken vücudunun ne kadar sağlıklı ve sağlam olduğunu hissedebiliyordum. Dört yaşından beri beyzbol oynayıp edebiliyordum. Aynı zamanda ne kadar heyecanlı olduğunu da hissediyordum. Ona bu şekilde sarılmadan önce buna benzer bir şey hissetmemiştim. Şaşırtıcı bir şekilde hiç korkmuyordum. Aksine, kendimi iyi hissediyordum.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Diliyle dudaklarını yaladığını görünce sıcak bir duygu sardı bedenimi. Midede kelebekler takla atıyorlardı. Gelişigüzel ve hızlı olan nefeslerimiz derinleşip yavaşladı. Tam olarak neler olduğundan emin değildim. Noah benim en yakın arkadaşım. Onu her gördüğümde heyecanlanıyordum ve bütün zamanımı onunla geçirmek istiyordum, ama o anda hissettiğim öncekilerden çok daha fazlasıydı.

Noah'nın bakışları dudaklarıma indi. Yavaşça yüzüme kaydı ve sonra tekrar gözlerimde durdu. Yüzüne düşen saçımı tutup kulağımın arkasına attı. Yanaklarım ve kulağım onun dokunmasıyla ürperiyordu.

Onunla dalga geçerek, "Bu biletleri bana sormadan aldığına göre kendine çok güveniyorsun demek. Ya seninle gitmek istemezsem?" dedim. Sesim o kadar alçaktı ki neredeyse bir fısıltıya benziyordu.

Noah, "Mümkün değil. Ben kızımı tanırım," diyerek gülümsedi. Bana 'kızım' demesini sevmiştim. Boğazını temizleyip, "Kalksak iyi olacak," dedi.

"Ah, evet. Özür dilerim." Yanaklarım al al oldu.

Noah'nın üstünden yuvarlanıp yanında oturdum. O hemen kalkmadı. Sanırım sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı; tıpkı benim gibi.

Ayağa kalktığında elini bana uzatıp kalkmama yardım etti. Ayağa kalktığım anda beni kendine doğru çekti ve "Bu çok eğlenceliydi. Green Day biletleriyle gelseydim ne yapardın?" dedi. Yüzünde pis bir gülümseme vardı.

Vücutlarımız birbirine yapıştı. Onun o mavimsi gözleri ve yüzündeki o pis sırıltış başımı döndürüyordu. Bedenim daha önce hiç yaşamadığı duyguları yaşıyordu.

Benim azgın hormonlarımdan mıdır ya da Beth'in Noah hakkında ikide bir saçmaladığı şeylerden midir bilinmez, ama artık Noah'ya farklı bir gözle bakmaya.

başlamıştım. Beth'in Noah'ya o gözle bakmasını ve vücudunun uzuvları hakkında konuşmasını sevmiyordum. Bu yeni duygular kafamı karıştırıyordu. Onunla birlikteyken heyecanlı, mutlu ve güvende olduğumu biliyordum. Birlikte olmadığımız zamanlar bir yanımda eksikmiş gibi hissediyordum.

Bütün ilkleri birlikte yaşadığımız için ilk aşkımın da Noah olmasından daha doğal bir şey olamazdı. Onun üstündeyken bedeninin bana karşılık verdiğini hissetmiştim, ama ergen çocuklar için bunun özel bir nedeninin olması gerekmediğini de biliyordum. Böyle davranmasının tek nedeni penisine hücum eden hormonlardı. Noah beni arkadaşları olarak görüyordu, sevgilisi olarak değil.

Diğer yandan onun için doğru kız olmadığımı biliyordum. Özel bir tarafım yoktu. Annem gibi orta boyluydum. Emily gibi uzun değildim. Yüz hatlarım fena değildi. Sevimli olduğum söylenirdi. Muhtemelen bunun sebebi yuvarlak yüzüm ve tombul yanaklarımdı. Akralarım aile toplantılarında nedenini anlamadığım bir şekilde yanaklarımı mımırırlardı. Mıncırmak, mıncıran açısından eğlenceli olabilirdi ama mıncırılan tarafa göre hiç de öyle değildi. Emily'ninki gibi uzun bir yüzüm ve çıkık elmacık kemiklerim olsun isterdim. Vücudumun hatları ablamunki gibi atletik değil, aksine yuvarlaklıktı. Birkaç ay önce göğüslerim aniden çıkmaya karar vermişlerdi. Yavaş yavaş ve istikrarlı bir şekilde büyüyorlardı. Sonra bir gün, ta-da! Artık bir çift ikizlerim vardı. Büyük değillerdi, küçük de değillerdi, orta boydular. Omuzlarıma dökülen saçlarım Emily'ninki gibi koyu kalıyordu ama onunkiler gibi parlak ve ipeksi değildi. Ablamın yıl boyunca bronz olan teninin aksine benim ten rengim soluktu. Ve bir de bütün gözleri üstüne çeken tuhaf camgöbeği gözlerim vardı.

Noah kendi gibi mükemmel birini hak ediyordu. Sizin de anladığınız gibi ben mükemmel olmaktan çok uzaktım. Ayrıca, biz çok yakın arkadaştık ve ben bunun değişmesini hiç istemiyordum.

alo alo alo

Lisenin ilk haftası durağandı. Yeni dersler ve yeni öğretmenlerden gözüm korkmuştu, ama ilk günden sonra gerginliğim azalmış ve her şey yerine oturmaya başlamıştı. Noah ile iki ders, Beth ile üç dersi birlikte alıyorduk ve öğle yemeği saatlerimiz uyuşuyordu. Lise hayatı gayet güzel gidiyordu, ta ki Meraklı Melahat istilasına kadar.

Neredeyse öğle yemeğinin sonlarıydı. Noah yanımda sonraki dersi için notlarına bakıyordu. Beth masada karşımızda oturuyordu. Gözlerini Noah'dan alabildiği zamanlarda okuldaki diğer yakışıklı çocukları kesiyordu. Bu kızın hiçbir zaman, özellikle erkekler konusunda, çenesini kapayacağını sanmıyordum.

Her okulda onun gibi tipler vardır. Bizimkisi de yemekhaneye yeni girmişti. Meraklı Melahat yürüyen bir klişeydi. Uzun boylu, mavi gözlü, sarışın, oldukça güzel vücut hatlarına sahipti ve benim şansıma tam da bize doğru yürüyordu. Gözlerini hemen Noah'ya dikti. Bolca parlatıcı sürülmüş dudaklarında yavaşça, sinsi bir gülümseme belirdi. İçgüdüsel olarak onun bir baş belası ve ezeli düşmanım olacağını anlamıştım.

Sahip olduklarının farkındaydı ve bunları ahlaksızca kullanıyordu. Bluzuyla kot pantolonu vardı. Kalçaları ve göğüsleri dikti. Yürüdüğünde vücudunun her parçası hopluyordu.

Cosmo dergisinde bir keresinde erkeklerin hoplayan uzuvları olan kadınlardan hoşlandıklarıyla alakalı bir makale okumuştum. Bizim Meraklı Melahat'ın her bir yeri

hopluyordu. Benimse böyle bir özelliğim yoktu. Sallanan birkaç yerim vardı, hepsi bu kadar. Erkeklerin sallanan kadınlardan hoşlandığına dair bir makale hiç okumamıştım. Şöyle bir Noah'ya bakıp hoplayanlardan mı, yoksa sallananlardan mı hoşlandığını merak ettim.

Yemekhanenin diğer tarafından bize doğru gelirken saçlarının, göğüslerinin ve poposunun hoplayışını seyretmeye devam ettim. Bizim masamıza yaklaştıkça içimdeki sıkıntı giderek artıyordu. Sanki biri bağırsaklarımı mengene ile sıkıyormuş gibi hissediyordum. O öyle aylak aylak yürürken benim sırtımdan serin sular boşalıyordu.

Meraklı Melahat, "Hey, işte seni buldum," dedi.

Beth, Meraklı Melahat'ın oturması için yanındaki sandalyeyi çekerek, "Selam, Brittani. Senin için yer tuttum," dedi.

Bu da neydi böyle? Beth aklını kaçırmış olmalıydı.

Meraklı Melahat ya da kısaca MM, Noah'nun tam karşısındaki sandalyeye kuruldu. Noah'nun dikkatini çekmek için ona bakıp duruyordu. Bu işe yaramayınca ona bakmasını umut edip gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. Sonunda Noah notlarından başını kaldırıp ona baktı ve karşısında oturup ona bakan biri olduğunu görünce çok şaşırıldı.

MM, sanki Noah'nun onu öpmesini bekliyormuş gibi avucu aşağı bakacak şekilde elini uzatıp, "Ben Brittani Monroe," dedi.

Kendini sanki yeryüzü için çok önemli bir duyuru yapıyormuş gibi tanıttı. Güneyli aksanı o kadar keskin ve tatlıydı ki kendimi yiyip bitirmeme neden oluyordu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafası karışan Noah parmaklarının ucuyla onun elini sıkıp, "Hmm... Merhaba, ben de Noah Stewart," dedi.

Sanki doğru bir şey yapıp yapmadığını bana onaylatmak istermiş gibi kaşlarını kaldırarak dönüp bana baktı.

Ben de hiçbir söz söylemeden dudaklarımı bükerek onun bakışına cevap verdim.

Sol başparmağımı kemirirken sağ elimin parmaklarıyla da masaya vurmaya başladım. Bu hatun inanılmazdı. Beni hiç umursamamıştı, dönüp bana bakmamıştı, hatta oturduğundan beri Beth'le bile konuşmamıştı.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, Noah. İyi ki Beth öğle yemeğini sizinle yemem için beni davet etmiş." Noah bir bana, bir MM'ye bakmaya devam etti.

Parmaklarımı masaya vurmayı kestim. Beth'e nükleer silahlarımın açılmasını sağlayan kem gözlerle bakmadan önce yeteri kadar parmağımı kemirmiştim. Yüzünde beliren korku dolu ifadedden mesajımı aldığını anladım.

"Imm... Brittani, bu benim arkadaşım, Amanda." Beth'in sesi titriyordu.

MM gözlerini Noah'dan ayırmıyordu. Nihayet benim varlığımı kabullendiğinde soğuk bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi.

Öne doğru uzanıp pozisyonu değiştirdi ve göğüslerini masaya doğru ittirerek Büyük Kanyon'a benzeyen dekoltesini gözler önüne serdi.

"Ne çalışıyorsun Noah?" Göğüslerini iyice birbirine yaklaştırıp oturduğu yerde kıpırdandı. Noah'nın gözleri tam da onun istediği doğrultuda sabitlendi. Büyük Kanyon'un hipnotize edici bir etkisi olmalıydı, çünkü Noah gözlerini ondan alamıyordu.

Bu doğa gezisine daha fazla anlayış gösteremediğim için onu dirseğimle dürttüm. Noah acıyan yerini ovuşturarak, "Ah! Bu da neydi?" dedi.

Ona masumca gülümseyerek, "Derse erken gitmem gerek-
rektiğini söylemiştin ya," diye cevap verdim.

Noah defterini kapatıp sırt çantasının içine koydu.
"Evet, gitsem iyi olacak."

MM başına ona doğru eğip en üzgün ifadesini takınarak, "Gitmeni istemiyorum ama. Seni çok özleyeceğim," dedi.

İnanılmaz.

Noah kekeleyerek, "Evet, şey... Imm... Belki daha sonra," dedi. Ayağa kalktı. "Cebir dersinde görüşürüz, Twe-et." Gülümsedim. "Görüşürüz Beth ve imm..."

MM, altdudağını ısırarak, "Brittani," diye cırladı.

Noah masadan geriye doğru çekildikten sonra bir an duraksayıp, "Imm... Evet... Brittani," dedi.

Kızların ikisi de Noah giderken sandalyelerinde döndüler ve aynı pozisyonda, o gözden kaybolana kadar onu seyrettiler.

Meraklı Melahat derin bir iç çekip önüne döndü. "Taş gibi değil mi?"

Beth onaylayarak başını salladı. "Evet, kesinlikle." Ona başka bir nükleer kem bakış fırlattım. "Ne? Ah, haydi Amanda. Ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmediğini söyleme bana."

"O benim dostum. Ona o gözle bakmıyorum."

Yalan söylüyordum. Ona o gözle bakıyordum. Özellikle son zamanlarda. Hatta birkaç kez rüyalarım da belirmişti. Üç metre yakınımı yaklaştığında ya da sesini her duyduğumda tüylerim ürperiyordu. Birkaç gün önce onu arka bahçede çimleri biçerken görmüştüm. Üstsüzdü ve terlemişti. Şortu da aşağı doğru sarkmıştı. Göğsümdeki çarpıntıdan ve bayılacak gibi hissetmemden kalp krizi geçirdiğimi düşünmüştüm.

Meraklı Melahat bir peçete alıp kendini yellemeye başladı. "Bu düşüneceğin bir şey değil, bütün vücudunla hissettiğin bir şeydir."

Beth hayalci bir ses tonuyla, "Evet, bütün vücudunla," diye karşılık verdi.

Orada öylece oturup ikisinin Noah'nın özellikleri hakkında heyecanla konuşmalarını dinledim. Karnımda başlayan yakıcı bir his göğsüme doğru ilerliyordu. Onlar Noah hakkında konuştuğça ruhum daralıyordu.

MM elini havada sallayarak, "Son derece yakışıklı. Buradaki çocukların hepsinden kat kat daha yakışıklı. Bir çömeze göre gideri var. Yani demek istediğim, bizim yaşamımızdaki diğer çocuklara baksanıza. Yüzleri sivilce dolu, cılız ve darmadağınlar. Kolları ve bacakları istemsizce sağa sola savruluyor," dedi. "Eminim Noah'nın vücudu kaya gibi serttir. Kollarındaki kaslar İ-NA-NİL-MAZ!"

O kaslar beni sarmalamışlardı. Gerçekten inanılmazlardı.

Beth hemen lafa atlayıp, "O bir beyzbol oyuncusu," dedi.

"İşte bu her şeyi açıklıyor."

Beth kıkırdarak, "Ten rengi ve o koyu kahve saçları deli bir uyum içinde. Parmaklarımı saçlarında dolaştırmak istiyorum. O kadar yumuşak görünüyorlar ki."

Noah bana sarıldığında o saçları yüzümde hissetmişim. Çok yumuşaklardı ve portakal gibi kokuyorlardı.

"Ah Tanrım! Beth! Poposunu gördün mü?"

"Hımm... Evet. Mükemmel."

"Poposu insanın ağzını sulandırıyor." MM elini çenesinin altına koyup hayallere daldı. Noah'nın poposunun hayalini kurduğuna hiç şüphe yoktu. "Bütün vücuduna yayılacağım."

Öğle yemeği için aldığım son peynirli poğaçayı da ağızıma atarken, "Mantar hastalığı gibi mi?" diye sordum.

Bana dudak büküp, "Eminim PDF Kütüphaneleri: //rantey.org Noah'nın vücudunun her yerine yayılacağım. Garanti veriyorum. Tabii onda gözün yoksa, Beth. Bir arkadaşımın hoşlandığı hiçbir erkeğin peşinden gitmem."

Beth, "Onda gözüm yok," diyerek rahatsız bir yüz ifadesiyle bana doğru baktı.

"Güzel."

"Ya ben?" diye sordum.

"Sana ne olmuş?" MM gözlerini bana dikti. Yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı.

"Belki benim gözüm vardır."

"Biraz önce ona o gözle bakmadığını söylemiştin. Gerçi baksan da umurumda olmazdı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Beth ve MM kurnazca birbirlerine baktılar.

"Noah sana birkaç beden büyük. Sence de öyle değil mi?"

Beth, "Brittani, yapma," diye yalvardı.

"Kendi sordu." MM dikkatini tekrar bana verdi. "Seni tanımıyorum, ama açıkça görünüyor ki çok fazla bir şeyin yok. Çirkinsin demiyorum, ama bir çekiciliğin yok. Gerçekten kendine bakman lazım."

Beth'in çılgına döndüğünü söyleyebilirdim. "Brittani, kes şunu!"

"Ben ona iyilik yapıyorum. Cidden, ona bir baksana. Sıradan kahverengi saçları, solgun bir teni ve garip gözleri var. Beni korkutuyorlar. Donuk ve sıkıcı. Biraz röfle ve biraz bronzlaşmak işe yarayabilir belki, ama yine de çok bir farkı olmaz. Mucize yaratacak değil."

Sanki ben orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyordu.

"Yakışıklılık ölçeğinde Noah on puan alır. Bu yüzden en az sekiz, dokuz veya başka bir on puanlıkla takılması lazım. Dürüst olmam gerekirse, ki her zaman öyleyimdir, sen en fazla ikilisin. Bu bile cömertlik olur senin için."

"Tamam, bu kadar yeter! Hadi Amanda, İngilizce dersine yetişmeliyiz."

Beth ve MM'nin ayağa kalkıp eşyalarını toplamalarını izledim. Orada öylece, donakalmış bir şekilde oturuyordum. Özel biri olmadığımı ve Noah için yeteri kadar iyi olmadığımı biliyordum. Beni şaşırtan şey, beni sadece on dakikadır tanıyan o kızın da bunu biliyor olmasıydı. Gözlerim dolmaya başladı.

Yemekhanenin ortasında ağlayamam.

Fırlayıp hemen eşyalarımı aldım ve aceleyle oradan uzaklaştım. Doğruca tuvalete gittim. İçeri girer girmez ağlamaya başladım.

Günlük 5

Eğer annemin aklına bir fikir gelirse, onu ömür boyu unutmaz. Oraya sabitlenmiştir ve asla yerinden oynamaz. Son zamanlarda anneme dönüşmeye bir adım daha yaklaştığımı fark ettim, çünkü o rüya gibi mavi gözleri, yumuşak koyu kahverengi saçları ve o inanılmaz kaslı kolları kesinlikle aklımdan çıkaramıyorum.

Noah ve ben onların evinde müzik dinleyip takılıyorduk. Bu sabah Brittani ve Beth'in konuşmalarını dinledikten sonra, ona kusursuz poposunu düşünmeden bakmak çok zordu. Tanrı'ya şükür ki sandalyede oturduğu için poposu görünmüyordu. Ek bir koruma olarak yatağın üzerinde sırtüstü yatıp uzanmayı seçmiştim. Ayaklarımı karyolanın başında dinlendiriyordum. Gözlerim direkt olarak tavana odaklanmıştı. Ahşap döşemenin üstünde Noah'nın sandalyesinin tekerleğinin sesini duydum. Bana doğru geliyordu. Ses kesildi ve müziğin sesi kısıldı. Gözlerimi kapatıp zar zor yutkunabildim. Karnımda kelebekler uçtuğunu hissederken aynı zamanda vücudum donmuştu. Başım dönmeye başladı.

Odaklandığım şeyin müzik olduğunu göstermek ister gibi havada ayağımla müziğin ritmine tempo tutuyordum. Konuşmak mı istiyordu? Onun o rüyaya benzer açık mavi gözlerine ve muhteşem poposuna bakmak zorunda mı kalacaktım?

Lanet Brittani ve Beth! Bu düşünceleri aklımdan atmam lazımdı. *Odaklan Amanda.*

Agnes Teyze mayo giymiş. Agnes Teyze mayo giymiş. Agnes Teyze mayo giymiş. Noah muhteşem kalçalarının hemen üstüne düşük belli mayo giymiş. Kahretsin!

Noah'nın boğazını temizlediğini duydum. "Tweet," dedi kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan sesiyle.

"Evet."

"Şu öğle yemeğinde bizimle oturan kızı biliyorsun, Brittani Monroe?"

"Evet."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Striptizci ismi olan kaltağın teki!"

Onun kıkırdaması beni de güldürdü. "Gerçekten ne hissettiğini söyle. Çekinme." Bacaklarımı indirip onunla göz teması kurmadan ayaklarımı yataktan aşağı sallandırdım. Kollarım arkaya doğru uzatıp kendimi destekledim. Yere bakıyordum.

Soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Neden soruyorsun?" dedim.

"Bana çıkma teklifi etti."

Aniden çıktım. "Çıkma mı teklif etti?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Evet, sanırım."

"Bu deli saçması!" Yüzüm buruştu. Derimin bütün gözeneklerinden kıskançlık fışkırıyordu.

Noah, "Bunun neresi saçma?" diye sordu.

Yüzüne baktığımda hafifçe gülümsediğimi görebiliyordum. Emin değildim, ama tepkim Noah'nın hoşuna gitmiş gibi görüyordu. Aşağılık!

"Hımm... Şey, ilk olarak biz daha on dört yaşındayız ve on altı yaşımıza kadar birileriyle çıkma iznimiz yok. İkincisi..."

"Benim var."

Kollarımı göğsümün üstünde birbirine dolayıp gözlerimi ona dikerek, "Şaka yapıyorsun?" dedim.

"Annemle babam sorun olmadığını söylediler."

Onunla, o kaltak striptizciyle çıkmaması için ümitsizce başka bir neden bulmaya çalıştım. Aklımda onun için uygun bulduğum evcil hayvan isimleri hızla çoğalıyordu.

"Buluşmaya neyle gideceksin peki? Daha ehliyetin bile yok. Bisikletinin gidonunun onun oturabileceği kadar geniş olmadığına adım gibi eminim. Kızın poposunu görmedin mi?"

Pis pis sırıtıp, "Poposunu fark ettim," dedi.

Seçtiği kelimelerden hiç hoşlanmamıştım. Poposunu görmek ve poposunu *fark etmek* tamamen farklı şeylerdi.

"Bana bowlinge gitmek isteyip istemediğimi sordu. Babası bizi bırakacakmış."

"Yani bu işi yapacaksın?"

"Sanırım. Neden olmasın. İyi birine benziyor, ayrıca güzel de."

Güzel mi? Püf! Kafayı mı çekmiş bu? Kocaman memeleri, kocaman poposu var ve herhangi bir erkeğin onları muncıkla-ması için can atıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı aşağı eğip kot pantolonumun üstündeki hayali bir iplik parçasını koparmaya çalışarak, "İyi, ne istiyorsan onu yap. Bu senin hayatın," dedim.

"Alt tarafı bowlinge gideceğiz, Tweet," dedi şeytani bir ses tonuyla. Benimle eğleniyordu.

Bir omzumun üstünden başımı kaldırıp tavana doğru bakarak, "Evet, tabii. Önce bowlingle başlar, sonra bir film olur, sonra evlenip bir ev alırsınız ve küçük küçük kaltak striptizci çocuklarınız olur. İstedğin buysa ben kimim ki seni durduracağım," dedim. Birkaç dakika geçmesine rağmen Noah hiçbir şey söylemedi.

"Sana başka bir şey daha sorabilir miyim?"

"Devam et," dedim.

Bir anlığına duraksadı. "Daha önce biriyle öpüştün mü?"

"Babamı ve dedemi öptüm."

Başını salladı. "Akrabalardan bahsetmiyorum. Başka birini diyorum. Hiç başka birini *gerçekten* öptün mü?"

"Cevabın hayır olduğunu biliyorsun." Sesim güçsüzdü. Başımı aşağı eğip çenemi göğsüme dayayıp gergin bir şekilde ayaklarımı öne arkaya sallamaya başladım.

"Şey, güvenilir bir kaynaktan Brittani'nin biriyle öpüştüğünü, aslında birkaç kişiyle öpüştüğünü duydum."

"Hiç şaşırmadım." Bir iki dakika sessizce oturduk, sonra aklıma gelen şey beni kızdırdı. "AMAN TANRIM! Sen de payına düşeni almak için mi onunla çıkacaksın?"

Noah oturduğu yerde doğruldu. "Ne?! Ne payı?"

"Brittani'den, onun öpücüğünden." Ona kızgın bir şekilde baktım. Boynumdaki ve omuzlarımdaki kaslar sertleşmişti.

"Hayır! Gidiyorum çünkü... Bilmiyorum... Bana sorduğu için. Ayrıca bowling salonundaki kızartmaları ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Eger gitmemi istemezsen gitmem. Söylemen yeterli."

An bu andı. Bir karar vermem lazımdı. Ona karşı olan duygularımın bir anda değişmesini bekleyip onu bir süre daha tutabilirdim ya da gitmesine izin verirdim. Belki de

onu başka bir kızın yanında görmek, o kız bu *kaltak* da olsa, aklımı başıma getirebilirdi.

“Git,” derken ondan başka bir yöne baktım. Sonra duraksadım. “Sadece... Onun senin için doğru kız olmadığını düşünüyorum.”

“Ah, katılıyorum. Onun benim için doğru kız olmadığından eminim.”

Gözlerim hemen gözlerine kilitlendi. Karnımda kelekler uçuşuyordu. Orada eskimiş kot pantolonu, tişörtü ve Red Sox beyzbol şapkasıyla otururken çok tatlı görünüyordu. Şapkasını ters takmıştı. Şapkanın arkasındaki delikten, ayarlanabilir kemerin hemen üstünden birkaç tutam saç sarkıyordu. Üstüne atlayıp kollarımı boynuna dolamak istiyordum.

Noah elini boynunun arkasına götürdü. “Olay şu ki... şu... imm... Biliyorsun, ben de daha önce bir kızı öpmedim. Yapacağımı söylemiyorum, ama ya o beni öpmek isterse ve ben bunu beceremezsem? Bu kulaktan kulağa yayılır. Sonra da hiçbir kız beni öpmek istemeyeceği için ömrümün sonuna kadar bir rahip olarak kalırım.”

Noah’nın beni öpmesini hayal ederek derin bir nefes aldım. Dalıp gitmiş olmalıyım ki ondan duyduğum bir sonraki söz, “Dünyaya dön, Tweet,” oldu.

“Pardon. Imm... Endişelenme. Üstesinde gelirsin.”

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve bana biraz daha yaklaştı.

“Bana neyin faydası olur biliyor musun?”

“Neyin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Endişeyle, “Biraz pratik yapmanın,” dedi.

Ne demek istediğini anlayana kadar birkaç kez benimle göz göze geldi. “Benimle mi?”

“Evet.”

Onu reddederek başımı salladım. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Muhteşem bir fikir. Birbirimizle alıştırmaya yapacağız, böylelikle kimsenin önünde küçük düşmeyeceğiz." Bu saçma sapan fikirden duyduğu heyecanla gözleri parlıyordu.

"İleride beni öpmek isteyecek biri yok," diye itirafta bulundum. Sesimdeki hayal kırıklığını hemen anlayabildiniz.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Ona baktım ve sırtmasının giderek yüzüne yayılışını izledim. Sandalyesinden kayıp dizlerinin üstüne çöktü ve "Geleceğine yatırım yapmak gibi düşün. Lütfen Tweet, sana ihtiyacım var," diye yalvardı.

Orada sanki ömür boyu oturmuşum gibi hissettim. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? İlk olarak Noah'nın Brittani ile çıkmasını istemiyordum. Kahretsin ki onu öpmesini de istemiyordum, ama beni öpmesini istediğimden, onu öpmek istediğimden son derece emindim. O benim en yakın arkadaşımdı ve yardımuma ihtiyacı vardı. Bunu onun için yapacaktım. Artı, belki de tek yapmam gereken onu bir kez öpüp onu kafamdan çıkarmak ve normale dönmektir.

Onun o güzel gözlerine baktım ve "Tamam," dedim.

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet."

Üstüme atlayıp beni yatağa düşürdü ve acımasızca gıdıklamaya başladı. O kadar şiddetli gülüyordum ki nefesim kesiliyordu.

"Tweet, sen bir erkeğin sahip olabileceği en iyiden de iyi bir arkadaşsın. Sen muhteşem, inanılmaz, harikula-de..."

Gıdıklama şiddetlenince nefes nefese kaldım. Hâlâ gülmeye devam ediyordum. "Beni gıdıklamayı kes artık! Sana yardım edeceğimi söyledim ya. Aptal gibi görünmene izin vermeyeceğim."

Bana işkence etmeye devam etti.

"Söz mü?"

Gözlerimden yaşlar gelerek gülerken, "Evet," dedim.

"Tekrar söyle!"

Gıdıklama sona erip gözlerimi açtığımda üstümde duran Noah'ya baktım. Zar zor nefes alışımızla göğüslerimiz birbirini itiyordu. Başımın iki yanındaki kollarıyla destek alıp kendini yukarıda tutuyordu. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Ona cevap vermediğimi hatırlayana kadar birkaç dakika öylece durup birbirimize baktık.

"Söz," diye fısıldadım.

"Bu bir alışkanlığa dönüşüyor."

Anlamamış gözlerle ona baktım. "Ne?"

"Sen ve ben. Birbirimizin üstüne çıkmamız." Gözünde şeytanca bir parıltı vardı ve dudacağının kenarı kıvrılıyordu.

Dudakları o kadar yakındı ki... Nasıl bir tadı olduğunu merak ediyordum. Kiraza benzediğine iddiaya girerdim. Öyle gibi görünüyordu. Dudakları boynumda gezinmeye başladı. Yavaş yavaş vücudumda gezinmeye devam etti. Omzumu mu öpecekti yoksa? Kulağımın altında burnunun ucunu hissettiğimde zorlukla yuşıktum ve kaskatı kesildim.

Kulağıma, "Vay be, gerçekten çok güzel kokuyorsun," dedi. Yanağımda ve omzumda ılık nefesini hissetmek beni titretiyordu.

"Buraya gelmeden önce elmalı lolipop yemiştin." Kırkırdadığını duydum Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve

son beş dakikadır gözlerimi kırpmamıştım. Tamamen büyülenmiştim.

Boynumdan uzaklaşıp bana gülümseyerek hafif bir sesle, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Tweet," dedi.

"Bir şey değil." Biraz önce olanlardan dolayı o kadar kendimden geçmiştim ki sesim duyulamayacak kadar az çıktı.

Noah benimle göz göze gelip, "Ne derler biliyor musun?" diye sordu. Hayır anlamında başımı salladım. "Alıştırma yapmak en iyisidir. Çok fazla alıştırma yapmamız lazım. Biraz geç öğreniyorum da." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıp pis pis sırıttı.

Derince bir nefes alıp, "Şimdi başlamak ister misin?" diye sordum. Sesim o kadar cırlaktı ki bir köpek oyuncağına benziyordu.

İyice dibime girdiğinde onu itip yataktan attım.

"Şimdi olmaz. Dişçiyle randevum var. Birazdan anem beni almaya gelecek."

Dirseklerimin üstünde doğruldum. Hâlâ biraz başım dönüyordu. "Ah... Tamam."

Kalkmama yardım etmesi için ellerimi Noah'ya uzattım. Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı ve iki elimi arkamda tutup beni göğsüne yapıştırdı. "Bu gece. Yedide. Bizim yerimizde."

"Tamam, sonra görüşürüz," dedim soluk soluğa.

Birkaç adım geri çekildi. Red Sox şapkasını çıkarıp parmaklarıyla saçlarını düzeltti ve şapkayı tekrar taktı. Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık.

Noah zorlukla yutkunurken âdemelması bir iki defa belirdi ve "Bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler, Tweet. Bu gece görüşürüz, tamam mı?" dedi.

"Tamam... Evet... Bu gece... Görüşürüz o zaman."

O muhteşem poposu gözden kaybolurken derin bir nefes alarak onun odadan çıkışını seyrettim. Kendimi tutup Noah'ya bu şekilde bakmaktan vazgeçmek zorundaydım. Aptalca, kızsalcak bir çarpılma yüzünden en yakın arkadaşımı kaybedemezdim.

alo alo alo

Noah'nun evinden ayrıldıktan sonra adrenalin o kadar hızla vücudumuza yayılmıştı ki, hareket etmeye devam etmek zorundaymışım hissediyordum. Bu yüzden bisikletime atlayıp uzun bir sürüşe çıktım. Ne zaman bir sorunum olsa veya kafam bulansa bisiklete binmek bana terapi gibi gelirdi. Bisiklete binmek için dışarı çıktığımda onun bana verdiği yalnızlık, özgürlük ve kontrol hissine bayılırdım.

Eve gittiğimde hemen duş alıp soluk yeşil, uzun elbise mi ve sandaletlerimi giydim. Saçlarımı atkuyruğu yaptım ve gümüş halka küpelerimi taktım. Özel bir şeyler giymeye çalışıyordum. Kendime öyle tembihledim.

Üstümde hâlâ gergin bir enerji vardı. Akşam yemeği yememin hiçbir anlamı yoktu, çünkü muhtemelen kusakıttım. İçimde bir şeyler kıpırdanıp duruyordu.

Parka gittiğimde Noah bizim yerimizde duruyordu. Arkası bana dönüktü. Benim geldiğimi anladığını biliyordum, çünkü piknik alanını kaplayan çakıl taşlarında adımlarım ses çıkarıyordu. Arkasını dönüp beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarının hareketinden, "Vay!" ünlemini çıkarabiliyordum. Utanarak gülümseydim. Kaslı bacaklarını açıkta bırakan bol siyah şortunun içinde muhteşem görünüyordu. Geniş omuzları Nike tişörtü ile kaplıydı. Ayaklarında siyah beyaz Nike ayakkabıları ve kafasında her zaman olduğu gibi ters taktığı Red Sox şapkası vardı.

Masadan uzaklaştığında gözlerime inanamadım. İki kişilik bir akşamı yemeği hazırlamıştı. Kırmızı beyaz ekoseli bir masa örtüsünün üstünde plastik tabaklar, meşrubatlar, peçeteler... Hepsi bizim yerimizdeki masamızda hazırdu. Pizzacıda olduğu gibi masanın ortasında kırmızı bir mumluk duruyordu. Noah'nun iPod'undan Lifehouse'a ait "Sen ve Ben" şarkısı çalıyordu.

Bir kolunu arkaya gizlemiş bir halde ayakta duruyordu. Yanıma yaklaşp arkasında sakladığı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kır çiçeklerinden yapılmış buketi bana uzattı.

Gülümseyerek, "Bunlar senin için," dedi.

Çiçekleri alıp burnuma götürdüm ve güzel kokularını içime çektim.

Noah elleri cebinde bir öne bir arkaya sallanıyordu. Gergin ve harika görünüyordu. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun, Tweet," dedi.

Yüzüm kızarmaya başladı. "Teşekkürler. Bunlar da ne böyle?" Bütün bunları benim için hazırlamasına mahcup olmuştum.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim. Senden çok fazla şey istediğimi biliyorum."

Göz pınarlarımın dolduğunu hissetsem de ona gülümşedim. Bunun, bir arkadaşın diğerine yardımı için değil de gerçek bir çıkma olmasını o kadar çok isterdim ki. Bunun sadece Noah'nın bana kibarca teşekkür etme şekli olduğunu ve yarın başka bir kızın onunla gerçek bir buluşma yaşayacağını kendime hatırlatınca içimi bir huzun kapladı.

Beni neşelendirmek için yanıma yaklaştı ve dirseğiyle kolumu dürttü. "Hadi normal kızlar gibi orada dikilmeyi kes," diye bana takıldı. "Her zamanki eski masamız işte. Otur."

“Teşekkürler, Noah. Bu... bu...” Hayatımda ilk defa söyleyecek kelimem yoktu.

Masada karşılıklı oturup hiçbir şey söylemeden birbirimize bakarak müziği dinledik. Bu bana kendimi çok rahat ve doğal hissettirdi.

Sessizliği bölüp, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Bana istediğin şeyi sorabilirsin, Tweet.”

“Sence birbirimizin en yakın arkadaşı olmamız garip değil mi?”

“Garip derken?”

Omzumu silkeleyip, “Beth bunun garip olduğunu düşünüyor.”

Öne doğru uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirerek, “Bana garip gelmiyor. Seninle birlikteyken her şey muhteşem. Senden başka kimsenin en iyi arkadaşım olduğunu düşünemiyorum ve de bunu istemiyorum.”

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktığımda kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Kendime sürekli olarak bunun gerçek bir buluşma olmadığını, onun kız arkadaşı olmadığını ve hiçbir zaman da olamayacağımı hatırlatıp durmak zorundaydım.

Boğazımı temizleyip, “Ben de aynı şekilde düşünüyorum,” diye fısıldadım.

Derin bir nefes verdiğimde bir damla gözyaşı yanığımdan süzüldü. Noah fark etmeden silmeye çalıştım, ama yeteri kadar hızlı değildim. Elim alıp dudaklarına götürdü ve avucuma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ağlama, Tweet.”

Ses tonunda ve bakışlarında sanki bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibi bir şeyler vardı. Noah beni herkesten iyi tanırdı ve düşüncelerimi ve duygularımı okuyabilirdi. Hiç şüphe yoktu ki akşam yemeği,

müzik, çiçekler ve onun için gösterdiğim o kızsalsal ve aşırı duygusal hallerimi anlayabiliyordu. Bunun sadece bir teşekkür yemeği olduğunu anlamamı sağlamak için beni incitmeyecek bir yol bulmaya çalışıyordu.

Bir araba kornası Noah'yı beni üzmenin garipliğinden ve beni de utançtan kurtardı. Boşta olan elinin işaretparmağını kaldırıp, "Sanırım yemeğimiz geldi," dedi.

Yemek için pizza, tatlı için de naneli şekerimiz vardı. Noah her şeyi düşünmüştü. Artık pratik yapma vakti gelmişti.

İkimiz de gergindik. Noah davul çalar gibi birkaç kez masaya vurdu. Sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. Masaya vurmayı kesip bana baktı.

"Bunu yapmak için ayağa kalksak daha iyi olacak galiba," dedi. Onaylayarak başımı salladım.

Ayağa kalktık, bana yaklaştı. Birkaç adım önümde durdu. Omuzlarını ileri geri birkaç kere sallayıp, boyununu sağa sola esnetti ve sonra kollarını iki yana salladı. Sanki koşuya çıkacakmış gibi görünüyordu. Birkaç kez derin derin nefes alıp avuçlarını şortuna sildi. Geri çekilip, "Tamam, işte geliyor."

"Bence bir uyarı yapmak iyi bir fikir değil."

"Yarın uyarı falan yapacak değilim." İki başparmağımı da havaya kaldırdım.

"Özür dilerim. Bunun senin hamlelerinden biri olabileceğini düşündüm."

Noah aramızda çok az boşluk kalacak şekilde bana yanaştı. Gözlerine baktığımda gerginliğin yok olduğunu ve yerine heyecanın geldiğini gördüm. Birbirimize bakıyorduk. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, seslerini onun da duyabildiğinden emindim. Vücudum karıncalanmaya başladı. Önce damarlarımda başladı ve sonra vücudumun her yerine yayıldı, ta ki ben tamamen tükenene kadar.

Parmağıyla hafifçe çenemi okşayıp içimi titretmesinden hemen önce elini yüzümde hissettim. Vücudumun onun dokunuşlarına verdiği tepkiyi hissedip gülümsedi. Nefesim düzensizleşmişti ve yüzüm yanmaya başladı. Nedeninin karşımda duran bu güzel çocuk olduğunu bil-meseydim gribe yakalandığımı düşünürdüm.

O açık mavi gözler bütün parlaklığıyla bana bakıyordu ve ben onların büyüüne kapılmıştım. Sanki yüzümün her yerini ezberlemeye çalışıyormuş gibiydi. Noah'nın bakışları bir anlığına dudaklarıma kilitlenip sonra tekrar gözlerime döndü. Başparmağı yavaşça ağzımın kenarında gezindi ve yanaklarıma dönmeden önce birkaç kez dudaklarıma dokundu.

İkimizin de nefes alışı hızlanmıştı. Damarlarıma akın eden kanın sesini duyabildiğime yemin edebilirdim. Vücudumun var olduğunu hiç bilmediğim parçaları titriyordu.

Dudakları yavaşça benimkilere yaklaştı. Bizim şarkımız olan *Her Şey* havaya yayılıyordu. Dudaklarımız buluştuğunda içimde havai fişekler patlıyormuş gibi hissettim.

En başta dudakları benimkilere hafif ve yumuşak bir şekilde dokundu. Altdudağımı yavaşça emdiğinde dudagımın çekilişini hissettim. Neredeyse bayılacaktım. Ayakta durabilmek için ellerimle kollarından tuttum. Sonra dilinin dudaklarımdan arasında, bir karar vermem için beklediğini hissettim. Seve seve dudaklarımı araladım. Dillerimiz önce yavaşça birbirine değip buluştu.

Fransız öpücüğünü duymuştum ama iğrenç bir şey olduğunu düşünmüştüm. *Hiç de iğrenç değildi.*

Noah'nın tadı çok güzeldi. Çilek gibi değildi. Naneli şeker gibiydi tadı. Dillerimiz şehvetle hızlanmaya başladı. Hayatımda daha önce bu kadar inanılmaz şeyler hissetmemiştim.

Hareketlerimiz yavaşlamaya başladığında gırtlığım-
dan belli belirsiz bir inilti çıktı. Noah biraz geri çekildi
ama dudaklarımız hâlâ birbirine dokunuyordu. Bana,
"Muhteşemsin," diye fısıldadığını duydum. Bir şey söy-
lememesi gerekiyordu, bu yüzden kendimi çok rahatsız
hissettim.

Baş başa verip gözlerimiz kapalı bir şekilde nefes al-
maya çalışırken orada öylece durduk. Noah ellerini kol-
larımdan aşağı doğru kaydırıp ellerimi tuttu. Zaman,
mekân ve diğer her şey yok olmuştu sanki.

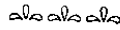
Nefesimiz sonunda yavaşladığında, başlarımız hâlâ
birbirine dayalı halde, gözlerimizi açtık. Noah bana ba-
kıp, "Vay canına," dedi.

Nefes nefese, "Adamım," dedim, "bunu daha önce
yapmadığına emin misin, çünkü gayet başarılıydın. Bun-
ları nereden öğrendin?" diye sordum.

"Wal-Mart'tan." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

Dudağımın kenarıyla yavaşça gülümsedim. "Bunu
düşünmek ne kadar zamanını aldı?"

"Aslında bir anda geldi. Bence oldukça iyi bir espriydi."

İşimiz bittikten sonra hiç konuşmadan eve kadar benim-
le yürüdü. Kapının önüne geldiğimizde duraksadık. Çok
garip hissediyordum, sanki ikimiz de geceyi nasıl sonlan-
dıracağımızı bilmiyorduk. Her ne kadar o öpücük arka-
daşça olmasa da biz hâlâ arkadaştık. Duygularım hızla
daha da yoğunlaşıyordu. Bunu atlatmak için kendimi zor-
lamalıyım. O benim en yakın arkadaşımdı ve bunu teh-
likeye sokacak bir şey yapmayacaktım. Kendime sürekli
aramızda bir şey olamayacağını hatırlatmalıyım. Ayrıca
öpüşmemiz ne kadar inanılmaz olursa olsun Noah bana o
gözle bakmıyordu. Ergen çocuklar önüne geleni öperler-
di, çünkü çok azgın oluyorlardı.

En nihayetinde sessizliği bozdum. "Şey, iyi geceler. Seninle alıştırmak yapmak çok eğlenceliydi. Brittani çok şanslı bir kız." Yüzüm arında buruştu ve ağzımdan çıkanlardan çok pişman oldum.

"Ondan bahsetme, şimdi olmaz." Bir gözlerime, bir dudaklarıma bakıyordu. "Bu gece için teşekkür ederim."

Bir iki saniye uzaklara daldıktan sonra bana bakıp yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "İyi geceler, Tweet," dedi.

"İyi geceler, Noah."

Ön kapımızdaki basamaklardan inerken onu seyretmeye başladım ve gözlerim yaşlarla doldu. Kendimi boşlukta gibi hissettim. Gitmesini istemiyordum. Bu duyguları istemiyordum. Onlar her şeyi mahvedecekti.

Noah aniden son basamakta durdu. "Tweet." Sesi hafif ve rahatsız ediciydi.

"Evet?" Sağlam durmaya çalışıyordum.

"Bu gece inanıl..." Birden durdu. "Sen inanılmazsın."

"Noah..." Hıçkırarak ağlamamak için kendimi tuttuğumdan sesim çok cansız çıkmıştı.

"Umarım buna inanıyorsundur," dedi.

Sonra hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Orada yalnız başıma durup gidişini seyrederken aklımdan geçen tek düşünce şuydu: *Keşke ben de inanabilsem. İnansaydım, senin sevgilin olabilirdim.*

ale ale ale

Noah ile öpüşmemizden sonra pazartesi günü okuldaki dolabımın önünde duruyordum. Cumartesi gecesi alıştırmak yaptığımızdan beri onunla ne görüşmüş ne de konuşmuştum. Meraklı Melahat ile cumartesi akşamı buluşacaklardı. Bütün pazar ders çalışmam gerekmişti, bu yüzden gerçekten bir araya gelmeye zamanımız olmamıştı.

Ayrıca, buluşmasının nasıl geçtiğini öğrenmekle hiç ilgilenmiyordum. Bu koca bir yalandı tabii. Biraz ilgileniyordum. Aslında bu da yalan. Bütün hafta sonunu, buluşmasının nasıl geçtiğini düşünerek geçirmiştim. Duyacaklarımdan o kadar çok korkuyordum ki ondan kaçırıyordum. Konuyla ilgili bir şey görüp duymazsam hiç olmamış gibi davranabilirdim.

Arkamdan gelip kulağıma eğilerek, "Günaydın, Tweet," deyince birden irkildim.

"Günaydın."

"Seni özledim. Bütün hafta sonu seni aradım. Dün annenini gördüm. Ders çalışıyormuşsun." Omzunu dolaba dayadı.

"İngilizce," dedim.

O anda Noah'nın takım arkadaşlarından Brad Johnson gelip Noah'nın sırtına vurdu ve "Hey, Stewart, hafta sonu harika vakit geçirdiğini duydum. Şimdi Brit ile dersten çıktık. Seni öve öve bitiremedi, dostum. Yürü be!" dedi.

Brad gittiğinde Noah bana döndü ve omzunu silktili.

Ardından diğer takım arkadaşları Jeremy ve Spencer da geldi. Spencer neşeyle Noah'nın ensesini tutup, "Bu hafta sonu ateşli bir buluşma yaşadığını duydum. Daha lisede ilk yılın ve hemen oyuna dahil olmana ne demeli şimdi?" Çocuklar uzaklaşıırken Noah dönüp bana baktı.

Masumca, "Büyük buluşma *bu* hafta sonuydu, değil mi?" diye sordum.

"Yapma bunu."

"Neyi?"

"Salağa yatma. Bu işte iyi değilsin, Tweet."

İğneleyici bir ses tonuyla, "Yani görünüşe göre ilk buluşman başarılı geçti," dedim.

“İlk randevumun muhteşem olduğunu söyleyebili-
rim.”

Ona bakmadan kitaplarımı dolaba tıktım. Saçmaladı-
ğımın farkındaydım. Cumartesi günü onunla buluşacağı-
nı biliyordum. Eşyalarımı yerleştirirken bana gülümsedi-
ğini hissedebiliyordum. Pislik!

“Ah... O masum dolabı dövmeyi bitirdin mi, Rocky?”

“Tebrikler! İlk randevunun şey geçmesine sevindim.”

“Muhteşem.” Benim tepkilerimle çok eğleniyordu.

Sinirlenmiş bir şekilde, “Muhteşem,” dedim. “Ah, okul
gazetesine katıldığımı sana söyledim mi? Biliyor musun,
belki de muhteşem buluşma ile alakalı bir makale ya-
zarım. Muhteşem bir buluşma geçirdiğiniz için, sen ve
muhteşem sevginle de bir röportaj yaparım.” Cümlem
uzadıkça sözlerim daha da iğneleyici oluyordu.

“Şu an ne kadar harika görüldüğünün farkında mı-
sın?”

Gözlerimi kısıp ona baktım.

“O çocuklar ikinci buluşmamdan bahsediyorlardı.”

“İkinci buluşman da mı oldu?”

“Cumartesi gecesi.”

“Cumartesi gecesi mi?” Sinirim ve kafamın karışıklığı
tavan yapmıştı.

“İlk buluşmam cuma gecesiydi.”

Neyden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarımı kal-
dırdım. “Ama bütün gece benimleydin?”

O kadar yakınıma geldi ki neredeyse burunlarımız
birbirine değecekti. Sesini alçalttı. “İlk buluşmamı ve ilk
öpücüğümü Brittani ile yaşayacağımı düşünmemiştin,
değil mi? Bütün ilklerimi seninle yaşadım.” Dudaklarına
utangaç bir gülümseme yayılırken gözleriyle yüzümü ta-
radı.

Göz temasını devam ettirip dolaptan ayrıldı ve hiçbir şey söylemeden beni kafası karışmış, başı dönmüş ve nefesi kesilmiş bir şekilde orada bırakarak arkasını dönüp koridorda aylak aylak yürümeye başladı. Bu bir erkeğin bir kıza söyleyebileceği en tatlı, en ateşli şey olmalıydı.

Günlük 6

Beni ömür boyu mutlu edecek gücü vardı. Aynı zamanda beni dize getirecek de... Çoğu insan böyle bir mutluluğu yakalama fırsatına hemen atlardı, ama ben değil. Mutluluktan ne kadar havalara uçarsanız, düşüşünüz de o kadar şiddetli olur ve hayatta her zaman bir düşüş, bir çarpışma veya bir çatışma vardır. O yegâne, dünyayı altüst eden mutluluğun sonunda mutlaka bir zayıflık olması kaçınılmazdır.

Hayır, ben ortalama mutluluğumu sürdürecektim. Düşmeye başlamanın ne demek olduğunu biliyordum. Sadece ufak bir kısmını biliyordum ve bu bile beni neredeyse bitiriyordu.

Ömür boyu mutlu olamayacaktım belki ama bir daha, bir araya gelemeyecek derecede milyonlarca parçaya da ayrılmayacaktım.

(Kendime not: Akşam saat 23.30'da bir paket Hershey çikolatası ve bir kutu diyet Pepsi içmem iyi bir fikir değildi. Umarım yarın öbür gün ben şeker ve kafein (şekefein) komasına girmeden, biraz önce yazdıklarımın bir anlamı olur. Şekefein diye bir kelime var mı bir kontrol et. Bir kere teyit ettin mi, bunu kullanmaya başla ve böylelikle bu kelime insanlar arasında yayılsın. Dostum, ben inanılmaz biriyim.

alo alo alo

Akademik olarak lisedeki ilk yılım iyiydi. Seneyi 3,3 ortalama ile bitirdim. Kendi hedefimi kaçırsam da başka şeyler yapma fırsatı yakaladım. Aferin bana! Ama ben her şeyden çok azimli biriydim ve bu sadece lisenin ilk senesi idi. Emily'nin her zaman yaptığı gibi beş ortalama yapmam gerekiyordu. Ama ikinci sınıfta o zaferi kazanmaya kendimi adanmıştım.

Noah'ya karşı hislerim giderek büyümeye devam etti. Onu sağımda, solumda, yanımda gördüğüm her an kararımda kelekler uçuşuyordu. Bana ne kadar yaklaşırsa bu his daha da yoğunlaşıyordu. Her an onu düşünüyordum. Ders esnasında, odamda, arabada, yemek yerken... Kısacası her gün, her dakika aklımdaydı. Bana söylediği bir şey veya bana dokunuşu aklıma geldiğinde hararet basıyor ve içim kıpır kıpır oluyordu. Öpüştüğümüzü düşündüğüm zamanlarda, ki bu çok sık oluyordu, tüylerim ürperiyordu.

Annem beni birkaç kere Noah'nın hayaliyle uzaklara dalmış bir şekilde yakaladı. Bir sabah kahvaltıdan sonra annemle babam bana müdahale etmeye kalkıştılar. Annemin elinde 1980'lerden kalma *Sadece Hayır De* kitapçıklarından bile vardı. Sanırım bunlar kendi ergenliğinde zulaladığı şeylerdi.

En başta masum bir aşkın ilk evresinden geçtiğimi düşünüyordum. Noah'yı ezelden beri seviyordum. Nefes almak gibi kendiliğinden olan, doğal olarak gelişen bir şeydi. Daha fazla sarılmaya ve el ele tutuşmaya başladığımızda, bunu yine arkadaşlığımızın doğal bir ilerleyişi olarak gördüm. Sonrasında bunun bana neler hissettirdiğini ve görünüşe göre bu hislerin bir sonu olmayacağını fark ettim. İkimizin de hormonlarımızın etkisi altında olduğumuzu ve bunun zamanla geçeceğini düşündüm.

Tamam, ben bir salağım çünkü durum tam tersiydi.

Lisede ilk yılımız devam ederken gittikçe daha fazla kız Noah'ya yaklaşmaya çalışıyor ve onların o utanmaz kurları beni deli ediyordu. Noah herkese davrandığı gibi onlara da iyi davranıyordu ama hiçbir zaman kurlarına karşılık verdiğini görmedim.

Aralarında en ısrarcı olan Brittani'ydi. Bulduğu her fırsatta Noah ile flörtleşıyordu ama Noah onu her defasında başından savıyordu. Sonra bir gün Noah ve ben dolaplarımızın yanındayken her zamanki gibi Brittani geldi ve her zamanki gibi Noah'ya kur yapmaya başladı. Ama bu sefer Noah'nın rahatsız olduğunu fark ettim. Noah beni aceleyle ondan uzaklaştırmadan önce gözlerinde üzgün ve utanmış bir ifadeyle bana baktı. Aralarında Noah'nın benim bilmemi istemediğı bir şeylerin geçtiğini anlamam çok uzun sürmemişti. Ne olduğunu sormadım. Kimsenin şövalyemle arama giremeyeceğı hayal dünyamda yaşamaya devam ettim.

alo alo alo

O gün hava çok güzeldi. Bu yüzden Beth ile birlikte öğle yemeğimizi kafeterya yerine okulun bahçesinde yemeye karar verdik.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Beth, "Dansa gelecek misin?" diye sordu.

"Ne dansı?"

"Dansa davet."

"O da ne?"

"Kızların erkekleri davet ettiğı bir dans."

"O zaman kesinlikle hayır."

"Gelmelisin ama."

"Neden? Ben dans edemem ki."

"Acayip eğlenceli olacak."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Ayrıca, dansa davet edeceğim biri de yok."

Boş cips paketini buruşturup çöp kutusuna atmaya çalıştım. Ama bir iki adımla ıskaladım. Yere düşen paketin yanına gidip onu elime aldım ve tekrar basket atmaya çalıştım. Tekrar ıskaladım. Nasıl oluyordu da Emily havada asılı duran bir potaya defalarca basket atabilirken, ben iki adım ötemdeki kocaman bir çöp tenekesine basket atamıyordum? Pes etmeden önce iki deneme daha yaptım.

Sonunda, "Boş ver," deyip geri döndüm ve banktaki yerime oturdum.

"Bir erkeğe sormalısın, aptal."

"Bunu bir daha yapma."

"Neyi?"

"Bana aptal deme. Eksantrik olur. Tuhafı da severim. Ama aptal olmaz. Aptal kelimesini sevmiyorum."

"Tanrım, bazen çok garip davranıyorsun."

"Garip de olur bak."

Öğle teneffüsünün bitmesine birkaç dakika daha vardı. Bu yüzden ben de biraz rengimi değiştirmeye karar verdim. Arkaya doğru yaslanıp yüzümü yakmak için güneşe doğru döndüm. Sürtük Brittani'nin önerdiği gibi saçuma biraz röfle atmaya cesaret edememiştim ama yaz boyunca biraz bronzlaşmıştım ve rengimi korumaya çalışıyordum.

Beth ve ben orada sessizce oturuyorduk. Son zamanlarda biraz garip davranıyordu ama her zamanki Beth diyerek çok fazla önemsemedim. Gözümün ucuyla ona baktığımda tırnaklarını kemirdiğini gördüm.

Alçak bir ses tonuyla, "Ben Noah'ya sormayı düşünüyorum," dedi.

Söylediği şeyi duyunca vücudumda hareket eden tek parça ağızım oldu. "Hangi Noah'ya neyi soracaksın?"

“Noah Stewart’a benimle dansa gelip gelemeyeceğini soracağım.”

Söylediklerini sindirmeye çalışırken tam bir dakika boyunca, öylece oturdum. Rahatsızlığımı belli edecek bütün işaretleri saklamaya çalışıyordum ama çenem kilitlenmişti ve tırnaklarımın baldırına geçtiğini hissedebiliyordum. Sinir ve kıskançlık ateşi içimde giderek büyüyordu. Yavaşça doğruldum ve yüzümü Beth’e çevirdim. En iyi poker suratımı takındım. Ne hissettiğimi belli edemezdim. Ona, Noah’yı davet etmeyi düşünmekle ne kadar salakça bir fikre kapıldığını açıklamak için sakinliğimi korumam lazımdı.

“Bu çok saçma,” dedim.

Elini ağzına doğru götürüp, “Neden?” diye sordu.

“Öyle işte. Seninle o sıkıcı dansa gelmeyecek.”

“Neden gelmeyecekmiş?”

“Birincisi, Noah dans etmeyi sevmez. İkincisi, eğer biriyle gidecekse o kişi ben olurum. Bu ikimizin de gideceği ilk dans ve biz bütün ilklerimizi beraber yaşarız. Üçüncüsü de siz ikiniz ben olmadan dışarı çıkamazsınız.”

“Neden çıkamıyormuşuz?”

“Çünkü ben bir tutkalım,” dedim.

“Tutkal mı? Ne?” Kafasının karışıklığından yüzü buruştu.

“Tutkal işte. İlk önce Noah ve ben arkadaşık. Sen sonradan buraya taşındın ve seninle ilk kez ben arkadaş oldum. Sonra Noah’yı seninle tanıştırdım. Ondan sonra ikiniz arkadaş oldunuz.”

Beth bana sanki boynumdan başka bir kafa daha çıkmış gibi bakıyordu. Söylediğim şeyleri anlayacağı umuyla konuşmamı yavaşlattım.

“Noah ile seni ben tanıştırdım. Ben olmasaydım siz de arkadaş olamazdınız. *Tutkal*. Aranızdaki tek bağ benim.

Noah ve ben birlikte takılabılırız. Seninle de takılabılırız. Ama ben yokken Noah ve sen takılamazsınız." Elimi göğsüme koyup, "Tutkal. Ben tutkalım," dedim.

Beth bir anlığına bana bakıp başını salladı. Sırılsıklam olan ellerine doğru bakıp derin bir nefes aldı. "Noah'ya çoktan sordum. O da kabul etti," deyip derin bir nefes aldı.

"Anlamadım?"

"Noah'ya çoktan sordum ve teklifime evet dedi."

"Siz ikiniz bu küçük dans buluşmasını ne zaman planladınız?" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım ama sesimin sakinliğini korudum.

Tereddüt edip "Çok fazla olmadı," dedi. "Belki birkaç gün... ya da hafta... ya da bir ay."

Ona doğru eğilip, "Bir ay mı?!" dedim.

Beth kekeleyerek konuşurken benimle göz teması kurmuyordu. "O zaman sormam gerekti. Ona göre yeni elbise, ayakkabılar ve..."

"Neden ikiniz de bana bir şey söylemediniz? Bütün bunları bilmem gerekirdi."

"İkimiz de ne tepki vereceğini bilmiyorduk. Malum, konu Noah'ya gelince garip davranıyorsun."

"Garip mi? Bak, ikinci defadır Noah ile olan arkadaşlığımızı garip olarak nitelendiriyorsun," dedim sinirli bir şekilde.

"Belki garip yanlış sözcüktür. Takıntılı. Sen Noah'ya takıntılısın."

"Bu kesinlikle doğru değil."

"Başka kızlar etrafında olduğunda onu deli gibi kıskanıyorsun."

"Ben onu kıskanmıyorum. Sadece diğer kızların onun için yeteri kadar iyi olmadıklarını düşünüyorum, hepsi bu."

Beth, "Amanda, sen Noah'dan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Bu ne kadar salakça bir soru, tabii ki ondan hoşlanıyorum. Biz çok yakın arkadaşız."

"Ne demek istediğimi anladın. Ondan *hoşlanmak* anlamında hoşlanıyor musun?"

"Noah benim en yakın arkadaşım ve benim için dünyalar kadar önemli."

Noah'ya karşı ne hissettiğimi Beth'e söyleyecek değildim. Benim bile aklım karıştıktı bu konuda. Ona sahip olmayacağımın farkındaydım ve başka birinin de ona sahip olmasını istemiyordum. Bunun ne kadar bencilce ve saçma fikir olduğunu bilsem de hissettiğim şey buydu.

Beth, "Tamam, seninle uğraşmayacağım," deyip duraksadı. "Neden sen de birilerine sormuyorsun? Eğlenceli olacak," dedi. Sonra da ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. "Bak, derse girmeden önce dolabıma gitmeliyim. En azından dansa gitmeyi bir düşün."

Beth'i ana binaya yürürken izledim. Noah ile takılmak istediği için ona kızgın değildim. Bu okuldaki herkes bunu isterdi. Ben Noah'ya kırgın ve sinirliydim. Daha önce ona sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Bana bu buluşma ile ilgili bir şey söylememesine anlam veremiyordum. Biz birbirimize her şeyi söylerdik. Değişen neydi ki?

Belki de o dansa gitmeliydim. Onları birlikteyken görmenin bana faydası olabilirdi. Ama kimi davet edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir erkeğin üzerinde yanlış bir izlenim bırakmayı kesinlikle istemiyordum. Fakat bu dansa gidebilmek için birilerini davet etmeliydim. Dansa bir hafta vardı ve bu saatten sonra herhangi biri olurdu.

Mucizevî bir şekilde "o kişi"nin belirmesini umarak

etrafıma bakındım. Araştırmama uyan biri yoktu. Oturdum ve sanki cevap yerde yazıyormuş gibi aşağı baktım.

Eşyalarımı toplayıp derse girmek için hazırlanırken cevabımın tam karşımda oturduğunu gördüm.

"Hey!" Cevap gelmedi. "Hey!"

Vincent, arkasında başka biri olup olmadığını kontrol etmek için omzunuzun iki yanından geriye doğru baktı. "Bana mı dedin?" Vincent ikinci sınıfların, hatta okulun en zeki öğrencisiydi. Aynı zamanda inek ve oldukça garip biriydi ama iyi ve zararsızdı.

"Tabii ki. Başka kime diyebilirim ki?"

"Pratik olarak, arkamdaki birine olabilir."

"Bu cuma bir planın var mı?"

"Cidden mi?" Sanki haftalık planı bulutlarda yazıyormuş gibi havaya bakıp bir an duraksayarak, "Hayır," dedi.

"Şu dans şeyine gitmek ister misin?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Teknik olarak."

"Şey... Imm... Bir dakika düşünmeme izin ver. Bu soruyu daha önce soran olmamıştı da." Teklifim hakkında düşünürken başparmağı ve işaretparmağıyla çenesini tutup parmaklarını çenesinin etrafında gezdirdi.

"Sen ve ben birbirimizi kreşten beri tanıyoruz. O zamandan ve hatta var olduğumu öğrendiğin günden beri benimle pek fazla konuşmadın."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Vincent beni biraz uğraştırmak istiyordu. "Ben utangaç biriyim, ne yapabilirim ki? Evet mi, hayır mı?"

"Evet. Dansta sana eşlik etmek benim için bir onurdur. Seni saat kaçta alayım?"

"Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

"Pek emin değilim," dedi.

Ayağa kalktım. "Dansta görüşürüz o zaman. Adres bilgimle kafanı karıştırmaya gerek yok."

"Danstan önce yemeğe çıkmak istemez miydın?"

"Çok isterdim ama o gece çok heyecanlı ve gergin olacağımdan, önceden yemek yiyip dansta kusmak istemem." Vincent'in yüzü mide bulantısıyla buruştu. İyice vurgulamak için ona doğru eğilip, "Üzerine kusmuk fışkırtmasını istemezdin, değil mi?" dedim.

Başını hızla sallayarak geri çekildi. "Dansta görüşürüz."

alo alo alo

Acı çekmekten hoşlanan birine *mazoşist*, nam-ı diğer Amanda Marie Kelly denir. Aslında iyi bir mazoşist değildim. Çünkü yaptığım şeyden zevk duymuyordum.

Günün geri kalanında Noah ve Beth'in yaklaşan buluşmalarından başka hiçbir şeye odaklanamaz oldum. Noah'nın bunu benden sır gibi saklamasının nedenini bulmam gerekiyordu ve bunu okuldan sonra öğrenecektim. Bu yıl yine okul gazetesinde çalışmak için kaydolmuştum. Yazmayı çok seviyordum. Üniversitede gazetecilik okumaya karar vermiştim ama hangi alana yöneleceğim konusunda kararsızdım. Televizyon mu, gazete mi, yoksa internet mi okuyacağımı bilmiyordum. Belki bir gün bir kitap bile yazabilirdim. Tek bildiğim, yazmak istediğimdi.

Okulun en iyi öğrencilerinden oluşan beyzbol takımında oynaması için Noah'ya teklif gelmişti. Normalde ikinci sınıfta olup da bu takıma kabul edilmek çok nadir görülen bir durumdu. Okul gazetesi onun hakkında bir makale yayınlamak istiyordu ve yakın arkadaş olduğumuz için bu görev bana verilmişti. Yoksa derin beyzbol bilgilerimden dolayı değildi.

Röportajı beyzbol sahasında yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Noah mucizevi bir şekilde sahadaydı ve ben de bu fırsatı yakalayıp röportajı yapmayı ve birkaç da fotoğraf çekmeyi istedim.

Tony Hoffman okul gazetesinin fotoğrafçısıydı. Önce fotoğrafları çektik. Noah, Tony'ye birkaç beyzbol duruşu pozu verdi. Okulun ismi ve maskotunun işaretlerinin bulunduğu açık tribünde de fotoğraflarını çektik. Fotoğraf çekme faslı bittiğinde Tony, Noah ile beni baş başa bırakıp gitti.

Cevaplarını bildiğim halde önce bir iki standart soru ile başladım. Mesela, beyzbola başladığında kaç yaşındaydın ve en çok etkilendiğin oyuncu kim? Sonra derin konulara girdim.

"Tamam, sana son bir sorum daha olacak. Ondan sonra seni serbest bırakacağım." Notlarımdan başımı kaldırıp gülümsedim. "Bu oyunu sevmenin nedeni neydi?"

"Babam beyzbolu çok sever. Beni bu oyunla dört yaşındayken tanıştırdı. Sehpanın üstünde portakallı soda ve iki koca paket cips ile onunla kanepede otururken ilk beyzbol maçımı seyrettim." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kimin maçı olduğunu hatırlamıyorum. Ama bunun bir önemi yoktu. Babamın sevdiği bir şeyi paylaşıp onunla vakit geçirmekten önemli olan.

"İlk birkaç yıl çocuk liginde oynadım. Oyunu sevdim ama en iyi tarafı babamla geçirdiğim zamandı. İş ne kadar yoğun olursa olsun her antrenmanıma, her oyunuma gelmişti.

"Altı yaşındayken babam beni Fenway Park'taki ilk profesyonel maçımı izlemeye götürdü. Red Sox, Minnesota Twins ile oynuyordu. Maçı 9-1 Sox aldı. Her şeyin etkisinde kalmıştım; oyuncular, stat, saha, oturma yerleri,

yedek kulübesi, yemekler, park yeri..." Kıkırdadı. "Babam bana hayatımın en güzel gününü yaşatmıştı.

"Sadece oyunun kendisini değil, onunla ilgili her şeyi çok seviyorum; takım olarak hareket etmeyi, beyzbol sopasını elimde hissetmeyi, deri eldivenlere çarpan topun sesini, çimlerin kokusunu, stant yemeklerindeki ayrıcalığı... Tribünlere bakıp seyircileri ve hayatımdaki en önemli insanları görmeyi çok seviyorum."

Gözlerimiz kilitlendi. Gözlerindeki şefkat bana bir iki dakika engel oldu. Kucağına gidip ona sonsuza kadar sarılmak istedim. Tanrı'ya şükürler olsun ki cevaplarını kaydetmek için bir ses kaydedici getirmiştım. Babasından bahsederken sesindeki saygı ve sevgi o kadar belli oluyordu ki, resmen büyülenmişim. Bu yüzden not almaya zamanım olmamıştı.

Açıkça duygusallaştığını anlayıp boğazını temizleyerek, "Özür dilerim Tweet, lafı uzatmak istememiştım," dedi.

"Lafı uzatmadın, harikaydın." Ona bakmayı kesemiyordum.

"Peki, başka sorun var mı?"

"Hayır, tamamdır. Teşekkür ederim."

Göz kırpıp, "Sıkıntı yok. Kızım la baş başa zaman geçirme fırsatını kaçıramazdım," dedi

O an, bir buluşmayı benden sır gibi saklamasının nedenini bilmeme gerek kalmamıştı. Bana bu güzel cevabı verdikten sonra bunu ona sormak çok anlamsızdı. Yerimde kıpırdanmaya, kalemimi not defterime hızlıca vurmaya başladım.

"Sorun nedir, Tweet?"

Kafamın içindeki ses durmadan, "Kalk ve git Ananda," diyordu. ŞİMDİ! Dans hakkında bir şey sorma, şimdi değil. SORMA!

“Bana neden Beth ile dansa gideceğini söylemedin?”

Oflayarak dirseklerini dizine yasladı. Konuşmaya başlamadan önce zar zor yutkunarak başındaki beyzbol şapkasını çıkardı ve ellerini saçında gezdirdi.

“Biliyor musun, bunu sorduğumu unut gitsin,” deyip lafını böldüm ve hızla eşyalarımı toplamaya başladım. Ayağa kalkıp öne doğru bir adım attığım sırada bileğimi yakaladı.

“Benden kaçma. Otur lütfen.” Sesi durgun ve rahatsız ediciydi. Derin bir nefes alıp yanına oturdum. Birbirimize bakmadık. “Kendimi suçlu hissettim. Bunun kulağa çok pısırickça geleceğini biliyorum, ama beni *sen* davet etmediğin için hayal kırıklığına uğramıştım.”

“Gitmek istediğini bilmiyordum ki.”

“Dansa gitmek umurumda bile değil. Ben seninle gitmek istiyordum ve senin de benimle gitmek istemeni umuyordum. Ama sen bana hiçbir şey söylemedin. Bir nedenden dolayı Beth bana sorduğunda evet dedim. Ağzımdan öyle çıkmış olmasını hiç istemezdim. O kadar heyecanlı ve mutluydu ki, ona kararımı değiştirdiğimi söyleyemedim.”

“Neden suçlu hissettin ki?”

“Bilmiyorum. Seni aldatıyormuşum gibi hissettim.” Bir an duraksadı. Sanki bundan sonra söyleyeceği cümleyle savaşıyor gibiydi. Bana bakarak, “Tweet, seninle ilgili bazı duygu ve düşüncelerim var.”

Sessizce oturdum. Başım dönüyordu. Bu konuşma için hazır değildim. Boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. Oradan uzaklaşmam lazımdı. Noah’ın sesi kulaklarımda kalbimin atışı ve nabzımın çınlamasıyla yer değiştirmişti. Elimde hissettiğim sıcaklık beni gerçek dünyaya geri getirdi. Başımı içinde kaybolabileceğim bir çift açık mavi göze çevirdim.

Noah parmaklarını benimkilere geçirip, "Sürekli seni düşünüyorum, Tweet," dedi.

"Düşünölmek güzel şey." Bu şimdiye kadar söyledığım en aptalca şeydi.

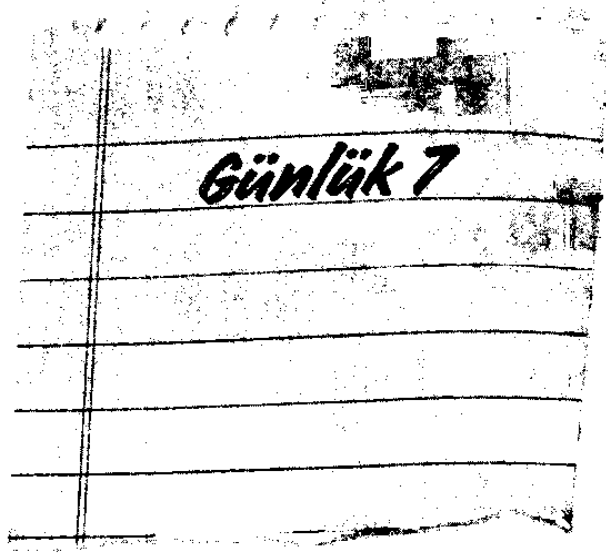
Bana pis pis sırttı. "Sen etrafımdayken sana dokunmak, elini tutmak ya da kollarımı sana dolamak geliyor içimden. Seni tekrar öpmek istiyorum." Gözlerimde veya yüzümde bir tepki arar gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Derin bir nefes aldım. Panik atak geçirmeme on saniye vardı. Alnımda ve boynumda beliren boncuk boncuk terleri hissedebiliyordum. Boğazım iyice düğümlendi ve kaslarım gerim gerim gerildi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden en iyi bildiğim şeyi yaptım. Kaçtım.

"Imm... Noah, benim gitmem lazım."

Biraz önce bana şefkatle bakan gözler şimdi şaşkınlık, acı ve öfke içindeydi. "Kaçıyor musun?!" Sesi gerçekten öfkeliydi.

"Gidip Tony'nin çektiği resimleri kontrol edip yeterince çekti mi diye bakmalıyım ve... Imm... Bak, çok üzgünüm. Sonra görüşürüz. Röportaj için tekrar teşekkürler." Sırt çantamı tek elimle tutuyordum. Çünkü diğer elim Noah'daydı. Ayağa kalkıp elimi Noah'dan çektim ve hızla oradan uzaklaştım.

Dürüstlük sevdiğin bir insanı üzüp onu senden uzaklaştırıyorsa, doğru bir davranış olmayabilir.

alo alo alo

Eve gitmeden önce gazetecilik sınıfında bir saat kadar oyalandım. Umudum Noah'nın eve gitmiş olması yönündeydi. Bana bu kadar tatlı ve harika şeyler söyledikten sonra kaçmış olmaktan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum Beni hazırlıksız yakalamıştı. Önemli konulara gelince doğaçlama yapamıyordum. Aklımı başıma getirmem ve düşüncelerimi toparlamam için zamana ihtiyacım vardı.

Üst sınıf öğrencilerinden Brenda beni eve bırakma lütfunda bulundu. Annemin beş yıldızlı spagetti sosunun kokusunu içime çekip eve girdim. Çantamı mutfak tezgâhının üstüne bıraktım. Annem bu sırada çikolatalı keke krema sürmekle meşguldü.

Buz dolabından bir bardak su alıp, "Merhaba, anne," dedim. Olduğu yere gidip tezgâha yaslandım. "N'apıyorsun?"

"Gördüğün gibi duvarları boyuyorum, tatlım" deyip sırtıttı.

“İnsanlar da ukalalığının nereden geldiğini merak ederler,” dedim.

“Baba tarafından aldığını söylemiyor musun yoksa? Onların hepsi beyin özürlü.”

Masanın altı kişi için hazırlandığını fark ettim. Emily üniversitede olduğu için evde üç kişiydik.

“Masa neden altı kişilik?”

“Stewart’lar yemeğe geliyorlar.”

“Neden?” Kelime ağzımdan çok cılız çıkmıştı.

“Çünkü yemek yemeleri gerek, tatlım.”

Bana çikolata kaplı ıspatulayı verip keki masanın üstüne yerleştirdi.

Ağzımı çikolatalı kremayla doldurarak, “Hepsi mi?” diye sordum.

“En son kontrol ettiğimde hepsinin yemek yemesi gerekiyordu.”

Misafirlerimiz gelene kadar masayı hazırlamak için son süratle hareket ediyordu. Harika bir anneydi, gerçekten. Özellikle de kek için fazladan krema yaptığı zamanlar. O kremaya bayıldığımı bilirdi. Ancak bazı zamanlar, şu anda olduğu gibi, evrenle bir olup başıma çorap örme-ye çalıştığını düşünmeden edemiyordum.

İspatulanın üstündeki kremayı son damlasına kadar yalarken Noah’yı görecektim olmanın düşüncesiyle bütün sinirlerimin vücudumu çoktan ele geçirdiğini hissettim. Ispatulayı lavaboyu koyup, eşyalarımı tezgâhın üstünden aldım ve doğru odama gittim. Bu yemeği nasıl atlatacağımı çözmeye çalışırken kapımı kapattığım anda annemin, “Yemek iki saate hazır olur,” dediğini duydum.

Üstümde o kadar gergin bir enerji vardı ki gidip biraz bisiklete binmeye karar verdim. Tabii ki Noah’nın sokağından uzak duracaktım. Genellikle bisiklete binmek zih-nimi açardı. Bugün o kadar yoğun duygu ve düşünceler

içindeydim ki, hiçbirini tam olarak anlayamıyordum.

Eve döndüğümde duş alıp gri-beyaz çizgili askılı elbise giydim. Saçlarımı önce havluyla, sonra da kurutma makinesi ile kuruladım. Kapım çalındığında Noah'nın bu haftanın sonuna kadar teslim etmem gereken makalesi üstünde çalışıyordum.

"Evet?" diye seslendim.

Kapı yavaşça açıldı. Kim olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu. Karnımda uçuşan kelebekler ve tenimdeki ürperti kapıda kimin olduğunu bana söylemişti.

Noah başını uzatıp, "Annen yemeğin yirmi dakika içinde hazır olacağını söylememi istedi," dedi.

"Teşekkürler."

Noah odaya girmeden önce bir dakika kadar öylece durdu. Sonra içeri girip arkasından kapıyı kapattı. Bana doğru yürüyüp elini sandalyemin arkasına koydu. Omzumun üstünden bakıp, "Ne üstünde çalışıyorsun?" diye sordu.

Başımı yukarı kaldırdım ve doğruca ona bakarak, "Senin makalen üstünde," dedim.

"Beni iyi göster."

"Buna ihtiyacın yok."

Bu da nereden çıktı, Amanda Marie Kelly?

O yakınımdayken panik halinde olduğum için, ağzımdan çıkanları kontrol edemiyordum.

Noah bana gülümseyerek odanın diğer tarafına geçip kollarını arkaya uzattı ve onlardan destek alıp yatağa oturdu. Onunla yüz yüze gelmek için sandalyemi çevirdim. Konuşmak istediğini biliyordum ama hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordum. Duygularım karmakarışık. Onun hayatımda kalmasına ihtiyacım vardı. Onun için yeteri kadar iyi olmadığını biliyordum ama başka bir kızın onun ilgisini çekme düşüncesine katlanamıyordum. Ona karşı

hissettiğim çekim giderek güçleniyordu ve bugün bana söylediklerini duyduktan sonra bu hisleri göstermeden daha fazla tutabileceğimden emin değildim. Ama bunları belli etmek arkadaşlığımız açısından yapacağım en kötü şey olurdu. Şimdilik konuyu onun açmasını beklemeliydim. İşi oluruna bırakacaktım.

“Tweet, bugünkü olay neydi?”

“Hangi olaydan bahsediyorsun?”

“Yapma. Aptala yatmanın zamanı değil.”

“Aptala yatmamdan etkilendiğini sanıyordum.”

“Bugün neden benden kaçtın?”

“Gerçekten gitmem gerekiyordu.”

Huzursuzlanmaya başladım. Huzursuzlandığım zaman bir şekilde hareket etmem gerekirdi. Komodine doğru yürüdüm ve tarağımı bulana kadar oyalandım. Başımın üst kısmından başlayıp saçlarımın arasından fırçayı zorla geçirdim. Noah bütün hareketlerimi izliyordu.

“Neden?” diye sordu.

“Çünkü yemeğe gelecek misafirlerimiz vardı?” İşleri hafife alıp şakaya vurmaya çalışıyordum. Fakat Noah’nın bakışlarından durumu hafife alacak ve şaka kaldıracak durumda olmadığını anladım.

Oturduğu yerde doğrulup başını salladı. Kızgınca burundan soluyarak, “Lanet olsun Tweet, bir anlığına ukalalık yapmayı bırakır mısın?” dedi. Ona döndüm.

“Ciddi bir şey konuşacağımız zaman hep bunu yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“İşi şakaya vurup benden kaçıyorsun.” Sesi alçak ama öfkeliydi.

Cevabımı beklerken ellerini birkaç kez yüzüne götürdü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Lütfen konuş benimle.”

“Ne söylememi beklediğini bilmiyorum.”

“O zaman ben başlayayım,” diye devam etti yumuşak bir sesle. Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Sen önem verdiğim ilk kızsın ve sonuncusu olacaksın. İlk öpücüğüm, ilk öpücükler tarihindeki en iyi öpücüktü, çünkü onu seninle yaşadım. Seni düşünmeden duramıyorum.”

Bir adım geri atıp komodine yapıştım. Beni esir alan açık mavi gözleriyle tam karşımda duruyordu. Ellerini kalçalarımın iki yanından geçirip komodinin üstüne koydu ve bana iyice sokuldu. Nefes alışım hızlanmıştı. Dudaklarını yavaşça şakaklarımda gezdirdi. Bana yaşattığı ürpertinin bir tarifi yoktu. Sonra dudakları bir tüy gibi tenimde dolaşp kulağıma indi. Boynumda hissettiğim ılık nefesi başımı döndürüyordu. Kendimi sağlama almak için komodinin üstünde arkaya doğru iyice yaslandım. Kulağıma eğilip fısıldayarak, “Ben seninle en iyi arkadaştan fazlası olmak istiyorum. Sevgilim olmanı istiyorum. Sen ne istiyorsun, Tweet?” dedi.

Bunun olacağını biliyordum. Zayıftım ve kendimi kaybetmişim. Gece gündüz onun hayalini kurmak, midemde onun yüzünden sürekli kelebekler uçuşması... Buna daha fazla katlanamazdım. Çok yakınımdaydı. Dudaklarının değdiği yerde ateşten biz iz bırakıyor, sözleri beni mahvediyordu. Gözleri mavinin en güzel tonundaydı ve dudakları taze, tatlı portakallar gibi kokuyordu.

Nefes nefese fısıldayarak, “Seni istiyorum,” derken artık kırılma noktasına gelmişim.

Noah geri çekilip başını yan doğru eğdi. Dudakları bana yaklaştıkça nefesim daha düzensizleşti ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Bacakları arasında beliren bu yeni duygu beni çıldırtıyordu.

Bakışları yüzümden aşağı, bir yukarı yönelip gözlerimde durdu. “Tanrım, çok güzelsin,” diye fısıldadı.

Otomatik olarak gözlerimi kırıştırdım. Dudaklarımın üstünde onunkilerin yumuşacık dokunuşunu hissettim. Vücudum ona tepki verdikçe başım dönüyordu. Aniden sesli bir şekilde kapının çalınmasıyla ikimiz de irkildik. Noah benden uzaklaşıp geriye sıçradı. Bu hızlı hareket hafifçe öne doğru sendelememe neden oldu. Babamın, "Yemek hazır!" dediğini duydum.

Noah omzunun üstünden dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

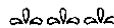
"Merak etme, içeri girmez," dedim.

Babam kapı çalmasıyla ve yürüyüşüyle ünlüydü. Bu ünü annem, yani nam-ı diğer Profesör Tampon on iki yaşındaki Emily ve onun iki arkadaşını karşısına alıp onlara kadınsal hijyen ürünleri nasıl kullanacakları hakkında bir sunum yaparken evin kapısını çaldığı gün kazanmıştı.

Sakinleşmeye çalışarak, ellerimle elbisemi aşağı doğru çekiştirip düzelttim. Noah'ya baktım. Hâlâ yüzünü bana dönmemişti. Geniş omuzlarından başlayarak kaslı sırtından devam edip ellerini koyduğu kalçalarına kadar onu süzdüm. Üstündeki tişört, altındaki kaslı kolları yüzünden hafifçe gerginleşmişti. Noah'nın vücudunu düşünmekten kendimi alıkoymak için başımı salladım.

Boğazımı temizleyip, "Noah, geliyor musun?" diye sormadan önce son kere o muhteşem sırtına baktım.

Çenesini göğsüne gömmüştü ve bize katılmak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtmek için işaretparmağını kaldırdı. En iyisinin onu yalnız bırakmak olduğunu düşündüm. Bu yüzden de yemeğe indim.

Noah bize katıldığında hepimiz masanın etrafındaki yerlerimizi almıştık. Nasıl olduysa tek boş sandalye benim yanımdakiydi ve bu nedenle Noah oraya oturdu. Annem

ve Bayan Stewart mahallenin dedikodusunu yaparlarken babam ve Bay Stewart da işten bahsediyorlardı. Birkaç dakika önce odamda yaşanan yoğunluktan kurtulmaya çalışıyordum. Aslında Noah yanıma oturmasaydı bunu başarabilirdim. Yaşadığımız olay yeterince kötüydü ama Noah yemek sırasında bana dokunmanın kurnazca yollarını bulup duruyordu. Odamda yaşananlar bir hataydı ve çok ileri gitmemiş olsa da, yeterince ileri gitmişti. Güçlü olmalı ve aramızda olanlara bir dur demeliydim.

Noah kolunu sandalyemin arkasına atıp ekmeğe uzanmak için bana doğru eğildi, böylece yüzü benimkine yaklaştı. Neredeyse dudakları yanağıma değecekti.

Sesimi alçaltarak, “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum,” dedim.

“Ben de. Sarımsaklı ekmeğe bayılıyorum.”

“İsteseydin ben sana uzatırdım.”

“Evet, biliyorum. Ama amacım elbisenin içine bakmaktı.” Bir anda dönüp ona bir bakış fırlattım. “Ha, bu arada... Bu geceki sutyen seçimin... Muhteşem.”

Dikizlediği boşluğu kapatmaya çalışıp elimi göğsümün üstüne koydum.

Hafifçe arkaya eğilip külotumun olduğu yöne doğru bakarak, “Lütfen bana takım giydiğini söyle,” dedi.

Ona baktığımda ağızına koca bir sarımsaklı ekmeğe lokması almadan önce gözünü kırıp pis pis sırttı.

Babam, “Noah, tebrikler,” dedi.

Tam o anda dizimdeki elini ve eteğimin kenarına doğru ilerleyen parmaklarını hissettim. Nefesim kesildi ve gözlerimi Noah’ya diktim. Elini çıplak bacağımda hissetmek o kadar inanılmaz olmasaydı, ona kesinlikle çok kızardım.

“Teşekkürler efendim.”

Ailemizin önünde eli bacağımdayken nasıl oluyor da bu kadar sakın, kendinde ve kontrollü olabiliyordu, aklım almıyordu.

“Bir çaylağın üst takıma katılmasının istenmesi çok nadirdir. Seninle gurur duyuyoruz.” Babam Noah’yı her zaman oğlu gibi görmüştü.

“Annesi ve ben de onunla çok gurur duyuyoruz. Babasının oğlu,” diye ekledi Bay Stewart.

Babalar, sanki yorum çok komikmiş gibi gülüştüler. Elini baldırıma götürürken Noah babasına gülümsedi. Onu durdurmaya çalışıp eline vurdum ve istemeden pat diye masaya çarptım. Bu da masanın sallanmasına neden oldu.

Annem, “Amanda, iyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim.” Noah gülmemek için kendini zor tutmuştu. “Sineği kovuyordum.”

Annem biraz sinirli bir şekilde bana baktı ve neşeli sesini hiç bozmadan, “Saçmalama. Evde hiç sinek yok.”

“Yanılmışım,” dedim.

Noah elini tekrar dizime koydu. Hafifçe sıkınca benden yüksek bir ses çıktı. O dört tane ebeveyn yüzü birden bana döndü.

“Imm... Anneciğim bana lütfen... Imm...”

Noah’nun eli çok acımasızdı. Dizimi sıkıp sonra da baldırımın iç tarafını kavradı. O anda anlamlı bir cümle düşünüp kurmam imkânsızdı.

“Şişedeki şeyden, hanı şu... imm... biraz... imm... marul?”

“Salata sosunu mu diyorsun?” dedi annem. Sözlerinden fışkıran ığneleme şiddetli bir yağmur gibiydi. Başımı salladım. “Zaten salatana biraz koymuştun.”

“Biraz daha gerekli. Lütfen biraz daha verir misin?” Sosu bana uzatmadan önce sanki ona ait değilmişim gibi bakıyordu.

Ben salatamı soslarken Bayan Stewart, "Emily nasıl?" diye sordu.

Annemin yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. "Harika. Üniversiteyi çok seviyor."

Bayan Stewart, "Bu muhteşem," dedi.

"Hatta tartışma kulübüne bile katıldı. O konuşkan bir genç bayan." Annem bunu söylerken bana doğru baktı. Eğer masanın altında neler olduğu hakkında en ufak bir fikri olsaydı bu kadar üstüme gelmezdi.

O kadar huzursuzdum ki çatalıma salata almaya çalışırken çatalımı düşürdüm. "Ben alırım, Tweet."

Noah elini bacağımdan çekti. O an, sakinleşmek için bir yudum su içme fırsatı bulabildim. Noah sandalyesini geri çekip çatalımı almak için eğildi.

Babam boş şarap şişesini kaldırıp, "Hay aksi!" diye bağırdı.

Tam o esnada dizimin hemen üstünde baldırımın dış tarafında bir çift dudak hissettim. Babamın, "Ne yapacağız şimdi?" demesiyle aynı anda ağızımdaki suyu püskürttüm.

Noah kalkıp yerine oturdu ve ben de bana yapışan üç çift gözle karşı karşıya kaldım. Stewart'ların gözlerinde, annem ve babam için duydukları acıma duygusu vardı. Annemin gözlerindeyse beni daha önce adabımuaşeret derslerine göndermemesinden duyduğu pişmanlık vardı. Babam yaptığım uygunsuz hareket ile ilgilenmedi bile. Çaresizce elindeki boş şarap şişesindeki son damlayı kadehine akıtmaya çalışıyordu.

Yüzümdeki suyu silip, "Ben gidip şarap getireyim, karnım da doydu zaten," dedim.

Hızla masadan kalkıp tabağımı lavaboya koymak için mutfığa yöneldim. Hiç durmadan annemlerin şarap koleksiyonu koydukları garajdaki diğer buzdolabına gittim.

Buzdolabının önünde dururken beyaz mı, yoksa kırmızı mı istediklerini sormayı unuttuğumu hatırladım. Ne olur ne olmaz diye hem ikisinden de aldım. Dolabın kapğını kapatıp arkama döndüğümde Noah ile yüz yüze geldim. Bir adım geri çekildim. Ellerini omzumun iki yanından dolaba dayayıp beni sıkıştırdı. Beni sıkıştırmayı gerçekten çok seviyordu.

“Bütün o öpücükler ve dokunuşlar sırasında aklından ne geçiyordu? Masanın altındayken *baldırımı* öptün. Aile yemeği yediğimiz masanın altında, Tanrı aşkına!”

“Kendimi tutamadım. Müthiş lezzetlisin.” Kaşlarını indirip kaldırarak bana iyice sokuldu.

Lanet olsun, vücudumu tatlı bir ürperti ele geçiriyordu.

“Gecenin geri kalanında beni rahat bırak.” Sinirlenmiş gibi yapmaya çalışıyordum ama sesimdeki gülümseme-yi duyabiliyordum. Noah’ya kızmak çok zordu, özellikle yaptığı şeyler bana kendimi bu kadar inanılmaz hissettirirken.

“Tamam, bırakacağım.” Kollarını indirdi ve geçmem için geri çekildi.

“Teşekkür ederim.”

Kapıya doğru ilerlerken arkandan elbisemin eteğinin kalktığını hissettim. Hızlıca kendimi onun uzanamayacağı bir noktaya attım. “Lanet olsun, Noah! Kes şunu! Ellerimde bu şişeler varken kendimi koruyamıyorum.”

Teslim olmuş gibi iki elini havaya kaldırıp, “Elbisende bir şey var sandım. Sadece yardım etmeye çalışıyordum.” Ona gözlerimi kısarak baktım ve doğruca eve girdim.

alo alo alo

Çikolatalı keki çok sevmeme rağmen tatlıyı pas geçtim. Gazete için çalışmam gerektiğini söyleyerek ebeveynlerin

bana bakışlarından, en yakın arkadaşımın elleri ve dudaklarından uzağa, odama döndüm.

Noah'nın ellerinin ve dudaklarının tenimde bıraktıkları hissi hatırlayarak yatağıma oturdum. İçimde yükselen ateşi hissedebiliyordum. Kahretsin, neyim vardı benim? Orada öylece oturup onu düşünerek canımı sıkıyor, ateşler içinde yanıyordum. Kapının çalınışıyla kendime geldim. "Evet?" Sesim gergindi.

Kapım aralandı ve tek görebildiğim, üstünde çikolatalı kek olan bir tabaktı. Güldüm. Sonra da en sevdiğim açık mavi gözleri gördüm.

"Sana biraz tatlı getirdim."

Noah içeri girdi ve ayağıyla iterek kapıyı arkasından kapattı. Keki yatağın kenarındaki komodine koyup yatağın üstünde karşıma oturdu. Üstünde çikolatalı krema olan çatalı kaldırdı. Dünyadaki en sevdiğim iki şeye bakarken hâlâ yemekte olanların etkisi altındaydım. Hafif bir nefes vererek dudaklarımı araladım. Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık. Çatalı bana uzattı.

Çatalı ağzıma götürüp yavaşça dudaklarımın arasına koydum. Noah dudaklarımın çatalın etrafında kıvrılmasını seyrediyordu. Çatalın dudaklarımdan kaymasını seyrederken zar zor yutkunduğunu duydum. Çatalı benden alıp tabağa geri koymak için eğildiğinde dudakları neredeyse yanağıma değecekti.

Bana yaklaşıp, "Dudağının kenarında biraz krema kalmış," diye fısıldadı.

Sessizce durdum. Dudaklarımdan bir iki santim uzakta durup birkaç saniye boyunca iç çekmesini izlerken gözlerimi üzerinden hiç ayırmadım. Vücut ısım otuz sekiz dereceye varmıştı. Ben ne yapıyordum böyle? Bunu durdurmam lazımdı. Bunun olmasına izin vererek büyük bir aptallık ve zayıflık gösteriyordum. Diğer taraftan,

anne babalarımız evin diğer ucundaydılar. Noah'yı kaybetme düşüncesi beynimde dönüp duruyordu. Hayatımda olmadığını düşünmek bile benim için çok fazlaydı. O zaman hayallerimi ve korkularımı kiminle paylaşırdım? Noah hayatımda olmazsa kendimi nasıl güvende hissedebilirdim? Panik yapmaya başladım. Çenemin kasıldığını hissedebiliyordum. Başım dönüyordu. Boğuluyordum. Ondan uzaklaştım.

Geri çekilerek bana baktı. Gözlerindeki bakışı görmek istemiyordum ama kendimi onunla yüz yüze gelmek için zorladım. Bu sözleri söylerken ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum.

"Bunu yapamayız. Senin sevgilin olamam." Birkaç dakika bana bakıp döndü ve yatağın kenarında otururken dirseklerini dizlerine dayayıp başını öne eğdi.

Huzursuz bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Eğer bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak sonrasında bir daha benimle hiçbir şey yapmak istememenden korkuyorum."

"Bu tam bir saçmalık."

"Hayır, değil. Tyler Evans'ı hatırlıyor musun? O ve Emily çok yakın arkadaşlardı. Bizim kadar değillerdi ama yakındılar. Bu çizgiyi geçip çıkmaya başladılar. İlişkileri altı ay sürdü ve çok kötü bitti. Sonunda arkadaş olarak bile kalamadılar. Yazın sonunda Emily ile birlikte onu alışveriş merkezinde gördük ve Emily'ye çok kötü davrandı. Bunun bize de olmasını istemiyorum."

"Biz onlar değiliz."

"Biliyorum. Ama Emily her şeyi kusursuzca yapar. Eğer o başaramadıysa ben hayatta yapamam. Hayatımda olman lazım. Bu çizgiyi seninle aşmayacağım. Çok riskli ve bunu göze alamam. Bu gece için özür dilerim. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

“Aramızda geçen hiçbir şey için üzgün değilim. Benimle olmayacağın konusu hariç.”

“İstemediğim için değil. Sadece arkadaşlığımızı mahvetmek istemediğimden. Ayrıca, sen benden daha iyisini hak ediyorsun, Noah.”

Sen en iyisini hak ediyorsun. Her ne kadar senin için en iyisi olmak istesem de, sadece seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyorum. Her zaman insanları hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum ve sen bu dünyada hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son kişisin.

Omzunun üstünden bana bakarak, “Benim için senden daha iyisi yok,” dedi.

“Bu duyguların uçup gidecek ve her şey normale dönecek. Bedenimiz bir sürü değişiklik yaşıyor. Hormonlarımız havada uçuşuyor. Sadece kendimizi kontrol etmek ve bunun üstesinden gelmek zorundayız.” Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Ayağa kalktı ve ne kadar berbat bir halde olduğunu göstermek için bana döndü. Birkaç damla gözyaşımı tutmak imkânsızdı. “Seni kaybedemem, Noah.”

“Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin, Tweet. Bana ihtiyaç duyduğun her an burada, yanında olacağım.” Elini kaldırıp yüzüme getirdi. Parmakları yanağımdan çeneme doğru kaydı.

Hafifçe geri çekilip başımı salladım. “Lütfen Noah, yapmam,” diye fısıldadım.

Ani bir hareketle elini çekti, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Avuçlarıyla kapının kolunu tuttu.

“Yarın sabah annemle okula gitmek için seni almaya geldiğimizde görüşürüz, değil mi?” diye sordum. Sesim boğazıma düğümlenmişti.

Dönüp bana bakmadı bile. “Okula bırakılmaya ihtiyacım yok. Koç dersten önce toplantıya çağırırdı. Beni Travis bırakacak.”

Bana dönüp bakmadığı için sinirden küplere binmiş-
tim. Sesim titriyordu. "O zaman okulda görüşürüz."

"Belki. Görüşürüz, Tweet."

Kapının kapandığını duyduğumda tamamen dağıldım. Karnımda başlayan ağrı bütün vücuduma yayıldı. Hıçkırıklarım duyulmasın diye kafamı yastığa gömdüm. Bedenimin titremesine engel olamıyordum. İçim de, dışım da yanıyordu. Hayatımda şimdiye kadar bu şiddette bir acı yaşadığımı hatırlamıyordum. Noah o kapıdan çıkıp gittiğinde hissettiğim yenilgi çok canımı yakmıştı. Kendime sürekli ertesi gün onunla konuşacağımı söyleyip duruyordum. Şimdi üzgündü ama bu gece düşününce haklı olduğumu anlayacaktı. Şimdiye kadar bizim açımızdan bu kadar muhteşem giden bir şeyi neden değiştirecektik ki? İlişkimiz bir süre iyi gitse bile ben sonsuza kadar onunla birlikte olacak kadar iyi değildim. Ve ben Noah'nın sonsuza kadar hayatımda olmasını istiyordum.

Günlük 8

Dünyadaki en yıkıcı iki duygu başarısızlık ve yalnızlıktır.

Başarısızlık kısmen senin kontrolün altındadır. Teoride, çok çalışırsan ve kendini %100 verersen amacına ulaşabilirsin. Bence ben çok çalışıyorum, ama ya kendimi kandırıyorum ya da doğuştan DNA'ma işlenmiş bir yetersizlik genim var. Belki de tam bir ezik olan büyük, büyük, büyük, büyük, büyük, büyükanneye sahibim, kim bilir?

Yalnızlık, başarısızlıktan daha beterdir. Yalnızlık başkaları tarafından kontrol edilir. Ama benim hayatımda yalnız hissedip hissetmediğimi etkileyen tek bir insan var ve bir insana bu kadar zaafının olması korkutucu bir şey.

alo alo alo

Üç gündür Noah ile konuşmamıştım. Hiç bu kadar uzun süre konuşmazlık yapmamıştık. Aslında birbirimizle konuşmadığımız ve birbirimizi görmediğimiz tek bir gün bile geçirmedi. Kendi adıma, onunla konuşmayı denedim. Birkaç kez onu aradım ama hiç açmadı. Bütün aramalarım sesli mesaja düşüyordu. Onu okulda çok az görüyordum. Derste benden çok uzak duruyor, muhtemelen beni görmezden geliyordu. Yan yana gelmişsek

Selam diyordu sadece. Onunla her karşılaşmamızda kızlar tuvaletine gidip ağlıyordum. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Onunla konuşmadığımız ilk günün sonunda neredeyse evine gidip zorla benimle konuşmasını sağlayacaktım. Kendime olan güvensizliğimi bir kenara bırakabilirim, diye düşündüm. Sınırı geçip onun kız arkadaşı olabilirim, diye düşündüm. Sonra içimi yine bir korku kapladı. Bu korkunun hareketlerimi kontrol etmesini nasıl önleyeceğimi bilmiyordum. Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum.

Okuldan sonra her gün kendimi gazetecilik sınıfında onun hakkında yazdığım makale için çekilen fotoğraflara göz gezdirirken buluyordum. Sonra gidip gizlice onu izliyordum. Erkeklerin soyunma odasının önünde takıldım ki bu bana bazı garip bakışlar ve birkaç adet telefon numarası kazandırdı. Onunla günlük iletişimimiz olmaması, ne yapacağımı bilemez hale gelmeme sebep olmuştu. Onsuz kim olduğumu bilmiyordum. Geçen geceki sözlerim onu incitmişti, bunu biliyordum ama sanırım onu ne kadar incittiğimi anlayamamıştım. Bana ihtiyacım olduğu her an yanımda olacağını söylemişti. Ona şimdi ihtiyacım vardı ama bana bakmıyordu bile.

Dansın olduğu geceydi. Eve her zamankinden daha erken geldim. Emily hazırlanmam için hafta sonu eve gelmişti ve okuldan olabildiğince erken gelmemi istemişti. Beni hazırlamak için birkaç saate ihtiyacımız olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir şeye hazırlanmam genellikle o kadar uzun sürmüyordu. O noktada aslında o aptal dansa gitmek de istemiyordum ama Vincent'ı davet etmiştim bir kere. Onu arayıp iptal etmek için kendimi ikna edemedim.

Emily bana en muhteşem parti elbisesini bulmak için dolabını didik didik ederken ben de onun yatağında uyanıyordum. Tanrı'ya şükürler olsun ki benimle benzer bedende ve birçok dansa gitmiş olan güzel bir ablam vardı. Hâlâ Emily'den daha kısa ve kıvrımlıydım ama aramızdaki fark şimdiki halimizle pek belirgin değildi. Dürüst olmak gerekirse bu gece ne giyeceğim hiç umurumda değildi. Emily'nin dolapta araştırma yaparken bir şeyler mırıldandığını duydum. Cevap vermediğimde kafasını uzatıp bana baktı.

"Amanda, beni duyuyor musun?" diye sordu.

"Hah?"

"Sarı renge ne dersin?"

"Üstüne yapııştırılmış tüyler olmadığı sürece sorun yok." Sesim dümdüzdü.

Bir an bana bakıp kahkaha atmaya başladı. "Haklısın, Tweety olayını unutmuştum. Çok komikti. Nerede olduğunu tam olarak anlayabiliyorduk. Yapmamız gereken tek şey yola dökülen tüyleri takip etmekte." Ona dik dik bakmak için gözlerimi kaldırdım. "Geç mi oldu? Özür dilerim. Tamam, hadi git duşunu al, saçlarını şampuanla ve her yerini tıraş et."

Komodinin üstündeki saate baktım. "Oraya gitmek için iki buçuk saatim var," diye mızımızlandım.

"Biliyorum. Acele etmen lazım. Çok zamanımız yok." Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı ve kapı dışarı etti.

Benim için hiçbir anlamı olmasa da Emily'nin dediği her şeyi yaptım. Beynim o kadar uyusuktu ki bir karar verebilecek durumda değildim. Zihnimde dönüp duran tek düşünce Noah'ydı. Duşumu aldım, saçlarımı şampuanladım, tıraş oldum ve ablamın odasına döndüm.

Seçtiği elbise dolabının kapağına asılıydı. İlk "mezuniyet gecesi kraliçesi" yarışmasına girerken giydiği elbiseydi.

Tabii ki yarışmayı kazanmıştı. Elbise uçuk sarı, askısız, tafta bir elbiseydi. Üst kısmı bana cuk oturdu. Kumaş, vücudumu doğru yerlerden kavrayıp, belime bir iki kıvrım kazandırmıştı. Etek tam dizimdeydi ve ucuna yakın yerlerde gelişigüzel yerleştirilmiş üç boyutlu çiçekler vardı. Emily elbiseyi neredeyse sekiz santimlik topukları olan, gri, bantlı bir sandaletle tamamladı. Topuklardan emin değildim ama diğer her şeyi sevmiştim, bu yüzden sesimi çıkarmadım.

Emily elbiseyi bana saçımı ve makyajımı yapmadan önce giydirmişti, bu nedenle üstüme bir şey dökülmesin diye beni kocaman bir havluya sardı ve makyaj masasına oturttu. Gitmek bile istemediğim bir dans için yapılacak çok iş vardı.

"Bence saçların topuz yapılıncı harika görünecek. Ah, ayrıca annemle babamın on altıncı yaş günümde aldıklarını damla pırlanta küpelerimi de takabilirsin," dedi Emily hevesle.

"Ne istersen yapabilirsin." Sesim o kadar tekdüzeydi ki.

"İlk dansına giden biri olarak pek heyecanlı değilsin sanki." Sadece omuzlarımı silktilim. "Peki, Noah ne zaman seni almaya gelecek?"

Göğsüm sıkıştı. Ona kiminle gideceğimi söylememiştim. "Noah beni almayacak."

Saçlarımı tararken bana aynadan bakarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü onunla gitmiyorum." Yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesiyle bana bakarken bir iki saniye saçımı taramayı bıraktı.

"Ah, özür dilerim. Ben sanmıştım ki..."

"Şey, nasıl olduğunu bilirsin," dedim.

"Neden onunla gitmiyorsun?"

"Çünkü onu davet etmedim."

"Bunu yapmaya devam mı edeceğiz, yoksa bana neden ilk dansına Noah ile gitmediğini açıklayacak mısın?"

"Ona sormadım işte. Aynı zamanda, şu an benimle arası iyi değil." Gözlerimi Emily'ninkilerden ayırıp bakışlarımı kucağıma indirdim. Daha fazla anlatırsam ağlayacağımdan korkuyordum.

Yaptığı şeyi bırakıp önüme geldi ve makyaj masana yaslandı. "Bana, neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Konuşamıyordum. O an kendimi bırakmanın eşiğindedim. Eğer bir şey söylemek için ağzımı açarsam muhtemelen onu bir daha toplayamazdım. Sadece başımı salladım. Emily ona bakmam için parmaklarının ucuyla başımı kaldırdı. Gözyaşlarım çoktan boşalmıştı.

"Konuş benimle, Amanda. Ne oldu?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Benimle üç gündür konuşmuyor. Telefonuna cevap vermiyor ve okulda beni görmezden geliyor." Yanağımdan akan damlayı sildim. Daha makyajımı yapmamış olması güzel bir şeydi.

"Bir nedeni olmalı. Noah öyle şey yapmaz. Bana anlatabilirsin. Kimseye söylemem."

Ona açılıp açılmama konusunda karasızdım. Çok yakın olmadığımız için değil, tam tersine çok yakındık ama sorunun bende olduğunu söylemek utanç vericiydi. Ben her şeyi berbat eden eziğin tekiydim. Noah ile olan arkadaşlığımızı berbat etmiştim.

"Bazı şeyler değişiyor ve ben... imm... ne yapacağımı bilmiyorum." Sesim çatallaştı ve gözlerimden birkaç damla yaş döküldü.

Emily'nin yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "En yakın arkadaşının çok yakışıklı bir çocuğa dönüşmesi zor, değil mi?" Cevap vermedim. Gözümden anlamıştı. "Noah'nın hoşlandığı bir kız var mı?" Başımla onayladım. "Onu seviyor musun?"

“Hayır, sevmiyorum. Onun için yeteri kadar iyi değil.”
Ondan uzağa baktım. Aslında yalan da değildi. Sadece Emily bahsettiğimiz kızın ben olduğumu bilmiyordu.

“Bu yüzden mi kızdı?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Tatlım, biliyorum, zor. Şimdi hiçbir şey yoluna girmeyecekmiş gibi geliyor ama girecek. Sen ve Noah’nın arasında çok özel bir şey var, hep de öyle oldu. Hiçbir şey ikinizin arasına uzun süre giremez.”

“Teşekkürler.”

“Hadi, seni bu geceki dansın en ateşli kızı yapalım.”
Bana sarıldı ve tekrar işe koyuldu.

o o o

Bütün bu dans saçmalığı çoktan kâbusa dönmüştü ve üstelik ben daha arabadan inmemiştim bile. Park yerine geldiğimizde midem bulanmaya başlamıştı. Görüntümle, Vincent ile takılmakla, Noah ve Beth’i birlikte görecekmekle, sadece Noah’yı görecekmekle, her şeyle ilgili o kadar gergindim ki... Buraya gelene kadar ikide bir eteğimin kenarına tutturulmuş çiçekleri çekiştirip durdum. Ailemin arabasının arka koltuğunda gidiyor olmam da işin tuzu biberi oldu. Beni Emily’nin bırakıp onun almasını istiyordum ama anneler ısrar ettiler. Vincent beni evden almadığı ve onun yerine burada buluşacağımız için bizi bir arada göremediklerini, bu nedenle buraya gelip fotoğrafımızı çekmek istediklerini söylediler. Her şeye rağmen ilk dansım olduğu için kabul ettim.

Babam arabayı park edip dansın olduğu spor salonuna kadar bana ve anneme eşlik etti. Yaklaştıkça Vincent’in anne babasının fotoğraf makinesinden çıkan flaş yağmuru gördüm. Art arda flaşlar patlıyordu. Vincent gerçekten çirkin bir çocuk değildi. Bazıları olanca tuhafılığıyla onun

tatlı olduğunu bile düşünebilirdi. Siyah spor bir ceketin altına haki renkte bir pantolon ile açık mavi renkte, düğmeli bir gömlek giymiş, bir de şal desenli papyon takmıştı. Tam olarak erkek dergilerindeki gibi olmuş sayılmazdı ama ona yakışmıştı.

Vincent beni ona doğru yürürken gördü. Ağzı beş karış açık bir şekilde kirpiklerini kırparken ona gülümsedim. Sanki gördüğü şey karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Muhtemelen öyle olmadığımı biliyordum ama hayatımda ilk defa kendimi güzel hissettim. Emily elinde güzel bir malzeme olmamasına rağmen muhteşem bir iş çıkarmıştı. Vincent ve ben orada öylece acı içinde durup ailelerimizin milyon tane fotoğraf çekmesini bekledik. En sonunda onlarla vedalaşıp içeri girdik.

Girişe doğru attığım her adımda midem tepetaklak oluyordu. Açıkçası spor salonunun girişindeki beyaz güller ve ufak beyaz aydınlatmalarla süslenmiş olan geçit güzel görünüyordu.

İçeri ilk girdiğimizde, gözlerim loş ışığa alışana kadar bir şey görmek çok zor oldu. Basketbol sahasının her köşesinde aynı beyaz ışıkların dizildiği beyaz kolonlar vardı. Okulun renkleri olan beyaz ve deniz mavisi balonlar her yere asılmıştı. DJ kabini en uzaktaki duvardaydı ve atıştırmalıklar ile meyveli kokteyl onun karşısında duruyordu.

Kalabalıkta Noah ve Beth'e bakındım. İkisi de o gece orada olacağını bilmiyordu. Beni görmelerini isteyip istemediğimden emin değildim. İçeride tonlarca insan vardı, bu yüzden kalabalıkta kaybolmak çok kolaydı. Yine de hızlıca ikisine bakındım.

Vincent ile ben, birbirlerine dans teklifinde bulunmaya korkan kızlar ve erkeklerle dolu duvarın tam arkasındaki bir noktada durduk. Gözlerim girişten kalabalığa, sonra tekrar girişe doğru gitti geldi.

Vincent gergin bir şekilde, "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Sen ister misin?"

"Yani, dans etmeye geldik."

"Vinnie, toplumun hareketlerimizi yönlendirmesine izin vermeyelim. Senin bağımsız düşünen biri olduğunu düşünmüştüm, ahbap. Sana buraya gelmeyi teklif etmemdeki ana neden buydu." Vincent sadece omuz silkip arkasına yaslandı.

En az kırk dakika ayakta dikilip Noah ve Beth'i aradım ama hâlâ ortalarda görünmüyorlardı.

Vincent sıkılmış bir ses tonuyla, "Gidip biraz meyveli kokteyl alacağım. Sen de ister misin?" diye sordu.

"Ne? Ah, hayır. Teşekkürler. İyi böyle."

Vincent giderken bir anlığını görüşümü engelleyip önümden geçti. O tam önümden geçtiği sırada, onları gördüm. Noah ve Beth daha yeni gelmişlerdi. Ayağımdaki ayakkabıların topuklarının yüksek olmasından mıdır bilmem ama dizlerim titredi ve başım dönmeye başladı. Düşmemek için arkamdaki duvara yaslandım.

Noah muhteşem görünüyordu. Bütün erkekler ya bir spor ceketle haki pantolon ya da sadece pantolon ve düğmeli gömlek giymişken o takım elbise giymişti. Siyah bir takımdı. İçine açık gri bir gömlek giymiş ve daha koyu gri bir kravat takmıştı. Loş ışıkta bile tek renk takımıyla açık renk mavi gözleri daha da parlıyordu. O gözlerin, o koyu kahve saçlar ve koyu takımla kombinasyonu ile tam bir seksilik patlaması yaratıyordu. Beth ile birlikte biraz daha ilerleyince başka çiftler tarafından karşılandılar. Kızlar bir araya erkekler, bir araya toplanmışlardı. Gözlerimi Noah'dan alamıyordum. Ona o kadar odaklanmışım ki, Vincent geldiğinde ödüm koptu.

"Amanda... şey... Sarah Grice bana dans teklifi etti. Ona önce sana sormam gerektiğini söyledim."

"Beni buluşmamızın yarısında ortada mı bırakıyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey yapmam. Dinle, neden buraya gelmek için bana teklifte bulunduğunu biliyorum. Geçen gün Beth ile seni öğle yemeğinde konuşurken duydum." Onu kullanmış olduğum için kendimi üzgün hissettim. "Sorun değil. Buraya gerçek bir kız arkadaş yerine seninle geldiğime memnunum." Kızgınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ayrıca, Noah ile senin nasıl olduğunuzu okuldaki herkes biliyor."

"Nasılmışız?"

"Bilmiyorum. Bir şeymişsiniz gibi duruyorsunuz."

"Biz birbirimizin en yakın arkadaşız. Birlikte büyüdük. Hepsi bu."

Vincent ceketinin alt tarafını çekiştirmeye başladı. "Bak, bu konuşma beni rahatsız ediyor. Sarah'nın başka birine teklif etmesini istemiyorum. Gitsem sorun olmaz değil mi?"

"Hayır."

"Teşekkürler, Amanda. Sen gerçek bir dostsun." Omzuma vurdu, döndü ve kalabalığa karıştı.

Dikkatimi hâlâ aynı pozisyonda, birbirlerinden uzakta duran Noah ve Beth'e yönelttim. Her şey yolundaydı. Saklanmıştım ve Beth ile Noah dans etmiyorlardı. Gece gayet güzel ilerliyordu. Sonun sesini duydum.

"Merhaba, Amanda. Burada ne arıyorsun?"

"Merhaba Brittani. Bu bir okul organizasyonu. Okul organizasyonlarına katılamaz mıyım?"

"Birini getirmen gerektiğini biliyorsun."

"Getirdim zaten."

"Kim?" diye cırladı.

“Vincent Chamberlin.”

Başını kalabalığa çevirip, “Öyle mi, nerede?” diye sordu.

“Şu an Sarah Grice ile dans ediyor,” demeden önce bir an tereddüt ettim.

“Aman Tanrım! Acınacak haldesin. Onun gibi bir uyu-
zu bile elinde tutamıyorsun.” Gözlerimi kısıp ona baktım.

Gözümün ucuyla, çantasından bir şey çıkarıp avucuna aldığını gördüm. Ama ne olduğunu görememiştim. Elini ağzına götürüp başını arkaya eğdi. Küçük bir şişeden al-
kol içiyordu.

“İster misin?” Bir fırt almam için şişeyi bana uzattı.
“Tam bir ergensin, öyle değil mi?” deyip başımı salladım.
“Dikkatli olsan iyi olur. Yakalanırsan okuldan atılırsın.”

Nereye baktığımı takip etti. “Muhteşem biri. Asla ona
sahip olamayacaksın.” Cevap vermedim. Defolup gitme-
sini umuyordum. “Senin için biraz üzülüyorum. Onunla
yapışık olmanın, dudaklarını ve ellerini vücudunun her
yerinde hissetmenin ne demek olduğunu asla bilemeye-
ceksin. Özellikle böyle şeyleri sever.” Koca göğüslerinin
bulunduğu bölgeyi işaret etti. “Ellerini bunlardan uzak
tutamıyor ve kalçalarımın büyüü...”

Birden sözün kesip, “Mantıklı şeyler söyleme yetene-
ğin var mı?” dedim. “Benden daha iyi olduğunu sanıyor-
sun değil mi?”

“Daha iyi olduğumu *sanmıyorum*.”

“Noah’nın neden seninle asla takılmayacağını söyle-
mesini anlayabiliyorum. Senin kibirli bir kaltak olduğunu
düşünüyor. Aslında Beth’le bana, lisenin ilk yılından beri
senden kurtulmaya çalıştığını söyledi. Ama nasıl yapaca-
ğını bilmiyormuş. Herhalde duygularını incitmek isteme-
di. Şimdi biliyorsun işte, neden onu rahat bırakmıyorsun?
O ve Beth birlikte çok iyiler. Muhteşemler.”

Gözlerime dolan yaşları hissedebiliyordum. Onun alkol yüzünden mi, yoksa doğuştan gelen bir durum nedeniyle mi bu kadar katıksız bir şıllık olduğunu bilmiyordum. Zayıf noktayı biliyordu ve öldürücü darbesini vurmuştu. Ona beni ağlatma zevkini tattırmayacaktım.

Kalabalığı yarıp dans pistinden çıkışa ilerledim. Yol boyunca kahkahalarım duyabiliyordum.

Dışarı çıkar çıkmaz gece havası yüzüme çarptı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin derin nefes aldım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Binanın köşesinde spor salonunun üst katına çıkan basamakların orada, iki tarafında tuğladan duvarlar olan bir girinti bulunuyordu. Annemle babam beni almaya gelene kadar orada biraz yalnız kalabilirdim. Gözden uzak, güvenli bir yerde olduğumu anladığımda ellerimi yüzüme kapatıp gözyaşlarının akmasına izin verdim.

Brittani'nin beni bu kadar incitmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Yalan söylediğini biliyordum ama beni en hassas noktadan yaralamayı çok iyi biliyordu. Sanki bir boşluktan aşağı düşüyormuşum da tutunacak bir dalım yokmuş gibi hissediyordum. Belki de Noah artık gerçekten de beni hayatında istemiyordu. Günlerdir beni görmezden geliyordu. Telefonlarıma bile cevap vermiyordu. Sadece arkadaşlığımızı eskiden olduğu gibi tutmak istemiştin. Biraz geri adım atmamız lazımdı. Onu tamamen uzaklaştırmayı asla istememiştin.

Annemler yarım saate kadar beni almaya geleceklerdi. O zamana kadar burada beklemeye karar verdim. Gözyaşlarımı durdurmak için biraz daha derin nefesler aldım. Sonunda onları kontrol ettiğimi hissettiğim anda, bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Geçip gitmelerini umarak olabildiğince duvara doğru kaykıldım. Basamaklar yeteri kadar karanlıktı, bu yüzden kimse beni

göremezdi. Alandaki tek ışık, müzik binasından süzülen ışık huzmesiydi. Adımlar yaklaştı, yaklaştı ve birden durdu. Nefesimi tuttum.

“Tweet?”

Başımı kaldırıp baktığımda Noah’nın dikkatle duvarın etrafına, merdivenlere, sonra da bana baktığını gördüm. Üç gündür adımı söylediğini duymamıştım. Üç gündür gerçekten bana bakmamıştı. Belki de Brittani doğruyu söylüyordu ve artık Noah beni hayatında istemiyordu.

“Hey.” O tek kelime boğazıma takıldı.

“İyi misin?” Yaklaştı ve basamakların dibinde durdu. Yanaklarımdan süzülen yaşları görmesini istemiyordum. Karanlıkta kalıp soğukkanlı davranmaya çalıştım.

“İyiyim. N’apıyorsun burada?” Sesimdeki titremeyi saklamada pek de başarılı değildim.

“Aynı şeyi ben de sana soracaktım. Bu gece geleceğini bilmiyordum.”

“Evet, şey, aslında son dakika gelişti gibi bir şey. Burada olduğumu nereden bildin?”

“Seni dans pistinden geçerken gördüm ve takip ettim. Ayrıca, sanırım yine tüy döküyorsun.” Gülümsedi ve eteğimden düşen iki tafta çiçeği bana uzattı. Düşenlerin, buraya gelene kadar beni en çok rahatsız eden o iki çiçek olduklarına şüphe yoktu. “Yanına oturabilir miyim?”

Mideme keskin bir acı saplandı ve göğsüm sıkışmaya başladı. Hızla gözyaşlarımı sildim ve olduğum yerde durup ayağa kalktım. “Hayır, ben de tam gitmek üzereyim. Annemler birazdan burada olur.”

“Neden ağlıyorsun, Tweet?” Sesi sıcak ve şefkatliydi.

Ne diyeceğimi düşünmem lazımdı, bu yüzden ona yalan söyledim. “Çünkü arkadaşım beni yarı yolda bırakıp başka bir kızla dans etmeye gitti.”

"Kimmiş, göster bana da ona dersini vereyim. Seni terk edecek adam dangalağın tekidir."

"Aslında bu aralar etrafımda onlardan bolca varmış gibi görünüyor." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Noah ile tartışmak istemiyordum. Sadece onu geri istiyordum.

Kıkırdayarak, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Ne olduğuna bağlı."

Noah elini bana doğru uzattı. "Benimle dans eder misin?"

"Oraya geri dönemem, Noah. Annemler dışarıda olduğumu biliyorlar, bu yüzden..."

"İçeri gitmek zorunda değiliz." Durdu. "Lütfen, Tweet."

Yüzünü tam olarak göremiyordum ama sesi sanki ağlamak üzereymiş gibi titriyordu. Derin bir nefes alıp omuzlarımı kaldırdım ve yavaşça merdivenlerden indim.

Noah elimi tuttu ve son basamağı inmeme yardım etti. Işığın altına gitmek için geriye doğru birkaç adım attık. Noah diğer elini belime dolayıp beni kendine çekti. Nefesim tutulmuştu. Baştan aşağı ürperdim. Elimini bırakıp avucuyla yüzümü tutarak başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Alnını benimkine dayayıp, "Çok güzel görünüyorsun. Saçlarının bu halini sevdim," dedi.

Ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerimi görmemesini umarak aşağı baktım. Yumuşak bir şekilde, "Müzik yok," dedim.

Noah elini yüzümden çekip tekrar belime doladı. Ellerim boynunun arkasına giden yolu buldu. Çenesini başımın bir tarafına dayayıp ağzını kulağıma yaklaştırdı. Yavaşça ileri geri sallanmaya başladık. Noah düşük, neredeyse duyulamayacak bir sesle *Everything* adlı şarkıyı söylemeye başladı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Yüzümden aşağı yuvarlanan yaşları tutmam imkânsızdı. Geçen birkaç günde onu özlediğimi biliyordum ama kollarında, kendimi güvende hissettiğim yerde olana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bedenim titremeye başladı. Artık hıçkırıkları tutamıyordum. Başımı göğsüne gömdüm. Noah şarkı söylemeyi kesti ve bana daha sıkı sarıldı.

Kulağıma, "Özür dilerim. Seni çok özledim. Sana dokunma isteğimin geçmesi için senden uzak kalmaya çalıştım ama bu arzum daha da güçlendi."

"Noah..." Hıçkırıklar içinde söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

"Her zaman benim kızımydın ve öyle de kalacaksın. Kimse seni benden ayıramaz, Tweet. Sen benim ruhum ve bedenimsin. Ne dersen de, bu değişmeyecek."

Dünyada Noah'nın söylediklerini dinleyip kollarında olmaktan başka yapmak istediğim bir şey yoktu. Onunla olmak için can atıyordum. Ona o kadar âşıktım ki, geri kalan hiçbir şey önemli değildi. Üç gün zar zor onsuz yaşayabilmişim. Belki de çok dikkatli olup son derece yavaş ilerlersek birlikte olabilirdik. Emily ile konuşup Tyler ile neler yaşadığını öğrenebilirdim. Böylece aynı şeyler Noah ve bana olmazdı. Bir an Noah'ya onu sevdiğimi ve onunla olmak istediğimi söylemeye karar verdim. Derin bir nefes alıp, "Noah, ben..." diye söze başladım. Ama cümlem aniden Beth'in Noah'ya seslenmesiyle yarım kaldı. Üstümüzdeki büyü bozuldu ve ikimiz de geri çekildik.

Beth köşeyi döndüğünde, "İşte buradasın," dedi. "Ah, merhaba Amanda. Bu gece geleceğini bilmiyordum."

"Son anda oldu." Noah ve ben gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık.

Beth bir bana bir ona baktı. "Siz burada ne yapıyorsunuz, bakayım?"

“Ben biraz kötüydüm ve hava almaya çıktım. Noah da beni kontrol etmek için geldi,” diye cevapladım.

“Şimdi iyi misin?”

“Pek sayılmaz. Birazdan annemler gelecek zaten.”

“İyi.” Beth, Noah’nın kolundan tutup onu götürmeye çalıştı. “Hadi.”

Noah yere çakılmış gibi hiç kıpırdamadı. Gözleri hâlâ bendeydi. “Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı, Tweet?”

İçinde aşk, acı ve özlem barındıran o muhteşem parlak gözlerin derinlerine baktım. Benimkilerle çok uyumlu olduklarını biliyordum. Her şeyin bir nedeni olduğuna dair sarsılmaz bir inancım vardı.

Bu inancım, verdiğim cevaba rehberlik etti. “Hayır, birtirmiştım,” diye fısıldadım. Noah’nın yüzüne hüsrana ve hayal kırıklığı dolu bir ifade yayıldı.

Beth bu sefer biraz daha kuvvetle koluna asıldı. “İçeri dönmemiz lazım. Daha dans bile etmedik.” Şaşkınlık gözlerimde parladı.

Beth’in kendisini çekmesine izin vermeden bana hafifçe gülümsedi. İçeri götürülürken omzunun üstünden bakarak, “İyi geceler, Tweet,” diye seslendi.

“İyi geceler, Noah,” Sesim neredeyse bir fısıltı kadar alçaktı. “Sen de benim kalbim ve ruhumsun.”

Günlük 9

Günlük olumlamalar... Neydi o kelime? Ah, evet, birer deli saçmasıdır.

Sizi ne kadar harika biri olduğunuza ikna etmeye çalışan binlerce kitap vardır. Yazarlar sizi tanımazlar. Nasıl olur da görüldüğünüz şekilde yeterince iyi olduğunuzu iddia edebilirler? Yeryüzünde o kadar çok katıksız ezik var ki. (Kankalarıma selamlar!)

Bu kitaplar tek tip talimatlarla doludur. Diğer taraftan, "Tüm insanları olduğu gibi seviyorum!" diyen insanlardan şüphe duyarım. Bunların altında bir tarikat yatıyor sanki.

(Tarikat eğlenceli bir kelime. Tarikat... tarikat... tarikat... bir çocuğun yemek yemesi gibi geliyor kulağa. Ah, harika... Şimdi de karnım acıktı.)

Sonra da kumbaya yazarları, "Karakterinize uygun bir olumlama yaratıp, bu olumlamaı her gün kendinize söyleyebilirsiniz," derler. Kendi kendime pozitif bir olumlama yapsam bile neden kendimi dinleyeyim ki? Ben ne bilirim ki? Lanet bir eziğim. Kendimi iyi hissettirmek için kendi kendime konuşabiliyordum, o zaman sizin o salak kitaplarınızı almazdım herhalde.

(Acaba mutfakta hâlâ peynirli cipslerden var mıdır?)

alo alo alo

Noah ve ben yavaş yavaş yeniden takılmaya başladık. En başta ikimiz de nasıl davranacağımızı bilmediğimiz için biraz garipti. Eski arkadaşlığımızı geri istiyordum. Noah arkadaşlığımızı yeni bir evreye taşımak istiyordu. Garip bir belirsizlik içinde sıkışıp kalmıştık. Kızların her gün onunla kurlaşmasını izliyordum. Noah aralarından rastgele birileriyle çıkmaya da başlamıştı, ama ciddi bir şey yoktu. Notlarıma ve yazmaya odaklanıp zor da olsa sanki öyle bir şey olmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Geçtiğimiz iki sene boyunca ilerleme kaydetmek için yaz boyunca fazladan derslere girmiştim. Şimdi, yani üçüncü senemdeki ders programım günün sonunda bana birkaç saatlik boş zaman sağlıyordu. Bazen erkenden okuldan çıkıyordum ama daha çok çalışma odasına gidip ödevlerimi bitiriyor ya da gazetecilik sınıfına giderek, yazdığım bir makaleyi bitirmeye uğraşıyordum. Nasıl ol-duysa Amerikan Yönetimi sınıfından Stacey ve Kim ile aynı çalışma grubuna sızdım. Çalışma odasında haftada bir buluşuyorduk çünkü çalışma odasına gelmeleri mecburi kılınmıştı.

Edi ile Būdū gürültülü ayak sesleriyle içeri girdiklerinde ben de masada oturmuş, haftaya gireceğim sınavda çıkacak olan bölümlere göz atıyordum. Masada her zamanki yerlerine oturdular. En başta ikisi de bana tek kelime etmedi. Onlara baktım. Yüzlerinde sempatik bir ifade vardı. İkisini de çok iyi tanıımıyordum ama bana çok da şefkatli kimselermiş gibi gelmemişti. Her ne kadar öyleymiş gibi davranmasalar da Stacey'nin lakabı "prens", Kim'in lakabı da "düşes"ti. Bence kendilerini gerçek birer asilzade olduklarına inandırmışlardı. Etrafa dedikodu yaymaya ve birilerinin başını belaya sokmaya bayılıyorlardı.

Stacey başını hafifçe bana çevirip yalandan gülümseyerek derin bir nefes verdi. "Her şey çok daha güzel olacak."

Başıyla onu onaylayan Kim ile ikisinin yüzlerine kötü bir ifade yayıldı. Sonra dikkatleri yine bana yöneldi. Tam karşıma oturan Kim elini benim elimin üstüne koyup, "Birbirimizi iyi tanımadığımızın farkındayım ama emin ol, yalnız değilsin," dedi.

"Bu doğru. Ne zaman ihtiyacın olursa biz buradayız. Aslında bence birbirimizin numaralarını almalıyız, böylece bizi istediğin zaman arayabilirsin." Stacey yine derin bir nefes verip başını kaldırdı.

Kendimi alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissettim. Birkaç kez bir Stacey'e, bir Kim'e baktım ve "Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Tekrar birbirlerine kötü kötü baktılar. Yeniden bana döndüler ve ardından, başlarını birbirlerinin aksi yöne çevirip etrafa bir göz attılar. Kim masaya doğru eğilip sessiz bir şekilde fısıldayarak, "Noah ile Beth'i duyduk," dedi.

Zil çalar çalmaz sınıftan fırladım. Dolapların olduğu yere gitmek amacıyla hızla yürüdüm. Çantamın kayışını o kadar çok sıkıştırmıştım ki tırnaklarım avucuma batıyordu. Birkaç dakika önce duyduğum şeylerden dolayı içimde büyüyen bir öfke ve ihanet duygusu vardı. Oraya vardığımda Beth'in yüzü dolabına dönüktü. Orada sessizce durup bana dönmesini bekledim. Beni gördüğünde korktu.

"Tanrım, Amanda! Ödümü patlattın."

"Noah ile çıkıyor musunuz?" Kelimeler ağzımdan onu suçlar gibi çıkmıştı.

Beth etrafımızdakilerin yeteri kadar uzak olduğundan emin olmak için sağa sola bakındı. Dudağını ısıtırıp kol

çantasının askısını tutarak sessizce, "İm... evet... sayılır," dedi.

"Bu ne zaman başladı?" diye bağırdım. Öfkem her halimden belli oluyordu.

"Bunu gerçekten şimdi mi konuşmak istiyorsun? Burada?"

Koridorun başına ve sonuna baktım. Öğrenciler beni Beth ile yalnız bırakmak için gözden kayboldular. Kollarımı göğsümün üstünde bağladım ve sırtımı dikleştirdim. "Soruma cevap ver. Bu... ne... zaman... başladı?" Bunu dişerimi sıkarak yavaşça, tane tane sormuştum.

"İm... Şey... Bakayım. Emin değilim." Zaman kazanmak için lafı uzatıyordu.

Giderek sabırsızlanıyordum. "Lafı uzatmayı kes! Gözlerimi kısıp gergin bir sesle, "Ne zaman?" dedim.

"Kısa bir süre önce."

"Ne kadar kısa?"

Aşağı doğru bakıp sağ elindeki yüzükle oynamaya başladı. Gergin olduğu zamanlar hep böyle yapardı. Cevap vermeden önce birkaç dakika tereddüt etti. "Yaklaşık bir ay kadar."

Vücudum kaskatı kesildi. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Bir aydır ikiniz de bana yalan mı söylüyorsunuz?" Cevabın evet olduğunu zaten biliyordum. Sadece onun itiraf etmesini istiyordum.

Beth ben hariç her yere bakarak, "Sana yalan söylemedik, Amanda," dedi.

"Benden sakladınız. O süre boyunca ikinizin de etrafındaydım ve farklı bir şey hissetmedim."

"İlk başladığında sana söylemek istedim, ama Noah hayır dedi."

Ağzı dümdüz bir çizgi halini alırken gözlerini kısıtı.

Ağızından çıkan her yeni bilgiyle vücudum daha da sertleşti. Sesim robotlaştı. Fiziksel olarak, mantıksal ve duygusal açıdan tam bir çöküntüye uğramıştım. Ama cevaplarının beni mahvedeceğini bildiğim sorular sormaktan kendimi alamadım.

“Nereden öğrendimi bilmek ister misin? Stacey ve Kim söyledi. Bana acıdılar ve şimdi de sırdaşım olmak istiyorlar. Anlaşılan ben hariç herkesin bundan haberi vardı.”

“Birkaç gün önce bizi sinemanın orada gördüler. Sanırım bir şey olduğunu o zaman anladılar.” Yüzüğünü daha hızlı döndürüp çantasının askısıyla oynayıp dururken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

“Nasıl anladılar?” diye sordum.

“Çünkü Noah’nın elini tutuyordum.”

Vücudumu bir titreme aldığı hissedebiliyordum. Parçalara ayrılmadan önce çok vaktimin olmadığını biliyordum. Bırak fiziksel temas kurmayı, Noah ve Beth’in çıkmaya başladıklarını bile sindirememiştim.

“Bu okulda yüzlerce erkek var. Onlardan birini seçebildin. Neden Noah olmak zorundaydı?”

“Ondan her zaman hoşlandığımı biliyorsun. O çok tatlı, eğlenceli, popüler...”

“VE BENİM!” diye bağırdım. Bu kırılgan bünyemdeki ilk çatıaktı.

Beth, “Sakinleşmen lazım,” deyip bir an durdu. Omuzlarını dikleştirdi ve doğrudan gözlerime baktı. “Bak, Amanda. Küçükken Noah ile aranızda, *bağ* mıdır nedir, ondan olduğunu biliyorum, ama...”

“Hâlâ var,” diye kestim.

“Ne?”

Israrlı bir sesle, “Hâlâ var. Küçükken değil,” dedim.

“Evet, evet. Yani, çocukken böyle bir şeye sahip olmak güzeldir, ama artık çocuk değiliz. Aranızda olan şeyi hiçbir

zaman anlamamıştım zaten. Ama cidden birileriyle çıkmaktan uzak duracağını mı sandın? Noah bu okuldaki en yakışıklı erkeklerden biri. Burada onunla takılmak istemeyen tek bir kız bile tanımıyorum. Sert konuşmak istemiyorum. Sen benim arkadaşısın ve seni seviyorum ama artık büyümen lazım.”

Bundan nefret ediyordum ama Beth haklıydı. Kendimi Noah’nın her zaman benim olacağına ikna etmişim. Birkaç kızla çıktığını biliyordum. Bundan hoşlanmıyordum ama şimdiye kadar ciddi bir ilişki yaşamadığı için buna alışmışım. Ciddi bir ilişki yaşayabileceği aklımdan bile geçmemişti.

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Beth derin bir nefes aldı. “Sanırım ona âşığım, Amanda.” Bu da iki numaralı çatlaktı. Ona doğru bakmaya devam ettim. Aslında ona bakmıyordum. Hiçbir yere bakmıyordum. Beynim uyuşmuştu. Zihnime aşırı bilgi yüklenmişti. Daha fazla dinleyemedim. Ağzının hareket ettiğini görebiliyor ve sesin geldiğini duyuyordum ama kulağıma ulaşan sese bir anlam veremiyordum. Suyun altındaymışım gibi hissediyordum. Benden bir cevap beklemeyen ağzını hareket ettirmeye devam ediyordu. Uzun ben kolumdan tuttuğunda kendime geldim.

“Devam edip sana her şeyi anlatmalıyım. Ne kadar bilersen o kadar iyi. Bu gece onun evinde kalacağım.” Yüzümdeki şaşkınlığı gördü. “Ailesi hafta sonu için şehir dışına gidecekler.”

“Biliyorum. Bizimkilerle gidiyorlar. Her yıl tatile beraber giderler.”

Gergin bir şekilde etrafına bakındı. Bana doğru eğilip, “Bu gece onunla birlikte olacağım,” diye fısıldadı.

Bu da bünyemde açılan üçüncü çatlaktı. Beth, söylediklerinin beni nasıl etkilediğinin farkında bile değildi.

Ben orada öylece dururken boş boş konuşmaya devam etti. Bu hayatımda yaşadığım en gerçeküstü deneyimdi. Beth. Noah. Seks. Aşk. Beynimde durmadan bunlar dönüyordu.

“Sana söylemek için can atıyordum. Bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Sürpriz yapıp bu gece ona yemek pişirmek istiyorum.” Hâlâ neden konuşmaya devam ettiğini anlamıyordum. “En sevdiği yemeklerin ne olduğunu bilirsin dedim. Amanda, iyi misin? Gözlerin çok garip bakıyor.” Canım yanmıştı ve onu kıskanmıştım ama, “Noah ile birlikte olacağım ve bana en sevdiği yemekleri söyle,” sözleri arasında bir yerlerde iyiden iyiye çılgına dönmüştüm. Saçını çekip yüzüne tükürme isteğine kapılma derecesinde, eski moda bir çılgınlık. “Noah ile birlikte olmana yardımcı olmayacağım.”

“Senden sevdiği yemekleri söylemeni istedim sadece.”

“Bir aydır çıkıyorsunuz ve hiç yemek yemediniz mi?” Ağzımdan alay fışkıırıyordu. Adrenalin kanıma yayıldıkça vücudumun kendine geldiğini hissetmeye başladım. Çantamın askısını o kadar sıkı tutmuştum ki eklem yerlerim bembeyaz olmuştu. Kalbim o kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki göğsümü delip geçeceğini düşündüm. Gözlerimi kısarak Beth’e baktım. Ani bir karakter değişimi yaşadığımı anlayabiliyor olmalıydı. “Sana söylemediğimiz için mi, yoksa Noah ile birlikte olduğumuz için mi kızdın?” Uzaklara bakıp ofladı ve gözlerini devirdi. “Çok garipsin, bunu biliyorsun. Onu istemiyorsun ama onun başka kızlarla da olmasını istemiyorsun. Sana Noah’dan hoşlanıp hoşlanmadığını kaç defa sordum ama her seferinde onu arkadaş olarak sevdiğini söyledin. Ben onu arkadaştan öte seviyorum. Onun benim ilkim olmasını istiyorum ve öyle de olacak. Onun sevgilin olmasını isteseydin, çok uzun zaman önce bir şeyler yapmam gerekirdi.

Sen bunu batırdın. Noah ile olabilme şansını kaçırdın ve artık o bana ait. Biz beraberiz. Buna alışsan iyi olur.”

“Beraber olduğunuzdan emin bile değilim. Noah bana her şeyi anlatır ama senden hiç bahsetmedi.”

İçimden ateşler fışkırıyordu. Gözlerimin kenarlarına yaşlar dolarken çenemin titremeye başladığını hissettim. Ellerim de titriyordu. Zamanımın dolduğunu biliyordum. Orada kalıp Beth’in kendinden ve Noah’dan bahsetmesini dinleyemezdim.

Bana kendini beğenmiş bir bakış atarak, “Ah, seni temin ederim ki birlikteyiz. Kanıtlamak için dudaklarıma bakabilirsin. İstersen sana...”

Bu bütün bedenimi sarsan ve tamamen çökmeme neden olan son darbeydi. Konuşmasını yarıda kesip topuklarımın üstünde döndüm. Gözyaşlarına boğulmadan önce oradan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmalıyım.

Okul kapısını güçlükle açıp doğruca arabama yürüdüm. Beth’ten ayrılıp eve gelirken ses hızıyla hareket ettim. Yatağımın üstüne atlayana kadar da durmadım.

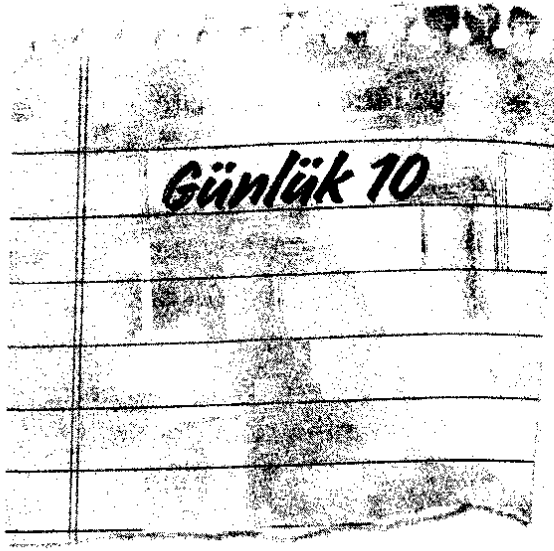
Bluzumun kolunun kenarıyla gözyaşlarımı silip nefesimi düzenlemeye çalıştım. Hareketsizleşene kadar, solugumun ne kadar kesildiğini fark etmemiştim.

Hareket etmeye devam etmeliydim. Çünkü durduğumda beynim aşırı hızlanıyordu.

Noah’ı kaybediyordum. Artık arkadaşlığımız ona yetmiyordu. Artık ona yetmiyordum. Bunun bir gün olacağını biliyordum. Sadece bugün olacağını ve lanet olası Beth ile olacağını düşünmemiştim. Kendimi öfkeli, ihane te uğramış ve kenara itilmiş hissediyordum.

Beth, Noah ile çıktıkları için mi, yoksa bana söylemedikleri için mi kızdığını sorduğunda cevap vermemiştim. Gerçek şuydu ki Beth onu sevdiğini söylediği anda bana yalan söylenmiş olmasını kabullenmiştim. Birlikte

olmalarını istemiyordum. Buna hazır değildim. Ona sahip olamayacağımı biliyordum ama başkasının da sahip olmasını istemiyordum. Henüz olmazdı. Bunun mantıksız olduğunu biliyordum ama beynim o an mantıklı düşünmekten çok uzaktı. Onu kaybedemezdim. O tamamen bana ait olan tek varlıktı.

Onu yapan kişi sen olmasan bile, seks ezber bozan bir şeydir.

ala ala ala

Yerimden fırladım ve saate baktım. Saat daha akşam beşti. İnsanlar bu saatte sevişmezlerdi. Yemek saatiydi. Havanın kararmasını bekleyeceklerdi. Bunun aptalca olduğunu ve doğru bir şey olmadığını biliyordum ama hâlâ Beth'in seks yemeğini durdurmak için zamanımın olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Hızla yataktan kalkıp banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkayıp gözyaşlarımı sildim ve biraz maskara ile dudak parlaticısı sürüp hemen arka kapıya çıktım. Stewart'larla bahçemizi ayıran çitin yanına, pencereden Noah'yı görebileceğim bir yere gittim. Cep telefonuyla konuşurken volta atıyordu. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. Boş boş pencereden bakarken birkaç kez diğer elini saçlarının arasında gezdirdi. Telefona o kadar odaklanmıştı ki ona baktığımı görmedi.

Çitlerden atlayıp Stewart'ların arka kapısına koştum. Her zamanki gibi kapı açıldı ve her zamanki gibi içeri girdim. Noah oturma odasında konuşuyordu. "Tamam,

yaparım. Biliyorum." Telefonun diğer tarafında her kim vardıysa Noah rahatsız olmuştu. Tahminimce Beth'ti. Bana bakıp hafifçe gülümsedi. "Kapatmam lazım." Telefonu hoşça kal demeden kapattı.

"Hey, Tweet." Neşeli görünmeye çalışıyordu.

"Hey, hey, hey." Ben de onun neşesine karşılık vermeye çalıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evvvet." Söylerken v harfini bastırmıştım. Onun konuya girmesini bekliyordum.

Kanepenin arkasına doğru yürüyüp yaslandım.

"Bu gece ne yapmak isterdin? İkimizin de ailesi bütün hafta sonu burada olmayacak, yani dünya bize kaldı. Kafamıza göre takılabiliriz." Cebimden telefonumu çıkarıp rehberde dolandım. "Ekstra peynirli, sosisli pizza sana uyar mı?"

Sorum onu korkutmuş gibi görünüyordu. "Ne?"

"Pizzamız diyorum. Sosis ve ekstra peynirli olsun mu?"

"Evet, olur tabii."

Numarayı çevirip telefonu kulağıma koydum. Noah aramayı engellemeden önce birkaç kez ensesini sıvazladı. "Imm... Tweet... Aslında bu gece başka planlarım vardı."

Telefonumu kapatırken masumca, "Nasıl planlar?" diye sordum. Bana bir yıl gibi gelen bir sessizlik oldu. Noah bir iki adım ötemde, tam karşımda kollarını göğsünde bağlamış, zemindeki bir noktaya bakıyordu.

Alçak bir sesle, "Bir randevum var sayılır," dedi.

"Buluşma mı? Kiminle?"

Koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. Yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Aptala yatma. Bu işte iyi değilsin. Ayrıca biraz önce Beth ile konuştum."

"Öyle mi? Sen sevgilinden Beth diye mi bahsediyorsun?" Alaycı görünmemeye çalışıyor ama beceremiyordum.

Süklüm püklüm bir halde, "Özür dilerim. Bunu seninle konuşmayı düşünüyordum," dedi.

"Konuş o zaman."

Noah oturmam için işaret etti. Başımı salladım. Oturup sakinleşmek istemiyordum. Koşmam gerekebilir diye ayakta durmak istedim. İkimiz de olduğumuz yerde duruyorduk.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi.

"Bana yalan söylemenden başlamaya ne dersin?"

"Sana asla yalan söylemedim."

"Saklama yalanı! Bu da yeteri kadar kötü."

Başını sallayıp, "Bak, üzgün olduğumu biliyorum."

"DAHİCE!" Kollarımı havaya kaldırdım.

"Lütfen biraz çeneni kapatıp, bir saniye beni dinlersin? Büyütülecek bir şey yok."

"Büyütülecek ne yok?"

"Beth ile olanlar. Bu..." Eziklik içinde ellerini saçlarının arasından geçirip yüzünden aşağı gezdirdi. "Ne söylersem söyleyeyim, yeryüzündeki en büyük pislikmişim gibi gelecek sana. Bunu zaten biliyorum, o yüzden ukala yorumlarını kendine sakla." Duraksadı. "Beth ile olan bu durum sadece işime gelen bir şey."

Kaşlarım ve sesimin açısı aynı anda yükseldi "İşine gelmek derken?"

"Öyle. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Aramızda bir şeylerin olmasını istediğini biliyordum."

Bu sözlerin onun ağzından çıktığını duymak midemi

altüst ediyordu. "Ben neden bunun dışında tutuldum?"

"Senin bilmeni istemedim."

"Neden?"

Kendi kendine gülüp başını salladı. "Bir kızla çıktığı-mı bilmeni istemememle aynı nedenden dolayı. Çünkü seni aldatıyormuşum gibi hissediyorum, bu da lanet olası bir saçmalık çünkü seninle birlikte bile değiliz," dedi bıkkın bir şekilde homurdanarak.

"Neden o kız?"

"Çünkü onun için uğraşmama gerek yok."

"Sana âşık olduğunu düşünüyor."

Noah gözlerini kapatıp başını tavana doğru kaldırdı. Sonra boynunu doğrultup bana baktı. Gözlerindeki acı ve özlem canımı yaktı.

Derin bir iç çekip, "Beth ile baş edebilirim. Onu seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Beni buna inandırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordum.

"Sanırım, onunla aynı şeyleri hissetmediğimi, onu kandırmak istemediğimi, ciddi bir şey düşünmediğimi söyleyeceğim. Eğer onun için de sorun olmazsa devam edebiliriz."

"Ne demek devam etmek?"

Noah yine homurdandı. Bir eli belindeyken diğer eliyle de duvardan destek alıyordu. Sessizce, "Bazı ihtiyaçlarım var," dedi.

"İhtiyaçlar mı? Ne çeşit ihtiyaçlar?"

"Genç bir adamın sahip olduğu ihtiyaçlar." Şaşkınlık yüzüme yapışmıştı. Bana doğru baktı ve şaşkınlığın geçmesi için bir an bekledi. "Birisiyle ilişkiye girmem lazım."

"İlişkiye mi girmen lazım?" Sesimden küçümseme okunuyordu.

“Evet.”

“Yani diyorsun ki senin şartlarına uyarsa onu becereceksin, öyle mi?”

“Evet.” Çenesi kasıldı ve dişlerini gıcırdattı. Öfkenin vücudunun duruşunu değiştirdiğini görebiliyordum.

O noktada sessizliğimi korudum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Aklımdan binlerce kelime geçiyordu ama yolu bulup ağzımdan çıkabilen yalnızca, “Yapma,” oldu.

“Neyi?” diye sordu.

“Beth ile birlikte olma. Beth ile çıkma.”

İkimiz de gözlerini kırpan olmamak için orada öylece durup birbirimize bakıyorduk. Bu halimiz kovboy filmlerindeki düelloları andırıyordu.

“Neden bu konuşmayı yaptığımızı bile bilmiyorum.” Noah giderek sinirleniyordu. “Sana bu konuşmayı yaptıran farklılık ne? Sen seçimini yaptın. Sen ve ben sadece arkadaşız.” Son cümleyle zehrini akıtmıştı.

“Sadece arkadaş mı? Öyle söyleme,” diye fısıldadım.

“Biriyle çıkarken birbirimizden izin almamıza gerek yok.” Sesi soğuk ve duygusuzdu.

Hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken boğazım yanmaya başladı. Gözyaşlarımdan göz pınarlarıma dolduğunu hissettiğimde birkaç kez zorlukla yutkundum. Benden biraz daha uzaklaştı. Noah vücudumun söylediklerine verdiği tepkiyi izledi. Neden onu kıskırtmaya devam ettiğimi bilmiyordum. O an orayı terk etmeliydim.

“Sen bu gece onunla buluşmanın dışında başka bir şey yapmayı planlıyorsun,” dedim.

Bana arkasını döndü ve iki elini yüzünden geçirip saçlarının arasına götürdü. Elleri iki yana düştüğünde yumruk halini aldı ve önünde duran duvara bir yumruk attı ve “LANET OLSUN!” diye bağırdı.

Korktum. Bu sert çıkışıyla ağlamaya başladım. Arkasını döndüğünde keskin bakışlarını bana fırlattı. Sıkıdığı dişlerinin arasından yavaşça alçak bir sesle, "Evet, onu becermeyi, düzmeyi, vurmayı, en derinine..."

"KAPA ÇENENİ!" Hıçkırıklarım artık hızlı bir tempoda çıkıyordu. Ağzımdan kelimeler güçlkle çıkıyordu. "LÜTFEN YAPMA, NOAH! LÜTFEN!"

"NEDENMİŞ?"

"ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN!"

Gözlerim yaşlardan o kadar bulanmıştı ki, Noah'nın odanın diğer köşesinden yanıma geldiğini görmedim. Bildiğim tek şey sırtımın duvara yaslandığıydı. Noah'nın ağzı dudaklarımdaydı.

"Lanet olsun, o zaman neden beni kabul edip, yaşadığımız bu saçmalığa son vermiyorsun? Ellerimin onun vücudunda aşağı yukarı gidip gelmesinde bir problemin olmadığını mı söyleyeceksin? Kıcına ve göğüslerine dokunmamı umursamadığını? Dilimin vücudunun her yerinde gezinmesinden rahatsız olmayacak mısın? İkimiz de bu kişinin aslında sen olman gerektiğini bilirken ve ben burada onun içine girerken sen yatağında rahat mı edeceksin?"

Bedenim şiddetle sarsılıyordu. Ondan bu sözleri duymak beni kahretmişti. Tamamen un ufak olana dek küçük parçalara ayrılmıştım. Geri çekilip duvardan yere kayma- ma izin verdi. O şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Noah başka bir şey söylemeden odayı terk etti ve bir daha geri dönmedi.

Doğrulup oturduğumda bir hıçkırık nöbeti geçirdim. Sırtımı hayal kırıklığıyla duvara vurdum. Neden bu kadar güvensiz ve lanet olası bir korkak gibi davranmayı bırakamıyordum? Noah bir kırılma noktasına geldiğinde her

defasında onu daha da uzaklaştırıyordum. Onu hayatını yaşamasından alıkoyamazdım. Uzak durmalıyım. Kimle isterse onunla olmasına izin vermeliydim.

Kendimi yerden kalkacak kadar toparlamayı başardım. Yaşadığım zorlu sınavdan sonra bedenim yorgun, dizlerim zayıftı ama yeterince dengeliydi. Elimi kapının koluna koyduğumda zangır zangır titrediğimi fark ettim. Bir an duraksayıp ona bakmayı düşündüm ama artık söyleyecek bir şey kalmamıştı.

alo alo alo

İnsan vücudunun yüzde yetmişinin su olduğunu söylerler. Bugün gözyaşları ve sümükle vücudumdaki suyun yüzde doksan dokuz nokta dokuzunu tüketmiştim. Kontrolsüzce hıçkırarak hiç hanımefendilere yakışan, güzel bir şey değilmiş. Aklımdaki tek düşünce şuydu: "Biraz önce ne halt oldu? "Yaklaşık olarak bir saattir yatağında uzanıyordum ama hâlâ Noah'nın tavırlarını kavrayamıyordum. Onu hiç böyle sinirli ve acılı görmemiştim. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı ama bana kızgın olmasından dolayı onu suçlayamazdım. Ona kiminle çıkıp kiminle çıkmayacağını söyleme hakkımın olmadığını biliyordum. Sadece, başka birinin onun bu tarafına sahip olmasına katlanamıyordum.

Kafamdan şu an Beth ve Noah'nın ne yaptığına dair bin bir tane düşünce geçiyordu. Ona gerçekten onu sevmediğini söylemiş miydi? Beth bunu kabullenmiş miydi, yoksa yüzüne bir tokat atıp fırlayıp gitmiş miydi? Şimdi onun için yemek yapıp yapmadığını merak ediyordum. Şimdi Noah onu seyrederken ocağın önünde durup yaptığı iğrenç, uyduruk şeyi mi karıştırıyordu? Noah ona arkasından yaklaşıp kalçalarından karnuna doğru dokunu-

yor, güçlü kollarıyla belinden kavırıyor, onun için yemek pişirmesinden ne kadar heyecan duyduğunu göstermek için onu kendine çekiyor muydu? Kendime işkence etmeyi kesmeliydim.

Uzanıp komodinin üstünden kulaklıklarımı alıp telefonuma taktım. *The D-Bags* bangır bangır çalmaya başladı. Kellan'ın sesi beni her zaman sakinleştirirdi. Gözlerimi kapayıp sözlere odaklanmaya çalıştım.

Müziğin kulaklıklardan kesildiğini ve sanki yatağıma biri oturmuş gibi yatağın bir tarafının gömüldüğünü zar zor fark ettim. Paniğe kapılmadım. Bu kişinin kim olduğunu zaten biliyordum. Uyuyormuş gibi yapıp gizlice ona baktım ve Noah'nın beni izlediğini gördüm. Gözleri yaşlarla parlıyordu ve yüzünde üzgün bir ifade vardı. Sessizce durup gözlerimi kapadım.

Boğazını temizleyip, "Uyumadığını biliyorum," dedi. Sesi kederliydi.

Gözlerimi açıp güzel, üzgün yüzüne baktım.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Bilmiyorum, çok uzun değil."

"Burada ne arıyorsun?"

Noah ve benim katlanamadığımız tek şey birbirimize kızgın olmamızdı. Daha önce de birkaç defa birbirimize kızmıştık ama onlar bu gece yaşananların yanından bile geçemezdi. Er ya da geç aramızdaki sorunları çözeceğimizi bilirdim.

Onunla yüz yüze gelmek için kalktım. Bir an öylece birbirimize baktık. Sessizliği ben bozdum. "Beth nerede?" diye ihtiyatla sordum.

"Gelmeyecek. Bitirdik."

"Neden?"

“Başka biri var, dedim.”

Derin bir nefes aldım.

Ne kadar rahatladığımı gözlerimden anlayabilirdi.

Yüzünde beliren hafif gülümsemeyle, “Haydi, kek zamanı,” dedi. Çenesiyle komodinin üstündeki kâğıt bir tabakta duran, streç filme sarılmış koca bir parça keki işaret etti. “Hadi parka gidelim.”

Neden o kadar yolu çekmek istediğinden emin değildim. Evde kimse yoktu. Burada da kimse bizi bölmeden rahatça konuşabilirdik.

Ayağa kalktı ve yataktan kalkmam için elini bana uzattı. Hiçbir şey söylemeden bana sıkıca sarılıp, göğsüne bastırdı. Ellerimle kaslı kollarını tuttum. Yüzlerimiz arasında üç santimlik mesafe vardı. Hipnotize olmuş bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Bu durumdan rahatsız olmuştum, kendimi tamamen savunmasız hissediyordum ama ne gözümü kırpabiliyor ne de başka bir yöne bakabiliyordum. Noah yavaşça başını eğdi. Alınlarımız birbirine değiyordu.

Alçak ve pürüzlü bir sesle, “Çok özür dilerim. Seninle öyle konuşmamalıydım. Lütfen bana kızma, Tweet,” dediğinde gözleri kapalıydı. Ellerim yavaşça pazılarından omuzlarına, oradan da boynuna gitti. Birbirimizin boynuna yaslanabilmemiz için öne doğru eğildi. Ona sarılabildiğim kadar sıkı sarılıp, “Her şey için çok üzgünüm, Noah. Nasıl değişeceğimi ve doğru şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Umutsuzca, onun için değişmek istiyordum. Ama bir insanın bildiği tek bir kimlik varken nasıl olur da tamamen değişebilirdi ki? Yüzünü omzuma iyice bastırdığında kollarıyla beni daha sıkı sardığını hissettim. Dudakları tenime değiyordu.

Orada öylece uzun bir süre birbirimize sarılmış bir şe-

kilde durduk. İkimiz de ayrılmak istemiyorduk. Sonunda Noah başını kaldırıp, “Sanırım artık kek zamanı,” dedi.

Keki alıp elimi tuttu ve birlikte dışarı çıktık.

Parka gittiğimizde bizim yerimize yönelmedik. Noah adımlarını oyun alanına doğru çevirdi. Yan yana duran salıncaklara oturduk. Keki açıp çatalı bana uzatırken sessizce onu izledim. Çatalı kekin tabii ki en kremalı bölümüne batırıp ağızıma götürdüm ve dudaklarımla etrafını sardıktan sonra hafifçe mırıldanarak yavaşça ağızımdan çıkardım. Bütün kremayı bitirdiğimden emin olmak istedim ama Noah’nın dudaklarıma bakışını gördükten sonra dikkatim dağıldı. Çatalı dudaklarımdan çekip başımı arkaya yasladım ve bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım. Çatalı aramızda tutarak onun sırası olduğunu belirterek, “Annen hep en iyi kekleri alır,” dedim.

Noah derin bir nefes aldı. “Nasıl kek yeneceğini gerçekten iyi biliyorsun.”

Kek bitene kadar çatalı birbirimize uzatıp sessizce oturduk. Noah çöpümüzü atarken, bu durumun sandığım kadar tuhaf olmadığını düşündüm. Eve gidecektik, sabah uyanacaktım ve dünyadaki her şey düzene girecekti. Her şey normale dönecekti.

Noah yaklaşırken eve döneceğimizi düşündüm. Benden birkaç adım ileride durdu. Çok hüznümlü görünüyordu. “Konuşmamız lazım, Tweet,” derken sesi fısıltı kadar bile yüksek değildi. Karnıma birden kramplar girdi. Eve, odama koşup çarşafların altına saklanmak istiyordum.

Tekrar salıncaklara oturduk ama Noah bir türlü konuşmaya giremedi. İçimde, hayatımdaki en önemli insanı

kaybediyor olduğuma dair bir his vardı. Bu sessizlik beni boğuyordu. Boğazımın kapanmaya başladığını hissedebiliyordum ve nefes almak giderek zorlaşıyordu. Bayılmadan önce ben konuşmaya karar verdim. "Neden burada oturuyoruz?"

"Sizin evde veya bizim yerimizde konuşmak istemedim."

"Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Bizim evden çıkıp gittiğinden beri oturma odasında tek görebildiğim şey, senin yerde oturup çığlık çığlığa ağlaman oldu," dedi.

"Anlamıyorum."

"Senin de her defasında odana girdiğinde veya bizim yerimize gittiğinde aynı acıyı yaşamayı istemiyorum." Tam artık akıtacak gözyaşım kalmadığını düşündüğüm anda tekrar oluşmaya başladıklarını hissettim. "Bir süre birbirimizin etrafında olmamalıyız diye düşünüyorum." Sesi çatladı.

Ciğerlerimdeki bütün hava çekilmiş gibi hissettim ve beynim zonklamaya başladı. Bugün yaptığımız tartışmanın şimdiye kadar yaşadığımız en kötü şey olduğunu biliyordum. Ama benden kurtulmak isteyeceğini düşünmemiştim. Gözlerim uçan daireler kadar büyümüş gibiydi. Gözyaşlarımı tutmak giderek daha da zorlaşıyordu. Bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Belki de duyduğum şeyden daha farklı bir şey söylemek istemişti. Demek istediğim; her ne kadar çok güçlü bir bağımız olsa da, farklı cinslendik. Kadınlar ve erkekler her zaman birbirlerini yanlış anlarlardı. Bugün aklımdan ikinci kez, salisenin binde biri kadar kısa bir süre içinde, binlerce düşünce geçmesine rağmen ağzımdan çıkan tek kelime, "Neden?" oldu. Noah gözlerindeki yaşları gizleyerek bana odaklanıp de-

rin derin baktı. Boğazını temizlemeden önce tereddüt etti. Sesi o kadar alçak ve boğuktu ki, onu duymakta güçlük çektim. "Bence neden olduğunu biliyorsun."

"Ben de öyle düşünüyorum ama yine de belki yanlış anlamışımdır diye senden duymak istedim."

Konuşmadan önce yüzünde korku ve endişe dolanıyordu. "Tweet, bilmiyorum." Duraksadı. "Bu çok karmaşık bir şey."

"Karmaşık olan ne?"

Kendisini ve beni işaret etti. "Aramızdaki bu şeyler. O kadar farklı ki."

"İyi bir şekilde mi, kötü bir şekilde mi farklı?" Çoktan cevabını bildiğim soruları, sırf birlikte geçirdiğimiz süreyi uzatmak için sormaya devam ediyordum. Tam olarak ne olduğunu farkındaydım. Kafadan çatlak olduğumdan ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmediğimden, ruh ikizimi kaybediyordum.

"Kafa karıştıran bir şekilde farklı. Kendini sürekli bastırıldığını biliyorum. Benim için en iyisini yaptığını düşündüğünü de biliyorum. Kendini bu kadar az önemsemenden nefret ediyorum. Bizim birbirimize ait olmadığımızı düşünmenden nefret ediyorum. Etrafında olmaya devam edip, seninle arkadaş kalmayı denedim. Lanet olsun, çok çaba sarf ettim." İkimizin de yüzünden gözyaşları açık bir şekilde dökülmeye başladı. "Artık senin etrafında olamam. Çok canım yanıyor. Çünkü sana bütün kalbimle ve ümitsizce âşığım, Tweet."

Onu ne kadar sevdiğini söyle, Amanda. Bu kadar rezil biri olmayı kes ve söyle. Seni seviyor ve istiyor. Onu kaybediyorsun. Senin derdin ne? Orada oturmayı kes ve bir şeyler söyle.

"Hayatımda seni sevmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok. Umarım seni sevmeme izin verirsin," dedi.

Elini yüzüme yaklaştırıp yavaşça okşadı. Alınlarımızı birbirine dayayıp, "Sen her zaman hayatımdaki en önemli şey olacaksın. Ne olursa olsun, bana ihtiyacın olduğu her an yanında olacağım. Sensiz bir geçmişim yok ve senin olmadığın bir gelecek de düşünemiyorum. Sadece, hayatımda sen varken ama hayatım *sen* değilken nasıl yaşayabileceğimi öğrenmem lazım."

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalıştım. Konuşacak halde değildim. Gözlerimi açıp Noah'ya baktım. Sağ elimi yüzüne götürüp yanağını ve çenesini okşadım. "Çok ama çok üzgünüm."

o/o o/o o/o

Evime doğru yürürken ellerimiz birbirlerine hayat pahasına tutunmaya çalışır gibi kenetlenmişti. Ön girişimizde uzun bir süre birbirimize sarılarak durduk. İlk bırakan ben olmayacaktım.

Noah kulağıma, "Gitmem gerek, yoksa asla gidemeyeceğim. Bunu yapmak zorundayım," dedi.

Geriye doğru bir adım attı. Yüzlerimiz gözyaşlarımızdan sıırsıklam olmuştu ve omuzlarımız hıçkırıklarımdan ağırlaşmıştı. Gözlerindeki bakış o kadar çok şeyi yansıtıyordu ki... Aşk, çaresizlik ve hayatının aşkını kaybetmenin acısı...

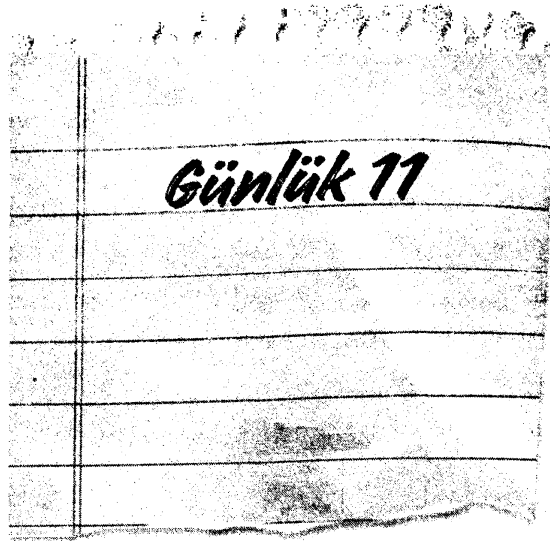
Birkaç saniye daha bana baktı. "Hoşça kal, Tweet."

"Hoşça kal, Noah."

Birlikte geçirdiğimiz zamanı olabildiğince uzatmak için basamaklardan geri geri indi. Birbirimize öylece bakmaya devam ederken son basamakta bir süre oyalandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadığımda dudaklarım zor aralandı. Bir an beni duyduğunu sandım ama hemen sonrasında arkasını dönüp gitti.

Kendimden nefret ettim. Korktuğum şey başıma gelmişti. Durumu kontrol etmek ve arkadaşlığımızın değişmemesi için o kadar uğraşmışım ama artık çok geç olana kadar parmaklarımın arasından kayıp gittiğinin farkına bile varmamıştım. Şu anda mutlu olmamasına rağmen onun mutluluğu benim için en önemli şeydi. Ama zaman geçtikçe mutlu olacağını biliyordum. Hayatımın geçen birkaç saatte altüst olması ve bu olurken hiçbir şey yapmadan orada öylece durup seyretmek inanılmazdı.

Bence bir ucubeyim. Neredeyse 18 yaşındayım. Sadece bir kez, tek bir çocuğu öptüm. Hayatım boyunca hayalini kurduğum tek erkek Noah, tabii zaman zaman Zac Efron'ı da düşündüğüm oluyor. Ay evet, o çok ama çok tatlı bir çocuk. Gözleri manyak güzel. Saçları da çok parlak.

Zac ve Amanda Efron. AMAN TANRIM!!! Kulağa muhteşem geliyor!

Bu yazının amacı neydi? Ah evet, hâlâ biriyle birlikte olmadığım için bir ucube miyim? Okuldaki birçok kız çoktan birileriyle birlikte oldular. Bana da birkaç çocuk çıkma teklifi etti ama hep bir bahane uydurup geri çevirdim. Neyi beklediğimi bilmiyorum, alt tarafı seks işte. Büyütülecek bir şey yok. Bu bir yalan tabii ki. Seksin ne olduğunu öğrendiğimden beri, ilk kez ilişkiye gireceğim kişinin Noah olacağını düşündüm. Bu çok aptalcaydı, çünkü görünüşe göre o noktaya asla varamayacaktık. Bunu kabullenip en azından birileriyle çıkmalıyım.

Acaba Zac Efron Güney Carolina'ya gelir mi? Bu berbat bir günlük sayfası oldu. Eh, yeter. Şu anda aklıma Zac'ten başka bir şey gelmiyor.

alo alo alo

Noah ile yaptığımız “ayrılık” konuşmasının üstünden dört ay geçti. Onu okulda görüyordum ama birbirimizle pek fazla iletişim kurmuyorduk. Öğle yemeklerini birlikte yemeği kestik ve o beyzbol takımıyla yemeye başladı. Ailelerimiz bir araya geldiğinde biz de bir araya geliyorduk ama nasıl olduysa atlatmayı başarıyordum.

Beth ile dolapların orada yaptığımız konuşmadan ve bana arkadaşlığımızın artık kurtarılabilir bir yanı olmadığını belirten arkalı önlü sekiz sayfa mektup yazmasından sonra hiç konuşmadık. Artık arkadaş olmadığımız için üzgündüm. Ama Beth’i kaybetmek beni Noah’nın etrafında olmaması kadar etkilemedi. Teknik olarak Noah ile hâlâ arkadaştık. Sadece ben artık öyle olduğumuzu hissetmiyordum.

Bir zamanlar vaktimizin çoğunu birlikte geçirirken, birdenbire kendi yollarımıza ayrılmıştık. Yazın gelmesiyle birbirimizi görmezden gelmek biraz da olsa kolaylaşmıştı. Beth’in ailesi yaz tatili için Paris’e gitmişti. Son senemize giriyorduk ve Noah da, ben de farklı üniversitelerin kampüslerini ziyaret etmekle meşguldük; tabii ki bunu ayrı ayrı yapıyorduk. Noah temmuz ayı boyunca beyzbol kampına gitti.

Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar yalnız hissediyordum. Ailem vardı ama bu aynı şey değildi. Uzun süreler ablamla yan yana olduğumda *ortalama* biri olduğum gerçeği çiçek açıyordu. Sinemaya gitmenin ya da dışarıda yemek yemenin üstesinden gelebiliyordum. Sahile gitmek ise başka bir hikâyeydi. Sürpriz, sürpriz! Emily binisinin içinde muhteşem görünüyordu. Tek başıma bir yerlere gitme konusunda bir sıkıntım yoktu ama biriyle birlikte gitmek Noah’yı aklımdan atabilmem için çok daha iyi bir seçenektir. Beth çerçevenin dışında kalınca

seçilmiş kişi Emily oldu. Ablam canımı sıkan şeyi öğrenmek için çok uğraştı ama ona ne söyleyebilirdim ki?

Imm... Emily, hayatım boyunca kendimi her yönden eksik hissettim. Görünüş, karakter, zekâ... Güvensizliğim yüzünden kendimi istediğim kişiye, dostuma veremedim. İlişkimizi kontrol edip aynı şekilde devam etmesi için çabaladım, böylelikle arkadaş kalabilecektik. Yine de sonuç olarak onu kaybettim. Ben bir salağım. Ah, söylemiş miydim, bunların çoğunun nedeni de senin bu kadar kusursuz olman.

Kusursuz ve güzel olduğu için ablamdan nefret etmiyordum. Sahip olduğu sevgi ve ilgiyi sonuna kadar hak ediyordu. Ben sadece ondan önce doğmuş olmak ve onun hayatını yaşamak istiyordum. Öyle olsaydı belki şimdi Noah ile birlikte olabilirdim.

Ondan uzak olmam ona olan ihtiyaç ve isteğimi azaltmadı. Aksine o hisler daha da yoğunlaştı. Onun her şeyini özlemiştim. Gülüşünü, sesini, sarılışını, beni güldürmesini... Parktaki yerimizde her şeyden konuştuğumuz zamanları... İronik olan şey, onu kaybetmemek için aramızdaki ilişkinin aynı kalması adına o kadar çok zaman ve enerji harcadım ki, bütün bu çabalarım geri tepti. Onu yanımda tutacağıma, kendimden tamamen uzaklaştırdım. Bunu atlatmak için en yakın arkadaşşıma ihtiyacım vardı ama artık ona sahip değildim. Benden zaman istemişti, ben de vermiştim. Ona en azından bu kadarını borçluydum.

Sonunda bunu atlatmam gerektiğinin farkına vardım. Lisedeki son yılının gözümün önünden uçup gitmesine izin vermeyecektim. Kanatlarımı açmam lazımdı. Yeni insanlarla, yeni deneyimler yaşamalıyım.

Brad Johnson okuldaki ilk yılımızda buraya taşınmıştı ve muazzam yakışıklı bir çocuktur. Görünüşe göre küllü sarı saçlarıyla çok vakit harcıyordu. Kenarları kısa ke-

silmişti. Üst taraftaki saçlar dağınık duruyordu. Gözleri safir mavisiydi. Çok ama çok güzel gözleri vardı fakat Noah'ninkiler kadar güzel değildi. En az bir seksen iki boyundaydı, tıpkı Noah gibi. Beyzbol takımındaydı. Yani muhteşem bir fiziği vardı ve nasıl giyinileceğini de iyi biliyordu. Kıyafetleri her zaman karın kaslarını ve göğsünü ortada bırakıyordu. Noah gibi altılı karın kasları olup olmadığını bilmiyordum ama göğsü onun kadar geniş değildi. Çok fazla olmasa da kolları da kaslıydı ve büyük elleri vardı. İyi bir beyzbol oyuncusu olmasının nedeninin bu olduğunu anlamıştım.

Brad ve ben arkadaş değildik ama tanışıyorduk. Olağan merhabalaşmalardan başka hiç konuşmamıştık. Kişisel olarak onu tanımıyor olsam bile namı bütün okula yayılmıştı ve bu kadarı, arzulanacak biri olduğunu anlamama yetmişti. Söylenene göre hayatı boyunca kızları aldatan ve yalan söyleyen şımarık, zengin bir çocuktuk.

Ama ben dedikodulara kulak asmayacağıma dair kendimle anlaşıp yapmıştım. Her şeyden önce ben artık olgun bir son sınıf öğrencisiydim. Dedikodu, toylar içindi. Noah ve benim hakkımda yayılan yalan yanlış söylentilere de katlanmıştım. Ayrıca doğru olmadığını bilsem de Noah ve Brittani hakkında da dedikodular vardı. Brad'e karşı açık fikirli olacaktım ve başkalarının beni etkilemesine izin vermeyecektim. Herkes bir şansı hak ederdi.

ala ala ala

Brad ile birkaç ortak dersimiz vardı. Okulun ikinci haftasında ders boyunca beni kestiğini fark ettim. Günde birkaç kez dolabımm orada da görünmeye başlamıştı. "Merhaba," deyip bana gülümsüyordu, ama daha ileriye gitmiyordu. Bu kovalamaca oyununu iki hafta sürdürdükten sonra kendi işimi kendim yapmaya karar verdim.

Günün sonuydu ve dolabımın yanındaydım. Göz ucuyla onu gördüm. Ona dönüp gülümsediğimde arkamda, üç metre uzağımda olduğunu fark ettim. Hafifçe iğneleyici bir sesle, "Annen sana birini dikizlemenin kaba bir davranış olduğunu öğretmedi mi?" dedim.

Yüzünde sinsî bir gülümsemeyle bana doğru salına salına yürüyerek, "Dikizlemiyordum, hayran hayran bakıyordum," dedi ve bir adım ötemde durdu.

"Vay, iyi bir dizeymiş."

"Bu bir dize değil." Samimi görünmeye çalışarak kalbinin üstüne bir çarpı çizip, "İzci sözü," dedi.

"İzci... Imm... Hangi oymaktaydın?" diye sordum.

"543. Oymak. Babam oymak beyiydi."

Gülümseyip başımı salladım. "Beni neden gözetliyorsun?"

Tek omzuyla dolaba yaslanıp pis pis sıırttı. Sıraladığı her sebepte biraz daha çok gülerek, acele etmeden konuşmaya başladı. "Çünkü güzelsin. Zekisin. Ve komiksin. Ve de güzel."

"Güzeli iki defa söyledin."

"Tekrar etmeye değer bir güzelliğin var da ondan."

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Komik kısmını doğru bildin." Gülüşü ikiye katlandı. Şaşırdım. İlk izlenimim tam bir dangalak olduğu yönündeydi, ama acayip seksi bir dangalaktı.

Biraz daha yaklaşp, "Jeremy Pratt'ın ailesi, onun bu cumartesi sahildeki evlerinde bir parti vermesine izin vermişler." Safir mavi gözlerindeki bakış yoğunlaştı. "Seni kaçta alayım?"

"Üç yıldır aynı okula gidiyoruz. Neden aniden bana çıkma teklifi etmeye karar verdin?" Biraz şüphelenmiştim.

"Ciddi olamazsın! Tabii ki Stewart'la aranda bir şeyler olduğunu düşündüğüm için sana sormadım."

"Noah ve ben çok yakın arkadaşız," dedim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Neden?"

"Çünkü sana çıkma teklif etmek için üç yıl boşuna beklemiş oldum... Şimdi... Beni daha fazla bekletecek misin, yoksa çıkacak mıyız?" Ardından yine o binlerce megavatlık gülümsemesini takındı.

"Ne değişti ki? Ben hâlâ Noah ile arkadaşım."

"Gerçekten mi? Çok yakın görünmüyorsunuz ama. Onun seninle hâlâ arkadaş olduğuna emin misin?" Cevap vermedim. Haklı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum. "Çok güzel, cumartesi günü seni kaçta alayım?"

"Oldukça ikna edicisin." Cevabımı düşünmek için bir an durdum. "Sekizde. Eğlenceli olacak."

"Ah, *emin ol* eğlenceli olacak. Memnun etmek benim işim." Dolaplardan çekilip doğruldu. "Hadi eşyalarını alalım da seni arabana kadar bırakayım."

"Daha önce otoriter olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

Bana iyice yaklaştı. O kadar çekici olmasaydı biraz fazla yanaştığını söyleyebilirdim.

"Ben otoriter değilim. Ne istediğimi biliyorum ve zamanımı boşa harcamak istemiyorum." Göz kırptı.

O an Noah'nın başka kızlarla çıkarken beni aldatmış gibi hissettiğini söylediğinde ne demek istediğini anladım. Kendimi yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyordum. Brad ile konuşmak, Noah'yı aldatmakmış gibi geliyordu. Eşyalarımı alıp oradan kaçmak istedim ama yerimde durdum. Bu, kanatlarımı savurup yeni şeyler denememim ilk adıımıydı. Kitaplarımı toplayıp çantama koydum. Arkamı döndüğümde Brad çantamı alarak arabama doğru yürümeye başladı.

Yolcu kapısını açtım ve çantamı içeriye atmasını işaret ettim. Şoför tarafına yürürken arkamdan geldi. Kapıyı açıp hafifçe eğildim ve cüzdanımı koltuğun üstüne fırlattım.

Arkamı döndüğümde Brad ile burun buruna geldik. Açık kapının diğer tarafında, penceresinin sol elini üst kısmına dayamış bir şekilde duruyordu. O kadar yakındık ki ılık nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Alçak sesle, "Teklifimi kabul ettiğin için..." deyip gözleriyle dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime baktı. Bir anlığına durakladığında zar zor yutkunabildim. "...çok mutluyum."

Boğazımı temizleyip gergin bir sesle, "Ben de," dedim. "Biliyor musun?"

"Fısıldayarak, "Neyi?" dedim.

Muhteşem dişlerini gösterip altdudağını emerek ağzıma odaklandı. "Cumartesi muhteşem bir son yılın başlangıcı olacak," dedi.

Donup kaldım. Safir gözlerinden gözlerimi alamıyordum. Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Brad özgüveniyle beni yerlere sermişti. Tehlikeli ve gizemli bir havası vardı ve ben bunu keşfetmek istiyordum.

Sonunda kekeleyerek, "Evet... şey... teşekkürler... imm... beni davet ettiğin ve buraya kadar geldiğin için," dedim. Gülümsedi ve sonra yine bakışlarını gözlerimden dudaklarıma indirdi. Yeniden yutkundum ve "Gitsem iyi olacak," dedim.

"Çok tatlısın, biliyorsun değil mi?"

Tanrım, çok yakışıklıydı! Bu çocuktan kurtulmam lazımdı. Onunla geçirdiğim her saniyeyle birlikte cesaretim katlanarak azalmıştı. Gergin bir şekilde gülerken, "Evet... şey... ailenin sevimlisi benim. Ablam da güzel olanı. Im... Ablamı tanıyor musun?" Sesim sadece köpeklerin duya-

bileceği kadar çıktı. Brad başını sallayıp gülümsedi. "Adı Emily. Emily Kelly. Tabii ki benimle aynı adı taşıyor, biz kardeşiz. İkimizin de adı Emily değil. Soyadlarımız aynı. Soyadlarımız aynı olduğu için kardeşiz. Demek istediğim, bunun nedeni bu değil tabii. Yeryüzünde akrabam olmayan Kelly soyadlı bir sürü insan var. Çok genel bir isim. Anne ve babamız aynı. Bu yüzden akrabayız yani..." Sonlara doğru sesim alçalmaya başladı.

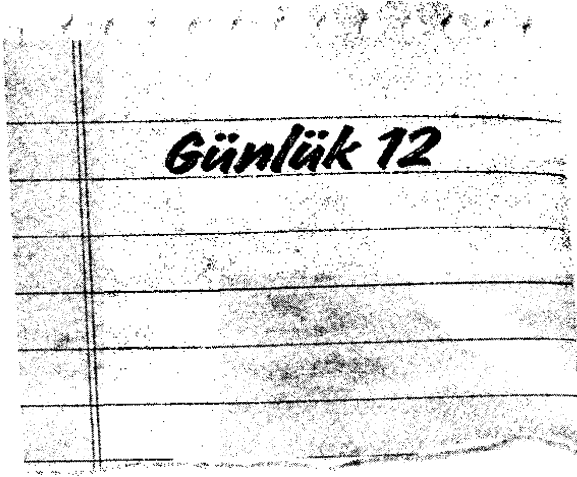
Kafamdaki ses çığlık atıyordu. "SUS ARTIK AMANDA MARIE KELLY!!"

Brad sırtarak, "Evet, oldukça tatlısın," dedi.

Arabadan ayrıldı, yana çekildi ve bana nefes alabileceğim bir alan bıraktı. Arabaya binip el yordamıyla anahtarımı yerine sokmaya çalışırken ona bakma cesaretini gösterdim. Yüzünde öpülesi bir gülümsemeyle ellerini cebine sokmuş, arabamın yanında duruyordu.

Öpülesi bir gülümseme mi? Lanet olsun, neyim vardı benim?

Sonunda anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırdım, park yerinden basıp gittim. Yeteri kadar uzaklaştığımda sinirlerim gevşedi ve düzgün düşünebilme yeteneğimi geri kazandım. Bu çocuğun aklımı bu kadar hızla başımdan alabileceğini bilmiyordum. Brad'le olan karşılaşmam boğucu olsa da onunla partiye gitme kararım için kendimle gurur duydum. Bunu yapmak zorundaydım. Bunu yapmalıydım. En iyi iç çamaşırlarımı giyip dünyanın bana ne sunduğunu görme zamanım gelmişti.

Devam etmek için ne kadar çabalarsan çabala, bazen kontrolünde olmayan güçler buna izin vermez.

o o o o o

O gece odamda ders çalışmaya çalışıyordum ama kimya ödevime odaklanmak çok zordu. Düşüncelerim Noah'dan Brad'e kaymıştı. Gece Noah'yı düşünmek yeni bir şey değildi. Bunu ezelden beri yapıyordum. Diğer taraftan, Brad'i düşünmek tamamen farklı bir şeydi.

Düşüncelerimi bu kadar hızlı ve agresif bir şekilde ona çeken şeyin ne olduğunu anlayamamıştım. Bu çocuğu üç yıldır okulda görüyordum ama onu hiçbir zaman ikinci defa düşündüğüm olmamıştı. Yakışıklı ve çekici bir çocuk gördüğünde dibi düşen kızlardan olduğumu hiç düşünmezdim. Dolapların oradaki sözlü idmanımız eğlenceliydi. Sonra bana yaklaşıncı saçmalamaya başlamıştım.

Kendime, Noah ile ilgili düşüncelere geri dönmeden önce kısa bir süre Brad'in hayalini kurmak için izin verdim. Noah'nın hayatımda olup olmadığı bile belli değildi ve geçen dört ay boyunca durumumuzda hiçbir değişiklik olmamıştı. Bunun çok saçma olduğunu biliyordum

ama sadece Brad'i düşünmekle bile kendimi suçlu hissediyordum.

Odanın penceresinden gelen tak sesi dikkatimi dağıttı. Noah ve Brad'i düşünmeye o kadar odaklanmışım ki, olmayan sesler duymaya başladığımdan şüphelendim. Tekrar derse döndüm. Aynı sesi bir daha duydum ama bu sefer daha şiddetiydi. Hayal değildi. Cama yürüyüp derin bir nefes aldım ve pencereyi açtım. Baş döndüren bir gülümseme ile birlikte dünyanın en güzel açık mavi gözleri bana bakıyordu. Karnımda kelebekler uçuşmaya ve avuçlarım terlemeye başladı. Onunla bu yakınlıkta olmayalı çok zaman olmuştu.

Noah pürüzlü bir sesle, "Hey, Tweet," dedi. Tanrım, o yumuşak dudaklardan lakabımı duymayı o kadar özlemiştim ki.

"Hey," diye fısıldadım.

"Konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Burada değil, bizim yerimizde."

O kadar heyecanlıydım ki pencereden uçacaktım neredeyse. Bizim yerimizde, benimle vakit geçirmek istiyordu. Sanırım iyi bir haber verecekti. Gülüyordu. Belki bu kadar zaman ona yetmişti ve artık beraber olabilecektik. O an benim için önemli olan tek şey Noah ile beraber bizim yerimize gitmekti.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Noah biraz rahatsız olmuş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de diken üstündeydim. Garip hissediyordum ama bunun uzun zamandır görüşmediğimiz için olduğunu anladım. Elini uzatıp masanın köşesine oturmama yardım etti. O oturmadı. Bunun yerine benim yanıma geçerek sırtını masaya dayadı ve ayaklarını üst üste atıp kollarını göğsünde ke-netledi.

Boğazını temizleyip söze başlamadan önce birkaç dakika öylece durduk. "Nasıl gidiyor?" Bana değil, yere bakıyordu.

Benim gözlerim de onun takıldığı noktaya odaklandı. "Gayet iyi. Senin nasıl gidiyor?"

"İyi. Koç bu yıl şampiyonlar liginde şansımızın yüksek olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi? Bu inanılmaz." O an beyzbol takımı umurumda bile değildi.

"Evet. Muhtemelen eleme maçlarına gideceğiz." Gözümün kenarıyla ona baktığımda bana bakıp gülümsediğini gördüm. "Dersler nasıl?"

"İyi. Seninkiler?"

"İyi."

Böyle havadan sudan konuştuğumuzu inanamıyordum. Zamanın aramıza böyle mesafe koymasından nefret etmiştim. Giderek huzursuzlanıyor, sabırsızlanıyordum. Bu kadarı yetmişti artık.

Alçak ve tereddüt dolu bir sesle, "Noah, beni gece vakti buraya neden getirdin?"

Gözlerini yerden kaldırmadan fısıldadı. "Seni özlüyorum."

İşte tam o anda bir melek korosunun, *Şükürler olsun*, dediğini duydum. Ümitsizce zıplayıp boynuna sarılmayı ve gitmesine izin vermemeyi istedim, ama yapmadım.

Heyecanımı saklamaya çalışarak, "Ben de seni özlüyorum," dedim.

"Senden uzak olmak çok canımı yakıyor. Her an seni düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?" Sesim istemeden işveli bir tınıda çıkmıştı.

Noah masadan ayrılıp tam karşıma geldi. Beni sanki yıllardır görmüyormuş gibi yüzümü incelemeye başladı.

Boğazını temizleyip, "Sensiz ne kadar yalnız olduğumu düşünüyorum. Sensiz günlerimin ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyorum. Sesini ve gülüşünü duymayı ne kadar özlediğimi düşünüyorum." Utangaç utangaç birbirimize gülümsedik. Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Seni korumayı özledim," deyip bir an duraksadı. "En iyi arkadaşımı özledim ve onu tekrar hayatımda istiyorum." Kelimeleri kalbimdeki kırıkları birer birer onardı.

Noah da benim kadar kayıp görünüyordu. Dilim tutulmuştu. Konuştuğumuz geceden beri bunun hayalini kuruyordum. Ondan ayrı kalmaktan nefret ediyordum. En iyi arkadaşımı geri istiyordum. Artık yalnız kalmak istemiyordum.

Ellerini iki yanımda masaya koyup alnını benimkine yaslayarak, "Tweet, yine benim en iyi arkadaşım olacak mısın? Arkadaşın olarak kalacağıma söz veriyorum," dedi.

Farkında değildi ama içimde parendeler atıp ellerimi çırparak zıplıyordum.

Derin bir nefes alıp, "Asla en iyi arkadaşın olmaktan vazgeçmedim," dedim. Uzun zamandır görmeyip canımı yakan o güzel yüzde, hayatımda gördüğüm en sıcak gülümsemeyi gördüm. Başını yana yatırıp hafifçe dudaklarını yanağıma dokundurdu. Geri çekildiğinde pis pis sırtıp, "Selam kanka, ait olduğun yere döndüğün için mutluyum," dedi. Yüzüm sevinçle parladı. Ben de geri döndüğüm için mutluydum.

Yanıma oturdu. Kollarımız ve omuzlarımız birbirine değdiği zaman ortaya çıkan elektriği hissedebiliyordum. Elimi alıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve dudaklarına götürüp üstünü yavaşça öptü. O kadar kocaman sırtıyordum ki yüzüm acımaya başlamıştı. Emin değildim ama aslında aptal gibi görünüyordum.

Başparmağıyla bileğimi okşadığını hissettim. Arkadaşlık bölgesinde buna izin vardı. Arkadaşlar bazen el ele tutuşup birbirlerinin ellerini okşarlardı, değil mi?

Derin bir nefes verip, "Tweet, seninle konuşmak istediğim bir şey daha var," dedi.

"Devam et."

Yavaşça bana döndü. Yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı. "Brad Johnson'ın seni Jeremy'nin partisine davet ettiği doğru mu?"

"Nasıl bu kadar çabuk öğrendin? Soralı birkaç saat oldu." Okulda dedikoduların bu kadar hızlı yayılmasına artık hiç şaşırıyordum. Okuldayken Brad ile beni birilerinin gördüğünü hatırlamıyordum. Gerçi o an biraz telaşlıydım.

"Nasıl öğrendiğim önemli değil. Önemli olan tam zamanında öğrendiğim. Onunla çıkmayacaksın, Tweet."

Elimi çekerken ona kuşkuyla baktım. "Dur bir saniye. Bir anda beni hayatına geri istemenin nedeni bu muydu? Kiminle çıkıp kiminle çıkmayacağım konusunda baskı yapabilmek için miydi?"

"Hayır!"

"Çünkü, bilgin olsun, beni Sarah Grice'la dans etmek için buluşmanın tam ortasında terk eden Vincent Chamberlain'i saymazsan, ki ben olsam saymazdım, tek bir kişiyle bile çıkmadım."

Bağırarak, "O adi bir Şirinbeceren ve sen onunla ne cumartesi günü ne de herhangi bir gün çıkmayacaksın!" dedi.

Ona bakmaya devam ettikçe yüzümdeki ifade sertleşiyordu. Sinirden küplere binmiştim. Masadan aşağı inip bir adım attım. Onunla yüz yüze gelmek için topuklarının üstünde döndüm. Ellerimi belime koydum.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Dört aydır beni tamamen

görmezden geldin. Çenemi kapalı tutarken neleri izlemek zorunda kaldığımı biliyor musun? O sürtük Britanni'nin sabah ilk iş olarak senin dolabının orada sinsi sinsi dolmasını. Sonra Amy, sonra Paige, sonra Tiffany. Daha sayayım mı? Ah evet, nasıl unuturuz, dört aylık yıllık iznimizi başlatan Beth'i düzmeyi planladığın gün var bir de!" diye haykırdım. Nefesim deli gibi hızlanmıştı.

"O farklı." Şimdi tam karşımda duruyordu. Dişlerini sıkıp benimle konuşurken boğazındaki damarlar gerildi.

"Nasıl farklı?"

"Farklı işte. Bak, benim işim seni korumak ve kollamak."

"Noah, alt tarafı bir buluşma. Parti birkaç gün sonra. Davetini çoktan kabul ettim. Eğer iptal edersem kendimi kötü hissederim. Bu çok kabaca bir şey olur."

Noah kaşlarını kaldırdı. "Kabul mu ettin? Lanet olsun, nereye gittiğini sanıyorsun? Sosyeteye takdim balosuna mı?" Sesinden alaycılık akıyordu.

Onu itip geçerken, "Nereye gittiğimi *gayet iyi* biliyorum. Jeremy'nin partisine! Cumartesi gecesi! Brad ile!" diye bağırdım.

"Seni neden davet ettiğini anlayamıyorum." Bu cümlelerin üstüne durdum. Söylediğinin nasıl canımı yaktığını görmesi için ona döndüm.

"Çok teşekkür ederim." Neden üstüme geldiğini bilmiyordum. Noah'ya doğru adım attım ve göğsüne sertçe vurdum. "Bu söylediğin çok boktan bir şeydi!" Arkamı dönüp uzaklaştım.

Peşimden gelip kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. "Tweet, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Silkelenip kolumu çektim ve birkaç adım geri attım. Gözlerime yaşlar dolduğunu hissediyordum ama onlara engel olmaya kararlıydım. "Öyle demek istememişmiş!

Tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Art niyetli değilse Brad gibi biri, benim gibi biriyle çıkmak istemez tabii."

"Kahretsin! O pislik seninle konuşmayı bile hak etmiyor." Bana doğru yürümeye başladı. Daha fazla yaklaşmaması için ellerimi havaya kaldırdım.

"Sorun değil. Beni davet ettiğinde zaten aynı soruyu kendime defalarca sordum. Sadece en iyi arkadaşımın da aynı düşünmesi canımı yakıyor."

"Sana söyledim, öyle demek istemedim." Dişlerini o kadar sıkıyordu ki birbirine sürtme seslerini duyduğuma yemin edebilirdim.

"Gitmem lazım," dedim. Noah bana doğru bir adım daha attı. "Noah, hayır." Topuklarımın üstünde dönerek olabildiğince hızlı bir şekilde parkın dışına yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Eve!"

"Bu saatte eve yalnız gitmiyorsun."

"Evet, gidiyorum." Ona hiç bakmadan yürümeye devam ettim.

Eve gidene kadar sessizce, birkaç adım arkamdan yürüdü. Eve yaklaştığımda verandadaki merdivenlere doğru adımlarımı hızlandırdım. Cebimden anahtarı çıkarıp deliğine soktum. Merdivenlerin dibinde beklerken Noah'nın beni izlediğini biliyordum.

Boğazını temizleyip, "İyi geceler demeyecek misin?" diye sordu.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan boğuk bir sesle, "İyi geceler, Noah," dedim.

"İyi geceler, Tweet." Sesindeki ıstırapı duyabiliyordum.

Anahtarı deliğinde döndürürken aniden Noah'nın kollarının iki tarafımda, avuçlarının da kapının üstünde belirdiğini gördüm. Dudakları kulağımdaydı.

İlk nefesini boynumda hissettiğimde vücudumun her noktası karıncalanmaya başladı. Başımı arkaya, omzuna yaslamayı ve gece boyunca beni öylece tutmasını istedim. Ağzı kulağıma o kadar yakındı ki konuştuğunda dudakları hafifçe kulağımın üstüne değiyordu. "Lütfen bana kızma. Sadece seni korumak istiyorum," diye fısıldadı.

Nefesim kesilmiş bir halde, "Sana kızmıyorum. Korkuyorum," dedim.

"Neden?"

"Bir daha eskisi gibi olmayacağımızdan. Hayatıma girili henüz bir saat oldu ama çoktan o çizgiyi aşmışsınız gibi hissediyorum. Seni henüz geri kazandım. Tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Arkadaş bölgesinde kalmaya söz verdim ve öyle de kalacağım. Ama o çizgi çoktan aşıldı, Tweet. Keşke sen de benimle oraya gelebilseydin."

Başım dönmeye ve bacaklarım titremeye başladı. Ayakta durmaya çalışırken farkında olmadan başımı arkaya eğip göğsüne yasladım. Kapının pervazından ellerini çekip belime sarıldı. Kulağımın arkasına hafif bir öpücük kondurup, "Yarın görüşürüz," dedi. Başımın tepesini öpüp kollarını bıraktı ve geri çekildi. Uzaklaşırken ayak seslerini duydum.

Verandaya oturup kafamın içinde bu gece olanları; kollarını bana dolmasını, kulağıma fısıldayışlarını, sırtımda göğsünü hissetmeyi döndürüp durdum. Daha önceki tartışmamızı düşünürken başım ağrımaya başladı. Hayatımın dört ayı onsuz geçmişti. Arkadaşlığımızı mahvedecek ve onu her ne kadar istesem de tekrar kaybetmeme neden olacak hiçbir şey yapmayacaktım. Brad ile çıkmam ikimiz için de iyi olacaktı.

Nihayet cuma öğleden sonra gelip çatmıştı. Geçtiğimiz birkaç gün, en hafif deyimle biraz garipti. Noah ile o gecedan sonra hiç konuşmamıştık ama onu her yerde görüyordum. Brad ile dersten çıktığımızda Noah da orada oluyordu. Brad ile dolabımın yanına geldiğimizde Noah da orada beliriveriyordu. Brad ile öğle yemeği yerken Noah birkaç masa ileride oturuyordu. Bizi izlemeyi hiç bırakmadı. Onu görmezden gelip ona kızmak istedim ama yapamadım. Beni izlemesi hoşuma gitmişti. Sevildiğimi ve güvende olduğumu hissediyordum.

O öğleden sonra okuldan çıkıp tam arabama binmek üzereyken erkek soyunma odasından gelen bağırış sesleri duydum. Seslerin kime ait olduğunu ve neden bağırıyor olduklarını ayırt edemedim. Bugün beyzbol takımının antrenmanı olduğunu biliyordum. Brad okuldan hemen sonra orada olacağını ve bu yüzden de dolabımda beni bekliyor olamayacağını söylemişti. Bağırışları dinlemeden gelip arabama bindim. Sonra birinin, "STEWART, BIRAK ONU!" diye bağırıldığını duydum.

Çantamı arabaya fırlatıp soyunma odasına doğru koştum. Noah'nın Brad'i duvara yapıştırdığını gördüm. Çenesi kilitlenmiş, boğazındaki damarlar patlayacak gibi olmuş ve tişörtünün altından görünen kollarındaki kaslar şişmiş ve gerilmişti. Tişörtünün kolları yırtılacak sandım. Noah aniden Brad'i duvardan çekip ona sertçe vurdu. Brad ile burun buruna gelip dişlerini sıkarak, "O lanet buluşmayı iptal edecek ve onu rahat bırakacaksın!" dedi.

Brad korkmuş muydu, sinirlenmiş miydi, yoksa her ikisi miydi bilemedim. Noah'ya tepki vermiyordu.

Noah'nın gözlerinin içine bakıp gergin bir sesle, "Amanda'nın ne yaptığı seni ilgilendirmez. O artık kocaman bir kız. İstediyiyle çıkar ve o beni istiyor," dedi. Ona

kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. Cesur biri olduğunu söylemezsem haksızlık olur.

Noah, Brad'i tekrar duvara yapıştırdı. "O her zaman beni ilgilendirir, pislik herif! Eğer ona dokunursan, o güzel yüzünü mahvederim."

Diğer oyuncularından biri olan Spencer, "Hadi Stewart. Eğer koç görürse takımdan atılırsın," dedi.

Noah pis bir şekilde Brad'e bakarak olduğu yerde dondu.

Birkaç gergin saniye boyunca öylece durduktan sonra Brad'i bıraktı ve çekildi. Arkasını döndüğünde beni gördü. Gözlerim onunkilere kilitlendi. Biraz önce gördüklerime inanamıyordum. Dilim tutulmuştu. Noah göz temasını kesip tek bir söz bile söylemeden soyunma odasının iç tarafına gitti. Diğerleri de onu takip etti.

Eğilip ellerini dizlerine koymuş bir şekilde duran Brad'in yanına gittim. Elimi omzuna koyup, "İyi misin?" diye sordum. Bana bakıp başını salladı. "Brad, çok üzgünüm. Onunla konuşacağım. Sorunu ne bilmiyorum."

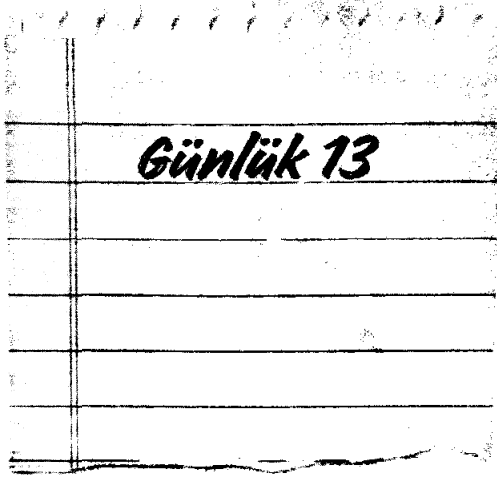
Doğruldu. "İkinizin arasında bir şey olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Noah bana karşı çok korumacı." Yalan söylüyordum. Bir nevi yanı. Noah bana karşı her zaman çok korumacı olmuştur ama bu korumacılıktan daha fazlasıydı. Bu kıskançlık ve sahiplenme duygusuydu. Bunu biliyordum çünkü bir kız Noah'ya baktığında bile aynı şeyleri hissediyordum. Brad'e, "Onunla konuşacağım," diye söz verdim.

Brad duvardan çekilip bana döndü. Üç adım atıp hemen önümde durdu. Gözlerimizin aynı hizaya gelmesi için başını aşağı eğdi. Aramızda o kadar az bir uzaklık vardı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

“Onunla konuş, çünkü sana dokunmayı planlıyorum. Hem de çok. İzin verirsen tabii.” Daha da yaklaşıp dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde nefesim kesildi. Yavaşça altdudağını emip ısırdı. Bu hareket arabamın yanında bana ilk yaklaştığı gün yaptığı ve aklımın karışmasına neden olan hareketiyle aynıydı.

Benimle göz temasını kesmeden birkaç adım geri attı ve dönüp gitti. Bana dokunduğundan beri ciğerlerimde tuttuğum havayı odanın kapısının kapanmasıyla dışarı verdim. Bayılacağımı düşündüğümünden, hiç kıpırdamadan durup kendimi toparlamaya çalıştım. Dostum, bu adam tam bir çekicilik abidesiydi.

*Birinin üstesinden gelmek birinin altına girmekle olmuyormuş.
Bu, insana sadece elinden kaçırdığın şeyi hatırlatıyormuş.*

o/o o/o o/o

Brad ve ben Folly Sahili'nde, diğer adıyla Amerika'nın Köşesi'ndeki partiye giden yoldaydık. Noah ve ben bu sahilde büyümüştük. Evimize yirmi dakikalık bir mesafede olduğu için yaz boyunca çoğu zamanımızı burada geçiriyorduk. Eski ve yeninin bir arada olduğu küçük, çok güzel bir sahil beldesiydi. Merkez caddesi yerel işletmecilerin sahip olduğu parlak ışıklı barlar, restoranlar ve standart turist dükkânlarıyla doluydu. Evler de orada yaşayan halk gibi çeşit çeşitti. Multi-milyonerler için ultra lüks malikâneler ve eski, sarhoş hippilerin yaşadığı barakalar vardı.

Tabii ki Pratt'ler denize sıfır, iğrenç bir malikânede oturuyorlardı. Arabayı garaj önündeki yola park edip içeri girdik. Aniden kendimi bunalmış hissettim. Her yerde insanlar vardı. Oturma odasının köşesindeki çiftler öpüşüyorlardı, dans eden çiftler öpüşüyorlardı, merdivenlerdeki çiftler öpüşüyorlardı. Manzara *Caligula*'nın, John

Hughes'un yönettiği versiyonu gibiydi. Hepsi olmasa da son sınıfların neredeyse hepsi buradaymış gibi görünüyordu. Müziğın sesi o kadar yüksekti ki bas tonları vücudumda hissedebiliyordum. Odanın her yerinde kırmızı kadehler vardı. Bu demek oluyordu ki alkol çoktan akmaya başlamıştı.

İnsan labirentinde yürürken Brad beni yakınında tutuyordu. Eli belimden hiç ayrılmadı. Taşlanmış kot pantolonumu ve kenarı pantolonumun tam üstünde biten açık mor gömleğimi giymiştim. Brad'in parmakları gömleğimin altından tenime kayıyordu. Dokunuşu içime hafif bir ürperti gönderiyordu. Her zaman çok iyi görünüyordu ama bu gece fazladan çekiciydi. Siyah cepli bir şort ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış safir mavisi bir gömlek giymişti. Aynı zamanda güzel de kokuyordu, tarçın gibi. Ergen çocuklar genelde böyle güzel parfümler kullanmazlardı. Her zaman güzel kokan tek bir çocuk tanıyordum, o da Noah'ydı. Portakal gibi turunçgil kokardı.

Birkaç kişi konuşmak için Brad'i yolda durdurdu. Brad hepsine kısa bir şekilde "Merhaba" deyip dikkatini tekrar bana yöneltti. Mutfak tezgâhının üstü şarap, tequila, votka, rom ve çeşitli karışımlarla doluydu. Arkasında, içinde birkaç fıçı bulunan koca bir alana açılan camdan sürgülü bir kapı vardı. Gece boyunca yemek için çerez vardı; sadece çerez. Farklı çeşitlerde; patates cipsi, mısır cipsi, pide, tortilla gibi bir sürü çerez. İnce dilimli ne varsa oradaydı.

Mutfağa girdiğimizde ev sahibimiz Jeremy tarafından karşılandık. Jeremy, Brad'e bir beşlik çakarak, "Hey, dostum! Sonunda gelebildiğine sevindim, dostum. Şimdi asıl parti başlasın," dedi. O anda, ev sahibimizin içeceklerin tadına çoktan bakmış olduğundan emin oldum.

"Pratt, Amanda'yı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, evet, evet. Sen Stewart'ın kızıydın." Brad'in elinin sırtımda kaskatı kesildiğini hissettim. "Gelebilmene sevindim." Brad'in elinin durduğu yere bakıp eğildi ve "Dikkatli olsan iyi olur, dostum. Dünkü olaydan sonra kızına dokunduğunu görmesini istemezsin. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim."

"Amanda onun kızı değil." Brad bana baktı ve ben de ona hafifçe gülümsedim.

Karnımın derinliklerinde düğümler oluşmaya başladı. Jeremy'ye, "Noah nerede?" diye sordum.

Ellerini kaldırıp başının üstünde salladı ve sözcükleri ağzında geveleyerek, "Buralarda bir yerlerde..." dedi. Dengesini kaybedip tezgâhın üstüne tökezledi. Brad'in sırtına vurup, "Kendinizi evinizde gibi hissedin çocuklar. *Mi casa es su casa.*" Yiyin, için, keyfinize bakın ve işte onun gibi şeyler."

Jeremy yanımdan ayrıldığında Noah'ya bakmak için odaya göz gezdirdim. Brad'e baktığımda yüzümde endişeli bir ifade vardı. "Burada seninle olmam çok kötü bir fikirdi. Dün Noah ile konuşma fırsatını bulamadım."

Brad bana doğru eğilip dudaklarını kulağıma sürterek, "Seninle olmak asla kötü bir fikir olamaz. Muhtemelen onu görmeyiz bile. Rahatla artık. Sana iyi bakacağım," dedi. Hafifçe kulağıma öptü. "Neden zevk alırsın? Bir şeyler içmekten bahsediyorum yani. Diğer zevklerinle sonra ilgileneceğim," deyip göz kırptı.

Başımı sallayıp, "İnanılmaz," derken gözlerimi devirdiğimi saklamak için hiçbir girişimde bulunmadım.

Brad'in megavat kahkahası belirdi. "Güzel. Demek hiçbir fikrin yok."

* Benim evim sizin evinizdir. —rH

Aslında içki içen biri değildim. Daha önce şarap içmiştim ama alkol sınıırım o kadardı. Ayrıca Brad'in üstümde bıraktığı garip etki yüzünden ayık kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Ona bakıp utangaç utangaç gülümseyerek, "Diyet kola iyi olur. Teşekkürler," dedim.

"Tamamdır, diyet kola. Hemen dönerim." Gitmeden önce yanağımdan yavaşça öptü. Evet, kesinlikle çok yıllık biriydi.

Dakikalar içinde Brad elinde iki tane kırmızı, içi kola dolu kadehle döndü. Daha etkili bir şeyler içmiyor olmasına şaşırdım. Merak içinde, "Sen daha sert bir şey içmiyor musun?" diye sordum.

"Belki sonra. Seni daha yakından tanımaya çalışırken tamamen ayık olmalıyım." Beni dirseğimden tutup sürgülü kapının arkasındaki verandaya gitmemiz için yolu gösterdi. "Hadi dışarı çıkalım. Orası daha az kalabalık."

Çok güzel bir geceydi. Gökyüzü o kadar açıktı ki yıldızlar yanıp sönen küçük yılbaşı ışıklarına benziyordu. Hatta uzaktaki Morris Adası'nda bulunan deniz fenerini bile seçebiliyordum. Okyanustan gelen ılık bir esinti vardı ve kayalara vuran denizin suyu sinirlerimi yatıştırıyordu. Verandadaki korkuluklara doğru yürüdük. Ben deniz esintisinin tadını çıkarıp dalgaları seyrederken Brad de beni seyreliyordu. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. Bakışları beni biraz rahatsız ediyordu.

Ona doğru dönüp şakacı görünmeye çalışarak, "Senin insanları dikizlemekle ilgili sorunun mu var?" diye sordum.

"Sana daha önce de söyledim, hayran hayran bakıyorum. Erkekler sana bakınca neden sıkılıyorsun?"

İşte o an kıpkırmızı kesildim. "Şey, birincisi, *erkekler*

bana asla bakmaz. İkincisi, ben öyle bakılacak, en azından iyi sebeplerle bakılacak bir kız değilim."

Göz göze gelelim diye bana doğru eğildi. Alçak bir sesle, "Ne kadar çekici olduğun hakkmda hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"O bardakta sadece kola olduğuna emin misin?"

Brad başını sallayıp gülümsedi. "Muhteşemsin. Evet dediğin için çok mutluyum."

Hafifçe dudaklarını benimkine bastırdı. Gözlerim otomatik olarak kapandı. Bütün vücuduma bir elektrik akımı yayıldı. Altdudağımı kısırdı ve sonra dilinin dudağımın üstünden kayıp geçtiğini hissettim. Dudakları oldukça yumuşaktı ve tadı kolaya benziyordu. Dudaklarımız birbirine doğru hareket etti ve sonra dilinin ucu benimkinin arasına kayd. Dudaklarımı onun için yavaşça araladım ve dili ağzımın içine girdi. Yaptığı her hareket o kadar yavaş, ölçülü ve cehennem gibi ateşliydi ki... Bu öpücüğü hızla harcamaya ne onun niyeti vardı ne de benim.

Brad aniden benden uzaklaştı. İnsanların bağırıldığını duydum. O an gözlerimi açtım. Öpüşme aklımı başımdan o kadar almıştı ki, neler olduğunu hemen anlayamadım. Gözlerim açıldığında, Noah'nın Brad'i merdivenlerden aşağı, sahile doğru sürüklediğini gördüm. Aşağı indiğimde etin ete çarpma sesini duydum.

Noah, Brad'e doğru yumruğunu indirirken, "SENİ ONA DOKUNMAMAN KONUSUNDA UYARMIŞTIM, LANET OLASI!" diye bağırdı.

Dünün aksine Brad bu sefer karşılık veriyordu. Noah'yı itti ve sonra çenesinin sol kısmına bir yumruk indirdi. Noah birkaç adım geri sendeleyip onu savuşturdu. Tam hızla Brad'in üstüne yürüyüp onu yere yatırdı. Noah'nın atağı çok acımasızcaydı. Brad'e seri bir şekilde art arda yumruklar savuruyordu.

Çığlık çığlığa, "NOAH, KES ŞUNU! ONU ÖLDÜRECEKSİN!" dedim. Yanaklarımdan yaşlar boşalıyordu.

Sonunda Jeremy ve iki başka çocuk gidip Noah'yı Brad'in üstünden aldılar.

Brad'in yanına gidip diz çöktüm ve kalkmasına yardım etmeye çalıştım. "Aman Tanrım! İyi misin? Seni acile götürmeliyiz."

Başını sallayıp, "İyiyim, bana birkaç saniye ver," diye fısıldadı. Nefes almaya çalışıyordu.

Başımı kaldırıp Noah'ya baktım ve sakin olması için ona gözlerimle yalvardım. Zorlukla nefes aldığı için göğsü hızla inip kalkıyordu. Çenesi kilitlenmişti ve elleri hâlâ yumruk şeklindeydi. Yine de Brad'e doğru bir hamle yapmadı. Dün öfkeli olduğunu düşünüyordum ama dünkü hali şu anda vücudundan fışkıran hiddetle karşılaştırmamazdı bile. Daha önce benim etrafımdayken böyle bir öfke sergilememiştir.

Bana öfkeli bir şekilde bakıp, "İstediğin bu mu? Pantolonun içine girmeye çalışan lanet bir orospu çocuğu mu?" diye sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Çok utanmıştım ve bunun suçlusu Noah'ydı. Gözlerimde yaşlarla, sadece baktım. Neler olduğunu anlayamıyordum. Brad ile çıkmam fikrinden nefret ettiğini biliyordum. Ama bu sadece bir randevuydu. Sanki onunla evlenecekmişim de ölene kadar kaderime terk edilecekmişim gibi davranıyordu. Noah başka bir şey söylemeden dönüp yolu yarararak eve girdi.

Jeremy, "İşte şimdi gerçek bir partiye benzedi! Tamam millet, görülecek başka bir şey kalmadı. Partiye devam!" diyerek insanların partiye kaldığı yerden devam etmelerini sağlamaya çalıştı. Kalabalık dağılmaya başladı ve eve geri döndüler.

Brad'in ayağa kalkmasına yardım ettim. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, iyiyim," diye homurdandı.

Kolunu omzuma atınca onu belinden tuttum. Destek almak için bana yaslanmasına izin verdim ve birlikte verandaya döndük. Brad şezlonglardan birine oturup arkasına yaslanana kadar onu tuttum. Kendimi çok kötü hissediyordum. Başına bunların gelmesinden ben sorumluydum. Yanına oturup defalarca özür diledim. O an ne söyleyeceğimi ve yapacağımı bilemiyordum.

Samimi bakışlarla, "Çok özür dilerim. Sana bir şey getireyim mi? Senin için ne yapabilirim?" dedim.

Bana, "Aklımda bir şeyler var aslında. Acım geçene kadar burada biraz daha oturmama izin vermen yeterli," derken yüzüne yavaşça seksilik dolu bir gülümseme yayıldı.

Başımı salladım. "Kur yapmadan duramaz mısın sen?"

"Kur yapmaya değer biri varken olmaz." Göz kırptı.

"Belki de seninle ilgili yapılan uyarıları dinlemeliydim."

"Yalan söylemeyeceğim. Seni çeşitli pozisyonlarda hayal ettim. En çok da bacaklarını bana doladığını. Ama yine de bunun peşinde değilim."

Tüylerim diken diken olmuştu; hayır, tüylerim diken diken olmanın doruklarına varmıştı. Gergin bir sesle, "Neyin peşindesin peki?" diye sordum.

"Her şeyinin." Ve işte yine o inanılmaz, ağızda dağılan seksi gülümseme yeniden belirdi. Bu çocuğu bu kadar dayanılmaz yapan neydi? Sonra beni biraz daha kendimden geçiren bir cümle daha kurdu. Tanrım, ben neymişim be!

alo alo alo

Brad ile birlikte verandada oturup bir saat boyunca okuldan, tatil planlarından ve hangi üniversiteye girmek istediğimizden konuştuk. Ayrıca makul bir şekilde, edepsizce kurlaştık. Tabii ki çoğunu Brad yaptı. Ne de olsa bu konuda oldukça yetenekliydi. Yanındayken hâlâ tam olarak rahat olamıyordum ama az kalmıştı. Agresif karakteriyle tatlılığının birleşimi dengemi bozmuştu. Kesinlikle çok çekiciydi ve onunla çok iyi vakit geçiriyordum.

Bir süre takıldıktan sonra artık benim için tuvaleti bulma vakti gelmişti. Utangaç bir şekilde, "Bana bir dakika verebilir misin? Lavaboya gitmem lazım," dedim.

"Tabii, ama çok geç kalma. Acıyan yerlerimin o iyileştirici ellerine hâlâ ihtiyacı var. Bu arada, özel dokunuşlarına ihtiyaç duyan başka yerlerim de belirtmeye başladı." Bana sinsice gülümseyip kaşlarını kaldırdı.

Gülümseyerek, "Kendinden ne kadar da eminsin," dedim.

Bir an düşünüp, "Hmmm... Öyleyim ve yakında sen de emin olacaksın," diye cevap verdi.

"Bana lavabonun yönünü gösterebilir misin?"

Kıkırdayıp, "Alt katta bir tane, üst katta da iki tane var," dedi.

"Teşekkürler. Hemen dönerim."

Verandadan kocaman oturma odasına açılan iki kanatlı Fransız kapısından geçtim. Kalabalık azalmamıştı ama daha sessizleşmişti. Noah'ya bakındım. Kavgadan sonra onu görmemiştim. Birkaç kişiye onu görüp görmediklerini sordum. Kavgadan hemen sonra partiden ayrıldığını söylediler. Sevindim. Gitmesi en iyisiydi. Gidip sakinleşmesi lazımdı. Ben başımın çaresine bakabilirdim.

Jeremy'nin insanların gözü önünde, o iğreti dans pistinde Beth'i götürdüğünü gördüm.

Hâlâ konuşmuyorduk ve gözlerindeki bakıştan bir daha da konuşmayacağımız anlaşılıyordu. "Şimdi de Jeremy'yi mi elimden almaya geldin, Amanda?"

"Hayır. Ayrıca senin elinden hiçbir şeyi ve hiç kimseyi almadım."

"Hadi oradan!"

Jeremy, "Bayanlar, kavga etmeyin. İkinize de yetelim," diye geveledi.

"Bana aşağıdaki lavabonun yerini söyleyebilir misin?"

"Alt kattaki lavaboyu kullanma, deli gibi sıra var. Çit yukarıdakilerden birini kullan," dedi.

İkisi tekrar birbirlerinin içine düşerken topuklarımın üstünde dönüp üst kata yöneldim. Yukarı çıktığımda ona üst kattaki lavaboların yerini sormadığımı fark ettim. Zaten kaç tane oda vardı ki? Bir banyoyu bulmak ne kadar zor olabilirdi?

İlk açtığım odanın kapısı bir gömme dolabın kapısıydı. Sonraki kapı, çalışma odasınınındı. Belki de banyoyu bulmak düşündüğümünden daha da zor olacaktı. Şansıma koridorun sonundaki kapıdan çıkan birini gördüm. Bingo! Banyo. O tarafa doğru yürürken önünde durduğum kapının arkasından gelen sesler duydum. Sanki biri kapıya yapışmış gibi gümbürtüler geliyordu. Sonra bir kızın, "Ah bebeğim. Evet. Beni daha sert becer," diye inlediğini duydum.

Bacaklarımı oynatamadan, öylece durdum. Oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Birkaç gümbürtü ve iniltiden sonra kız, "Dudaklarınızı öp. Neden beni öpmüyorsun? Öpmeni istiyorum," diye mızızlandı. Kızgın bir erkek sesi homurdandı. Kız nefes almaya çalışarak, "Hâlâ konuşamayacak durumda mısınız? Tamam, o zaman beni becermeyi bitir bari," dedi. Birkaç inlemeden sonra sesler kesildi.

Sesler kesildiğinde aklım başıma geldi. İçeride kimse olmasın diye ümit ederek olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya yürüdüm. Şükürler olsun ki boştu. İhtiyacımı giderip ellerimi yıkadım ve aynada hızlıca makyajımı kontrol ettim. Gümbürtülerle karşılaşmamak için biraz oyalandım. Büyük bir partinin ortasında insanların başka insanların evinde sevişebilmelerini aklım almıyordu. Namuslu olmaktan bahsetmiyorum ama bana biraz bayağı bir şey gibi gelmişti. Alt katta ve üst katta bir sürü insan vardı ve onları duyabilirlerdi.

Banyonun kapısını yavaşça açıp kimsenin olmadığından emin oldum. Yoktu. Koridorda üç adım attıktan sonra onu duydum. Seks odasının kapısı gıcırtyla açıldı. Donup kaldım. Kapının açıldığını ilk duyduğumda oradan kaçmalıyım. Orada durmanın aptalca olduğunu biliyordum ama gümbürtülerin kime ait olduğunu merak ettiğim de bir gerçektir. Kapı yavaşça aralandı. Oradaki çiftin kimseye görünmek istemediği çok açıktı. Önce çocuk çıktı.

Amanda Marie Kelly, lanet kapı açılmadan önce neden oradan kaçmadın?

Noah başını öne eğmiş bir halde, hole açılan kapıdan çıktı. Sanırım orada birinin olduğunu hissetmişti, çünkü doğrudan bana baktı. Yüzümdeki kan tamamen çekilmiş gibiydi. Tepeden tırnağa uyuşmuştum. Bütün sistemlerim kapanmıştı. Konuşma, düşünme ve hareket etme yeteneklerim durmuştu. Kız onun arkasından çıkıp Noah'nın omzunun üstünden bana baktığında, bu durumun daha da kötüleşmeyeceğini düşündüm.

"Merhaba, Amanda. Orada ne yapıyorsun?" dedi Britani. Yüzünde halinden memnun, kendini beğenmiş bir ifade vardı. O anda yüzünün ortasına bir yumruk atmak istedim.

Sessiz kaldım. Bu partide nasıl bu kadar uzun süre kalmıştım ve o zamana kadar onu nasıl görmemiştim? Gözden kaçacak biri değildi; en azından koca poposu gözümde kaçmış olamazdı. Kolları Noah'nın beline dolandı. Noah hızla ondan uzaklaştı. Brittani sinirlendi ama çabuk toparlandı. Şurup gibi tatlı bir sesle Noah'ya, "Bebeğim, bu her zamanki gibi inanılmazdı. Kimse beni senin gibi beceremez. Şu dilinle yaptığ..."

Noah, "Brittani, kapa çeneni!" diyerek onun sözünü kesti. Bana sabitlediği gözlerinde mutsuzluk varken sesine öfke hâkimdi. Parmaklarını Noah'nın saçlarının arasına sokmak için elini kaldırdı ama Noah ona engel oldu.

Brittani ellerini kalçasına koyup mızımız bir sesle, "Sorun ne?" diye sordu.

Noah çenesi kilitlenmiş bir halde, "Defol buradan!" dedi.

Brittani imzası olan Cheshire kedisi gülümsemesiyle beni baştan aşağı süzdü. Tanrım, bu lanet gülümseme ve bu surattan nefret ediyordum.

"İkinci tur için hazır olduğunda beni aşağıda bulursun bebeğim," diye mırladı. Bana son kez bok yemiş gülümsemesiyle bakıp alt kata yöneldi.

Koridorda durduğumuz bütün o zaman içinde Noah ve ben gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık. Aniden vücudumun hissizliği geçmeye başladı. Kusacakmışım gibi hissediyordum. Dönüp banyoya koştum. Midemdekileri içine boşaltmadan önce birkaç saniye tuvaletin üstüne eğilip durdum. En son dokuz saat önce yemek yediğim için çıkarılacak pek de fazla bir şey yoktu. Kuru öğürtüler midemin kasılmasına neden oldu. Başım çatlayacak gibiydi ve göğsümdeki ağrı o kadar yoğundu ki, kalbim sanki az önce paramparça olmuş gibi hissediyordum. İçimdeki

her şeyin boşaldığından emin olduktan sonra oturup küvete yaslandım. Hıçkırıklar hızla gelmeye başladı. Biri yavaşça kapıya vurdu. Ardından bir daha vurdu. Sonra Noah'nın, "Tweet, iyi misin? Gelebilir miyim? Lütfen?" dediğini duydum. Üç dakikadan az bir zamanda incinmekten yıkılmışı, kızmışı, kudurmuşı döndüm.

Hıçkırıklarımı kontrol etmeye çalışarak kapıya doğru, "HAYIR VE HAYIR!" diye bağırdım.

Arkamdaki kapı yavaşça açıldı. Olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya girmeye çalıştığım için kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. İçeri girme cesareti gösterdiğine inanmıyordum. "LANET OLSUN, BENDEN UZAK DUR, NOAH!" diye çığlık attım.

Kapı tamamen açıldığında mücadele etmeye çalıştım. O esnada aynadaki yansımamı gördüm. Berbat görünüyordum. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Yüzüm kıpkırmızıydı ve yaşlarla kaplıydı. Noah içeri girip arkasından kapıyı kapattı.

"Biliyorum, bunları şimdi duymak istemiyorsun." Sesi çok alçak ve gergindi. "Çok ama çok ama çok üzgünüm."

Olabildiğince düz bir sesle, "Ne için? Ben senin neyim ki?" dedim.

"Onun benim için hiçbir anlamı yok. O sadece becerilecek biri, o kadar."

"Vay! Ne kadar da romantiksin."

Ellerini yüzünde aşağı yukarı kaydırды. "Onu seçtiğin için sana çok kızmıştım."

"Biraz önce onunla yaptığın şey için sakın beni suçlama. Onunla nasıl yapabildin?" Kapıya doğru fırladım ama beni kolumdan yakaladı.

"Bilmiyorum. Seni o pisliğin yanında diz çöküp ona yardım ederken görünce... çılgına döndüm."

“Sen de benden intikam almak için Britanni’yi becerdin, öyle mi?”

“Hayır! Senden intikam almaya çalışmıyordum. Sadece hissizleşmeye çalışıyordum.”

Birbirimize bakarken gözlerimden yaşlar dökülmeye devam ediyordu.

Kolumu ondan kurtarıp bir adım geri attım. “Neden onunla? O odadan çıktığında... ve beni orada gördüğünde bana attığı bakışı görmedin. O kahrolası, kendini beğenmiş bakışı. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor-muş gibiydi.” Boğazımdan hıçkırıklar fışkırıyordu.

“Sen bana sahipsin. Her parçama. Her zaman da öyle kalacaksın. Ama beni istemiyorsun.” Sözleri tokat gibi yüzüme çarptı. Olayın aslında öyle olmadığını bilmesi lazımdı. Konunun onu *istemememle* alakası yoktu. Onu *kaybetmek istemememle* alakası vardı. Bunların hepsini ona açıklamıştım. Olanca gücümle Noah’yı ittim. Bu sefer yolumdan çekildi.

Koridora çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Merdivenleri inip oturma odasının içinden, verandadan ve hâlâ beni bekleyen Brad’in önünden geçtim. Oradan ne kadar zaman önce ayrıldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dakikalar ya da saatler önce olabilirdi. Verandanın dibine geldiğimde parmak arası terliklerimi fırlattım ve son hızla sahile koştum. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim şey, oradan uzaklaşmam gerektiği idi.

alo alo alo

Bacaklarım yorulup kuma çökmeden önce, olabildiğince hızlı ve olabildiğince uzağa koştum. Nefes alışım o kadar hızlı ve ağırdı ki sersemlemiştim. Uzaktan adımın söylendiğini duydum. Kim olduğu umurumda değildi.

Bu geceyi unutmak dışında başka hiçbir şeyi umursamıyordum. Ses giderek yükseldiğinde dönüp bakmadım bile. Çünkü kim olduğunu biliyordum. Brad koşup geldi ve nefes nefese kalmış bir halde yanıma oturdu. Çenemi dizlerime, dizlerimi de göğsüme yaslayıp kollarımı bacaklarıma sardım. Sahile vuran dalgaların beni sakinleştirmesini ve az önce olanları unutmama yardım etmesini umarak okyanusu izlemeye devam ettim.

Nefes alması düzeldikten sonra Brad bana döndü ve "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu

Sesim dümdüzdü. "Hiçbir şey," diye cevap verirken yüzüne bakmadım.

Brad tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizce oturduk. "Bunu gördüğün için üzüldüm."

Yavaşça başımı çevirip, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

Yenilgi dolu bir sesle, "Brit övünmeyi sever," dedi.

Tekrar okyanusa bakıp, "Son bir saatte olanları tamamen unutmak istiyorum," diye mırıldandım. Brad'e dönüp, "Unutmama yardım et," diye fısıldadım. Bana doğru eğilip yavaşça dudağıma bir öpücük kondurmadan önce eliyle çeneme dokundu.

Ayağa kalktı ve benim de ayağa kalkmam için elini uzattı. Sahildeki eve giderken yol boyunca kolunu omzumdan çekmedi. Basamaklara geldiğimizde tereddüt ettim. Noah'nın hâlâ içeride olup olmadığını bilmiyordum ama onu görmek istemediğimi biliyordum.

Brad endişemi anlayıp, "Sorun yok. Yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum," dedi. Çeneme dokunup hafifçe başımı arkaya eğdi. Bakışı içimi delip geçiyordu. "Bana güveniyor musun?" Gözleri samimiyetle doluydu ve alev alev yanıyordu.

Nefesim kesilmiş bir halde, "Evet," dedim.

Havayı değiştirmeye ve beni güldürmeye çalıştı. "Mükemmel. Burada bekle. Bir dakika içinde döneceğim. Sonra Gösteri Operasyonu'na başlarız." Göz kırıp merdivenlerden yukarı çıktı.

Brad tekrar görüldüğünde bir kolunun altında battaniye, içinde misket limonu, tuzluk, iki shot bardağı ve bir şişe olan naylon poşet vardı.

Dirseğiyle benimkini dürterek battaniyeyi almamı işaret etti. "Şu adama yardım et." Battaniyeyi ondan aldım.

Önüne geçip, "Beni takip et," dedi.

Sahilden aşağı birkaç metre yürüdük. Evden yeterince ışık geliyordu, ayrıca ay çok parlaktı. Yani ne yaptığımızı görebiliyorduk. Yine de izleyicilerden uzakta, gayet iyi bir yere saklanmıştık.

Brad bana dönerek, "Yanılıyorsam lütfen söyle, ama daha önce hiç tekila içmediğini düşünüyorum," dedi.

"Doğru düşünmüştünüz, bayım." Battaniyeyi serip getirdiği şeylere baktım. "Çok karmaşık görünüyor. Bir sürü şey var orada."

"Şanslısın, güzellik. Bu işi tekilaların efendisinden öğreneceksin." Neşeli tavırları beni hafifçe güldürdü.

Bağdaş kurup karşılıklı oturduk. Brad tekila için gerekli olan bütün malzemeleri önümüze koydu. Sol eline bir tane limon aldı. Safir mavisi gözleriyle bana bakıp elinin üst kısmını hafifçe yaladı ve üstüne azıcık tuz serpti. Tekila şişesine doğru başını eğip, "Şu bardaklardan birine benim için tekila koysana," dedi.

Gülerek bana söyleneni yaptım. Bardağı benden aldı. Çok ciddi bir bakışla, "Dikkatle izle. Sonra sınav yapacağım," dedi. Açıkça kıkırdadım. Brad moralimi düzeltmek adına iyi bir iş çıkarıyordu.

Hızla limonu emdi, tuzu yaladı ve bardağı yuvarladı. Başını sallayıp, "Ah, bebeğim, bu çok lezzetli," diye hınladı ve kahkahalarla gülmeme neden oldu.

Bana tekila kadehini uzattı. Ben ilk kadehimi hazırlarken, Brad beni dikkatle izliyordu. "Olabilirdiğince hızlı olmak ve sırayı bilmek en iyisidir. EYY'yi hatırla," deyip beni bilgilendirdi.

Ne dediğini anlamadan ona bakıp, "EYY?" diye sordum.

Pis pis sırttı. "Em. Yala. Yut." Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim. Bana biraz daha eğilip alçak bir sesle, "EYY, bundan başka durumlarda da uygulanabilir," dedi ve bana şeytanca bakıp göz kırptı.

Omuzlarımı düzleştirip dik oturdum ve kafamda EYYyi tekrarladım. Olabilirdiğince hızlı bir şekilde limonu emdim, tuzu yaladım ve kadehi yuvarladım. Tekila boğazımın arkasına vurduğu an aksırıp tıksırmaya başladım.

Brad yerde sürünüp yanıma gelerek, sakinleşinceye kadar sırtıma vurdu. Sırtıma vurup sıvazlarken, "Şunu da söylemeliydim, eğer daha önce hiç tek atmadıysan, ilk iki kadeh berbat gelir," diye itiraf etti.

"Bu küçük bilgiyi şimdi verdiğin için teşekkür ederim," derken tıkaandım.

Brad haklıydı. İkincisinden sonra diğerleri ipek gibi yumuşak bir şekilde boğazımdan kayıp gitti.

alo alo alo

Erzakımız azalmaya başlayana kadar *Gösteri Operasyonu*'na devam ettik. Zaman kavramını kaybetmiştim. Ama kendimi muhteşem hissediyordum ve dünya umurumda değildi. Malum kişiyi düşünmek bile artık canımı yakmıyordu. "Vay canına, şişe neredeyse boşaldı... boşladı... boşaldı," diye geveledim.

“Nasıl hissediyorsun?”

Başımı dikleştirip, “Kafası güzel ve umursamaz,” diye cevap verdim.

“Tanrım, çok sevimlisin ve tek atmada çok iyisin.”

Kirpiklerimin arasından ona bakıp, “Öğretmenim iyiydi,” dedim.

O an bedenimden ve beynimden durmadan sıvı cesa-
ret akıyordu. Daha önce hiç kimseye kur yapmamıştım;
yani şu anda kendimi tamamen aşıyordum. Brad’in yü-
zümeye karşı gülmemesini umdum.

Bana doğru iyice yaklaşıp burnunu benimkine bir aşağı, bir yukarı sürttü ve “Sana birkaç şey daha öğreteceğim,” diye fısıldadı.

İyice bana yaklaşıp kulağımı ısırmağa başladı. Bu beni gıdıkladı ve bedenimin her yerinin ürpermesine neden oldu. Ne oluyordu bana böyle? Kendimi biraz geri çektim. Kulağımın arkası cayır cayır yanıyordu.

Ona yan yan bakıp muzip bir şekilde sıırttım. “Ne gibi?”

Brad sağ kolunun üstüne yaslandı. Kulağımın arkasındaki noktaya geri dönüp yavaşça dudaklarını üzerinde gezdirdi. “Buraya gel,” diye fısıldadı.

Uzanıp beni kalçalarımından tuttu ve bacaklarımı iki yana açıp kucağına oturttu. O kadar hızlı hareket etmişti ki, bu bana sürpriz oldu. Çenemden boynuma uzanan yolu emip yalamaya başladı. Başımı bir yana yatırıp rahat hareket etmesi için ona alan açtım. Dostuma yardımcı olmaktan mutluluk duyuyordum. Harika hissettiriyordu. Ateşler içinde yanıyordum ve her yerim ürpermişti. Elleri kalçama indi. Kalçalarımı kavrayıp beni göğsüne doğru çekti. Koca ellerinin beni tutması ve sıkması içimi gıdıkladı.

“Heyyy!” Brad parmaklarını popoma bastırınca kıkırdamaya başladım. “Popoma dokunuyorsun.” Boynuma doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. “Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı.”

Dili ve dudaklarıyla çenemden boynuma doğru bir aşağı, bir yukarı gitmeye devam ederken şaşırmış bir halde, “Hiç mi?” diye fısıldadı.

Kıkırdayarak, “Kasıtlı olarak değil,” dedim.

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Altdudağımı hafifçe ısırip emdi. Vücudumun her zerresi ona karşılık veriyordu. Beni yanına çekip tekrar popomu sıktı. Alçak bir sesle inledim.

Dudaklarıma karşı, “Bu beni şaşırttı. O kadar tatlı, küçük bir popon var ki.”

Bacaklarımın arasına yayılan sıcaklığı ve ıslaklığı hissedebiliyordum. Kendini geri çekmeden önce dilini daha da derine sokup ağzımın her yerini keşfetti. Boynumdan çeneme uzanan yolu tekrar hafifçe ısırmaya başladı. Bir yandan sıcak nefesiyle boynumu yıkıyor, bir yandan da elleriyle sırtımda, bluzumun altında geziniyordu.

Nefesi kesilmiş bir halde, “Vücudunda kasıtlı olarak dokunmak istediğim daha çok yer var,” dedi. Dili kulağımın arkasındaydı. “Çok tatlısın. Her zerreni yalamak istiyorum,” diye mırıldandığını duydum. Bir an patlayacağımı düşündüm. Sözleri vücudumda daha önce var olduğunu bile bilmediğim yerleri hissetmemi sağlıyor, beni çılgına çeviriyordu.

Ellerimi boynundan geçirip yumuşacık küllü sarı saçlarının arasına soktum. Saçlarını çekiştirdiğimde Brad hafifçe inledi. Nefesimiz o kadar hızlı ve derindi ki, yavaşlatmakta zorlanıyorduk.

Brad yavaşça hırıldayıp, “Daha önce söyledim mi bil-

miyorum, ama senden *gerçekten* hoşlanıyorum,” diye fı-sıldadı.

Ben de gülerek, “Ben de senden hoşlanıyorum,” de-dim.

Brad yüzünden mi, yoksa tekilandan mı, ya da her iki-sinden mi bilemiyordum ama kendimi çok mutlu hissediyordum. Beni kendime sıkıca bastırdı. “Beni nasıl sertleş-tirdiğini hissedebiliyor musun?”

“Hımm...” Cevabım bir inilti gibi çıkmıştı.

“Hadi, daha az kumlu bir yere gidelim.”

“Olur,” deyip gülümsedim ve kıkırdamaya başladım. Başım o kadar hızlı dönüyordu ki neye onay verdiğim-den pek emin değildim. Bildiğim tek şey kendimi ateşli, azmış ve ürpermiş hissettiğimdi.

Brad’ın kucağında sürünerek ayağa kalktım. Brad aya-ğa kalktı ve dengesini sağlayabilmek için çabaladı. Elini bana uzattı. Elini tutup battaniyenin üstünden kalktım.

Eşyalarımızı toplamaya başladığımda, “Boş ver onla-rı,” dedi.

En asık suratımla, “Çevremizi kirletmemeliyiz,” de-dim. Brad gülmekten katıldı. Hafifçe kolumdan tutup beni kendine çektiğinde gülerek göğsüne yapıştım.

“Daha sonra hallederiz. Şu anda dikkatimi vermem gereken daha önemli şeyler var.” Dudağıma hafif bir öpücük kondurup, elimden tutarak beni eve çıkan merdi-venlere doğru sürükledi.

Parti önceki halinden daha sakindi. Brad geniş oturma odasından üst kata doğru çıkarken elimi sımsıkı tuttu. Birkaç adım attıktan sonra merdivenlerin ortasında güçlü, sıcak bir elin bileğimden tuttuğunu hissettim.

“NOAH!!!!” Artık nasıl sarhoşsam, onu gördüğümde he-yecandan ürperdim. Elimi çevirerek Brad’dan kurtardım.

Noah'nun üstüne doğru düştüğümde ellerimi onun boynuna doladım. Ona karşı böyle sevecen yaklaştığımı görünce şok oldu.

"Bak Brad! Bu Noah! *Benim* Noah'm! Noah çok *tatlı* ve *seksidir*. Tam bir *tatsidir*. Bir keresinde aile yemeğinde masanın altından baldırımını yalamıştı. Beni yaladığını hatırlıyor musun, Noah?" Çok yüksek sesle konuşuyordum.

Noah elini omzuma koyup ayakta durmama yardımcı oldu. Alçak bir sesle, "Seni eve götürüyorum," dedi.

Onun o güzel suratına bakıp, "Ama Brad bana kasıtlı olarak *bir şeyler* yapacaktı. Ne olduğunu bilmiyorum ama eğleniyorum. Hey! Sen de bize katılmak istemez misin?" dedim.

Başımı, elini yumruk yapıp dişlerini sıkarak Noah'ya bakan Brad'e doğru çevirdim. Noah onun elini belimden çekti ve beni merdivenlerden aşağı doğru sürüklemeye başladı. Brad tam arkamızdan geliyordu. Dirseğimden tutup beni hızla Noah'nın kollarından alarak kendine doğru çekti.

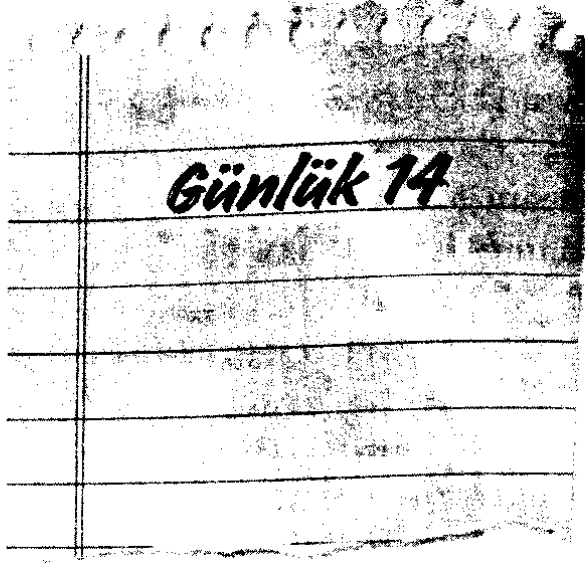
Alçak ve tehditkâr bir sesle Noah'ya, "Bu gece onu yeterince üzmedin mi? Benimle güzel vakit geçiriyor. Bu yüzden lanet ellerini onun üstünden çek!" diye hırladı.

Brad'e gülümseyip Noah'ya döndüm ve "Gerçekten çok eğleniyorum. Hiç de Şirinbeceren falan değilmiş," dedim.

Noah diğer kolumu da Brad'den kurtardı. Birlikte ön kapıya doğru yürürken bu sefer Brad'in kolumdan yakaladığını hissettim. Beni ileri geri çekiştirmelerinden yorulmuştum. Bütün o hareketlerden dolayı kusacak gibi olmandan hiç bahsetmiyorum bile. Noah tek bir kelime etmeden elimi bırakıp Brad'in midesinin ortasına bir yumruk indirdi. Brad iki büklüm olup yere yapıştığında

kolum serbest kaldı. Sonra Noah arkasına dönüp beni omzuna aldı.

Kapıya doğru ilerlerken Noah'nın kemerinden tutarak başımı kaldırdım ve "BAY BAY, BRAD! TEŞEKKÜRLER! BELKİ BİR DAHAKİNE BALDIRIMI SEN YALARSIN! BAY BAY!" diye bağırdım. Kapıdan çıktığımızda Brad hâlâ yerde kıvranıyordu.

Bir insanın gerçek karakterini ancak bir şeylerden faydalanamadıkları zaman anlarsın.

alo alo alo

Arabada uyuyakalmış olacağım çünkü bir sonraki hatırladığım şey Noahların evinde, onun yatak odasında, yatağının üstünde oturduğumdu. Noah sırtı bana dönük bir şekilde dolabının önünde duruyordu. Başım ve bütün oda etrafımda döndüğü için sırtüstü yatağa düştüm.

"Noah, odan Disneyland'deki atlıkarıncalar gibi dönüyor." Üstümde yavaşça kıkırdağını duydum. Başımı yataktan zar zor kaldırıp tek gözümle ona baktığımda tam önümde, elinde yeşil-beyaz ekoseli bir şort iç çamaşırı ve beyaz bir tişört tuttuğunu gördüm.

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Başımı arkaya bırakıp gözlerimi kapatarak, "Ekoseli iç çamaşırı mı giyiyorsun?" diye sordum.

"Bazen. Neden?"

"Seni hiç ekoseli iç çamaşırıyla hayal etmemiştim."

Çamaşırları yatağın üstüne, yanıma koyduğunda kıyafetlerin dokusunun koluma sürttüğünü hissettim.

"Bunları giy. Ben gidip sana su ve aspirin getireyim," derken sesi ciddi ve boğuktu.

"Bizimkilere ne diyeceğim? Bu halde eve gidemem," dedim.

"Ailelerimiz hafta sonu için Myrtle Sahili'ne gittiler. Unuttun mu?"

Odanın diğer tarafına geçerken ayak seslerini duydum. "Noah! Kalkamıyorum. Yardım et!" dediğimde durdu. Kollarımı tavana doğru kaldırdım. Beni oturma pozisyonuna getirirken sıcak ellerinin benimkilere sürttüğünü hissettim. Başım o kadar dönüyordu ki kendimi sabitlemeye çalışırken bir sağa, bir sola yatıyordum.

Beceriksiz bir şekilde pantolonumun düğmesini açmaya çalıştım ama düğme her defasında elimden kayıyordu. Hafızam beni yanıltmıyorsa partiye gitmeden önce pantolonumda bir tane düğme vardı. Ama sanırım doğru muştı, çünkü şu anda dört tane düğme görüyordum.

Ümitsizce gözlerimi birkaç kere kırparak, "Sanırım doğru düğmeyi ve fermuarı bulmakta zorlanıyorum," deyip kıkırdayarak güldüm.

Noah önümde diz çöküp gülümseyerek, "Sana yardım edeyim," dedi.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp bir kenara koydu. Ellerini kaldırıp düğmemi ve fermuarımı açtı. Parmakları tenime değdiğinde içim ürperdi.

Gözlerimin içine bakarak derin bir nefes aldı. "Sen üstünü giyinirken ben sana su ve aspirin getireceğim," dedi. Ayağa kalktı, döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Ayağa kalkmak için bir adım atmaya çalıştım. Öne doğru eğildiğimde oda hızla etrafımda dönmeye başladı. Yatağın üstüne geri düştüm. "Noah, ayağa kalkamıyorum. Sana ihtiyacım var."

Yaklaştığını duydum. "Tweet, sen iyi misin?"

"Evet, ama sana ihtiyacım var. Beni bırakma," diye fısıldadım.

"Tekrar önümde diz çöküp, "Seni asla bırakmayacağım. Doğru durman için omzuma yaslan yeter," dedi.

Oturmama yardım etti. Ellerimi onun omzuna koydum ve öne eğildim. Kalktığımda göğüslerim Noah'nın yüzünün tam karşısındaydı. Yüzünün gövdeme değmesiyle tenimde bir karıncalanma hissettim. Başım dönüyordu ama onun omzundan destek aldığım sürece ayakta durmayı becerebiliyordum.

Noah ellerini kalçamın iki yanına getirip pantolonumu dizlerime doğru sıyırdı. Aşağıya baktığımda Noah'nın çıplak baldırlarına ve dantelli mor külotuma bakmaya çalıştığını gördüm. Birkaç saniye öyle durduk. Noah derin bir nefes aldı. Beni tekrar oturttu ve pantolonumu dizlerimden aşağıya çekti. Rahatsız olması o kadar tatlıydı ki...

Şortu önümde tuttu. İçine önce bir bacağımyı, sonra da diğerini soktum. Noah şortu bacaklarımdan yukarı çekerken ben de tekrar onun omuzlarından destek alıp ayağa kalktım. Noah boğazını temizleyerek, "Eminim geri kalanını kendi başına halledebilirsin. Gidip su ve aspirin getireceğim," dedi.

Tekila beni cesur, unutkan ve azgın yapıyordu. Birkaç saat önce aramızda olanlar o anda eskisi kadar canımı yakmıyordu. Noah'nın ellerini üstümde hissetmenin ne demek olduğunu öğrenmek istedim. Dudaklarını tenimde hissetmek istedim. Brittani gibi olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istedim.

Noah hâlâ önümde diz çökmüş dururken gömleğimi iki yanından tutup çıkardım ve bir tarafa fırlattım. Noah bana bakarken donakaldı.

Pis pis sırtarak, "Neye bakıyorsun? Sana dantelli sutyen giyen bir kız gibi gelmedim mi?" diye sordum. Alt dudağımı emdim ve sonra yavaşça bıraktım. "Siyahı var, kırmızısı, beyazı, pembesi, sarısı ve tabii ki senin de gördüğün gibi moru. Hepsi de takım." Ona hafifçe gülümsedim.

Lanet olsun, içime ne kaçmıştı benim? Artık basit ve vasat olan Amanda Kelly değildim. Bir çeşit tekila kaltağı olmuştum. Bir "Kalkila" olmuştum. Noah'ya bütün iç çamaşırlarımı anlatıyordum. Aman Tanrım! Noah'ya iç çamaşırlarımı anlatıyordum! Tam bir Senyorita Kalkila!

Noah uzanıp tişörtü alırken gözlerini benden ve sutyenimden hiç ayırmadı. Derin, titrek bir nefes verip, "Giy bunu. Hemen!" dedi.

Tişörtü alıp başımdan geçirdim. Noah bana doğru bakmamak için kendini zor tutuyordu. Beynimi kapatıp Senyorita Kalkila'nın yönetimi ele almasına izin verdim. Bacağımı kaldırıp baldırımın iç tarafını Noah'nın kalçalarına bir aşağı, bir yukarı sürttüm.

Kirpiklerimin arasından bakarak, "Ne kadar yetenekli olduğumu görmek ister misin?" diye sordum.

"Ne diyorsun sen?" Hâlâ iç çamaşırlarım hakkında yaptığım monologun etkisi altında olduğunu söyleyebildim.

"İzle ve öğren." Noah göz temasını bozmadan gösteriyi izlemek için tekrar diz çöktü.

Bir kolumu arkaya götürüp kopçasını açmak için bir iki saniye sutyenimle oynadım. Açıldığında bluzun kolunun kenarından sutyenimin bir askısını aşağı çektim. Aynı işlemi diğer askıya da uyguladım. Ama bu sefer sutyenimin tamamını çıkarıp başımın üstünde sallayarak, "Ta-da!" diye bağırdım. Noah başını sallayarak gülmeye başladı. Gerginliği kayboluyordu. "Sen çatlaksın."

Ona göz kırparak, "Ve yetenekliyim," dedim.

“Evet, çok yetenekli,” dedi ve güldü.

Göz göze bakmaya devam ettiğimiz süre zarfında oda-ya sessizlik hâkimdi. Dirseklerimden destek alarak yata-ğa doğru sırtüstü eğildim. Başımı bir yöne eğip sallayarak saçlarımın önüme dökülmesine izin verdim.

“Brad bana ne yaptı bilmek ister misin?” diye sordum. Bunu Brittani yüzünden kendini suçlu hissetmesi ya da beni kıskanması için mi sorduğumu bilmiyorum. Cevap vermesini beklemedim. “Ellerini çıplak sırtımda ve kalça-larımın üstünde bir aşağı, bir yukarı gezdirdi ve popoma dokundu.”

Noah’nın gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Yüzü gerilmeye başladı. Eli anında yumruk oldu ve nefes alı-şı hızlandı. Bacağımı tekrar kalçalarına sürttüm. Aniden elini dizimin kenarında hissettim. Beni yatağın köşesine, göğsüne doğru çekti. Nefesim kesildi. Noah dizimin ar-kasından tutmaya devam ederken ben de yatağın köşesi-ne tutundum. Burun buruna gelmiştik. Nefeslerimiz ağır-laştığından göğüslerimiz hızla kalkıp iniyordu.

Onun o hipnotize eden açık mavi gözlerine bakarken, “Bana dokunmak ister misin?” diye sordum.

Gözlerini kapatıp başını arkaya doğru eğerek, “Lanet olsun, evet,” diye iç çekti.

“O zaman yap şunu,” diyerek ona meydan okudum.

İyice yaklaştı. Ellerini kalçalarımın altına ve tişörtümün al-tında hissettim. Ellerini çıplak tenimde hissedince bacak-larımın arasına bir sıcaklık yayıldı.

“Dokun bana, Noah,” dediğimde dudaklarımız nere-deyse birbirine değecekti.

Bir iki saniye bana baktı. Gözlerindeki ifadede arzu ve çatışma vardı. Elinin sırtımdan aşağı indiğini ve bluzu-mun altına girdiğini hissettim. Geri çekilip topuklarının üstüne oturdu.

Alçak bir sesle, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" dedi.

Ne olduğunu anlamadım. Utanmış ve şaşırmışım. Yanlış bir şey yapmışım sanırım. Noah beni istemiyordu.

Bir şekilde cesaretimi toplayıp, "Hatam nedir?" diye sordum.

"Kesinlikle hiçbir hatan yok. Şu an çok sarhoşsun ve sen sarhoşken böyle bir şeyin olmasını istemiyorum," dedi.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmaya hazır olduğunu hissedebiliyordum. Beni istemiyordu. İçimi yakan bir şekilde küçük düşmüştüm.

Kucağıma bakarak, "Şimdi eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerimden akan yaşları silip alçak bir sesle, "Ağlama, Tweet. Konuş benimle," diye fısıldadı.

Ona bakamıyordum. "Belli ki Brittani de sarhoştur ama sen yine de..." Sustum. "Lütfen artık eve gitmeme izin ver."

Tanrım, acınacak haldeydim. Eğer sarhoşken böyle olacaksam bir daha içmeyecektim.

Noah kollarını bana dolayıp beni göğsüne bastırıp ve yumuşak bir sesle, "Bu gece için çok üzgünüm. Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum," dedi. Geri çekilerek başını benimkine dayadı. "Onun sarhoş olup olmaması umurumda değildi. Onu önemsemiyorum ve o da bunu biliyor. O da beni önemsemiyor zaten. İkimiz de birbirimizden faydalanıyorduk sadece. Sen bir erkeğin kendini rahatlatması için kullanıp atabileceği sıcak bir beden değilsin. Sen benim her şeyimsin," dedi. Alnuma yumuşak bir öpücük kondurup, "Gitme. Benimle kal," diye fısıldadı. Onaylayarak başımı salladım. Sonra da bana su ve aspirin getirmek için odadan ayrıldı.

Kapı kapandığında yatağa uzanıp tavana bakmaya başladım. Dilim damağım kurumuştı. Beynimde o gece olan şeyler dönüp dururken başım zonkluyordu. Yatağın üstünde kıvrılıp örtünün altına girdim ve yana döndüm.

Kapının yavaşça açılıp kapandığını duydum. Doğrular oturdum ve Noah'nun bana getirdiği suyla aspirini içtim. Noah çoktan pijama ve tişörtünü giymişti. Bardağı komodinin üstüne bırakıp başımı yastığa koydum. Işıklar kapandı. Noah örtüyü kaldırıp yanıma yattığında, yatağın o tarafının çöktüğünü hissettim. Göğsünü sırtıma yaslayıp kolunu belime doladı ve bana sımsıkı sarıldı. Ilık nefesini enseme hissettim. Bu beni sakinleştirdi.

Gecenin bitmesini dört gözle beklememe rağmen koca ağzımın açılıp, "Noah, sana bir şey sorabilir miyim?" demesi beni şaşırtmıştı.

Noah enseme doğru, "Bana istediğini sorabilirsin, Tweet," diye fısıldadı.

"Brittani hakkında bile mi?"

Derin bir nefes alıp verdiğinde göğsünün genişlediğini hissettim. "Evet."

"Neden onu öpmek ve sesini duymak istemedin?"

Odaya sessizlik çöktü. Noah beni sımsıkı sarıp, "Çünkü o sen değilsin," diye fısıldadı.

Yüzümde rahatlamış bir gülümsemeyle uykuya dalmadan önce duymak istediğim şey tam da buydu.

Günlük 15

Görünmez bir kuvvet beynimin her zerresini işgal edip bedeni-
me yayılıyordu. Hayatım boyunca beni esir etmediği bir an bile
yoktu. Bu arada tutarlı düşünceleri de harmanlayabiliyordum
ama artık çok geçti ve nerede olduklarını bilmiyordum.

Eğer o kuvveti görebilseydim, ona dokunabilseydim ve onu
ikna edebilseydim belki ondan kurtulmak için bir şansım olur-
du. Bunun yerine onu sadece hissedebiliyor ve duyabiliyorum.
Onun mesajı hayatımın değişmez bir parçası. Nereden geliyor
bu mesaj? Neden beni seçti? Hayatıma o kadar yavaş sızdı ki,
tamamen tükenene kadar beni ele geçirdiğini anlayamadım.

(Ve bu, dostlar, "düşünmekten kafayı yemek" dedikleri şeyin
ta kendisi.)

alo alo alo

İlk uyandığımda hangi cehennemde olduğumu anlamam
birkaç dakikamı aldı. Başım sanki motorlu testereyle par-
çalara ayrılmış gibiydi. Saçlarımın dipleri bile ağrıyordu.
Zonklayan başımı güçlükle yastıktan kaldırıabildim. Ya-
vaş yavaş dün geceden kalarlar aklıma geliyordu.

Partide olduğumu hatırladım. Noah ile Brad'in kavga-
ya tutuştuklarını, deli gibi sarhoş olduğumu da hatırladım.

Brad'ın elleri her yerimdeydi. Noah beni eve getirdi. Kendimi onun üzerine attım. Ama içimde çok korkunç başka bir şey daha olduğuna dair bir his vardı. Dün gece olanları kafamda döndürüp sıraya koymaya çalıştım. Brad beni öpmüştü, sonra kavga etmişlerdi. Hayal meyal üst kata çıkışımı hatırlıyordum. Sonra bulanık olan beynim netleşmeye başladı ve bütün parçalar yerine oturdu. VAY ANASINI! Noah ve Brittani'yi sevişirken yakalamıştım.

Vücuduma soğuk bir ürperti yayıldı. Boğazım yanmaya başladı ve ağzımı acı bir tat istila etti. Elimi ağzıma koyup Noah'yı uyandırmadan yataktan kalkmaya çalıştım. Tam zamanında banyoya yetiştim. *Her neydilerse*, içimden çıkanlar karşısında şaşkına döndüm. Şeytan filminde gibiydim. Banyonun serin fayanslarına çenemi yaslayıp yere uzandım. Bütün gün öyle kalabilirdim. Noah'yı uyandırdığıma emindim. Birazdan kapıyı tıklayıp iyi olup olmadığını soracağını biliyordum. Bundan korkuyordum. Brad ile içtiğimiz tekilanın bu asit yahnisinden sorumlu olduğunu biliyordum. Ama Noah'yı *onunla*, o kapıdan çıkarken görmem de midemi altüst etmişti.

Kalkmam lazımdı. Orada daha fazla yatarsam uyuyacaktım. Yerden kalkmaya çalışırken küvetin kenarına kolumu dayadım. Üç denemeden sonra nihayet lavaboya kalkmayı başardım. Birkaç kez ağzımı çalkaladım. Tanrım, o kadar susamıştım ki bir okyanusun suyunu içebilirdim. Eşyalarımı almak için Noah'nın odasına gitmeden önce yüzümü yıkayıp saçlarımı düzelttim. Hemen eşyalarımı alıp oradan çıkmak istiyordum. Şu anda onunla yüzleşmezdim. Utanmış, mahcup ve aşağılanmış hissediyordum.

Odasından ses gelmiyordu. Mucizevî bir şekilde ya hâlâ uyuyordu ya da muhtemelen ailesinin banyosunda duş alıyordu. Islak ve çıplak Noah'nın görüntüsü gözümün önüne geldi. Oradan hemen çıkmalıyım.

Odanın kapısını olabildiğince yavaş bir şekilde açtım. Şansıma hâlâ uyuyordu. Odaya süzüldüğümde kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Gömleğim ve pantolonum yatağın dibinde, dün gece fırlatılan yerdedi. Yürüüyüp eğildim ve eşyalarımı topladım. Geri kalan eşyalar için odayı gözden geçirdim. Terliklerim Noah'nın yattığı taraftaydı. Onları sonra almaya karar verdim. Oradan olabildiğince hızla kaçmak istiyordum.

Odayı tekrar gözden geçirdim. İçime bir panik dalgası yayıldı. Göğsümün orta yeri karıncalanmaya başladı ve bu his hızla vücudumun her yerini sardı. Kalbim ve ciğerlerim son süratle çalışıyorlardı. Gözlerim kocaman olmuştu. Kendimi sakinleştirmeye çalışıp gözlerimi kapadım. Belki de gördüğümü düşündüğüm şeyi görmeye çalışıyordum. Gözlerimi yavaşça açıp aynı yöne baktığımda, utancımından öldüm. Evet, onu görmüştüm. Dantelli mor sutyenim Noah'nın dolabının yanındaki lambanın üstüne fırlatılmıştı. Orada öylece durup benimle dalga geçiyordu.

Parmaklarımin ucunda dolabın yanına giderek onu oradan almanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Nasıl olmuşsa lambanın etrafına dolanmıştı. Askısının bir tanesi sarkıyordu. Yani sutyenin yarısı abajura dolanmış, altına sarılmış ve duy kısmına asılı kalmıştı. Bu nasıl olmuştu? Sutyeni bırakmayı düşündüm ama onu sonradan geri istemek yeterince küçük düşürücü olurdu.

Askıyı duydan sorunsuz bir şekilde çıkardım. Dikkatlice sutyeni dolandığı yerden çıkarmak için çekiştirmeye başladım. Başardığımı düşündüğüm için hızla sutyene asıldım. Nasıl olduysa danteli bir yere takıldı ve abajur yerinden oynadı. Yere düşmeden onu tuttum ama yine de çok ses çıktı. Nefesimi tutup omzumun üstünden Noah'ya baktım. Bu sestten sonra kesinlikle uyanmış

olduğunu biliyordum. Bir iki saniye onu izledim. Nefes alıp veriş hâlâ derindi ve yerinden kıpırdamadı.

Derin ve gırtlaktan gelen bir ses beni sıçrattığında hâlâ danteli çıkarmaya çalışıyordum. Donakaldım. "Bırak kalsın. Küçük dantelli eşyalarının odama saçılmasını seviyorum." Derin bir nefes aldım. "Sevgili Tweet'im bu sabah kendini nasıl hissediyor?"

Pis pis sırtıttığını biliyordum. Tekiladan dolayı kendimi kötü hissetmemle ve elimde iç çamaşırımla orada öylece durmamla eğleniyordu. Alçak herif. Ona doğru dönmedim. Yüzümdeki aşağılanma ifadesini görmesini istemedim. Ayrıca üstümdeki tişörtte bir parça kusmuk vardı. Aynadaki yansıma baktığımda Noah'nın yüzümdeki aşağılanma ifadesini açık seçik görebildiğini fark ettim.

Konuşmaya başladım ama kelimeler boğazımda tıkanmış kaldı. Neşeli görünmeye çalışarak, "Harika. Eve gidip duş alacak ve saçlarımı yıkayacağım," dedim. Sesim günde dört paket sigara için birinin sesi gibi çıkmıştı.

Noah yataktan kalkıp arkama geldi ve ellerini kalçamın üstüne koydu. Aynadan birbirimize baktık. Lanet olsun, salaş pijaması, muhteşem ten rengi ve bir heykeltıraşın elinden çıkmışa benzeyen biçimli gövdesini kaplayan eskimiş, gri tişörtüyle çok yakışıklı görünüyordu.

Dudağını kulağıma getirip boğuk bir sesle, "Gitme. Burada duş al," diye fısıldadı. Bir adım geri attı ve tişörtünü çıkarıp yatağın üstüne fırlattı. İşte önce yukarı, sonra da aşağı doğru sürtünmek istediğim o muhteşem gövde karşımdaydı. Noah konuşmaya devam ederek beni hayata döndürdü. "Şimdi hemen duşa fırlayacak ve sonra sana tost yapacağım. Midene iyi gelir." Başımın üstünü öptü. Üstü midemden çıkanlarla kaplı olan tişörtüne bakıp, "Tişört sende kalabilir," dedi. Yüzüm kızarıırken

bakışlarımı aşağı indirdim. Sonra bana gülümseyip odadan çıkmadan önce popoma bir şaplak attı.

POPOMA ŞAPLAK ATTI VE BU HOŞUMA GİTTİ!

Kesinlikle orayı terk etmeliydim.

Kaçışımı tamamlamadan önce su sesini bekledim. Daha sonra bununla uğraşacağımı biliyordum ama o an yapamazdım. Başım dönüyordu, midem altüst olmuştu ve düşüncelerim darmadağındı. Kendimden tiksindiğimi ve duş almam gerektiğini hiç hesaba katmıyorum bile. Pantolonumu Noah'nın şortunun üstüne hızlıca çekip terliklerimi ayağıma taktım ve doğruca kapıya yöneldim.

Eve geldiğimde rahat bir nefes aldım. Sadece Noah çıkmadan önce eve gelmekle kalmamış, aynı zamanda annemden bir sesli mesaj aldığımı görmüştüm. Myrtle Sahili'nde bir gece daha kalacaklar ve yarın geç saatte geleceklerdi. Tamamen iyileşebilmem için iki günüm vardı.

Onun sesini duyduğumda duş alacak kadar zaman geçmişti. Noah bizim evde "TWEET!" diye bağııyordu. Evden gittiğim için sinirlenmiş gibiydi.

Hızla duştan çıkıp havluya sarındım. Havluyla saçlarımı kurularken banyonun kapısı açıldı. Arkamı dönüp ona baktığımda Noah bir eliyle sıkıca kapının kolunu, diğer eliyle de çerçevesini tutmuş bana bakıyordu.

Eğilerek, "Sen ve ben, konuşacağız. Hemen!" diye gürledi.

"En azından üstüme bir şeyler giyemez miyim?"

"Hayır. O tatlı, küçük poponu buraya getirirken için on saniyen var." Kapıyı ağzına kadar açık bırakıp aniden dönüp gitti.

Saçlarımı kurulayabildiğim kadar kurulayıp açık bir şekilde bıraktım. Kelebekler midemi ele geçirmişti.

Ürkekçe koridordan oturma odasına yürürken attığım her adımı izledim. Birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyordum. Oturma odasına geldim. Dudağımı ısırarak kafamı kaldırdım ama Noah'yı göremedim. İçimi bir rahatlık kapladı. Belki de fikrini değiştirip, konuşmadan önce sakinleşmek için evden ayrılmıştı. Sonra boğazını temizlediğini duydum. Ellerini göğsünde bağlamış, tezgâha dayanmış bir şekilde mutfakta bekliyordu. Üstünde koyu mavi basketbol şortu ile kolsuz turuncu bir tişört vardı ve yalınayaktı. Saçları hâlâ nemliydi. Her ne kadar kaşları çatık olsa da hayatımda gördüğüm en mükemmel adamdı. Koşup kollarımı ve bacaklarımı ona dolamamak için kendimi çok zor tuttum.

Mutfığa girip tezgâhın diğer tarafında durdum. Aramızda biraz mesafe olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

En başta ikimiz de konuşmadık. Üstümdeki havluyu sıkı sıkı tutuyordum. Noah diliyle altdudağını yalarken beni baştan aşağı süzdü. Nefesim hızlanmaya başladı. Onu her gördüğümde içimde beliren ürperti beni tekrar ele geçirdi. Sonunda göz temasını bozup uzağa bakarak gergin bir şekilde başparmağımı kemirmeye başladım. Ona tekrar baktığımda gözlerindeki o şiddetli ifade geri döndü ve yüzü tekrar sertleşti. "Konuş," derken sesi güçlü ve kararlıydı.

Tırnağımı kemirmeye devam ederken masum gözlerle ona bakıp, "Ne konuşayım?" diye sordum.

Başını sallayıp hafif ve derin bir şekilde hırıldadı. "Sana kaç defa aptala yatma demem lazım? Bu işte iyi değilsin."

Parmağımı işkenceden kurtarıp, "Bu defa aptala yatmıyorum. Ne söylememi istediğini bilmiyorum," dedim.

"Tamam. Bu sabah neden evden kaçtığınla başlamaya ne dersin?"

"Kendimi iğrenç hissediyordum ve duş almam lazımdı," dedim.

"Bizim evde alabilirdin."

"İstemedim."

"Neden?"

"Çünkü benim şampuanım burada ve şampuanımı seviyorum."

Noah'nun nefes alışları daha derinleşti ve hızlanmaya başladı. Ellerini birbirine kenetleyip gerindiğinde, kasları kasılıp gevşedi. Sabrı tükeniyordu. "Sen tam bir baş belasısın."

Ellerini çözdü. Bir adım atarak ellerini mutfak tezgâhına koydu ve bana doğru eğildi. Gözlerinde sadece bir kez gördüğüm bir bakış vardı. Dün gece Brad'in yanına gittiğimde de aynı bakışı görmüştüm. Sabit ve alçak bir sesle, "Bu sabah neden kaçtın? Bana şampuan saçmalığından bahsetme," dedi.

Göz temasını bozmadan yumuşak bir sesle, "Dün gece olanları hatırlamakta güçlük çekiyordum. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama önce zihnimi berraklaştırmam lazımdı," diyerek duraksadım. "Tekiladan sonra olanları hatırlamıyorum," dedim.

"Sarhoş olduktan sonra olanları hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Tek bir şeyi bile."

"Seni partiden omuzlayıp götürdüğümü ve bizim eve getirdiğimi?" Başımı salladım. "Seni soyduğumu? Ellerimle tişörtünün altına, sırtına dokunduğumu? Ve sana dokunmak isteyip istemediğini sorduğunu ve ardından sana dokunmamı istediğini?" Derin bir nefes daha alıp başımı salladım. "Bunların hiçbiri sana bir şey çağırıştırıyor mu?" diye sordu. Sesi alçak ve sertti.

Vücudumdaki bütün sinir uçları patlıyordu ve o henüz bana dokunmamıştı bile. Kollarımda ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Bayılmadan önce olabildiğince oksijeni içime çekmek için hafifçe dudaklarımı araladım. Tepemden ve ayak uçlarımdan başlayıp bütün vücuduma yayılan ve bacaklarımm tam ortasında duran bir sıcaklık hissediyordum. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum ama bu, akşamdan kalmalığım yüzünden değildi.

Orada öylece, hareketsiz bir şekilde durmaya devam ettim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Ben bir şey söyleyene kadar Noah hiçbir yere gitmeyecekti. Aklıma birbirine bağlayıp uzun bir cümle oluşturabileceğim hiçbir kelime gelmiyordu. Ağzımdan çıkan tek kelime, "Hayır," oldu.

"Bu tam bir saçmalık! Öyle olduğunu biliyorsun!" Noah bakışlarını indirip tezgâhın üstündeki bir noktaya odaklandı. Derin bir nefes verip bana tekrar bakmadan önce hayal kırıklığıyla homurdandı. Bana, "Dün gece seni koridorda gördüğümde... Bana bakışını gördüğümde... İçim parçalandı. O kadar canı yanmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordun ki. Seni sonsuza kadar kaybettığımı düşündüm. Onun seni öptüğünü gördüğümde düzgün düşünemedim. Sonra sen onun yanına koştun. Daha önce hiç öyle kontrolden çıkmamıştım. Uyuşup bunu unutmak istedim. Bir sürü bira ve etrafımdaki en basit sürtüğü aldım ve onu becerdim," derken sesinde hüznü vardı.

"Noah..." diye fısıldadım. Onu anlıyordum. Dün gece ikimizin davranışları da birbirinin aynısıydı.

"Ona her seferinde konuşmamasını söylüyorum, böylece onun sen olduğunu hayal edebiliyorum. Acınası bir durum, biliyorum. Artık *miş* gibi yapmak istemiyorum, Tweet. Sana karşı arkadaşlık sınırında kalmak için

elimden geleni yapıyorum. Ama bu çok zor ve dün gece odamda olanlardan sonra düşünmüştüm ki... Hareketlerin... Sarhoş olduğunu biliyordum. Ama artık aramızdaki bazı şeylerin değiştiğini düşünmüştüm."

Acı dolu bir sesle, "Her seferinde mi?" dedim.

Biraz önce bana tamamen açılmıştı. Neden o kelimeye takılmıştım ki? Neden dün gecenin tek seferlik bir şey, bir hata olduğunu düşünmüştüm ki? Söylentiler doğrudu demek ki. Kelebekler gitmiş, yerine göğsüme oturan bir kaya gelmişti.

Başını aşağı eğip, "Birkaç kere," diye fısıldadı.

"İlk kez onunla mı yaptın?"

Tuttuğum gözyaşlarım artık sızmaya ve akmaya başlamıştı. Beynim dönüyordu. Onun ilki olmasından nefret ettim. Noah'nın bu parçasını benden başka biriyle paylaşmasından nefret ettim. Eğer onu kendimden uzak tutmaya devam etmeseydim birbirimizin ilki olacaktık. O benimle olacaktı. Beynim o kadar berbat bir haldeydi ki, Freud görse ellerini kaldırıp işinden emekli olurdu.

Noah uzun simsiyah kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Gözlerim yaşlardan yanmaya başladı. Kendimi bitkin ve yorgun hissediyordum.

Ona, "Üzgünüm, bu şekilde seninle olamam," derken yüzüne hiç bakmadım. İçimden kaçmaya çalışan hıçkırığımı tuttum.

Tekrar ona baktığımda delici, açık mavi gözleriyle karşılaştım. Noah tezgâhtan ayrılıp onun etrafından dolandı ve bana doğru yürüdü. İki adım önümde durdu. Elini yanağıma koydu ve başımı eğip ona bakmam için beni zorladı. Bedenimi ürperten ılık nefesi dudaklarıma yayıldı. Burnuyla çenemden şakaklarıma sekerek, "Beni kendinden uzaklaştırmayı kes," diye fısıldadı.

Dudakları tenimde dolanmaya başladı. Yanağımdan çeneme, çenemden boynuma inip durakladı.

Gözlerimi kapatıp dokunuşları karşısında kapıldığım hislerin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Onda kaybolmak çok kolaydı ama bunu yapamazdım.

Noah burnunu boynuma sürtmeye devam ederken, "Noah, bana sınırdaki kalacağına söz verdin," diye fısıldadım.

"O dün gecedен önceydi."

Dudaklarıyla çıplak omzumda aşağı doğru hareket ederken yüzümü buruşturup yutkundum ve kendimi geri çektim. Noah'nın başı aşağı düştü.

"Bunu seninle yapamam. Anlamıyor musun? Lütfen Noah, beni zorlamayı bırak," diye yalvardım.

Doğruldu, tek bir kelime bile söylemeden ve bir kere bile arkasına bakmadan dönüp gitti.

alo alo alo

Dün geceyi ve bu sabahı atlamam bütün akşam vakti boyunca sürdü. İyice dinlenip hafif bir şeyler yedim ve üstümü giyindikten sonra eski ortalama halime döndüm. Noah ile konuşmam lazımdı. İlişkimizi eski rayına oturtmalıydım. Onu geri almalıydım. Ondan tekrar vazgeçmeye hiç de can atmıyordum.

Her zaman yaptığım gibi içeri öylece girmek yerine Stewart'ların arka kapısını çaldım. Kapının diğer tarafında duruyordum, böylece Noah'nın göreceği tek şey üstünde koca bir dilim çikolatalı kek olan tabak olacaktı. Yüzüne yayılan gülümsemeyi şimdiden hissedebiliyordum.

Noah keki alıp, "Teşekkürler. Canım da tatlı bir şeyler çekiyordu," dedi ve ben içeri girmeden kapıyı yüzüme kapattı. Benimle oyun oynuyordu ki bu iyiye işaretti.

Eve girdiğimde Noah'yı mutfakta, tezgâhın üstüne eğilmiş kek yerken buldum. Ona doğru ilerledim. Ağzı dolu bir şekilde bana bakarak, "Sen de ister misin?" dedi.

Gözlerimi kısıtım. "Eğer seni ağlatmayacaksa."

Çatalı bana uzattı. Aldım ve en çok krema olan tarafına batırdım. Noah bu kısmı her zaman bana bırakırdı çünkü kremasını ne kadar çok sevdiğimi bilirdi. Çatalı ona verip tabağın yanına, tezgâhın üstüne oturdum. Kek bitene kadar çatalı birbirimize uzattık. Noah boş tabağı tezgâhın üstüne koydu.

Ellerini yüzünden geçirip saçlarının arasına kaydırды. Nefes verip, "Ne yapacağız, Tweet?" diye sordu.

"Hayatımda olmana ihtiyacım var."

"Benim de öyle."

"Arkadaşım ol," dedim.

"Her zaman."

Bunu telafi etmenin bana bağlı olduğunu biliyordum. Eğer birbirimizin hayatında kalmaya devam edeceksek ona karşı dürüst olmalıydım.

Boğazımı temizleyip doğru kelimeleri bulmak için kendimle savaş verdim. "Noah, babamdan sonra tanıdığım en iyi adam sensin. Hayatımda olmayacağın düşüncesine katlanamam."

"Tweet..."

Dönerek benimle yüz yüze gelmeye çalıştı ama onu durdurdum. Ona bakmadan bile bu konuşmayı yapmak yeterince zordu. Tekrar tezgâha yaslanıp başını öne eğdi. Derin bir şekilde iç çektiğini duydum.

"Benden daha iyisini hak ediyorsun sen. Eğer birlikte olsaydık muhtemelen ben her şeyi elime yüzüme buluşturırdım. Sonra da seni kaybederdim, hem de her şeyinle." Gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi. "Seni kaybet-

mekten ölesiye korkuyorum. Ayrı kaldığımız şu dört ay hayatımın en yalnız zamanlarıydı.”

Noah göğsünün üstünde kollarını bağladı. Kollarındaki kasların gerildiğini gördüm. Ona her şeyi anlatmalıydım. Anlamasını sağlamalıydım.

“Henüz arkadaşlığımızı mahvetmediğime şaşıyorum. Tabii ki bunu şimdi yapıyor olabilirim. Senin için en iyisini istiyorum ve en iyisi ben değilim. Keşke olsaydım. Beni o çizginin ötesine çekmene izin vermeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama beni tutan bir şey var ve ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bu kimsenin suçu değil. Ben böyleyim işte. Kendim hakkında daha iyi düşünmeye çalıştım, cidden. Lütfen arkadaşım ol. İlişkimizi arkadaşlık düzeyinde tutarsak her şey çok daha güvenli olur. Sen benim sahip olduğum ve ihtiyaç duyduğum tek şeysin. Bunu atlatmak zorundayız.”

Noah’nın sesi titrek ve derinden geliyordu. “Aklına nereden veya nasıl yeterince iyi olmadığın fikri takıldı kaldı, bilmiyorum. Güzelsin, zekisin, komik ve kibarsın. Benim için kusursuzsun ve her zaman da öyle oldun. Dilerim bir gün sen de buna inanırsın.”

“Ben de,” diye fısıldadım.

Bana, “Brad sana ne anlam ifade ediyor?” diye sormadan önce sesini sağlamlaştırmaya ve titretmemeye çalıştı.

“Hiçbir şey.” Cevabım çok hızlıydı. “Beni partiye davet etti ve eğlendik. Ta ki sen onun karnına yumruğunu indirene kadar.” İkimiz de havayı biraz dağıtarak kıkırdadık.

Noah bana döndü. Yüzündeki kaygı ve üzüntü beni ezdi. “O senin için yeteri kadar iyi olmanın yanından bile geçemez.” Elini kaldırıp yanağıma koydu ve başparmağıyla çenemi okşadı. “Eğer canını yakacak bir şey yapsaydı yemin ederim ki onu öldürürdüm.”

Sessizce, "Beni önemsedğin için teşekkür ederim," dedim.

Noah ve ben öne doğru eğilip alınlarımızı birbirine dayadık.

"Ben seni sadece önemsemiyorum, Tweet."

Yüzümden aşağı yaşlar süzülürken içimden bir hıçkırık kurtuluverdi. Kollarımı Noah'nın boynuna doladım. Onunkiler de yolunu bulup belime dolandı. İkimiz de ayrılmak için hiçbir hamle yapmadan birbirimize sarıldık. İkimiz de birbirimizi bir kere bırakırsak her şeyin değişeceğini biliyorduk. Artık ikimiz olmayacaktık. Hayat bizi ayrı yollara, yeni deneyimlere, zorluklara ve insanlara sürükleyecekti. Sarılmaya devam ederken içimden, "Belki bir gün yeteri kadar iyi olur, tekrar kollarına dönecek yolu bulurum ve o kollar hâlâ boş bir halde, kusursuzca doldurmam için beni bekliyor olurlar," diye dua ettim.

Günlük 16

Her zaman içgüdülerinizi dinlemelisiniz. Bir şey veya bir kişi hakkında neden kesin bir şeyler hissettiğinizi bilemezsiniz ama karın boşluğunuzdaki o his, orada bir an durmanıza neden olur.

Maalesef, biz içgüdülerimizi önemsemeden, hem kalbimizle hem de beynimizle düşünmeye yelteniyoruz. Onu bir defadan fazla göz ardı ettiğimizde de bedelini ağır ödüyoruz.

o o o o o

Noah ile arkadaş sınırında kalmakla ilgili konuşmamızın üstünden birkaç ay geçmişti. Arkadaşlığımızın çoğuna zarar vermemeyi başarabildik. Her ne kadar yoğunluktan çok az zamanımız olsa da beraber vakit geçiriyorduk. Lisedeki son senemiz bitiyordu ve üniversiteye hazırlanıyorduk.

Noah, yaklaşık iki aydır Brooke isimli bir kızla çıkıyordu. Uzun, ince, güzel, sarı saçlı ve mavi gözlü bir kızdı. Aynı zamanda zeki ve anlaşılabilir Noah ile aramızdaki ilişkiye anlayış gösteren biriydi. Hiçbir şekilde tehdit altındaymış ya da kıskanıyormuş gibi davranmıyordu. Beni sinirlendiren kısmı da buydu. Bu tutumu bana sanki

sessizce benimle iletişim kuruyormuş ve bu şekilde benim Noah için gerçekten de yeterince iyi olmadığını bildiğini söylüyormuş gibi geliyordu. Ama ondan hoşlanmamamın nedeni bu değildi. Adını koyamadığım garip bir his vardı içimde. Brooke'un içinin de dışı gibi parlak ve aydınlık olmadığından şüpheleniyordum.

Şükürler olsun ki onunla çok fazla görüşmüyorduk. Bizim okuldan değildi. Noah'nın takım arkadaşlarından birinin kuzeniydi. Bir maçından sonra tanışmışlardı. Noah ve ben arkadaşlık bölgelerimize geri döndüğümüz için besbelli o da hayatına devam etme ihtiyacı duymuştu ve Brooke ile devam ediyordu. İkisini bir arada görmek beni öldürüyordu. Onlara her rastladığımda, kol kola olduklarını görüyordum. Noah onunla olan ilişkisini hiçbir zaman yüzüme karşı söylemedi. Benimle onun hakkında çok fazla konuşmamaya gayret ediyordu.

Brad ve ben takılmaya devam ettik. Teknik olarak çıkmıyorduk ama onunla ilgili güzel düşüncelerim vardı. Bizim kadar birlikte zaman geçiren, aynı şeyleri yapan insanlar diğer kişi hakkında bazı hisler geliştirmeden duramazdı. Ama Brad benim için basit bir eğlenceydi, müthiş yakışıklı bir eğlenceydi ama yine de eğlenceydi. Komikti ve bir şekilde Noah ile Brooke'u unutmama yardımcı oluyordu. Onu her ne kadar önemsesem de Noah'ya karşı hissettiğim şeyleri ona karşı asla hissetmeyeceğimi biliyordum. Açıkçası, başka bir adama karşı da hissedeceğimi düşünmüyordum.

Bir öğleden sonra Brad ile birlikte onların evinde ders çalışıyorduk. Bana ailesinden hiç bahsetmemişti ama bende kendi başına kalmış olduğu izlenimi bırakmıştı. O koca evde sadece annesi ve o yaşıyordu. Anne ve babası on

yaşındayken ayrılmışlardı. Ağabeyi Peyton hukuk fakültesinde okuduğu için orada yaşamıyordu.

Brad'in annesi de, babası da avukattı. Onların evine gittiğim zamanlar annesi hiç evde olmuyordu. Her zaman büyük davalar üstünde çalışıyordu. Babasıyla hafta sonu için yaptığı planlar bozulduğundaysa çoğu zaman takılmak için beni arıyordu.

Onunla birkaç kere ciddi mevzulardan konuşmaya çalıştım ama her defasında espri yapıp konuyu değiştirdi. Onunla olan ilişkimiz hep komik ve neşeliydi, ciddi bir şey yoktu.

Brad kanepede bana doğru eğilip burnunu boynuma sürterek beni öpmeye başladığında bir saattir ders çalışıyorduk. Bu yaptığı beni ürpertmişti.

Boynuma doğru, "Bugün beynimi yeterince çalıştırdım. Artık geri kalan taraflarımı çalıştırma zamanı geldi," dedi.

Kucağımda tuttuğum kitabı alıp sehpanın üstüne fırlattı. Başımı yana eğip gözlerimi kapadım. Her ne kadar Brad ile o kadar derin bir ilişkimiz yoktuysa da vücudum her zaman dokunuşlarına tepki veriyordu.

Nefesim kesilmiş bir halde, "Gerçekten çalışmamız lazım. Önümüzde koca bir sınav var ve hazırlanmamız gerek," dedim.

Beni belimden tutup kucağına oturttu. "Benim de hazırlanmanı gerektiren koca bir şeyim var."

Kollarını yılan gibi belime dolayıp boynuma küçük küçük ısırıklar kondururken bir kahkaha patlattım.

"Sen şimdiye kadarki en berbat son sınıf olmalısın."

Dudaklarını boynumdan çekip bana en davetkâr sırıtışını fırlattı. Yaklaşıp altdudağımı ısırmaya başladı ve her ısırışta bir cümle kurdu. "İtiraf et. Can atıyorsun. Bunun için acı çekiyorsun. Şehvetle arzuluyorsun. Giderilemez bir susuzluk çekiyorsun."

"Tamam, seni çekici buluyorum zaten, ama bir nebze," dedim. Vücudumu ılık bir his kaplarken kahkahalarım giderek azalıyordu.

Daha öncekilerden daha istekli bir bakışla dolu safir gözleri beni delip geçiyordu. Brad'in bakışları gözlerimden dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime yöneldi. Odanın havası değişmiş, içerisi birden çok sıcak olmuştu.

Elini enseme kaydırıp beni kendisine çekti. Dudaklarımız birbirine değdi ve yavaşça hareket etmeye başladı. Dili ağzımın içindeydi ve benim dilimi okşuyordu. Hareketlerinin o tüketici hissinde kayboldum.

Aniden ön kapı açıldı ve Brad'in annesi hızla içeri girdi.

Bayan Johnson, Brad ile aynı küllü sarı saçları ve delici safir gözleriyle dikkat çekici bir kadındı. Daha önce birkaç defa kısa bir şekilde karşılaşmıştık ama bu kısa karşılaşmalar odaya girdiğinde dikkat kesilmeni gerektiren o inanılmaz duruşunu fark etmeme yetmişti.

Annesine ikimizin ne yapmakta olduğunu anlama şansı vermeden hemen Brad'in kucağından atlayıp üstümü başımı düzelttim.

Brad sinirlenmiş görünüyordu. Elini saçına götürüp, "Anne, sen ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Bayan Johnson bize hiç bakmadan gelen postaları ayırmaya başladı. "Ofiste telefon bombardımanına tutuldum. Yaklaşan büyük bir davam var ve telefonlar yüzünden hiçbir şey yapamadım. Siz ikiniz devam edin, başladığınız şeyi bitirin. Ben kendimi ofise kapatacağım," dedi.

Postaları girişteki küçük masanın üstüne fırlatarak uzaklaşmaya başladı ve omzunun üstünden, "Bradley, unutma. Hiçbir nedenden dolayı rahatsız edilmek istemiyorum. Ben yokmuşum gibi davran," deyip odadan çıktı.

Brad, "O kolay," diye mırıldandı.

Ayağa kalkıp elini bana uzatarak, "Hadi," dedi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Odama,” deyip o megavat gülüşünü takındı. “Seninle yalnız kalmak istiyorum.”

Daha önce olan hassas şeyler yüzünden biraz tereddüt ediyordum. Brad’e güvenmediğimden değildi. Kendime güvenmiyordum. Bana normalde yapmadığım şeyleri yaptırma gibi bir durumu vardı. Daha önce kimseyle yapmadığım fiziksel şeyleri onunla yapmıştım. Bana her zaman çok tatlı davranıyordu ve onunla öpüşmeyi seviyordum. Annesi orada olduğu için midemde huzursuz, garip bir his vardı.

Brad elimi tuttu ve merdivenlerden çıkarken beni arkasından sürükledi. Odasına geldiğimizde kapıyı açıp önce benim girmem için kenara çekildi. Tipik bir liseli beyzbol oyuncusu odasıydı. Büyük bir kitaplıkta kupalar diziliydi ve madalyalar duvara asılmıştı. Çalışma masasında dizüstü bilgisayarı duruyordu. Kocaman bir televizyonu, dolabı ve yatağı vardı.

Arkama gelip kollarını belime doladı ve yanağıma hafif bir öpücük kondurarak neşeyle, “Biliyor musun?” diye sordu.

“Neyi?”

“Odama bir kız attım.” Gülümsemesini yanağımda hissettim.

“Nedense bunun nadir bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Odama hiçbir kızı getirmedi. Tabii annemi ve Bayan Sally’yi saymazsak. Uzun, uzun zamandır ikisi de burada dışı sinek bile görmediler.”

Yüzüne bakmak için kollarında döndüm ve “Bayan Sally kim?” diye sordum.

“Yardımcımız, haftada birkaç defa gelir. Ama bugün izin günü,” diyerek göz kırptı.

Gözlerimi kısıp şüpheci bir tavırla, "Yani gerçekten odana aldığın ilk kız ben miyim?" diye sordum.

"İlk ve tek."

"Bu onur neden bana bahşedildi?"

Bana tatlı tatlı gülümseyip, "Çünkü benim için özelsin," dedi.

Gözlerindeki samimiyeti ve sıcaklığı okuyabiliyordum. Söylediklerinde ciddi olduğunu anlayabiliyordum. O an düzgün konuşan liseli bir Kazanova değildi. Okuldakilerin düşündüğü gibi şımarık bir çocuk değildi. Beni mutlu eden ve özel olduğumu düşündüren tatlı bir çocuktuktu.

"Rahat ol. Hızlıca bir e-postalarımı bakacağım."

Ayakkabılarımı fırlatıp yatağın üstüne atladım ve sırtımı yatağın başlığına dayadım. Çalışma masasına oturan Brad'e odaklanmadan önce odayı gözlerimle tarayıp her şeyi inceledim. E-postalarını kontrol ederken bile çekici-yydi. İşi bittiğinde sandalyesini çevirip bana döndü.

"Peki, şimdi ne yapmak istersin?" diye sordum.

Sandalyesinden aşağı kayıp dizlerinin üstünde emekleyerek yatağın üstüne, yanıma geldi. "Ah, yapmak istediğim çok şey var." Kaşlarını kaldırıp indirdi. İşte o an Kazanova geri dönmüştü.

Gülmeye başladım. "Bu sefer kendimi tamamen açtım."

"Ah, Güzellik... Aklımda dönüp duran yaklaşık on yanıt var. Hepsi de ahlaksız şeyler. Beni öldürüyorsun." Koluma vurup güldüm. Burnumun ucuna bir öpücük kondurarak yataktan atlayıp etkileyici müzik sisteminin yanına gitmeden önce, "Hadi müzik dinleyelim," dedi. Şansıma Tracy Chapman'ın muhteşem sesi odaya yayıldı. Brad'in hep pop müzik dinleyen biri olduğunu düşünmüştüm. Genelde arabasında o tarz çalardı. Bugünkü seçiminden etkilenmiştim.

“Bu CD’ye bayılırım,” dedim.

“Evet, muhteşem.”

Başımı sallayarak ona baktım. “Beni şaşırtıyorsun.”

Pis pis sırtarak çalışma masasına yürüyüp sandalyesine oturdu. Esprili bir sesle, “Neden, ruhlu ve anlamlı müzikleri sevdiğim için mi? Ben sadece harika bir vücudu olan güzel bir yüzden ibaret değilim, Güzellik.”

Hafifçe gülümseyerek, “Bunu biliyorum,” dedim.

Bir süre boyunca sessizlik içinde müzik dinledik. Sonra Brad ile önemli konular hakkında konuşmayı denemeye karar verdim. Sonunda onun başka yönlerini öğrenmek istediğimden mi, yoksa işler alt katta olduğu gibi ateşli ve ağır bir hal almasın diye kendimizi konuşmakla meşgul etmek istediğimden midir bilmiyordum.

“Büyüyünce ne olacaksın?”

Brad başını arkaya eğip yukarı bakarak, bu soruyu cevaplamak için derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. “İtfaiyeci ve palyaço. Hayır, bekle bir saniye. Palyaço olmak istemiyorum. Acayip korkunçlar. Belki de bir...”

“Ciddiyim. Neden sürekli böyle yapıyorsun?”

Sandalyesini sağa sola döndürerek, “Nasıl yapıyorum?” diye sordu.

“Ne zaman seninle ciddi bir şey konuşmaya kalksam bir espri yapıyorsun ve konuyu kapatıyoruz.”

“Hayatımın geri kalanında ciddi bir yetişkin olmak zorunda kalacağım zaten. Neden şimdi başlayayım ki?”

Birbirimize öylece baktık. Bugünü diğer günlerden farklı kılan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bugün Brad’e baktığımda onunla aramda fiziksel bir bağdan fazlasını istiyordum. Belki de “hayatına devam etmek” böyle bir şeydi.

Tıpkı alt katta olduğu gibi odanın havası değişti. Brad’in vücudumu baştan aşağı süzdüğünü gördüğümde

kalp atışlarımın hızlandığının tamamen farkındaydım. Sadece bakışı bile midemdeki kelebekleri uyandırmaya yetmişti. Dilini altdudağında kaydırırken derin bir nefes aldım. Boğazımı temizleyip sessizliği bölerek soru sormaya devam ettim.

“Soruma cevap ver.”

Hissiz bir sesle, “Avukat sanırım,” dedi.

“Bu konu hakkında pek mutlu değilsin sanırım.”

“Annem de, babam da avukat. Babamın babası da avukattı. Ağabeyim avukat olacak. Bana da her zaman avukat olacağım söylendi.” Ağzından çıkan kelimeleri ve ses tonunu ümitsizlik hissi gölgelemişti. Sanki geleceği hakkında ona hiçbir söz söyleme hakkı verilmemiş gibiydi. Konuşmamızı sonlandırıp dikkatini tekrar bilgisayarına verdi.

Gözlerimi kapatıp müziğe odaklanarak başımı kar-yolanın başına yasladım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Brad kalktığında sandalyenin çatırdadığını duydum. Dolabına doğru yürüyüp cebindekileri boşaltmaya başladı. Cebinden çıkardıklarını dolabın üst rafına koydu.

Az önce sorduğum soru için kendimi kötü hissettim. Brad’in gözlerindeki üzüntüyü gördüğümde ona bir arkadaş gibi davranıp, bunun hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormalıydım. Bunu yapmak yerine hiçbir şey söylemedim. Hâlâ dolabının yanında, arkası bana dönük bir şekilde duran Brad’e baktım.

“Yani, avukat olmak istemiyorsun sanırım. Ne olmak istiyorsun?” Sesim biraz endişeli çıktı.

Etrafında dönüp avuçları dışa dönük bir şekilde ellerini havaya kaldırıp, “Dansçı!” dedi. Gözünde beliren neşeyle birlikte Brad o anda geri döndü.

Ağız dolusu bir kahkaha attım. “Sen delisin.”

“Kahretsin, doğru, Güzellik. Dans etmeye bayılıyorum.” Kalçalarını kıvıra kıvıra yanıma geldi. “İçimde çalan bir müzik var ve dışarı çıkması lazım.”

Striptiz yapar gibi bluzunun kenarını tutup bir sağdan, bir soldan yavaşça sıyırdı. Vay canına, vücudu muhteşemdi. Omuzları pürüzsüz ve bronzdu. Karın kasları ve baklavaları Noah’nunkiler kadar belirgin değildi ama işte oradaydılar ve gayet iyi görünüyorlardı.

O kadar çok güldüm ki karnıma ağrılar girdi. Doğru düzgün düşünemiyordum. Yatağın başına gelene kadar kalçalarını kıvırmaya devam etti. Üzerime doğru eğilip bileklerimden tutarak beni aşağı çekti. Emekleyerek ellerini yatağın iki yanına koydu ve tam benim üstüme çıktı. Şınav çeker gibi üstüme eğilip, ciddi bir ses tonuyla, “Neden hayalime gülüyorsun?” diye sordu.

Kahkahalarımı tutmaya çalışarak, “Senin hayaline gülmüyorum ben. Çok güzel bir hayalin var. Sadece seni Dansların Efendisi olarak düşünemedim bir an,” dedim. Safir gözleri beni kudurtuyordu.

“Ah, evet. Payetler, açık eller, taytlar. Ben bunun için doğmuşum.”

Hafifçe gülümseyerek, “Hayalinle dalga geçtiğim için özür dilerim,” dedim.

“Çok kırıldım ve çok gücendim. Ama gönlümü alman için yirmi dört yol biliyorum.” Aklında kötü şeyler varmış gibi bakıyordu. “Pardon, yirmi dört buçuk,” deyip göz kırptı.

Gözlerimi devirerek gülmeye devam ettim.

Brad çok eğlenceli, çok sevimli, çok seksi ve yarı çıplaktı.

Vücudunu biraz daha aşağı indirip burnunu benimkine dokundurmayaya başladı. Benimle dalga geçer gibi

dudaklarını benimkilere iyice yaklaştırdı ama değdirmemi. Benim gelmemi istiyordu. Başımı kaldırıp dudaklarına yapıştım. Pozisyonunu değiştirip dirseğinden destek alırken bir iki saniyeliğine ayrıldık. Dudaklarımız tekrar kavuşur kavuşmaz göğsüne ve saçlarına giden yolu bulana kadar ellerimi girintili çıkıntılı karnında gezdirdim. Birkaç defa inledi. Dillerimiz sırayla ağızlarımızın içine girip çıkarken başının arkasına bastırarak onu iyice kendime yaklaştırdım. Sanki birbirimizin tadını daha hızlı alamıyormuşuz gibiydi. İşte tam da bu yüzden ikimizin Brad'in odasında olmasının doğru olduğunu düşünmüyordum. Bana her dokunduğunda beynim duruyordu. Bu beni korkutuyordu çünkü heyecanına yenik düşüyor ve kontrolden çıkıyordum.

Müzik durdu ve yerini yavaş nefes seslerine ve inlemelere bıraktı.

Öpücüklerinin arasında, "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Amanda," dedi.

Ben de inlemelerimin arasında, "Ben de senden," dedim.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, bu yüzden ciğerlerimize alabildiğimiz kadar hava çektik. Brad sol elini kaldırıp yüzüme koydu. Dudaklarıyla altdudağımı sıkıştırıp kendini yukarı itti.

Aşağı, bana doğru bakıp, "Benim için özelsin," diye fısıldadı. Gözlerindeki samimiyeti görebiliyordum.

Vücudumun her zerresine bir sıcaklık yayıldığını söyleyebilirdim. Ona bakmaya devam ederek elimi yüzüne, güçlü çenesine koydum. "İnsanların seni görmelerini istediğinden daha fazlasısın," diye fısıldadım.

Aşağı doğru eğilip dudaklarını benimkilere dokundurdu. Bakışları için için yanıyordu ve çekiciydi. "Tanrım,

seni o kadar çok istiyorum ki," diye dudaklarına doğru fısıldadı.

"Bana sahiptin. Bence çok yakın iki arkadaşız."

Kıkırdarak, "Tapılacak birisin," dedi ve bir an durdu. "Seninle olmak istiyorum." Dudaklarını hafifçe çeneme doğru kaydırıp, "Amanda, sen çok tatlı ve güzelsin," dedi. Dudakları boynuma yöneldi "...Ve çekici." Kulağımın arkasını öpmeye başladı. "En yakın zamanda içine giremezsem havaya uçacağım." Kulak mememi dudaklarıyla sıkıştırıp bir şey söylememe izin vermeden dudaklarına geri döndü. Doğru düşünemiyor ve konuşamıyordum. Yapabildiğim tek şey hissetmek ve tepki vermektir. Vücudumun her yeri hızla zonkluyordu.

Elleri göğüslerime indi ve başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucuma dokundu. Göğüs uçlarım dimdik olmuştu. Tekrar çenemi ısırmaya başladı. İşte o an bir şey söyleme şansı yakalamıştım. Bu durum artık yoldan çıkıyordu ve daha da ileriye gitmeden önce bunu durdurmak zorundaydım. Ama ağzımdan inilti dışarda hiçbir kelime çıkmadı. Onu durdurmak istemiyordum.

Alçak ve pürüzlü bir sesle, "Gömleğini ve sutyenini çıkarsana. Dudaklarımla o muhteşem göğüslerine dokunmam lazım," dedi.

Vücudum sanki yaratıklar tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Ne yaptığım hakkında hiçbir kontrolüm yok gibi görünüyordu. Hâlâ düşüncelerimle ve midemdeki hisle savaşımaya devam ediyordum ama bedenim onları görmezden geliyor ve duygulara karşı koyamıyordu. Bu harika hissettiriyordu. Brad bana kendimi harika hissettiriyordu. Gömleğimin düğmelerini açarken beni izledi. Gözleri arzulu ve açtı.

Gövdem açıkta kalır kalmaz elini gövdem tam ortasına koydu. Yavaşça yukarı uzandığımda gömleğimi

omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı doğru kaydırıp yere fırlattı. Elleri göğüslerime, sonra omuzlarıma ve en sonunda da sırtıma doğru yöneldi ve sutyenimi açtı. Daha önce hiçbir erkeğin karşısında tamamen çıplak kalmamıştım. Daha önce de iş pişirdiğimiz zamanlar olmuştu ama her zaman kıyafetlerimi üstümden çıkarmama kontrolünü sağlamıştım.

Brad sutyenimin askılarını kollarımdan aşağı indirip onu bir tarafa fırlattı. Bana sanki vücudumun her parçasını yalayıp yutmak istiyormuş gibi bakıyordu. Nefesi sığ ve hızlı çıktığından göğsü sertçe inip kalkıyordu. Dudaklarıyla meme uçlarıma çullanmadan önce nefes nefese, "Lanet olsun, muhteşemsin," dedi. Dudaklarıyla meme uçlarıma sımsıkı yapışıp diliyle sert bir şekilde üstünde dolaştı. Brad onları emerken ben de parmaklarımı onun yumuşak saçlarının arasında gezdirdim. Sırtımı kamburlaştırıp, kendimi iyice ağzına yapıştırmak için başının arkasına baskı yaptım. O an o kadar çok ıslanmıştım ki ıslaklığımın pantolonumdan sızmasından korkuyordum.

Brad'ın elinin karnımdan aşağıya, pantolonumun düğmelerine indiğini hissettim. Bir an önce onu çıkarıp işine devam etmesini istedim. Onu önemsiyordum ve ondan inanılmaz etkileniyordum. Düğmeleri çözüp yavaşça fermuarı indirdi. İstemeye istemeye elimi üstüne koydum. Bana alev alev yanan gözlerle bana baktı. Ona hafifçe gülümsedim ve ellerimi üstünden çektim.

Aşağı doğru vücudumu ısırmaya, emmeye ve yalamaya başladı. Tam o anda Brad'ın bedeni ve dokunuşlarında kaybolmuş olsam da annesinin aşağıda olduğu gerçeği beynimde şimşek gibi çaktı.

Rahatsız bir sesle, "Belki de durmalıyız. Yani annen... ım... yalnız değiliz," dedim.

“Sorun yok. Kimse bizi rahatsız etmez.” Ona devam etmesi için izin verdiğimde içim titremeye başladı.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Aklımda hâlâ onu durdurma düşüncesi dönüp duruyordu ama kelimeler bir türlü ağzımdan dökülmüyordu. Göz kenarlarımdan yaşların döküldüğünü hissettiğimde gözlerim kapandı. Noah aklımı istila etmişti. Bunu onunla yaşamayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Brad’in yerinde Noah’nın olmasını ne kadar istediğimi. Ama o Noah değildi ve asla da olmayacaktı. Pantolonumun bacaklarımdan aşağı kayıp çıkmasıyla bacaklarıma vuran serin havayı hissettim. Külotum dışında üstümde başka bir şey kalmamıştı. Tamamen çıplıktım.

Brad topuklarının üstünde, bacaklarımdan arasında oturuyordu. Parmakları külotumun üst kısmına kaydı ve onu aşağıya sıyrıp çıkardı. Tek bir dil hareketiyle aşağıdan yukarı doğru geldi. Meme uçlarımdan birini parmaklarıyla sıkıştırırken diğerinin de etrafını yalayıp emerek ağzının içine aldı. Bana doğru ileri atılmadan önce hafifçe geri çekilip dudaklarımı yalayıp yutarken, bir yandan da bacaklarımdan arasında çalışmaya başladı. Ne kadar sertleştiğini anlayamamıştım. Ellerimle pantolonunun düğmesini buldum. Çözmek için savaş veriyordum. Brad benden uzaklaşıp kalktı.

Hızla pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Dirseklerinin üstünde doğrulup ona baktım. Daha önce tamamen çıplak bir erkek hiç görmemiştim. Büyüleyiciydi. Ona bakarken gözlerimin nasıl fal taşı gibi açıldığını gördüğünde kocaman gülümsedi. Yatağın kenarındaki komodinin çekmecesinden bir kondom çıkarıp taktı ve ılık hızıyla tekrar üstüme çıktı.

Başını boynumun kıvrımına gömüp içime girdi. İlk başta biraz tuhaf hissettim ama her defasında daha da

alıştım. Sonra sert bir hamlesiyle birlikte, vücuduma çığlık atmama neden olan keskin bir acı yayıldı. Yüzümden yaşların aktığını hissettim. Brad gözle görünen acıma aldırmadan giderek daha çok hızlandı. Acı zamanla yok olmaya başladı ve yerini zevk aldı.

Brad yatağın üstünde beni aşağı yukarı zıplatırken kollarımı boynuna doladım. Kalçalarımın arasından baldırlarıma kadar olan bölge ısınmaya başladı. Vücudum kasıldı ve içimde yükselen bir baskı hissettim. Baskı ve sıcaklık yükseldiğinde vücudum daha çok kasılıyordu. Hemen ardından hissettiğim şey, devasa bir kasılmanın bedenimi devraldığıydı. Ayak parmaklarım kenetlendi, göğüs uçlarım daha da sertleşti. İçim zonklıyor ve şiddetle sarsılıyordu. Sırılsıklam olmuştum. İyice içime girerken hamleleri daha da hızlandı. Bacaklarım titremeye başladı ve Brad'in adını haykırırken içime dalga dalga kasılmalar yayıldı. Üstüme yığılmadan önce boğuk bir homurdanma duydum ve vücudu kaskatı kesildi. Birkaç dakika öylece durduk. İkimiz de nefes alışlarımızı yavaşlatmaya çalışıyorduk. Brad bana bakmak için başını kaldırdı ama tek bir söz bile söylemedi. İçimden çıkarken birazcık irkilmeme neden olup yukarı doğru tırmanmadan önce gülümsedi. Kondomu çıkarıp çöp kutusuna atışını izledim.

Koridordan gelen sesle ürktüm. Brad'e bakıp alçak bir sesle, "Kapıyı kilitledin, değil mi?" diye sordum.

"Kilitlediğimden kesinlikle eminim." Kapıya doğru yürürken pantolonunu giyip tişörtünü başından geçirdi. Kapının kilitli olduğundan emin olmak için eliyle kapı kolunu oynattığını gördüm. Kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı bulmak için yatağın kenarına eğildiğimde kapı aniden açıldı. Beynim durmuş ve sanki kanım bütün yaşamsal organlarımdan çekilmişti. Brad'in iki arkadaşı Jeremy ve

Spencer tam karşımda duruyordu. Hemen yorganı kapıp üstümü kapattım.

Jeremy bana doğru bir adım atıp Brad'e, "Lanet olsun! Buna inanmıyorum. Yine kazandın," dedi. Brad ve Spencer kahkahalara boğuldular.

O kadar şaşkındım ki olup biteni kavrayamamıştım. Spencer'ın elini cebine atıp bir tomar para çıkardığını ve Brad'in avucunun içine koyduğunu gördüm.

Brad'e bakıp, "Neler oluyor?" diye sordum. Sesim o kadar titrek ve güçsüzdü ki, kendi sesimi tanıyamadım bile. Brad öne çıkıp kahkahasını tutmaya çalışarak, "Takımdaki birkaç çocukla aramızda masum bir iddiaya girdik," diye cevapladı.

Jeremy, "Bu aşağılık serserinin art arda kazandığı üçüncü iddia," dedi.

Brad omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Yetenekliyim."

"Evet, tamam. Az kalsın kendi gözlerimizle izleyemeycektik ve bu becerme diskalifiye olacaktı. Annen ön kapıyı kilitlemiş. Neyse ki yedek anahtarı nerede sakladığını biliyorduk." Yanaklarımdan yaşlar boşalırken vücudum kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Sanki ben orada değilmişim, sanki bir insan değil de bir eşyaymışım gibi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı.

Brad, "Üzgünüm. Annemin gelmesini beklemiyordum," dedi.

Spencer, "Peki bakireler listesinde tatlı Amanda'ya kaç puan veriyorsun?" diye sordu.

Bana yaptıkları şeyi umursamadan üçü de orada durmuş beni seyrederek gergin bir şekilde analiz yapıyorlardı.

Brad'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Tatlı Amanda'mız fantastikti. Ona on üzerinden dokuz nokta yetmiş beş veriyorum."

Brad'ın yüzündeki ifade mide bulandırıcıydı. Sanki bana iyilik yapmış gibi, kokuşmuş listesinde bana bu kadar yüksek puan verdiği için onur duymalıymışım gibi bakıyordu.

"Üstünü giyip gitmen için seni yalnız bırakalım," dedi.

Jeremy ve Spencer odayı terk ederken Brad de arkalarından gitti. Koridorda oyalanıp bana bakmak için arkasım döndü. Zangır zangır titriyordum ve yaşlar yanaklarımdan sel gibi akıyordu ama hiç hıçkırmamıştım. Fiziksel olarak başıma ne geldiğini biliyordum ama zihinsel açıdan bunu kabullenmeye hazır değildim. Brad'e bakıp, "Neden? Senden hoşlanmıştım. Arkadaş olabileceğimizi sanmıştım," dedim. Sesim çok güçsüz, neredeyse duyulmayacak kadardı.

Düz bir ses tonuyla, "Bu sadece seks, Amanda. Büyütülecek bir şey yok," dedi.

"Benim için vardı," derken sesim gücünü kazanıyordu. "Anlamıyorum. Birlikte onca zaman geçirdiğim o tatlı çocuk nerede?"

Gözlerinin içinde ufak bir pişmanlık belirtisi gördüğümü düşündüm ama sonra, "Çocuklarla yiyecek bir şeyler almaya gideceğiz. Bu yüzden acele edersen iyi olur," dediğini duydum. Sorumu tamamen duymazdan gelip kapıyı çekti.

O an hissettiğim tek şey midemin altüst olduğuydu. Yorganın altından yavaşça kalktım ve kıyafetlerime baktım. Aşağı doğru baktığımda bacaklarımin her yerine bulamış olan kanı görünce sersemledim. Kanı temizlemeyi bile umursamadım. Kıyafetlerimi ve ayakkabımı giydim. Tam bir salaktım. Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin vermişim? Art niyetli olduğumu anlamalıydım. Noah beni uyarmıştı. Merdivenleri çıkarken de odaya girdiğimizde de içimde garip bir his vardı ama annesi evde olduğu için aptalca davrandığımı düşünmüştüm.

Tanrım, annesi hâlâ alt kattaydı.

Bir insanın böyle zalimce bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Birlikte geçirdiğimiz o kadar vakit, beni hastalıklı bir iddianın büyük sonucuna hazırlamaktan başka bir şey değildi.

O an Noah'ya ve Noah'nın kollarını bana sarıp beni korumasına ne kadar ihtiyacım olduğunu düşününce hıçkırıklarım dışarı kaçtı.

Oradan çıkmak için döndüm ve midem ters yüz oldu. Çöp kutusunu elime aldım ve bir dakika kadar tuttum. Belki de eve gidene kadar tutabilirdim. Midem biraz olsun rahatlamaya başladı. Kutuyu yerine koyarken yere baktığımda kullanılmış kondomu görünce midemde ne varsa oraya boşalttım.

Olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden indim. Çocuklar mutfaktaydılar ve kahkahalar atıyorlardı. Bedenim her an patlamaya hazır, yıkılacakmış gibiydi. Eşyalarımı alıp kapıya yöneldim. Kapıdan tam çıkmak üzereyken Brad'in bana seslendiğini duydum. Arkamı dönmedim.

"Ağzım sıkıdır, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Stewart öğrenmeyecek."

Çantamı sımsıkı göğsüme bastırıp kapıdan hızla çıktım ve arabama gittim. Amaçsızca kasabanın etrafında sersem sersem ne kadar sürdüğümü bilmiyordum. Eve gitmek istemedim. Hiç kimsenin etrafında olmak istemedim. Bir erkekle ilk birlikte oluşum aptalca bir iddiadan, Brad ve arkadaşlarının eğlencesinden başka bir şey değildi. İlk deneyimimi nasıl da ziyan etmiştim... Beni önemseyen biriyle olmam gerekiyordu. Neden o üç pisliğe bir şeyler söylememiştim? Neden oradan tek bir söz bile söylemeden pısırik bir şekilde çıkmıştım? Neden içgüdülerimi dinlememişim? Her şey kontrolden çıkmadan önce

bunu durdurmalıydım. Brad'i sevmiyordum bile. Eğer Noah olanları öğrenirse onun gözlerinin içine bir daha bakamazdım. Tamamen hayal kırıklığına uğrayıp benden tiksiniirdi. Kendimi bomboş hissediyordum. Ortadan kaybolmak istiyordum.

Günlük 17

On yaşlarındayken hep bir yetişkin olmayı dilerdim. Kendi kararlarımı vermek, istediğim yere gidebilmek, istediğim yerde yaşamak, istediğim gibi giyinmek ve istediğim şeyi istediğim zamanda yemek için sabırsızlanırdım. Kahvaltı, öğle ve akşam yemeğinde kek ve dondurma yiyebilme kararını verebileceğim günü hayal ederdim.

Ama ne dilediğine dikkat etmeliymişsin.

Büyümek, insanların ve durumların değişmesi, sorunların daha büyük ve acıların daha derin olması anlamına geliyormuş.

Ayrıca gerçekten üç öğünde kek ve dondurma yiyemezsin. Aldığın yağ miktarı kalp rahatsızlıklarına, diyabete ve kocaman bir popoya neden olur. Evet, büyümek iğrenç bir şey.

o/o o/o o/o

Lise bitti ve onur belgesiyle mezun oldum. Okulu Emily gibi birincilikle bitirmemiştim. Ama altıncıyım. Her zamanki gibi beklentileri karşılayamadım ama buna şaşırılmamıştım da. Okul birincisi Vincent oldu. Bunu hak etmişti.

Son yılım kazançların ve kayıpların karışımıydı. Yine de iki önemli şey öğrenmiştim. Bir, Brad sözünü tutan bir

Şirinbeceren'di. Noah neler olduğunu hiçbir zaman öğrenmedi. İki, bölümlere ayrılmada çok iyiydim. Brad faciasının beni birkaç gün etkilemesine izin verdim. O süre zarfı boyunca olabildiğince yalnız kaldım. Sonra olanları zihnimdeki o karanlık bölgeye tıkıp onu orada bıraktım ve hayatıma devam ettim.

Mahallemizdeki mezunların anne babaları parkta ortak bir parti düzenlediler. Küçük erkek ve kız kardeşler etrafta koşuşup oyun oynarlarken ebeveynler de birbirlerinin mezun olan çocuklarının başarılarını tebrik ediyorlardı. Noah ile yerimize oturup gölete doğru bakıyor ve orada yaşadığımız iyi kötü anıları düşünmeden edemiyorduk.

Babamın beni ve Emily'yi salıncakta sallayışını, beni kaydırdıktan kaydırırken düşmekten korktuğumu bildiği için alt tarafta beni yakalamak için bekleyişini hatırladım. Tabii ki anılarımın çoğu Noah'ylaydı. Annem çocukken bizi buraya getirdiğinde oyun alanında ve ördekleri beslerken ne kadar da eğleniyorduk. İlk defa tek başımıza buraya gelmemize izin verildiğinde kendimizi büyümüş hissettiğimizi hatırladım. İlk defa o gün Noah ile el ele tutuşmuştuk. İlk buluşmamızı ve ilk öpüşmemizi burada gerçekleştirmiştik. İlk kalp kırıklığımı da, ilk iyileşmemi de burada yaşamıştım. Yıllar boyunca burası baş başa kaldığımız, hayallerimizi paylaştığımız, sorunlardan konuştüğumuz, birbirimizi dinlediğimiz ve birçok kez kek yediğimiz özel yerimizdi.

Noah karşımda durmuş elini sallayarak beni düşüncelerimden geri getirip, "Dünyadan Tweet'e," dedi.

"Pardon."

Yanıma oturdu. Birlikte göleti izlemeye başladık.

"O güzel kafanın içinde neler dönüyor?"

“Önemli bir şey değil. Burada geçirdiğimiz onca zamanı düşünüyordum.”

“Ağlayıp sızlanmayacaksın, değil mi?”

“Belki biraz,” deyip hafifçe gülümsedim.

“Etrafımda olmamana alışmak zor olacak.” Sesinde içten içe hissedilen bir üzüntü vardı.

“Etrafımda olmamana alışmak zor olacak. Ziyarettime gelirsin değil mi? Güney Carolina Üniversitesi uzak değil, bir buçuk saat uzaklıkta.”

Güney Carolina’da gazetecilik bölümü olan tek üniversite vardı o da GCÜ’ydü. Üniversiteden kabul mektubumu aldığımda her gün Noah’ya gelip beni ziyaret edip etmeyeceğini soruyordum.

“Hiçbir şey beni kızımdan ayıramaz. Benden bıkana kadar geleceğim,” dedi.

“Bıkmam mümkün değil.”

Elimi alıp üstüne hafif bir öpücük kondurdu. Onun ismini çağıran tiz bir ses duymadan önce orada oturup sessizliğin tadını çıkardık.

“Noah!”

Brooke bize doru yürürken Noah elimi bırakıp ayağa kalktı. Hâlâ ona karşı düşüncelerimin arkasındaydım. Bana her zaman yapmacık bir sevimlilikle yaklaşıyordu. Noah’nın hayatına devam edip başka birini bulmasını istiyordum ama bu o kişiyi veya bu durumu seveceğim anlamına gelmiyordu. Brooke, Noel Baba, Diş Perisi ve Paskalya Tavşanı’nın karışımı olsaydı bile Noah’mıla çıkmasından hoşlanmazdım. O etrafımdayken çirkin yüzümü ona göstermemeye çalıştım. Noah ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu ve o mutlu olduğu sürece ben de mutluydum.

Brooke, “Hey bebeğim! Seni arıyordum,” diyerek sıksa kollarını Noah’nın boynuna doladı ve onu dudaklarından öptü. Öpücüğü normal olmayan bir uzunluktaydı

bana göre. Halka açık bir yerdeydik ve etrafımızda kolayca etkilenebilecek çocuklar koşuşturuyorlardı. Orada olduğumu hatırlatmak amacıyla boğazımı temizledim.

Brooke, Noah'nın boynunu bıraktı. Kollarını onun beline dolayışımı izledim. "Özür dilerim, Amanda. Delikanlımı öpmeyi seviyorum. Hiç durmak istemiyorum işte." Gözlerimi devirdiğimi görmesin diye başımı çevirdim.

"Mezuniyetini kutlarım," dedi.

Broke da bu yıl mezun olmuştu. O da Noah ile birlikte kasabada kalıp Charleston Üniversitesi'ne gidecekti. Noah daha sonra Carolina Üniversitesi'nde spor hekimliği doktorası yapacaktı. Brooke'un eğitim planının ne olduğunu bilmiyordum ve hiç de umurumda değildi açıkçası.

"Teşekkürler. Ben de aynı şekilde." Brooke yanımdayken çok az konuşuyordum. Ona, "*O sıksa ellerini Noah'mın üstünden çek!*" demekten başka bir şey düşünmiyordum. Muhtemelen bunu duymak istemezdi. Ben de bu yüzden az ve öz konuşuyordum.

Noah ona, "Aç mısın?" diye sordu.

Brooke, Noah'ya bakıp kaşlarını kaldırıp indirdi. "Sen etrafımdayken *daima* aç oluyorum, No-No."

"Aman Tanrım!! Senin lakabın bu mu?" Beynim ağzıma dur komutunu veremedi bu cümle bir anda dudaklarımdan fırlayıverdi. Öyle bir kahkaha patlattım ki azıcık arkaya doğru düştüm. "Ah, dostum, bu çok iyi." Kendime engel olamıyordum. Brooke'a o zamana kadar söylediğim en uzun cümle buydu ve çok rahatsız ediciydi.

Brooke gözlerini kısıp dudaklarını düz bir çizgi yaparak bana baktı. "Bence çok şeker ve Noah ona böyle seslenmene bayılıyor, özellikle bir inlemeden sonra."

Noah, sanki ağzına bir böcek kaçmış da boğazına inmiş gibi öksürdü. Boynunun arkasını tutup hafifçe bana

gölümsemi. Brooke onun koluna daha da sıkı sarılıp kırdadı.

“Bulduğun lakabın şirin olmadığı izlenimi mi verdim? Çok özür dilerim. Bence en az Şirinbeceren lakabı kadar sevimli,” dedim.

İşte şimdi sussan çok iyi olurdu Amanda.

Üstümüze garip bir sessizlik çöktü. Birinin gitmesi gerekiyordu. Noah elini Brooke’un omzuna atıp bana bakarak, “Hadi gidip seni besleyelim. Sonra görüşürüz, Tweet,” dedi.

Yürümeye başladıklarında Brooke omzunun üstünden bana bakıp, “Görüşürüz, Tweet,” dedi. Alaycılığı açık seçik belli oluyordu. Tam bir kaltaktı.

Birkaç metre ileride durdular. Noah, Brooke’un kulağına bir şeyler fısıldayıp tekrar bana doğru yürüdü. Sınırli miydi, değil miydi anlayamadım. Yanıma geldiğinde yüzüme doğru eğildi.

“Bu gece en ağır şekilde cezalandırılacaksın.” Yüzüne öldürücü şeytani bir gülümseme yayıldı. İçim ürperdi. Arkasını dönüp Brooke’un yanına dönmeyen önce birkaç adım attı. Brooke, “O benim,” der gibi kendini beğenmiş bir şekilde bana baktı.

Ellerini birbirlerinin arka ceplerine sokup yürümelerini izledim. Şok olmuştum. Tanrı’nın ve herkesin önünde böyle zina yapmalarına inanmadım. Göğsümden karnıma inen bir sıcaklık hissettim. Bakışlarımı tekrar gölete çevirdim. Birbirlerini elle taciz ettikleri sahneyi kafamdan atmaya çalıştım. Aşağı doğru bakıp topuklarımla çakıl taşlarını tekmelemeye başladım. Arkamdan birinin bana doğru geldiğini hissettim. Döndüğümde Emily’nin elinde iki tabak yemekle durduğunu gördüm. Onunla yüz yüze gelmek için oturduğum yerde döndüm. Tam karşıma oturup tabağı önüme koydu.

"Teşekkürler," dedim.

"Burada saklanmış ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Saklanmıyorum." Patates kızartmalarından birini alarak ağızıma tıktım.

"Brooke iyi birine benziyor."

"Evet, benziyor."

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Ondan hoşlanmıyor değilim. Ona karşı nötrüm," diye belirttim.

"Hmmm..."

"Ne?"

"Yok bir şey. Konu Noah olunca kayıtsız olduğunu hiç görmedim. Genelde siyah beyazsın. Söz konusu Noah olunca gri bölgede durduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Brooke hakkında koyu griyim diyeyim. Mutlu oldun mu?"

"Acayip mutlu oldum. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Neden o sen değilsin?" Emily çenesiyle Brooke ve Noah'yı işaret etti. Birkaç masa ötemizde yan yana oturup bir şeyler yemelerini izledik. Brooke neredeyse her lokmasının arasında Noah'yı gıdıklıyor veya öpüyordu.

"Bu öyle bir şey değil. Biz yakın arkadaşız." Onlara bakmaya devam ederken sesim robot gibi çıktı. Emily hafifçe güldü. "Bu ne içindi?" diye sordum.

"Noah ile aranızda her ne varsa, arkadaşlıktan öte bir şey."

"Emily, yapma."

"Ne? Ayan beyan ortada."

"Sen ne diyorsun?"

"Amanda, beyninin yarısını kullanan biri bile birbirini zi ne kadar önemseydiğinizi anlayabilir."

"Tabii ki birbirimizi önemsiyoruz. Arkadaşlar böyle yapar, sen de biliyorsun."

"Neden Noah ile birlikte olmak istemiyorsun?"

"Bana bunları neden soruyorsun?"

"Çünkü sen ve Noah burada otururken yüzündeki ifadeyi gördüm. Sonra da Brooke buraya geldiğindeki ifadeyi gördüm."

"Sana karşı dürüst olacağım. Beni bu kadar yakından izlemen biraz ürkütücü," dedim.

Emily başım salladı. "Tipik Amanda."

"Bu da ne demek şimdi?" Beni kızdırmaya başlamıştı.

"Ne zaman bir şeyden rahatsız olsan işi hemen şakaya vuruyorsun."

"Dünyada yeterince kakhaha yok da ondan." Ona ukala ukala baktım. Bedenim gerilmiş ve kaskatı olmaya başlamıştı.

"Neden Noah ile birlikte değilsiniz, Amanda?"

"Görünüşe göre, ben onun tipi değilim. Ayrıca, birlikte olsaydık bunu anında mahvederdim. Onu kaybetmeyi göze alamam. İşte şimdi biliyorsun. Kendimi bildim bileli, tam bir hayal kırıklığıymışım ve değersiz biriymişim gibi hissettim."

Öylece ona baktım. Son cümle ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Zaten Brooke ve Noah'nın durumlarından dolayı kötü bir haldeydim, sonra da Emily üstüme gelmeye devam edince kızgınlıkla, söylemem gerekenden fazlasını söylemişim.

Derin bir nefes aldı. "Benim kardeşim olmanın kolay bir şey olmadığını biliyorum. Yetişkinlerin her zaman seni benimle kıyaslaması berbat bir şey olmalı. Amanda, sen güzelsin, zekisin, kibar ve yeteneklisin. Sen bu şekilde muhteşemsin." Noah'nın olduğu yere bakıp konuşmaya

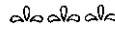
devam etti. "Sen Noah'yla birlikte olacak kadar iyi olmanın da ötesindesin. Keşke buna sen de inanabilsen."

"Ben de isterdim, ama nasıl olacağını bilmiyorum. Noah, Brooke ile beraber ve mutlu. Benim için önemli olan tek şey bu. Seni öyle terslediğim için özür dilerim."

Emily masanın üstünden uzanıp elini benimkinin üstüne koydu. "Amanda, bana ihtiyaç duyduğun her an seni dinlemeye hazırım."

"Biliyorum. Teşekkürler.

Emily'in yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama Noah da, ben de hayatlarımıza devam etmemiz gerektiğini biliyorduk. Onun Brooke'u vardı ve ben de üniversite hayatıma başlamak için buradan ayrılacaktım. O da, ben de ilişkimizin ne olduğunu anlamıştık ve bu şekilde iyiydik. Kusursuz değildik, ama dünyada kusursuz olan ne vardı ki zaten?

Gecenin geri kalanını arkadaşlarla ve ailelerle konuşarak geçirdim. Dikkatimi Noah ve Brooke'a vermemeye çalıştım. Brooke'un kulağıma çalınan histerik tiz kahkahalarını duymamak zor bir şeydi. Zaman zaman merakım ağır basıp onlara baktığım da oldu. Gördüğüm manzara öpüşmeler ve sarılmalarla doluydu. Brooke, Noah'nın kucağından inmiyor gibi görünüyordu. Her zaman. Lanet olası Noel Baba. Artık bana yetmişti. Partiden, hatıralardan bahsetmekten ve özellikle şu Romeo ve Juliet'i izlemekten yorulmuştum. Etrafta dolanıp birkaç arkadaşım ile vedalaştım. Tam gidiyordum ki barbekü alanından Brooke'un kan donduran çığlıklarından bir tane daha duydum. İnsanlar orada oturup marshmelovlarını kızartıyorlardı. O tarafa döndüğümde Noah'nın ellerini Brooke'un beline

dolamış, boynunu öptüğünü gördüm. Evet, benim için gece kesinlikle bitmişti.

alo alo alo

Eve birkaç saat önce gelmiştim. Kanepede oturmuş zap yapıyordum. Dikkatimi Noah ve Brooke'tan başka bir şeye veremiyordum. Ona hediyesini vermek için bile boş bir zamanını yakalayamamıştım.

İçim dışım *Zil Çalınca* dizisiyle dolduktan sonra televizyonu kapatıp odama gitmek için ayaklandım. Odama yaklaştığımda telefonumdan mesaj sesi geldiğini duydum. Telefonu alıp mesajın kimden geldiğine baktım. Mesajdaki resmi görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Noah ve benim yüzlerimizi buruşturup balık suratı yaptığımız resimlerden biriydi.

**Noah: Bizim yerimizde. Şimdi. Yalnız.
Seni tamamen kendime istiyorum.**

Bana böyle flört kokan mesajlar atmasını hem çok seviyor hem de bundan nefret ediyordum. Bu mesajlar onunla olamadığım gerçeğine odaklanmama neden oluyordlardı. Hızlı bir şekilde cevap yazdım.

**Ben: Sen benim patronum değilsin.
Hazır olduğum zaman gelirim.
Birazdan görüşürüz ;)**

Gönder tuşuna basarken gülümsüyordum. İçimi bir heyecan kapladı. Noah ile baş başa kalıp ona hediyesini vermek için sabırsızlanıyordum.

alo alo alo

Hızla koşarak parka gittim. Yaklaştığımda da yavaşladım. Evde pinekleyip saatlerce eski dizileri seyretmiş ümitsiz bir ezik gibi görünmek istemiyordum. Bizim yerimize geldim. Noah'nın yüzü gölete dönüktü. Orada bir iki saniye durup, onun öpüşme pratiği yapmasına yardım ettiğim zamanı düşündüm. Bizim için hazırladığı masayı hatırladığımda gülümsedim. Bu gece tam duygusal bir aptaldım.

Noah arkasını dönmeden, "Yanıma gelip oturacak mısın, yoksa bütün gece sırtıma bakmaya devam mı edeceksin?" dedi. Bütün gece sırtına bakmak benim için sorun değildi. Gerçekten güzel bir sırtı vardı.

Masanın etrafından dolaşip yanına otururken, "Pislik yapma," dedim.

Hediyelerini yanıma, henüz onu fark edemeyeceği bir yere koydum. Noah elimi alıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. Ona doğru sokulup başımı omzuna dayadım.

"O kadar erken saatte nereye kaçtın?" diye sordu.

"Kaçmadım. Parti sona eriyordu, ben de çok yorulmuşlumdum ve eve gittim."

"Bana bir şey demeden gittin. Bana kızgın olduğunu düşündüm," dedi.

"Neden sana kızayım ki?" Cevabını merakla bekliyordum.

"Bilmem. Gittiğini anladığımda haval kırıklığına uğradım." Yavaşça elimi sıktı.

"Valla çok meşgul görünüyordun." Sırttığını görmem için ona bakmama gerek yoktu. "Bu arada, siz ikiniz biraz abartıyorsunuz, sence de öyle değil mi? Yani... Tanrım, gidin bir oda bulun kendinize."

"Bulduk." Bunu öylece bana söylediğine inanamadım.

Başımı omuzlarından kaldırıp hızla çektim ve ondan uzaklaştım.

"Benimle böyle bir konu hakkında sakın dalga geçme." Altdudağımyı ısırıp ona baktım.

Bana meydan okur gibi, "Kıskanıyor musun?" diye sordu.

Bugün bu konuyla ilgili Emily ile ciddi bir konuşma yapmıştım zaten. Bir tanesini daha kaldıramayacaktım.

Dudaklarımı bükerek, "Brooke'un sana taktığı lakap çok aptalca," dedim.

Yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum. Ve lanet olsun, kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

"Çok banal. Aslında senin adına utandıktan sonra senin için üzüldüm ve sonra da kustum." Tereddüt etmeden göz temasına devam ettim.

Elini kalbinin üstüne koyup, "Ah, bebeğim, az önce tatlılıktan ateşliye geçtin," dedi.

"Adi herif."

"Benimle açık seçik konuşmana bayılıyorum. Başka bir şey söyle."

"Aşağılık."

İnlemeye başladı. "Ahhh, evet. İşte biletin."

"Çok salaksın," dedim.

"Sen de çok güzelsin." Başımı sallayıp sırtıarak uzaklara baktım.

"Neyse, bu kadar yeter, hediye zamanı." Ellerini çırpıp avuçlarını birbirine sürttü. "Önce ben."

Kalp şeklinde, etrafında beyaz kurdele sarılı olan, koyu mavi renkli, kadife bir kutu çıkardı. Sersem sersem baktım. Çok güzeldi. Ama alt tarafı bir kutuydu işte. Bir hata yaptığını ve bana yanlışlıkla Brooke'un hediyesini getirdiğini düşündüm. Sevgiliye verilecek bir şeymiş gibi görünüyordu.

"Imm, sanırım yanlışlıkla bana Brooke'un hediyesini getirdin," dedim.

“Doğru kıza doğru hediyeı getirdim. Al.” Aldım ve Noah’ya baktım. “Aç şunu, Tweet. Isırmaz, merak etme.” Yüzünde utangaç, tatlı bir gülümseme belirdi.

Kurdeleyi açtım ve yavaşça kutunun kapağını kaldırdım. İçinde ne olduğunu görünce gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel tüy şeklinde altın bir kolyeydi. Çok zarıftı. Gözlerimden yaşlar süzülürken Noah’ya baktım. Konuşamıyordum.

Noah gözlerimin içine baktı. Pis pis sırtarak, “Beğenmediysen geri alabilirim,” dedi.

“Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Boynuma takmak dışında ona elini bile süremezsın.” Arkamı dönüp yavaşça saçlarımı bir tarafa topladım.

Noah kolyeyi taktıktan sonra kulağıma, “Sen her zaman benim bir numaralı kızım olarak kalacaksın. Tebrikler, Tweet,” diye fısıldadı.

Gözlerimi kapadım. O kadar duygulanmışım ki arkamı dönmeden önce biraz durdum. Sonunda, “Teşekkür ederim, Noah. Bunu asla çıkarmayacağım,” diyebilirdim.

Hediyesini vermeden önce bir süre ona baktım. Ambalajı çocuklar gibi açtı. Endişeli bir ses tonuyla, “Umarım beğenirsin,” dedim.

Hediyem beyzbol sahası şeklinde bir kolye ucu ve zinciriydi. Saha, askerî künye şeklindeydi ve Fenway Park’ın orijinal koltuklarının bir kısmıyla yapılmıştı.

Ne olduğunu anladığı zaman yüzü aydınlandı. “Fenway, değil mi?” Sesinden şaşkınlık okunuyordu.

Başımı salladığımda yüzüne, şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümseme yayıldı. “Arkasında yazıyor.” Gözlerim parlıyordu.

Ters çevirip kelimeleri okudu. Dili tutulmuştu. Zincirinden çekip künyeyi boynuna taktı. Kollarını bana sardığında, başımı göğsüne yasladım.

“Bayıldım. Teşekkür ederim, Tweet. Fenway’in en sevdiğim saha olduğunu unutmadığına inanamıyorum.” Bana daha sıkı sarıldı. Başımın üstünü öpüp, “Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel hediye,” dedi.

Uzun zaman sonra ilk defa orada öylece durup birbirimize sarıldık ve bu bana muhteşem bir his yaşattı.

Bir yerde sevdiğin birinin vefatından daha büyük bir acı olmadığı okumuştum. Sanırım daha büyük bir acı daha var. Ona hoşça kal diyememek.

Seni ne kadar etkilediğini söyleme fırsatı bulamazsın. Senin için yaptıkları karşısında ne kadar minnettar olduğunu söyleme fırsatı bulamazsın. Onu ne kadar çok sevdiğini ve onu özleyeceğini söyleme fırsatı bulamazsın.

Hoşça kal deme şansın yoksa teşekkür etme şansını da yakalayamazsın. Ama herkes bir teşekkürü ve elvedayı hak eder.

alo alo alo

Hafifçe kapısını vurup, "Noah, benim," dedim.

Boğuk ve derinden gelen cevabını duydum. "İçeri gel."

İçeri girip arkamdan kapıyı kapattım. Noah elleriyle yüzünü kapatmış, sırtüstü yataкта uzanıyordu. Ellerini indirdi, doğruldu ve bana baktı. Neredeyse paramparça bir halde yere yığılacaktım. Üstünden acı ve mahvolmuşluk akıyordu.

Bir süre öylece birbirimize baktıktan sonra Noah, "İş yerinde kalp krizi geçirmiş. Sağlık ekibi oraya varamadan vefat etmiş," dedi. Devam edecek kadar kendini toparladı.

“Onu daha bu sabah gördüm ve gayet sağlıklı görünüyordu. Önümüzdeki ay Fenway’e gidecektik, Tweet.” Her kelimede boğuluyordu ve artık hıçkırıklarını tutamıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Kalbim daha önce hiç kimse için bu kadar acımamıştı. Umutsuzca bütün acılarını yok etmeyi istedim. Hiçbir şey söylemeden odayı geçip yanına gittim. Ayakkabılarımı fırlatıp yatağa tırmandım ve yanına oturdum. Noah sırtını göğsüme yasladı. Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayıp başımı boyun kıvrımına gömdüm ve o acı içinde hıçkırıklarla ağlarken onu sımsıkı tuttum.

Boynuna doğru, “Baban muhteşem bir adamdı ve seninle gurur duyuyordu,” diye fısıldadım.

Hıçkırıklarımız dinmeye başladı. Sessizce aynı şekilde oturduk. Bir süre sonra kapı hafifçe çalındı.

Bir kız sesi, “Noah, ben Brooke. Gelebilir miyim?” dedi.

Noah cevap veremeden kapı açıldı ve Brooke içeri girdi. Bizi o şekilde görünce yüzüne öfke dolu bir ifade yayıldı. Noah gözleri kapalı bir şekilde kollarımda durmaya devam ediyordu. Brooke ses tonunu bozmadan bana bakmaya devam etti.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Noah yüzünü silerek, “Brooke, şu an cidden yanımda hiç kimseyi istemiyorum. Üzgünüm. Seni yarın ararım,” diye cevapladı.

Brooke gözlerini kısarak bana baktı. Bakışları giderek yoğunlaşıyordu. Vücudunun gerilip kaskatı kesildiğini görebiliyordum. Yüzündeki ifade gerildiğinde dudakları büzüldü. Sinirlenmiş ve kırılmıştı. Brooke’un onun kız arkadaşı olduğunu ve Noah’ın onun teselli etmesi gerektiğini biliyordum. Yerime geçsin diye ondan uzaklaşmaya

çalıştım ama Noah kolumu mengene gibi kenetledi ve git-
meme izin vermedi.

Başımı Brooke'a çevirdim. Güzlerim Noah'nın ne ka-
dar acı çektiğini anlaması için ona yalvarıyordu. Noah
muhtemelen ona ne söylediğimin farkında değildi. Broo-
ke hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

"Belki de gidip onu getirmeliyim," dedim.

Noah karnının üstüne dönüp kollarını belime dolaya-
rak çenesini göğsüme koydu.

"Beni bırakma. Sana ihtiyacım var, sadece sana. Sen-
den başka kimsenin yanında olmasını istemiyorum,
Tweet," diye mırıldandı. Bedeni zangır zangır titremeye
başladı. Gömleğimin gözyaşlarıyla ıslandığını hissedebi-
liyordum.

Onu daha sıkı tutup, "Buradayım, hiçbir yere gitmiyo-
rum," diye fısıldadım. O gece Noah'nın yatağından hiç
kalkmadık. Birbirimize sarılmış bir şekilde uyuyakaldık.

alo alo alo

Sonraki sabah Noah ve annesi cenaze evine gidip baba-
sının gömü işlemlerini tamamlamayı planladılar. Noah
onunla gitmemi istedi ve ben de öyle yaptım. Onun ya-
nından hiç ayrılmadım. Noah bütün gün benimle sürekli
fiziksel temas kurmaya devam etti. Elimi tutuyor, dibim-
de oturuyor, kolunu omzuma veya belime doluyordu.
Sanki bana dokunmak onu sakinleştiriyor ve ona huzur
veriyor gibiydi.

Gün boyunca Brooke'u görmedim. Bunun onun kara-
rı mı, yoksa Noah'nın kararı mı olduğunu bilmiyordum.
Onun burada, Noah'nın yanında olmaması bana saçma
geldi. Geçen gecenin biraz garip olduğunu ve kalbinin kı-
rıldığını biliyordum ama Noah'nın babası yeni ölmüştü
ve çocuk mahvolmuş bir haldeydi. şu ya da bu şekilde

Brooke hakkında sağlam bir düşünceye sahip değildim ama o kadar da küçük düşünen biri olduğunu ve Noah'ya sinirleneceği kesinlikle aklımdan geçmemişti.

Stewart'ların evinde sürekli bir hareket vardı. İnsanlar durmadan geliyor, yemek getiriyor ve Noah ile annesine baş sağlığı diliyorlardı. Ailemin bütün üyeleri ihtiyaç anında onlara yardım etmeye çalışıyorlardı. Stewart'lar bizim ailemizdi. Babam ve Bay Stewart kardeş gibiydiler. Onun ölümü babamı derinden yaralamıştı. İkisi de aynı yaşıydılar ve Bay Stewart babam kadar iyi bir formdaydı. Haftada birkaç defa koşuya çıkarlar ve hatta sık sık basketbol bile oynarlardı. Aslında Bay Stewart'ın fiziksel olarak iyi bir durumda olması ve yine de başına böyle bir şey gelmiş olması babamı korkutmuştu.

O öğleden sonra biraz çamaşırlarla ilgilendim. Koriorda yürüyüp çarşafların ve havluların olduğu dolaba yöneldim. Bay Stewart'ın çalışma odasının önünden geçiyordum. Küçükken o odada her zaman şeker olduğunu hatırlayıp durdum. Noah'nın babası, o odasında çalışırken biz de arka bahçede oynayalım diye bize rüşvet olarak Skittles şekerlerinden verirdi.

Noah'yı telefonla konuşurken duydum. "Bunu şu an yapamam." Noah karşı taraftaki kişinin konuşmasını bitirmesi için durdu. "Tanrım, Brooke, babam daha yeni öldü ve annem bunalımda. Onun yanımda kalmasına ihtiyacım var." Tekrar durdu. "Sana binlerce kere söyledim, o benim en yakın arkadaşım." Bir sonraki duraklama diğerlerinden oldukça uzun sürdü. "Nasıl görüldüğünü biliyorum, ama o hiçbir yere gitmiyor. O benim hayatımın kocaman bir parçası, yani eğer birlikte olacaksak buna alışmak zorundasın." Hızlı bir duraklama daha oldu. "Bu sana kalmış. Şimdi kapatmam lazım. Yarın cenazede görüşürüz." Hoşça kal bile demeden telefonu kapattı.

Noah çalışma odasından çıktı ve beni gizlice onu dinlerken yakaladı.

“Sanırım bunu duydun.” Eli hemen omzuma gitti. Eline baktığımı fark etti. “Sence de garip değil mi?” diye sordu.

“Ne?”

“Sana dokunmadan iki saniye bile duramıyorum.”

“İstersen gidebilirim.” Hafifçe gülümsedim.

“Sadece, sanki uzun bir süre gitmene izin verirsem seni kaybedecekmişim gibi hissediyorum.”

“Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım. Kendini hazır hissedene kadar gitmemè gerek yok. Ama Brooke ile aranızda sorunlara neden olmak istemem. Geçen gece bizi odanda gördüğüne pek de memnun olmadı.”

“Düzelir... Er ya da geç.” Yavaşça dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Brooke sinirlenmiş. Buna inanabiliyor musun? Babam daha yeni ölmüş ve benim sana ihtiyacım olduğu için sinirlenmiş.”

“Sadece yardım etmek istiyor, Noah.”

“Şu an sadece sana ihtiyacım olduğunu anlamak zorunda. Hayatımda kimse senin yerini alamaz, Tweet.”

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Onun bana ihtiyaç duymasını seviyordum.

o/o/o/o/o

O gece uyumakta zorlandım. İki gündür o kadar meşguldüm ki günlüğüme yazacak vakit bulamamıştım. Kafamda bir sürü duygu ve düşünce dönüyordu ve onları hemen kâğıda dökmem gerekliydi. Genellikle bu kafamı boşaltmama yardımcı olurdu, böylece daha kolay uykuya dalabilirdim. Telefonum çalınca ürktüm.

Noah: **Pencereden baksana.**

Kalktım, cama yürüdüm ve pencereyi açtım. Aşağıda duruyordu. Gözleri donuk ve kırmızıydı. Ağlamaktan olduğunu düşündüm.

Sesim alçak ve sakindi. “Hey, bu saatte orada ne yapıyorsun? İyi misin?” Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum.

“Hayır. İyi değilim. Gelebilir miyim?”

“Tabii ki gelebilirsin. Ön kapıya gel de seni içeri alayım.”

“Ön kapıya gerek yok.”

Cama tırmanmaya başladı. Biraz dengesiz görünüyordu, bu yüzden geri kalan kısımda onu yukarı çekip yardım ettim. İçeri girer girmez nefesindeki alkol kokusunu aldım. Dışarıdayken sesinde bir tuhaflık olduğunu anlamıştım. Yaşadığı onca şeyden sonra sarhoş olduğu için onu suçlayamazdım. Yatağıma giderken biraz sendeledi. Bu yüzden ben de arkasından gidip oturmasına yardım ettim. Gözlerindeki ifade içimi parçaladı. Öylesine kaybolmuş ve öylesine yalnızdı ki.

Uzanıp beni kalçalarımın tutarak kucağına çekti. Yatağıma oldukça yüksekti. Noah otururken benim ayakta durmama rağmen, göğsüm onun göz hizasına geliyordu. Hiçbir şey söylemeden kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Parmaklarımla ipeksi saçlarını okşadım. Alkolün tiksindirici kokusuna rağmen hâlâ muhteşem, taze ve turuncgiller gibi kokuyordu.

Saçlarının üstünden, “Keşke acını hafifletebilsem,” diye fısıldadım. Bana daha sıkı sarıldı. Bir süre öylece durduk. Sonra Noah’nın burnuyla göğsümü eşelediğini ve parmaklarının bluzumun altında yavaşça hareket ettiğini hissettim. Saat geç olmuştu ve yatmak için üstüme kısa, kolsuz geceliğimi, altına da pijamamı giymiştim. Noah başını iyice derinlere soktuğunda göğüs uçlarım

kaya gibi sertleşti. Çok utandım. En yakın arkadaşımı rahatlatmaya çalışırken tahrik oluyordum.

Geri çekilmeyi denedim ama Noah hareket etmemi engelleyip beni sıkıca tuttu. O güzel, açık mavi gözler acıyla kararmıştı. Bakışı beni paramparça etti. O ifadenin kaybolmasını istiyordum.

Nefes alışlarımız ağırlaştı. Noah geceliğimin üstünden göğüslerimi öpmeye başlarken göz temasını hiç bozmadı. Dudakları kumaşın üstünden bile inanılmaz hissettiriyordu. Bedenime aşağı ve yukarı art arda ürperti dalgalarının yayılırken tenim alev alev yanıyordu.

Dudakları kalça kemiğimin üstünde açıkta kalan bir bölge buluncaya kadar aşağı doğru ilerledi. Noah'nın dilinin göbeğimden aşağı doğru kaydığını hissettiğimde ellerim saçlarına dolandı ve hafifçe soludum. Elleri sırtımdan kalçalarımın indi. Yanan bedenimi yumuşakça emip yalayarak diliyle yavaşça göbeğimden yukarı doğru yol aldı. Sarhoştı, muazzam bir acı çekiyordu ve sevgilisi vardı. Ben sarhoşken Noah bizi büyük bir hata yapmaktan kurtarmıştı ve ben de aynısını yapmalıyım. Durmak zorundaydık. Bu iş tamamen kontrolden çıkıyordu.

"Noah..." Sesim o kadar nefes nefese ve alçaktı ki beni duyduğundan emin değildim.

Karnıma doğru, "Cildin o kadar yumuşak, o kadar tatlı ki," diye mırıldandı.

"Bunu yapamayız," diye fısıldadım.

Saçlarını bıraktım. Ellerimi kaslı kollarından aşağı doğru indirip popoma yapışan ellerinin üstüne koydum. Ellerini kaldırmaya çalıştım ama o kadar güçlüydü ki, buna izin vermedi. Dudaklarıyla elmacık kemiklerimi süpürdü ve burnuyla tam kulağımın arkasında bir noktaya sürtündü.

“Sana ihtiyacım var. İsteddiğim tek şey sensin. Onunla birlikte olduğum her an seni hayal ettim. İçinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki. Lütfen beni gönderme,” diye fısıldadı.

Ona teslim olmamak için bütün gücümü topladım. Onun beni istediği kadar ben de onu istiyordum. “Noah, sarhoşsun ve acı çekiyorsun. Şu an doğru düşünecek halde değilsin. Ayrıca, senin bir sevgilin var. Sen böyle bir adam değilsin. Sen kimseyi aldatamazsın.”

Noah popomu bırakarak kollarını belime doladı. Ben de kollarımı boynuna sardım. O kadar sıkı sarılıyorduk ki nefes almak bile çok zordu. Bedeni titremeye başladı ve boynumdan aşağı dökülen gözyaşlarını hissettim. Boynuma doğru konuşarak, “Lütfen beni bırakma,” diye yalvardı.

“Sen gitmediğin sürece hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Bu gece burada kal. Teyzenler annenin yanında değil mi?

“Sadece başını salladı.

Noah’nun ayakkabılarını çıkardım ve pantolonunun ceplerini boşalttım. Pantolonunu tek başına çıkarmayı becerebilecek kadar ayakta durabiliyordu. Yatağımın örtüsünü kaldırdığımda tişörtü ve iç çamaşırıyla yatağa tırmandı.

Üstünü örterken, “Sana biraz suyla aspirin getireyim,” dedim.

Ellerimi örtüden çekmeden önce aniden yakaladı. Hâlâ parlayan güzel gözleriyle bana baktı. “Sen olmasaydın bunu atlamazdım. Seni çok seviyorum, Tweet.”

Beni sevdiğini söylediğini duyduğumda güçlkle yutkunabildim. Bu ikinci olmuştu ve yine cevap vermemiş-

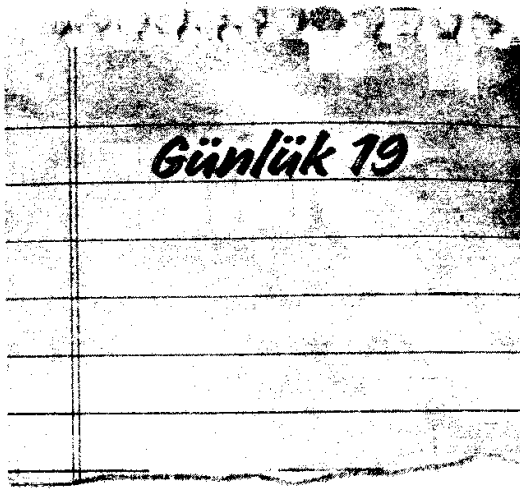
tim. En azından onun duyabileceği şekilde değil. Ama ona söyleyip söylememem çok da önemli değildi. Onun kalbini ne kadar etkilediğimi bilmemi istiyordu sadece. Ona söyleyemesem de, onu ne kadar çok sevdiğimi hissedildiğini umdum.

"Hiçbir şeyi ben olmadan atlatmak zorunda kalmayacaksn." Ona hafifçe gülümsedim.

Yüzüne rahatlama dolu bir ifade yayıldı. Gidip suyunu ve aspirinini getirmeden önce onu alnından öptüm. Odama döndüğümde çoktan uykuya dalmıştı. Geçtiğimiz birkaç gün hiç uyuyamadığını biliyordum, bu yüzden de onu uyandırmakla uğraşmadım. Uzunca bir süre ona baktım. Huzur dolu görünüyordu. Yarın babasını son yolculuğuna uğurlamak Noah'nın o âna kadar yapacağı en zor şey olacaktı. En azından uyurken birkaç saatliğine de olsa huzur bulmasını istedim.

Kapıya doğru yürüyüp dolabımın üstündeki lambayı kapadım. Gitmeden önce ona son bir defa daha baktım. Penceren gelen ay ışığı onun o güzel, huzur dolu yüzünü aydınlatıyordu.

Odanın kapısını kapatıp misafir odasına geçmeden önce, "Ben de seni seviyorum, Noah," dedim.

İstedğin kadar konuş, beni yaralayamazsın. Aslında bu doğru değil. Cidden. Aslında kelimelerin muhteşem bir gücü vardır.

İnsanların bizim için ne düşündüğünü umursamayabiliriz, ama birkaç kelimeyle bizi bir araya getiren ya da darmadağın eden biri mutlaka vardır.

Cenaze beklediğim gibi yürek parçalayıcıydı ama Noah annesinin en büyük destekçisi oldu. Sonrasında Bayan Stewart yakın arkadaşlarını ve akrabalarını eve davet etti. Noah annesinin yanında durup taziyeleri kabul etmekte ve gelenleri karşılamada annesine yardım ediyordu. Brooke da Noah'nın yanında durmuş, her fırsatta kolunu sımsıkı bir şekilde onun koluna doluyordu. Aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım. Durum yeteri kadar stresliydi zaten. Noah zaman zaman durup odaya bakınıyor, beni arıyordu. Brooke bunu fark ettiğinde, Noah'nın dikkatini başka bir yere vermesini bekliyor ve bana ev sahibi bakışları fırlatıyordu. Brooke'un bakışlarına yaklaşık on beş dakika kadar maruz kaldıktan sonra dışarı çıkıp hava

almam gerekti. Odanın karşısından Noah'nın dikkatini çekmişim. Nereye gittiğimi görmüştü.

Arka bahçeye gittim ve uzak bir köşedeki küçük sebze bahçesine doğru yürüdüm. Bay Stewart bu bahçeyi bir aydan biraz fazla zaman önce ekmişti. Yazın başı olmasına rağmen hava serindi. Bu yüzden de insanlar içeri istiflenmişti. Bay Stewart'ın seveni çoktu. Bugün cenazeye katılan onca insan bunun kanıtıydı. İyi bir adamdı. Noah da aynı babasına benziyordu. Ailelerimizle birlikte çıktığımız tatilleri hatırladım. Gözyaşlarımın gözlerime battığını hissettim. Arkamdan gelen ayak sesleri dikkatimi dağıttı. Gözyaşlarımı parmaklarımla sildim.

"Konuşabilir miyiz?"

Arkamı döndüğümde Brooke ile yüz yüze geldim. Yüzünde geçen gece bana baktığı gibi şeytanca bir ifade vardı.

"Biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Ben de tam içeri dönüyordum," dedim.

Omuz kaslarım gerildi ve dişlerim gıcırdadı. Brooke'un benimle ne hakkında konuşacağı ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Ama bu konuşmanın özellikle bugün, burada gerçekleşmesini istemedim.

"Kısa keseceğim." Bunun olması konusunda kararlıydı.

Tereddüt ederek, "Tamam," diye cevap verdim.

"Sen ne yapıyorsun?" Bunu beni suçlar gibi sormuştu.

"Anlamadım, Brooke."

"Noah ile ne yapıyorsun?"

"Böyle saçma sorular soracağına, ne söylemek istiyorsan doğrudan söyle."

O an onunla konuşmak veya onu dinlemekle ilgilenmiyordum. Endişelenmeye başladım. Bu hiç hoş bir konuşma olmayacaktı.

“Aşlında birbirimizi çok iyi tanımadığımızı fark ettim. Noah seninle olan ilişkisinin detaylarını benimle paylaşmak istemiyor. Kuzenime ikinizi sordum. İkinizin bir zamanlar birlikte olduğunuzu düşünüyormuş.”

Sözünü kesip onu düzeltmeye çalıştım ama bu çok uzun sürecekti ve ben bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum.

“Geçen gece ikinizi öyle yakaladığımda hiçbir şey söylemedim. Açıkçası, yeri ve zamanı değildi,” diye devam etti.

“Bekle bir saniye. Bizi ne zaman yakaladın? Öyle bir konuşuyorsun ki, duyan da yapmamamız gereken bir şey yapıyorduk zanneder.”

“Kolların ve bacakların erkek arkadaşımın etrafında sarılıydı.”

“Evet, en yakın arkadaşımı rahatlatıyordum.”

“Onu rahatlatmaktan fazlasını yapıyor gibi görünüyordun.” Bir anlığına duraksadı. Etrafı kolaçan edip yalnız olduğumuzdan ve kimsenin duyamayacağı bir yerde olduğumuzdan emin oldu. “Bak, seninle kavga etmek istemiyorum. Bu yüzden konuşmayı kısa kesip konuya geliyorum. Noah ile aranızda ne varsa bu arkadaşlıktan öte bir şey. Diğer türlü olsaydı bana söylerdi. Sana nasıl baktığını ve nasıl sürekli sana döndüğünü gördüm. Geçen gece kollarını ona saran ben olmalıydım. Senden, beni onunla yalnız bırakmanı istiyorum. Sen hâlâ yanındayken Noah benimle hayatına devam edemiyor. Düşünmeden gösterdiği tepkileri hep sana yönelik. Neden bilmiyorum ama siz birlikte değilsiniz. Ve bu hikâyeyle ciddi ilgilenmiyorum.” Durup derin bir nefes aldı. “Eğer Noah’ı düşünüyorsan ve mutlu olmasını istyorsan, git. Bırak sığınabileceği tek limanın sen olmadığını görsün. Şu anda onunla birlikte olan benim, sen değilsin.”

Benden yapmamı istediği şeye şaşırmış mıydım, yoksa sinirlenmiş miydim emin değildim. Yüzümü ifadesiz bir halde tutmaya çalışarak tam gözlerinin içine baktım.

"Üniversite için buradan ayrıldığı zaman istediğin olacak."

"Ondan şu anda uzaklaşmanı umuyorum."

"Babası daha yeni vefat etmişken onu şimdi mi terk etmemi istiyorsun? Bu onu mahveder. Benden nefret eder," dedim.

"*Bu onu mahveder* demekle fazla dramatikleşiyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Kendini düşünmek için onca zamanın varken gidip bugünü mü buldun? Sen bencil kaltaklar listesinde başı çekersin, bunu biliyorsun değil mi?" Boynumdaki damarların küt küt attığını hissediyordum. İstemsizce ellerimi yumruk yaptım. Cevabımı tamamen duymazdan geldi.

"Nefret oldukça güçlü bir kelime, ama bence senden kopması için bu gerekli. Eminim Noah eninde sonunda seninle tekrar konuşmak isteyecektir. Tabii o zamana kadar Noah ile benim daha sağlam bir ilişkimiz olacak," dedi.

Şiddet yanlısı bir insan değildim ama şu an o kızı Stewart'ların arka bahçesinde yere yapıştırmak istiyordum.

"Bunu senin için neden yapayım?" diye sordum.

"Benim için değil. Noah'yı sevdiğini biliyorum. Bu yüzden okunuyor. İkimiz de senin onun için doğru kadın olmadığını biliyoruz. Hayatına devam etmesine ve mutlu olmasına izin ver. Şu an bunu ona verebilecek kişiye sahip. Artık başka birine bağlı olmasına gerek yok."

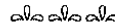
Olduğum yere çakılıp kalmıştım. Oradan defolup gitmek için bacaklarımı kıpırdatamıyordum. Onunla tartışmak istiyordum. Ona dış kapının mandalı olduğunu ve Noah'dan ayrılacağımı düşündüğü için deli olduğunu

söylemeyi istedim. İstedim ama yapamadım. İçten içe haklı olduğunu biliyordum. Noah'nın ihtiyaç duyduğu kişinin kendisi olduğu dışında, söylediği her şeyde haklıydı. Eğer kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Brad vakasından sonra birileriyle çıkmayı bile düşünmemiştim. Neyi beklediğimden emin değildim. Noah her gün hayatımdayken devam etmem mümkün değildi.

Brooke'tan da, onun o kollayıcı/kıskanç kız arkadaş tavırlarından da usanmıştım. Kısa konuşmamızı bitirme zamanı gelmişti.

"Bunu düşünceğim." Onu geçip yürümeye başladım ama son söyledikleri beni durdurdu.

"Bu hafta da yapasan, önümüzdeki hafta da yapasan, ne zaman yaparsan yap, bu onu üzecek. Ama eğer hemen yaparsan bunu atlatması için önünde koca bir yaz olacak. Bu şekilde önümüzdeki yarıyla aklında hiçbir karışıklık olmadan başlayabilir. Belki de burada bencil olan ben değilimdir." Arkamı dönüp çekip gitmeden önce bana buz gibi bir bakış attı.

Brooke ile yaptığımız kısa konuşmanın ardından bir hafta geçti. Aslında sadece o konuşmuştu. Ben genel olarak dinlemiştim. Şimdi Brooke'tan resmî olarak nefret ediyordum. Gri bölge kalmamıştı artık. Yine de haklı olduğunu biliyordum. Sevdiğin birisi etrafındayken onu arkada bırakmak imkânsızdı; bu aşkını daha da güçlendirirdi.

Bay Stewart'ın cenazesinden bir önceki gece, Noah'nın da, benim de birbirimize karşı olan duygularımızı kontrol edemediğimizi göstermişti. Onun mutluluğu benim için her şeyden önemliydi. Brooke'un Noah'yı mutlu edecek kişi olup olmadığını bilmiyordum ama bir şans hak ediyorlardı. Noah hak ediyordu. Bana çok kızacağını

biliyordum ama bir süre ayrı kaldıktan sonra ikimiz de hayatlarımıza devam edecektik ve aramızdaki çekimi kaybedecektik. Sonra tekrar birbirlerimizin hayatlarına arkadaş olarak girebilecektik.

Bizim yerimize doğru yürürken bataklıkta yürüyormuşum gibi hissettim. Yapmak zorunda olduğum şeyden korkuyordum. Kendime bunu Noah için yaptığımı söyleyip durdum. Bu hafta mümkün olan her dakikayı onunla birlikte geçirdim çünkü bugünün geleceğini biliyordum. Söyleyeceğim şeyleri kendime sürekli tekrarlamıştım. Yerimize yürürken kafam tamamen bomboştu.

Masamıza geldiğimde oturmam için bana yardım etmeye çalıştı ama başımı salladım. Bana bakarak masaya dayandı. Tam karşısında durdum.

“Neler oluyor? Geçen hafta çok sessizdin?” diye sorarken gözlerinden merak ve şaşkınlık okunuyordu.

Buraya gelene kadar yol boyunca gözümde biriken yaşlar yüzümden aşağı akmaya başladı. Orada öylece, boğazımda düğümlü kelimelerle sonsuza kadar duracakmışım gibi hissettim. Benim için dünyalara bedel olan adam, babasını yeni toprağa vermişti ve ben ona verdiğim sözü tutmayıp onu terk etmek üzereydim. Noah gözyaşlarını yanlış bir şekilde yorumlayıp geçen haftanın yoğun duygusallığının beni etkilediğini düşündü. Bay Stewart benim ikinci babam gibiydi.

Uzanıp beni kucakladı. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. Bunun, güçlü kollarını etrafımda hissettiğim, yumuşak saçlarına dokunduğum ve o muhteşem turuncgil kokusunu içime çektiğim son sefer olduğunu biliyordum. Bana sarıldığında hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalıştım. Cesaretim kırılmadan önce bunu yapmam lazımdı.

Kendimi geri çektim ama kolları hâlâ belimdeydi.
"Noah, sana bir şey söylemem lazım."

"Tamam."

Ondan bir adım geri attım. Hâlâ bunu yapabileceğimden emin değildim. İçim kadar dışım da titriyor, bedenimin her bir parçası sarsılıyordu. "Bir şey söylemeden önce beni dinleyeceğine söz ver."

"Ne oluyor, Tweet?"

"Söz ver."

"Tamam. Söz veriyorum," dedi.

Hıçkırıklarımı bastırdım. "Sen hayatımdaki en önemli insansın. Senin mutluluğun benim için her şeyden önce gelir. Bundan hiç şüphen olmasın çünkü bu hiç değişmeyecek."

"Beni korkutuyorsun." Sesi heyecandan titriyordu. O açık mavi güzel gözleri derin bir hüsrarla parlamaya başladı.

Her şeyin bittiğini, hayatımın bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyordum ve ölümüne korkuyordum.

"Senden uzaklaşmam gerek. Seni Brooke ile beraber görmek düşündüğümünden daha zormuş." Zorla yutkundum. Bunu yapıyor olduğuma hâlâ inanmıyordum.

"Ondan ayrılırım." Cevabı çok hızlıydı ve bunu büyük bir kararlılıkla söyledi. Beni hazırlıksız yakaladı.

"Şu anda dikkatini vermen gereken kişi Brooke, ben değilim. O senin sevgilin." Kelimeler ağzımdan dökülürken midem karman çorman oldu. "O sana uygun biri, Noah."

"Yalancı. Ona tahammül edemiyorsun," dedi.

Hıçkırıklarımın göğsümden fırlayıp çıkmak istediğini hissedebiliyordum ama onları içeride tuttum. Güçlü olmak zorundaydım.

"Bana bu kadar bağlı olmayı bırakman lazım."

Bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyorlardı, çok güçsüzdüler. Ona söylediğim her kelimeyle birlikte göğsümdeki acı daha da artıyordu.

“Sana bağlı olmayı bırakmak mı?” Masadan fırlayıp bana doğru bir adım attı.

“Artık çocuk değiliz. Okula gitmek için hazırlanıyorum...”

“Bunu yapma. Sana bir daha dokunmam, yemin ederim, sarılmam bile. Bunu yapamazsın. Seni de kaybedemem.” Daha da yakınlaştı. “Seni seviyorum.”

Her parçam onu tutmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyordu ama buraya bunu yapmaya gelmemiştim. Noah bu işi kolaylaştırmayacaktı. Onu durduracak ağır bir şeyler söylemeliydim.

“Şey, bunu yapmamalısın. Sana defalarca seninle olamayacağımı söyledim. Ama sen her defasında beni daha çok zorladın. Seninle *olamam* Noah ve olmak da istemiyorum. Seninle aynı şekilde hissetmiyorum.”

Gözlerinde acının öfkeye dönüştüğünü gördüm. “Yani benim hatam mı bu? Sen bana, bir çift olamayacağımızı, çünkü bunu batıracağını düşündüğünü ve sonrasında bir daha arkadaş olarak kalamayacağımızı söyleyip durdun. Şimdi de kalkmış beni suçluyorsun.”

“Kimseyi suçlamıyorum.” Sesim çok alçaktı.

“Ah, öyle mi? Ben seni suçluyorum ama.” Öfkeden vücudunun ıslısının arttığını hissedebiliyordum. “Sen ne beni ne de mutluluğumu önemsiyorsun. Umurunda olan tek şey, bir şeyleri küçük bir alanda tutmak ve böylece her şeyi kontrol etmek.”

Gözlerindeki ifade yine değişmişti. Yalnız bu sefer öfkenin yerini nefret almıştı. Benden nefret etmeye başlıyordu.

Bir adım geri atıp başımı çevirmeye yeltendim ama Noah çenemden tutup beni ona bakmaya zorladı. "Sakın gözlerini benden kaçıрма. Bu sefer kaçmayacaksın." Sesizce durup söylemesi gerekenleri söylemesine izin verdim. "Senden uzak durmaya çalıştım, sana dokunmaktan kaçındım. Lanet olsun, sana bu kadar çok âşık olmamayı denedim."

Bana doğru yaklaştı. Her aldığımız nefeste göğüslerimiz birbirine değiyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Noah'nın sesi alçak ve her zamanki gibi pürüzsüzdü. "Beni istediğini biliyorum. En son senin odandayken pijamalarının nasıl ıslandığını fark ettim. İçine girmeme o kadar hazırdın ki. Yaptığım tek şey karnını öpmekti ve neredeyse koynuma girecektin, öyle değil mi?"

Benden derhal bir cevap isteyerek, "ÖYLE DEĞİL Mİ?" diye bağırdığında ürktüm.

Sadece başımı salladım. Noah geriye doğru bir adım attı. Başını sallayıp keyifsizce güldü. "Bana her zaman, senden daha iyisini hak ettiğimi söyledin. Belki de aslında düşündüğün şey benim senin için yeterli olmadığımı çünkü ben kusursuz değilim ama kahrolsun ki sen her şeyin en kusursuzunu istersin!"

"Bu doğru değil. Sen muhteşemsin, ben değilim. Sen kusursuzu hak ediyorsun."

"Ve Brooke'un beni hak eden, kusursuz biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece benim kusursuz olmadığımı biliyorum."

"KAPA ŞU LANET ÇENENİ! Bunu söylemenden bıktım. Onca sene kendin hakkında böyle düşünmenden nefret ettim. Emily'nin kusursuz olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve sürekli onunla kıyaslandığını biliyorum. Beni kendinden uzak tutmana bu yüzden katlandım

çünkü bunu biliyordum. Benim için yeteri kadar iyi olmadığını söylediğin zaman, kendini buna ne kadar ikna ettiğini görmüştüm. Sana sürekli ne kadar inanılmaz biri olduğunu ve seni ne kadar çok sevdiğimi söylersem belki bir gün sen de buna inanır ve bu saçmalığa bir son verirsin diye düşünmüştüm. Sen ezik değilsin, Tweet. Sen korkaksın çünkü hayatının geri kalan kısmını seninle geçirmek isteyen biriyle birlikte olma şansını fırlatıp atıyorsun.”

“Lütfen benden nefret etme. Sakinleşip söylediklerimi düzgün bir şekilde düşündüğün zaman, şu anda bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu anlayacaksın.” Sesim titremeye devam ediyor, kelimeler ağzımdan zorla çıkıyordu.

Ellerini beline koyup, yere bakarak bir süre öylece durdu.

Bana, “Benden uzak dur,” derken sesi alçak ve gergindi. “Noah...”

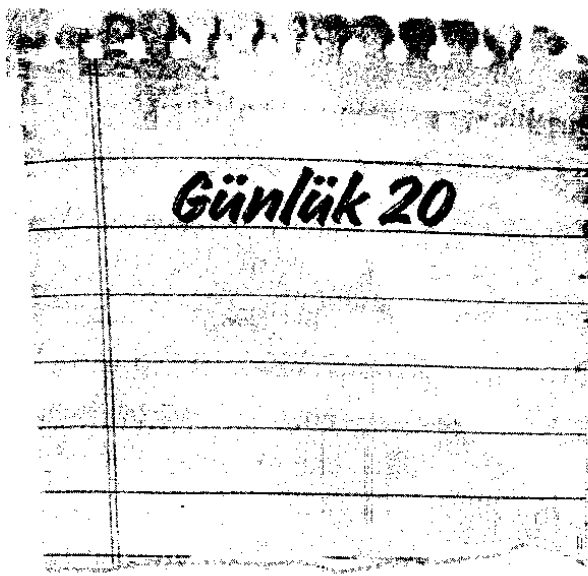
Başını kaldırıp bana baktı. Nefesimi tuttum. Yüzündeki ifade darmadağın ve mahvolmuştu ve bunun nedeni bendim.

Gözlerimin içine bakarak yavaşça, “Benden. Uzak. Dur. Derhal,” dedi.

Ondan uzaklaştığımda hayat damarlarımın kurduğunu hissettim. Yumruklama ve homurdanma sesleri duyduğumda çok da uzağa gitmemiştim. Arkamı döndüm ve kalbimden kalan son küçük parça da öldü. Noah masamızı yumruklayıp tekmeleyerek ters çevirmişti. Bir yandan da, “AŞAĞILIK... BENCİL... LANET OLASI!” diye haykırıyordu.

KontROLSÜZCE titremeye başladım ve yakınımıdaki bir ağaca dayandım. Tır tır titreyen elimi ağzıma götürdüm. Kusacak gibi hissediyordum. Yine de ona arkamı dönmedim. Hayatım boyunca kalbimde olacak tek çocuğa biraz önce yaptıklarımın dolayısıyla bu acının ve ıstırapın

her parçasını hak etmiştim. Her zaman olmasından endişe duyduğum şey biraz önce olmuştu... Ve aslında korktuğum kadar da değildi. Bu daha da kötüsüydü. Benden nefret ediyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Ben de kendimden nefret ediyordum.

Her zaman kendimize sınırlar çizeriz. Geçmeyeceğimize emin olduğumuz hayali çizgiler. Ta ki onları geçene kadar.

Bir anne veya baba, yavrusuna böyle bir çizgi çizmeye çalışan birine zarar vermekten ve hatta onu öldürmekten çekinmez.

Çizgi hareketlenir.

Yalnızlık acısından yok olmuş bir kız ne kadar onur kırıcı olsa da, her şeyi yapmaya hazırdır, çünkü bu kronik acıyı uyuşturmak ister.

Çizgi hareketlenir.

Çizgi, bir gün aslında sınırlarınız olmadığını anlayana kadar hareketlenmeye devam eder.

alo alo alo

Bedenim, aklım ve ruhum Noah'nın masamızı ters çevirip onu tekmeleyerek paramparça ettiğini gördüğümde işlevlerini yitirdiler. Onu dizlerinin üstüne çökmüş bir vaziyette görmek yeterince zordu ama ahşap parçalardan birini alıp bütün gücüyle hava savurduğunu gördüğüm zaman artık daha fazla bakamadım ve başımı çevirdim. Kendimden nefret ediyordum. Bunu ona nasıl yapabilmişim? Son kez onun olduğu tarafa baktığımda

omuzlarının hıçkırıklardan sarsıldığını gördüm ve içim parçalandı.

Arkadaşlığımızı sonlandırmak hesapta geçici bir şey olacaktı ama bu bana hiç de geçici gibi gelmiyordu. Geçen sene verdiğimiz *ara* gibi gelmiyordu. Bu kalıcı bir şeydi. Noah benim bütün bahanelerimden, güvensizliklerimden ve onca zaman defalarca kapıldığım kaçma arzumdan artık usanmıştı. Bu gece onun için bardağı taşıran son damlaydı. Sadece amacıma ulaşmamış, onu aşmışım bile. Arkadaşlığımızı sadece bozmamış, aynı zamanda onu yerle bir etmiştim. Bunun Noah için en iyisi olduğuna kendime inandırmam lazımdı, aksi takdirde kendimle yaşamayı beceremezdim.

Arkamı döndüm ve parktan uzağa yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Bedenim uyuşmuş ve beynim boşalmıştı. Ne kadar ve nereye yürüdüğüm hakkında bir fikrim yoktu.

Nihayet durup yukarı baktığımda aklımın başıma gelmesi ve nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı. Elimin yukarı kalkıp kapının yanındaki zile bastığını gördüm. Kapı açıldığında içeriden gelen ışık gözlerimi kısmama neden oldu. Orada, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş bir halde duruyordu. Emin değildim, ama gelen kişinin ben olduğumu anlayınca hafifçe gülümsediğini görmüştüm.

“Amanda? Burada ne işin var?”

Ona ne nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Beni buraya neyin getirdiğini tam olarak bilmiyordum. Buraya bilinçli olarak gelmemiştim.

Brad ile beni küçük düşürdüğü günden sonra hiç konuşmamıştım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa orada öylece, cevap vermeden uzun bir süre durmuş olmalıydım.

“Yalnız mısın?” Sesim zayıf ve alçaktı. Hevesle omzunun üstünden arkaya, sonra tekrar bana baktı.

Tek kaşını havaya kaldırıp gülümseyerek, “Hayır, ama olabilirim. Bana sadece bir saniye ver,” dedi.

Geri çekilerek içeri girmem için bana yol verdi. Bacaklarım hiç tereddüt etmedi. Nerede ve kiminle olduğumu biliyordum. Birkaç hafta önce tam anlamıyla aşağılanmamdan bu çocuk sorumluydu. Belki de bilinçaltımda, Brad’in tam da benim hak ettiğim şey olduğunu biliyordum. Adım gibi emindim ki bu pislikten daha iyisini hak etmiyordum.

Koridorun aşağısından, oyun salonunun olduğu yerden gelen boğuk müzik seslerini duyabiliyordum. Brad beni hızla mutfağa soktu.

“Şeyi... imm... arkadaşımı gönderene kadar burada bekle,” dedi.

Mutfaktan çıkıp koridorda gözden kayboldu. Müzik kesildi ve homurdanan sesler havaya yayıldı.

Mutfağın sonunda bir kahvaltı köşesi vardı. Görünmemek için kendimi kahvaltı köşesinin kenarına gizledim. Uyuşuk bedenim yavaşça kendine gelmeye başladı. Gelen kişiler mutfağa yaklaşmaya başladıklarında sesler daha yükseldi ve netleşti. Bedenimdeki uyuşukluk geçmeye devam ettikçe göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir ağırlık hissediyordum. Avuçlarım terlemeye başlar-ken parmaklarım buz kesildi. Alnımdan terler dökülüyordu. Alev alev yanıyordum. Hayata dönen sadece bedenim değildi. Noah’nın acı çektiği sahneler de gözümde canlanıyordu ve buna engel olamıyordum. Sinirlerimin boşalması için hiç de doğru yer ve zamanda değildim. Tekrar uyuşmam lazımdı. Kalp ağrımdan beni kurtaracak bir kaçışa ihtiyacım vardı.

Tam da bu gecenin daha da kötü olamayacağını düşünürken olduğum yerde büzülmeme neden olan o şurup gibi tatlı, sözcükleri uzatarak konuşan sesi duydum.

“Nereye gidiyoruz? Beni bilardo masasına yatırmak istediğini ve...”

“Bu gece olmaz, Brit. Çok önemli bir şey oldu.” Brad çok hevesli görünüyor ve onu kapı dışarı etmek için acele ediyordu.

Kendi kendine gülerek, “İddiaya girerim ben de sana çok önemli bir şey yapabilirim,” dedi.

Sanki mutfağa geliyorlarmış gibi sesleri iyice yükseldi. Bluzumun kenarıyla yüzümdeki teri silip nefes alışımı yatıştırmaya çalıştım.

Brad ona, “Brittani, taksin birazdan gelir. Dışarıda beklemen gerek,” dedi.

“Sadece bir şişe su istiyorum.”

Brittani tökezleyerek mutfağa girdi ve dolaba gitti. Sırtı bana dönüktü. Dolaptan şişeyi alıp tezgâha yaslanarak başından aşağı dikti. İkimizden biri yarım santim bile kaysa beni fark ederdi.

Mutfağa açılan iki kapı vardı. Birisi koridor tarafında, bir diğeri ise yemek odası tarafındaydı. Yemek odası oturma odasının, oturma odası da ön kapının bitişiğindeydi. Eğer yemek odasından geçseydi buradan dümdüz yürüyüp beni görmezdi.

Yemek odasına doğru döndü. Rahat bir nefes aldığım anda aniden, “Çantamı unuttum,” dedi.

Etrafında döndü ve beni gördü. Odaklanarak bana bakması ve tam önünde duran kişinin ben olduğumu anlaması birkaç saniyesini aldı.

“Bu lanet karının burada ne işi var? Çok önemli olan şey bu muydu?” diye cırladı.

Brad sadece omuz silkip ona ukala ukala sırıtarak, "Brit, hadi, taksin geldi," dedi.

Elini cebine atıp Brittani'ye yüklü miktarda para uzattı. Bu sahnenin Brittani'nin gelecekteki mesleğinden bir kesit olduğunu düşünmeden edemedim.

Brittani öfkeli gözlerini benden ayırmadan parayı aldı ve bana doğru birkaç adım attı.

Parmağıyla bedenimi işaret edip havada zig zag çizerek, "Anlamıyorum," dedi. "Noah hep aletini senin içine sokmak isterdi. Şimdi de Brad'inkini titretiyorsun." Arkaya doğru tökezleyip kıkırdadı. Brad'e bakıp, "Onda ne var? Sihirli bir vajina falan mı?" dedi.

"Tamam Brit, gitme vaktin geldi." Brad ona doğru bir adım atıp dirseğini yakaladı.

Brittani kolunu sallayıp Brad'den kurtuldu. "Çantamı almam lazım."

"Üstünde zaten." Brittani'nin kalçasından sallanan çantayı işaret etti. Sonra kolunu bu sefer biraz daha sertçe tutup taksiyi dışarıda beklemesi için onu kapının önüne koydu.

Oradan hemen ayrılmam gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Pisiliğin gelmesi için mutfakta, olduğum yerde bekledim. Nasıl bu kadar acınacak hale gelmişim? Kendime sürekli beni kimsenin bulamayacağı bir yere gitmem gerektiğini söyledim durdum.

Brad mutfğa geldi ve tam karşımda durdu. Yüzünde her zamanki ukala ifade vardı.

"Annen evde mi?" diye sordum.

"Yok. Yeni bir sevgilisi var, bu yüzden artık sürekli dava üstünde çalışmıyor, geceyi onda geçiriyor. Bu sene yine Yılın Annesi ödülünü alacağına kesinlikle inanıyorum." Bir an duraksadı. Gözleriyle avını ölçen vahşi bir hayvan edasıyla vücudumu taradı. "Sen iyi misin?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Bir adım daha atıp bana iyice yaklaştı. Üstündeki tarçın kokusunu alabiliyordum.

Alçak, şehvetli bir sesle, "Neden buradasın, Amanda?" diye sordu.

Koyun gibi ona bakarak, "Gidecek başka yerim yoktu. Biraz burada kalabilir miyim, lütfen?" dedim.

"Tabii. Bir şey ister misin?" Gözlerinde her an üzerime atlayacakmış gibi bir ifade vardı.

"Bir içki iyi olur. Teşekkürler."

"Hangisi seni memnun eder? Yüzümün bacaklarının arasında olmasından başka?"

Yüzündeki ukalalığa bir tokat yapıştırmak istiyordum. Sanki neden kapısının önünde belirlediğimi biliyormuş gibiydi. Ben hâlâ neden buraya geldiğimi bilmiyordum. Daha önceleri böyle bir şey söyleseydi gülerdim çünkü bana takıldığını bilirdim ama şimdi ağzından çıkan her şey çamurla kaplıydı.

Amanda kendine biraz saygın olsun ve oradan hemen ayrıl.

"Sert bir şey harika olur," dedim.

"Sana sert bir şey verebilirim sanırım."

Geri çekilip bana yol verdi. Bütün alkollerini oyun odasında tuttuklarını biliyordum. Odaya girdim ve bir partiye yetecek kadar çeşitli likör şişelerini hemen fark ettim. Hepsi Brittani için olmalıydı. Brad'de az da olsa bir sarhoşluk belirtisi yoktu. Barın arkasına geçti.

"Sana ne vereyim?"

"Fark etmez. Sen seç."

"Bunlar tehlikeli kelimeler, Güzellik."

Kızgın bir şekilde, "Bana öyle seslenme!" dedim.

Bar taburesine tırmanıp barın arkasından temiz bir sürahi çıkarmasını izledim. Arada sırada bana bakıp içine

göz kararı farklı alkoller doldurdu. Bir bardağa buz koyup üstüne fazlaca alkol ekledi ve bardağı bana uzattı. Sonra kendisine de bir tane doldurup yanuma geldi.

Ona bakıp, "Bunun adı ne?" diye sordum.

Bardağın üstünden bakarak, "Long Island Iced Tea," dedi. "Kanepede oturmak ister misin?"

"İstemem. Böyle iyi." Bir dakika durdum. "Özür dile-
rim, geceni berbat ettim." Kendimi iyice küçük düşürüyordum.

Başını salladı. "Endişe etme. Brit sadece üç nokta beş-
lik bir kız zaten." Küstah, aşağılık herifin tekiydi.

"İğrençsin!"

Bana doğru eğilip gülümseyerek, "Ama iyi yönde," dedi. Gözlerimi devirip içkimden bir yudum aldım. "Amanda, bana neden burada olduğunu söyleyecek misin? En yakın arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun. En yakın arkadaş demişken... Stewart yarın kıcımlı tekmelemek için peşime düşmeyecek, değil mi?"

"Artık Noah için endişelenmene gerek yok."

Taburenin üstünde dönüp kendime bir içki daha doldurdum. İlkinin hemencecik içmiştim. Bir an önce sarhoş olmak istiyordum. Tekrar uyuşmam lazımdı.

"Ah, Bay Kusursuz'la aranızda bir sorun mu var?"

"Onun hakkında konuşma." Brad onun adını bile ağzına alamayacak kadar kötü biriydi.

İkinci içkimi de ilki gibi hızla bitirdim. Kafam gayet iyiydi ama aklım hâlâ yerindeydi.

Ben korkunç biriydim ve hayatımda doğru dürüst hiçbir şeyi hak etmiyordum. Karşımda duran bu mide bulandırıcı insanoğlunu hak ediyordum.

"Biraz yavaşlasan iyi olur. Çöp kutumda geçen seferki gibi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum," dedi.

Gölmeye başladım. "Sinir krizi geçirmekle o kadar meşguldüm ki odanda kusmuğumu bulman düşünce- siyle eğlenmemeyi unutmuşum. Söylesene, kızlar genel- de sen onları becerdikten sonra kusarlar mı? Çünkü eğer öyleyse bu senin için iyi bir şey değil demektir canım." Dönüp kendime bir bardak daha doldurdum.

Bana yaptığı şeyden ötürü ne kadar Brad'den nefret etsem de, nasıl oluyorsa, sarhoş olayım veya olmayayım, yine de ondan etkileniyordum.

Acınacak halde olan salağın tekiydim.

Üstünde düşük belli, iki bacağında ve sağ dizinin he- men altında birer yırtık olan eskitme bir kot pantolon var- dı. Çizgileri belli olan göğsünün detaylarını fark etmekte sorun yaşamadım. Egzersizlerini arttırmış olmalıydı çün- kü hatları hatırladığımdan daha biçimliydi. Tişörtü, kol- larının ne kadar şekilli olduğunu açığa çıkarıp bronz kas- larına sıkıca yapışuyordu. Tişört koyu mercan rengiydi ve kumral teniyle saçlarını iyice ortaya çıkarmıştı. Birçok er- kek bu rengi taşıyamazdı ama Brad yapabiliyordu. Üçün- cü bardağımı da bitirdiğimde birbirimize baktık. Buraya ilk geldiğimde hissettiğim acı hafiflemişti. Long Island Iced Tea mucizevî bir iksirdi. Yeni bir içki daha koymaya yeltendiğimde Brad dirseğimden tuttu. "Bence biraz ara vermen lazım."

"Şu izciye bakın hele." Odaya bakınarak taburede bir- kaç kez ileri geri gidip geldim. Brad gözlerini benden hiç ayırmadı. "Şimdiii... sen ve Brit-ta-niii? Yokluk dönemin- de falan mısın?"

"Ne demek istiyorsun?" Beni eğlenceli bulduğunu an- layabiliyordum.

Öne doğru eğilip yüksek sesle, "O tam bir sürtük. Ay- rıca, az önce onun üç buçukluk biri olduğunu söyledin." Kahkaha atarak arkama yaslandım. "İri bir dakir olsan da,

Hayır, dur, iyi bir bakir. O bile değil. Sen bakir değilsin ki. Ah, tamam ya her neyse işte, sen Şirinbeceren'sin. Ne diyordum ben? Hey! Madem sürtük ve sen bılardo masasında oyun oynayacaktınız, neden beni içeri aldın?"

"Seni özledim." Tam o esnada seksi yüzüne o tanıdık, megavat gülümsemesi yayıldı.

Evet, itiraf etmeliydim ki Brad seksi soslu bir kek yığınydı ve onu çatallamak istiyordum.

Brad pislğin tekiydi ama Noah'ya yaptığım şeyden sonra benim de hak ettiğim buydu.

"Tabii, dokuz nokta yetmiş beşin hatırasıyla yetinmek-tense, üç nokta beşi elde tutmak daha iyidir. Ve sonsuza kadar benden sana kalacak tek şey bir hatıradan ibaret, Şirinbeceren." İddiayı kastettiğimi belli ederek yüzünün tam önünde parmaklarımı şaklattım.

"Yine de ben oldukça çekiyim. Eminim seni bir süre kendinden geçirmeye ikna edebilirim."

"Tüylerimi ürpertiyorsun."

"Her yerini ürpertmek istiyorum."

"Ciddi misin? Cidden bir kızın bunu çekici bulacağına inanıyor musun?"

Sorumu tamamen duymazdan gelip, "Amanda, bura-ya neden geldin?" diye sordu.

"Nedenini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Alaycı bir gülümsemeyle ona bakıp, "Beni aydınlat o zaman," dedim.

"Sen ve ben o kadar da farklı değiliz aslında. Evet, ben seni iddia için kullandım ama sen de beni kullandın."

"Seni nasıl kullanmışım?"

"Seninle her takılmamızda kimi düşünüyordun ve bu gece kimi unutmaya çalışıyorsun?"

İfademi olabildiğince normal tutmaya çalışarak ona baktım. Ona haklı olduğunu bilme zevkini vermek istemiyordum.

“Sen beni Bay Kusursuz’un dublörü olarak kullandın. Ben de seni biraz nakit için kullandım ve sen daha fazlasını istemek için geri geldin. Bu gece seni becerdiğimde benim bir çıkarım olmayacak. Ben senin içine girerken gözlerini kapattığında kimin yüzünü göreceksin? Şimdi, söyle bana, hangimiz daha iğrenciz?”

Brad bardağını barın üstüne koyup bana yaklaştı. O kadar yakınımdaydı ki vücut ısını hissedebiliyordum. Bana baktı. Uzanıp önüme düşen saçımı kulağımın arkasına attı. Parmakları yavaşça çene kemiğimden boynuma doğru yol aldı ve tam göğüslerimin üstünde durdu. Safir mavisi gözleri beni hipnotize etmişti.

Çünkü o haklı, sen ondan daha iyi değilsin, Amanda.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Sadece uyuşmak ve sebebi olduğum, beni tüketen bu acıyı unutmak istiyordum.

Brad, “Şimdi her şeyi açıklığa kavuşturduk. Gerçekten neden buradasın, Amanda?” diye sordu.

“Bana unutturmanı istiyorum,” diye fısıldadım. O kadar yakındık ki ağzımdan çıkan her kelimede dudaklarımız birbirine değiyordu.

“İtiraf etmek o kadar da zor değilmiş, değil mi? Aslında eğer yardımı olacaksa sana Tweet demek isterim.” Onun sesinden lakabımı duymak midemi bulandırdı.

Brad’ın bir kelime daha söylemesine fırsat vermeden onu ensesinden tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım ve emmeye başladım. Tişörtünü tırmalayıp sessizce onu çıkarması için yalvardım. Yaptı. Ellerini eteğimin altına sokup kalçalarını bulması çok zamanını almadı. Onu

kendime çekip bacaklarımı beline doladığımda parmakları derime gömüldü. Beni havaya kaldırıp bilardo masasına kadar taşıdı ve sırtüstü yatırdı. Önce bir fermuar sonra da parçalanma sesi duydum. Diz kapaklarımın arkasından tutup beni bilardo masasının tam köşesine çekti. Külötumu parçaladığının farkına varmadan içime girdi.

Kafam acayip güzeldi ama tam olarak yaptığım şeye odaklanmıştım. Geçmişi ve geleceği düşünmüyordum. Şu an önemli olan tek şey buydu. O an rahatladım. Suç, kalp kırıklığı ya da yalnızlık yoktu. Hepsinden birkaç kadeh alkol ve istekli bir adamla kurtulabiliyordum. Kendimden ne kadar utandığımı sonra düşünecektim.

Noah'ı Brad ile unutmaya çalışarak yazı geçirdim. Brad ile sevişmek uyuşturucu gibi bir şeydi. Devre dışı kalmama neden oluyordu. Bana anlık bir rahatlama ve her sabah uyandığımda çektiğim acıdan kaçma fırsatı sağlıyordu. Kaçmak bağımlılık yapıyordu ama her uyuşturucu gibi, düşüşe geçtiğinizde acınız ve yalnızlığınız, beraberinde kendinden nefret etme ve hayal kırıklığıyla geri dönüyordu.

Brad ile birlikte olmak aynı zamanda beni kusursuz olmaktan kurtarıyordu. Brad'in benim hakkımda ne düşündüğünü, benden ne beklediğini veya bana ne yaptığını umursamıyordum. Bunlar konumuzun dışındaydı. Aynı sonuçları almamda herhangi bir adamın da yardımı olurdu. Brad sadece tanıdık ve bu işe uygun biriydi.

Brad ile birlikte değilken kendimi başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum ama Noah her zaman aklımdaydı. Zamanımı elimden geldiğince en iyi şekilde tüketmeye çalışıyordum. Beni tamamıyla raydan çıkaran tek şey Noah'ı görmek olurdu. Herhalde odama koşup ertesi

güne kadar örtünün altından çıkmazdım. Bunun olmaması için bütün gücümü kullandım. Ama bir an için bile olsa onu görebilmek için pencereden sinsice bakmaktan kendimi alamıyordum.

Okula gitmeden bir hafta önce kendimi Stewart'ların arka bahçesini net bir şekilde gören mutfak lavabosunun önündeki cama yapışmış bir şekilde buldum. Taşınmama bir hafta kaldığından o pencerenin önünde dikilmemin bana vereceği zararları hiç düşünmüyordum. GCÜ'ye gittiğimde artık Noah ulaşabileceğim ve görebileceğim bölgenin dışında kalacaktı.

Annem mutfağın önünden geçerken beni orada öylece dikilirken gördü. On beş dakika sonra yine aynı yerdedim ve annemin merakı tavan yapmıştı. Arkamda durup baktığım yöne baktı.

"Arka bahçemizde o kadar ilginç ne var, sorabilir miyim?"

"Hiçbir şey, gözlerim daldı sanırım. Okula hazırlanmak için aklımda bir sürü şey var," diye yalan söyledim.

Beni oraya çivileyen şey Noah ve Brooke'un havuzda takılıyor olmalarıydı. Onları orada daha önce de görmüştüm. Daha önce görmediğim şey, aslında yaz boyunca görmediğim şey, Noah'nın yüzündeki gülümsemeydi. Sevdiğim ve özlediğim gülümseme geri gelmişti. Brooke ile mutluydu. Karnımda başlayan ağrı bütün bedenime yayıldı. Kalbim kırılmıştı çünkü o gülümsemeyi yok eden ben, geri getiren ise Brooke'tu.

Annem kolunu omzuma atıp çenesini başıma dayadı ve beni hafifçe sıktı. "Hâlâ Brooke ile görüşüyor mu? Bu yaz ortalarda görünmemesinin nedeni bu muymuş?" Başımı salladım.

"Hayatında aynı zamanda hem Brooke'a hem de bana ayıracak yeri yok." Gözlerimin yaşardığını hissedebi-

liyordum. "Brooke onu mutlu ediyor. Gülümsemesine baksana."

Boğazım düğümlendi. Sesimdeki titremeyi duyabilirsiniz.

Annem bir daha bana sarıldı ve "Gözler yanıltabilir. Her zaman insanın dış görünüşünden içindekileri anlayamazsın. İnsanlar kalp kırıklıklarıyla başa çıkmak için cesur bir ifade takınırlar ama bu, onlarla başa çıkabildikleri anlamına gelmez. Noah ve senin aranda ender bir bağ var ve her zaman da öyle olacak. Dışarıdan hiç kimse bunu bozamaz."

"Teşekkürler anne."

Gözlerimi pencereden alıp anneme sarıldım ve odama çıktım. Telefonumu alıp yaz boyunca Noah'yı her gördüğümde yaptığım gibi uyuşturucu satıcıma mesaj attım.

Ben: Evde yalnız mısın? Takılmak ister misin?

Anında cevap geldi.

Brad: Değişir. Üstünde ne var? Boş ver, fark etmez.

Üstünden çekip alacağım zaten. Hemen gel! :)

Yazdıklarını okuduğumda midem altüst oldu. Tam bir Şirinbeceren'di. Ama kim takardı ki? Yirmi dakika içinde düşüncelerimin başka bir şeye odaklanacağını ve kaçışımı yaşayacağımı biliyordum.

Günlük 12

Bugün günlüğüme yazacağım hiçbir şey yok. Lanet olsun! Çok iyi bir üniversiteye ve gazetecilik bölümüne gidiyorum. Nasıl olur da yazacak bir şey bulamam? Her zaman söyleyecek bir şeylerim vardır. Bir düşünce, aptal bir fikir, artık her neyse, illa ki bir şeyler vardır. Ama bugün yok.

Ya okula gittiğimde bu devam ederse? Alay konusu olurum. Diğer öğrenciler kontrolsüzce bana bakıp beni işaret eder ve bana kahkahalarla gülerler. Demek istediğim, yazacak bir şeyi olmayan bir gazeteci... berbattır. Cümleyi düzgün bir şekilde bitirecek kelimem bile yok. Eve geri dönmeliyim. Herkes arkamdan konuşacak. Bana uygun olan tek iş yaşlı kadınların sutyen ölçülerini almak. Kimse bu işi yapmak istemez. Bu bir karma ve önümüzdeki hafta boyunca beni tokatlayacak.

alo alo alo

Üniversite hayatına ayak uydurmam bir buçuk ayımı aldı ama bu hayat tam da bana göre bir şeydi. En zor kısmı evden uzakta olmaya alışmaktı. Gerçi evde de ne kadar iyiydim hiç bilmiyordum. Okulda çamaşırlarımı kendim yıkıyordum ve banyo temizleme sırası vardı. Annemden ayrı kalmam onun değerini anlamamı sağlamıştı.

Oda arkadaşım Lisa, Missouri'li, akli başında bir taşra kıızıydı. Omzunun üstüne dökülen kızıl dalga dalga saçları, kocaman açık yeşil gözleri vardı ve kıvrımları tam da olması gerektiği gibiydi. Zeki, komik ve harika bir oda arkadaşıydı. Tekrar arkadaş bulabilmem çok güzel bir şeydi. Birbirimizi daha yeni tanıyor olmamıza rağmen ona arkadaşım diyebiliyordum.

Ders programım bir çömeze göre bayağı iyiydi. Bir tanesi üstten olmak üzere beş ders alıyordum. Kampüs kocaman ve dağınıktı ama artık yolumu rahatlıkla bulabiliyordum. Bunların hepsi uzun günler anlamına geliyordu. Bazı günler o kadar yorgun oluyordum ki, bütün gün mini buzdolabına attığım kekten iki kaşık alıyordum, bazen de hiçbir şey yemediğim zamanlar oluyordu. Yeni, "yemek yiyemeyecek kadar yoğun diyeti"nin iyi bir tarafı da ilk senemde bir gram bile almamış olmamdı. Aslında biraz zayıflamıştım da.

Henüz evi ziyarete gitmemiştim çünkü bu kadar kısa bir zamanda geri dönmemin her şeyi başa saracağını biliyordum. Üstelik Noah'yı atlatmak üzereydim. Hafta boyunca o kadar yoğun oluyordum ki ona odaklanacak pek vaktim olmuyordu. Hafta sonlarımı da okulun düzenlediği tanışma partileriyle dolduruyordum. Ama geceler zordu. Çoğu zaman odamda ders çalışıyor ve Noah'nın düşüncesiyle doluyordum.

Noah ile hiçbir iletişim kurmayalı beş ay olmuştu. Onu düşündüğüm zamanlarda hâlâ acı ve yalnızlık hissediyordum. Bu acı, arkadaşlığımızı mahvettiğim günden daha da fazlaydı hem de. Düşüncelerim daha da yoğunlaştığı zamanlarda gözlerim yaşıyor ve gecenin çoğunu banyoda saklanarak geçiriyordum. Böylece Lisa beni soru yağmuruna tutamıyordu.

Bir gece psikoloji sınavına çalışırken Lisa sayfayı yirmi dakikadır değiştirmediyimi fark etti. Yatağından hoplayıp içeri gizlice soktuğu bir şişe şarap ve iki bardakla yanıma geldi.

Karşımda duran sandalyeye kendini bırakıp, "Tamam garip şey, şarap zamanı," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, oraya oturduğuna şaşırmıştım. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki şarap şişesini bana doğru sallayana kadar orada olduğunu fark bile etmemiştim.

Sandalyeye yaslanıp ayaklarını masaya uzatarak, "Seni böyle uzaklara daldıran şey nedir, sorabilir miyim?" dedi.

Şarabımdan bir yudum almadan önce, "Konsantre oluyordum," dedim.

"Tabii ki konsantre oluyordun. Adı ne?"

"Kimin adı?"

Başını salladı. "Gece banyoya gidip uğrunda gözyaşı döktüğün çocuğun."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Beni duyduğunu bilmiyordum. Seni rahatsız etmemek için oraya gitmiştim. Özür dilerim."

"Öyleyse dökül bakalım."

"Hiç kimse, cidden." Bu kelimeleri söylediğim için kendimden utandım. Onu bir daha göremeyecek bile olsam Noah asla *hiç kimse* değildi. "Yani, çok özel biriydi ama artık hayatımda değil."

"İşte buna saçmalık derim. Bir aydan fazla bir süredir buradayız ve seni en az haftada bir kere ağlarken duydum... ım... önüne gelenle yatma meselesi de nedir?"

Ağızından çıkan kelimeleri duyunca şarabım genzime kaçtı. "Anlamadım?"

"Senin bir sosisli bisküvi olduğunu hiç düşünmemiştim."

“Bir ne?”

“Sosisli bisküvi. Sanırım tanıştığın bütün sosislere bisküvini açıyorsun.”

“Hayır, öyle yapmıyorum!” Ona gücenmedim. Daha çok, üzerinde böyle bir izlenim bırakmama şaşırmıştım. Başka insanların da öyle düşünüp düşünmediğini merak ettim.

“Buraya geldiğimizden beri seninle dört partiye gittik ve sen benim bildiğim üç farklı adamla takıldın. Ya birini unutmaya çalışarak başka kollarda avunuyorsun ya da eski moda bir sosisli bisküvisin. Bu karışıma ağlamaları da eklediğimde birini unutmaya çalıştığını anladım.”

Şarabımdan bir yudum alıp Noah ile ilgili her şeyi onunla paylaşmak isteyip istemediğimi düşündüm. Kendimi insanlara açarken hep zorlanırdım. Bunu yaptığım tek kişi Noah’ydı. Belki Lisa’yla konuşup içimi dökersem bu acı hafifler diye düşündüm.

“Adı Noah. Birlikte büyüdük. En yakın arkadaşımды ama artık değil.” Şaraptan bir yudum aldım. Açılmak iyi hissettirmişti.

Lisa doğruldu ve parmağını bana doğru uzattı. “Şimdi beni dinle, sürtük. Bu beş dolarlık şarabı lisedeki kalp kırıklığının özetini dinlemek için açmadım. Detaylar. Hemen.”

O gece geç saatlere kadar oturup şarap içtik ve konuştuk. Noah ile olan yaşantımın detaylarının çoğunu anlattım. Bu konu hakkında konuşmak beni çok ama çok rahatlatmıştı. Lisa beni dinledi ama asla yargılamadı.

o o o o o

Lisa ikinci sınıf öğrencisiydi ve bu yüzden burada bir sürü insan tanıyordu. Dersler başlamadan önce hafta sonu beni bir arkadaşının partisine davet etti. Oraya

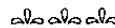
sadece aramızda bir bağ kurmamıza yarayacak güzel zamanlar geçirmek için gittim. Ayrıca Brad'ın yerini alacak birini bulmak için. Onun sağladığı anlık rahatlamaları hâlâ özlüyordum.

Bu üniversite partileri nefes kesiciydi ve ben Lisa'dan başka birini tanımıyordum. Birkaç kadeh alkol beni gevşetiyordu, bu yüzden içmek benim için haftalık bir ritüel haline gelmişti. Notlarımı etkilemediğinden bana bir zararı yoktu. Bir iki kadeh içtikten sonra erkelere yaklaşmakta sıkıntı çekmiyordum. Yine de onları gelişigüzel seçmiyordum tabii ki. Bir şekilde etkilendiğim ve bir mantık çerçevesinde güvenli bulduğum adamları seçiyordum.

Okulun ilk haftasında ilk gittiğim partide Matt ile tanıştım. Tatlı bir çocuktü. Siyah saçları, koyu kahve gözleri vardı. Uzundu ve fiziksel olarak makul ölçülerdeydi. Noah ve Brad kadar kaslı ve onlar gibi bronz değildi ama bu cidden önemsiz bir ayrıntıydı. Bir şekilde eğlenceliydi, en azından o öyle olduğunu düşünüyordu. Tanıştık, sarhoş olduk ve takıldık. Sabah olduğunda herhangi bir gariplik olmadı çünkü o uyanmadan odasından çıktım. Matt tiyatro bölümünde birinci sınıftı. Yani hafta boyunca yollarımız kesişmedikçe karşılaşmıyorduk.

Sonraki hafta sonu Jacob ile tanıştım. O da tatlıydı ve onunla da takıldık. Ama sabah olduğunda Jacob çıkıyor olduğumuza dair bir düşünceye kapıldı. Bay bay Jacob.

Sonra Thomas geldi. Biraz garip biriydi, bu yüzden partilerden birinde onunla sadece öpüşmekle yetindim. Matt'e geri döndüm. O daha katlanılabilir ve daha az karmaşıktı. Bu da şimdilik benim için yeterliydi.

Matt ile hafta sonu takılmaktan fazlasını yapmaya başladık. Çıkmaya başladığımızı söyleyebilirsiniz. Ondan hoşlandım, tamam. Ama Noah'dan başka kimseye âşık

olmazdım. O benim hayatımın aşkı, ruh ikizimdi. Onun yerini kimse dolduramazdı.

Lisa erkek arkadaşı seçimlerimle pek de mutlu değildi. Matt'ten nefret ettiğini söylemek yetersiz kalır. Ondan ayrılmam için beni en az haftada bir kez ikna etmeye çalışıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lisa.

Bir an duraksayıp ceketimi giydim. "Matt beni almaya gelecek ve bir şeyler yemeye gideceğiz. Sen de gelmek ister misin?" dedim.

Ne yapacağını adım gibi biliyordum. Gözlerini devirip başını sallayacak ve beni kendime getirmeye çalışacaktı.

"Kesinlikle hayır. O şerefsizle ve şerefsiz halleriyle yemeye gelmek istemiyorum. Masada karşısına oturursam yediğim her şeyi çıkarırım."

"Matt'ten neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum. Biz tanışmadan önce onu tanımadığını söylemiştin ve o sana her zaman iyi davrandı."

"Bana iyi davranması umurumda bile değil. Sana nasıl davrandığı benim için önemli."

"Bana da iyi davranıyor."

Karnımda bir şeyler hareketlenmeye başladı. Matt birkaç defa Lisa'nın önünde bana sert davrandı ama dersler ve içinde olduğu tiyatro projesi yüzünden bayağı baskı altındaydı.

"Amanda, sana bok gibi davranıyor. Seninle konuşma tarzı, dışarı çıkmak için seni arayıp sonra da ortalarda görünmemesi, başka kızlarla senin yanında kurlaşması. Arkandan ne işler çevirdiğini Allah bilir."

"Bir şeyler mi biliyorsun?"

"Hayır." Lisa bana doğru yürüdü. "Duygularını incitmek istemem. Sadece bu geri zekâlıdan daha iyisini hak ediyorsun."

Lisa sarılmak için beni kendine çekerken hafifçe gülümsedim.

Geriye çekilip, "Teşekkürler ama cidden hak etmiyorum," dedim.

Kapı çalındı. Lisa gidip kapıyı açtı.

Omzunun üstünden, "Amanda, geldi senin geri zekâlı," dedi.

Matt alaycı bir tavırla, "Ben de seni gördüğüme sevindim, Lisa," dedi. "Merhaba, Sopâ."

Bu onun bana taktığı lakaptı. Çalı gibi ince olduğumu düşünüyordu. Bu ismi bana birlikte olduğumuz gecenin sabahında takmıştı.

Üstümden inip bana, "*Seni becermek bir sopayı becermek gibi. Sopamı biraz önce başka bir sopaya soktum. Senin lakabın bundan sonra Sopâ,*" demişti.

Bu lakabın muhteşem olduğunu düşünüyordu. Ama ben nefret ediyordum. Aslında her söylediğinde tüylerim diken diken oluyordu.

"Böyle mi geleceksin?" diye sordu.

"Evet. Neden?" Üstümde kot pantolon, mavi kazak ve gri siyah montum vardı.

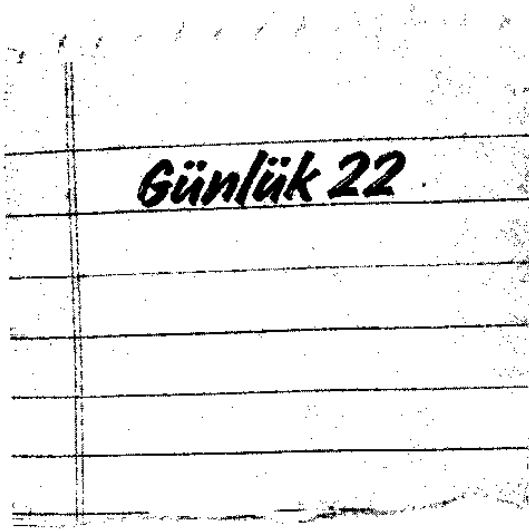
"Biraz kendine baksan iyi olur. Danielle provalarda bile çekici görünüyor."

Danielle, Matt'in de oynadığı oyunun başrol oyuncusuydu.

"Bence iyi görünüyorum," dedim.

"İyi biraz abartı olur. Fena görünmüyorsun."

Gözümün kenarıyla Lisa'ya baktığımda Matt'e ağzının payını vermek için hazırlandığını gördüm. Ortalık kan gölüne dönmeden önce hemen Matt'i kolundan tutup aceleyle kapıdan çıkardım.

Çoğu genç kız gibi ben de beyaz atlı prensimin ya da plastik zırhlı şövalyemin, kahramanımın hayaliyle yaşıyordum.

Düşünmeyi hiç bırakmadığım şeyin tam olarak tanımı "hayal"di.

Prens olmalarını umarak kurbağa üzerine kurbağa öpürüm, ama bir kurbağa sadece kurbağalık yapmayı bilirdi.

o o o o o

Şükran Günü tatilinden önceki hafta sonuydu. Hiç bilmediğim erkek cemiyetlerinden biri parti veriyordu, zaten gittiğim partilerin kim tarafından verildiğini asla bilmezdim. Oraya hepimiz evlerimize dağılmadan önce son kez büyük bir âlem yapmak için gittim. Her zamanki gibi insanlar içeride sardalye konservesi gibi dizilmişlerdi, yüksek sesli müzik çalıyordu ve bira su gibi akıyordu.

Matt ile yaklaşık bir saattir oradaydık ve kafamız çoktan güzel olmuştu. Matt arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Sonunda kalabalığın içinde Lisa'yı bulduğumda çok sevindim. O da benim kadar sarhoştü.

Bana doğru sallana sallana yürürken, "A-MAN-DAAA!!" diye bağırdı.

Birbirini yıllardır görmeyen eski dostlar gibi sarıldık.

"Bu kızı seviyorum! İşte benim kızım! Lezbiyen gibi değil tabii. Dostum, hâlâ yıkılmadım, hâlâ ayaktayım," diye kelimeleri yuvarladı.

"Sen çok sarhoşsun."

"Aynen öyle, seni üç tane görüyorum. Hey, o geri zekâlı nerede?"

"Tam arkamda." Matt'in elini tutmak için arkamı döndüm ama orada değildi. "İçki almaya gitmiştir ya da birileriyle konuşuyordur herhalde," dedim.

Tam o anda Lisa'nın beline kaslı, dövmeli ve güçlü bir kol dolanıp sırtını biçimli göğsüne bastırdı. Adam kafasını Lisa'nın boyun kıvrımına gömüp onu öpmeye başladı. Lisa da başını arkaya eğip onun göğsüne yasladı.

Yüksek sesle, "Bu kim?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok ama birazdan öğreneceğim."

Arkasını dönüp adamla yüz yüze geldi. Adam Lisa'yı kaldırdı, Lisa da bacaklarını adamın beline doladı ve kalabalıkta kayboldular.

İki tane daha bira ve kırk beş dakika sonra hâlâ umutsuzca Matt'i arıyordum. İki kere Lisa ve dövmeli gizemli adamın önünden geçtim. Lisa'nın çocuğun adını bilip bilmediğinden emin değildim ama görünüşe göre onu yakından tanımaya başlıyordu.

Artık yorulmuştum ve Matt ile ya da onsuz gitmeye hazırdım. Yurda dönecektim. Kalabalığın içinden kapıya ulaşmaya çalışırken biri aniden kolumdan tutup hızla beni çevirdi. Matt'in kollarına düştüm.

"Neredeydin?" diye sordum.

"İşte buradayım."

Gözleri buğulanmıştı ve yüzüne bir sırıtış kazınmıştı. Beni bir köşeye çekip boynumu öperek vücudumu okşamaya başladı.

“Matt, sen uyuşturucu mu kullandın?”

Tenime doğru, “Biraz,” dedi. Kalabalığın içinde olmadığımız için üstündeki kokuyu alabiliyordum. Hafifçe geri çekildim. “Bu yüzden mi beni yalnız bıraktın? Uçmak için mi?”

“Hayır. Seni bıraktım çünkü Danielle’yi gördüm. Çok ateşli görünüyordu. Ona bir şey sormam lazımdı.”

Daha da kızmaya başlayarak, “Neredeyse bir saattir mi?” diye sordum.

Saçlarımdan bir tutam alıp incelemeye başladı. “Saçlarına Danielle gibi gölge falan attırmayı hiç düşündün mü? Seni çekici gösterebilir.” Onu göğsüne vurup ittirdim ama yerinden kıpırdamadı. “...Daha! Daha çekici. Sanırım ‘daha’yı eklemeyi unuttum.” Gülerek bana yaklaştı ve altdudağını ağızına aldı. Sonra onu duydum.

Lifehouse’un *Everything* adlı şarkısı odaya yayılıp kulağıma çalındı. Hızlıca başımı çekip Matt’ten kurtuldum. Buradan hemen gitmem gerekiyordu. O şarkıyı beş aydan uzun bir süredir dinlememiştım.

“Matt, kes şunu. Gitmek istiyorum.”

“Ee, ben istemiyorum? Seni yatak odasına götürüp bir güzel becermek istiyorum. Hadi.”

Bileğimden tutup beni kalabalığın arasından evin diğer tarafına sürüklemeye başladı. Elimi kurtarmak için savaşı veriyordum.

“Matt, gitmek istemiyorum!” diye bağırdım.

“Hadi Sopa. Sinirlenme çünkü biraz Danielle ile yaramazlık yaptım. Bani azdırdı. Tek yapman gereken orada öylece yatmak.” Beni o kadar sıkı tutuyordu ki kolum yanmaya başladı. “Daha önce sana sert davranmamı istemiş miydin? Bu hoşuna gitti. Biliyorum.”

Bir kere daha kolumdan çekince üstüne düştüm. Ellerimi arkamda bağlayıp boynumu öpmeye başladı. Ondan

kurtulmaya çalışsam da benden daha güçlüydü. Etraftaki kimsenin dikkatini çekmiyorduk. Herkes sarhoş, uçmuş ve birileriyle yiyişir haldeydi.

Aniden ellerimin serbest kalıp iki yanıma düştüğünü ve Matt'ın uzağa yalpalandığını gördüm.

"Lanet olsun! Ne yapıyorsun dostum?!" diye bağırdı Matt.

Başımı kaldırıp baktığımda Noah'yı elinde Matt'ın gömleğinin bir parçasıyla durduğunu gördüm.

"Seninle gelmek istemiyor, beyinsiz herif!"

Noah'nın gözleri bana odaklanmıştı. Bedeni öfkeden yanarken gözleri ılık ve ilgi doluydu.

Matt, Noah'nın elinden kurtulup, "Ben onun erkek arkadaşımı," dedi.

"Kim olduğun hiç umurumda değil. Seninle hiçbir yere gelmiyor!" dedi kızgın bir şekilde.

"Siktir lan! Hadi, Sop."

Matt koluma uzandı. Noah'nın onu çevirip karnına ve çenesine darbe indirmesiyle aynı anda geri çekildim. Matt tökezleyerek sırtüstü kalabalığın ortasına düştü. Noah hızla beni kolumdan tutup dışarı çıkardı.

Ön kapıya geldiğimizde kolumu çekip yürümeyi kestim. "Noah? Burada ne işin var?" diye sordum.

Onu ilk gördüğümde gerçek olup olmadığını düşünmüştüm. Şarkının çalması ve sarhoşluğum yüzünden halüsinasyon gördüğümü sandım.

Bana döndü. "İyi misin? Bir yerin acımıyor ya?" Başımı salladım. "Hava soğuk, şunu giy."

Ceketini çıkarıp giymem için tuttu. Kollarımı soktum. Noah ceketini üstüme sardı. Isınmış ve rahatlamış hissettim. Ceket Noah gibi, portakal gibi kokuyordu.

"Sonra gidip montunu alırım," dedi.

“Burada olduğumu nereden öğrendin?” Şaşkınlık içindeydim. Bizim şarkımız çalarken ve ona ihtiyacım olduğu bir anda Noah’nın aniden ortada belirme ihtimali yüzde kaçtı?

“Öğrenmedim. Sadece içeri girdim ve seni gördüm. Brooke buraya birkaç arkadaşıyla birlikte bekârlığa veda partisine gelmişti.”

Aman Tanrım, Brooke’a evlenme teklif etmiş!

Hiçbir şey söyleyemedim. Altı aydır konuşmuyorduk. Bu tarz haberlerin beni etkilemeyeceğini düşünebilirdiniz ama etkiledi. Ayrı geçirdiğimiz onca zaman boyunca ona olan hislerim zerre kadar azalmamıştı. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Aniden ona çarpıp geçtim. Hızla yurda doğru yürümeye başladım.

Noah arkamdan bağırdı. “Tweet!”

Çabucak gözlerimden akan yaşları sildim. Uzun zamandır bana böyle seslendiğini duymamıştım. Hızımı artırarak kampüse doğru yol aldım ama Noah’nın arkamdan seslendiğini duyabiliyordum. Adımlarım koşmaya dönüşene kadar hızlandım. Avludaki bahçenin çimlerinde sağa keskin bir dönüş yapıp yolu yarıladığımda sol ayağımın üstüne ters bastım. Bileğim burkuldu ve yere çakıldım.

Yuvarlanıp oturdum. Bileğimi ovalarken hem kalbimdeki hem de bileğimdeki acı yüzünden daha çok ağlamaya başladım. Noah geldi ve dizlerinin üstünde yanıma çöktü.

Nefesini yavaşlatmaya çalışarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Beni yalnız bırak, Noah.”

“Seni burada tek başına bırakmayacağım. Neden benden kaçtın?”

Bütün çabamla ayağa kalkmaya ve bir iki adım atmaya çalıştım. Ağırlığımı hafifçe bileğimin üstüne verdiğimde acı içinde sıçradım. Noah kalkıp koluma girmeye çalıştı ama hemen kolumu çektim. Bir adım daha atmaya dene dim ama yerdeki bir tümseğin üstüne kapaklandım.

Noah yanıma çömelip, "Sana yardım etmeme izin verir misin?" dedi.

"Noah, *nişanlının* yanına dön." O kelime boğazıma düğüm lenmişti.

"Benden bu yüzden mi kaçıyordun?" Cevap vermedim. Sadece bileğimi tutup ağlamaya devam ettim. "Tweet, o başka bir arkadaş için burada. Brooke'un bekârlığa veda partisi değil. Kimseye evlenme teklif etmedim."

Ona bakmıyordum ama güldüğünü hissedebiliyordum. Pislik.

"O zaman neden buradasın?"

"Travis burada okuyor. Sürekli beni çağırıp duruyordu. Brooke bütün o yolu yalnız çekmek istemedi. Ben de onunla gelmemin daha güvenli olacağını düşündüm, ayrıca..."

"Ne kadar da düşünceli bir sevgilisin." Böyle art niyetli konuşmaktan kendimi alamadım.

"...ayrıca seni görmeyi umuyordum."

Başımı kaldırıp o çok özlediğim ve bana acı veren güzel, açık mavi gözlerine baktım. Noah uzun bir süre yüzümü inceledi. "Tanrım, seni çok özledim. Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı.

Elini yüzüme götürüp başparmağıyla çenemi okşadı ve gözümdeki yaşları sildi. "Ağlamandan nefret ediyorum, Tweet." Utangaç utangaç gülümsedim. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Ayağa kalkıp elini bana uzattı. Elimi onun elinin üstüne koyduğumda bütün bedenime elektrik dalgaları yayıldı.

Altı ayda değişen hiçbir şey olmamıştı. Her zaman olduğu gibi beni hâlâ etkiliyordu. Beni ayağa kaldırdı. Bileğimin üstüne küçücük bir baskı uyguladığım anda acıyordu.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu.

Altdudağımı ısırp başımı salladım. Sonrasında bildiğim tek şey Noah’nın beni kucaklayıp kaldırdığıydı. Nefes alışım hızlanmaya ve vücudumun her yerine bir sıcaklık yayılmaya başladı. Korumacı kollarını etrafımda hissetmeyi özlemiştim.

“Yurda giden onca yol boyunca beni kucağında taşıdığını görürse Brooke sinirlenmez mi?”

Sağa sola bakınıp beni öne arkaya sallandırdı. İkimiz de gülmeye başladık.

“Onu etrafta göremiyorum. Ayrıca seni bu şekilde burada bırakmamı istemezdi. Öyle bir kız değil, Tweet.”

Cevap vermedim. Brooke’un onun kız arkadaşı olduğunu ve her iyi erkek arkadaşın yapığı gibi onu koruyacağını biliyordum ama bunu Noah’dan duymak istemedim.

Yurda doğru yol aldık. “Ah, bu arada dördüncü katta oturuyorum.”

“Tamam.” Daha ağır nefes almaya başladı.

“Ve de asansör yok.” Gülümsedim. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Günlük 23

Bir gün uyanıp kendimizi hoş olmayan ve razı olup olmadığı-mızı hatırlamadığımız bir durumda bulup şaşırabiliriz. Ama bu durumun içinde kalırız çünkü her nedense buna mecbur olduğumuzu hissederiz. Zaman geçtikçe ikna olur, aptallaşır ve kendimizi bunların normal olduğuna inandırırız.

Nasıl bir kâbusun içinde olduğumuzu fark edene dek, ellerimizden kaçırdığımız rüyayı geri kazanamayız.

Noah aslında yurdun ikinci katında oturduğumu anla-yınca rahatladı. Odama kadar beni taşırken tekrar onun kollarında olmayı sevmiştim. O an kampüsün en uzak yerinde oturmayı diledim. Böylelikle kollarında daha uzun kalabilirdim. Beni bırakıp yurdun karşısındaki dükkândan şişen bileğim için buz almaya gitti ve ben de yatağında oturup onu bekledim.

Hafifçe kapı vuruldu ve yavaş bir şekilde açıldı. Noah elinde iki poşetle içeri girdi. Biri alışveriş poşeti, diğeri de koca bir buz torbasıydı.

“Dostum, orada çok fazla buz var,” diye takıldım.

“Biliyorum, senin de kocaman bir bileğin var.” Kahkahattım.

“Bunu tekrar duyabilmek çok güzel.”

“Neyi?”

“Gülüşünü.”

Alışveriş poşetini Lisa’nın yatağının üstüne koydu ve buz torbasını alıp banyoya gitti. Torbayı havluya sarıp geri döndü. Oturması için kenara kaydım.

Buzu bileğime tuttu. “İyi geldi mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Teşekkürler, Noah. Yol boyunca beni taşıdığın için üzgünüm.”

“Sorun değil. Eskiden olduğun kadar ağır değilsin.”

Arkamdaki yastığı alıp ona vurdum. Gülmeye başladı. Ben de onun gülüşünü özlemiştim.

“Daha önce şişko olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır!” Bir anlığına duraksadı. “Yine de olması gereken yerlerde muhteşem kıvrımların var,” dedi. Mavi gözleri vücudumu tarayıp da dudağının kenarı kıvrıldığında içim ürperdi.

Noah odamı incelerken sessizce oturduk. Güzel mavi gözleri bana dönmeden önce derin bir nefes aldı. O mavi gözler her zaman içimi eritebilirdi.

Boğazını temizleyip “İm... Tweet?” dedi.

“Evet?”

Yutkundu. Gergin olduğu zaman çok tatlı oluyordu. “Seni özledim.” Başını aşağı eğip yavaşça salladı. “Hayır, özlemekten fazlası aslında. Babam öldüğü zamanki gibi.” O zaman zarfında ona yaptığım şeyi hatırlayınca içime derin bir acı yayıldı. “Onun olmadığı bir hayat düşünemedim. Onu geri getiremem, bu yüzden buna alışmak zorundayım. Alışmaya başlasam da içimde hâlâ dolduramadığım bir boşluk var. Sen, annem ve babam her zaman hayatımdaki en önemli kişiler oldunuz.”

Gözleri sulanmaya başladı. O kadar acı yüklüydüler ki bunun bir kısmına benim neden olduğumu bildiğim için kendimden utandım.

“Hayatımdaki en önemli üç insandan ikisine artık sahip olmamak... Her gün isteksiz bir şekilde yaşıyorum, çoğunlukla annem için. Burada seninle gülümseyip kaha kaha atmak... bunlar sen gittikten sonra ilk defa sahte değil. Seni hayatıma geri istiyorum.”

Cevabımın kesin bir şekilde *hayır* olması gerektiğini biliyordum ama onsuz altı ay geçirmiştım ve bu sadece onu daha çok özlememe neden olmuştu. Kollarını etrafımda hissetmeyi ve burada onunla birlikte olmayı sevmiştim. Bu aylar sonra ilk defa acı içinde ve yalnız hissetmediğim bir andı.

“Brooke ne olacak? Tekrar etrafında olmama ne tepki verecek sanıyorsun?”

“Sanırım buna alışacaktır... er ya da geç. Ayrıca Brooke arkadaşlarıma müdahale etmez.” Brooke ben yokken altı ayını onunla geçirmişti. Noah ile olan ilişkisini sağlamamışsa benim varlığımın bir fark yaratacağını düşünmüyordum. Ayrıca onlardan bir buçuk saat uzaklıktaydım, bu yüzden onları her gün birlikte görmeyecektim. Onunla tekrar konuşabilmek harika olurdu.

Kucağıma bakarak, “Yaptığım şey yüzünden benden nefret etmiyor musun?” diye sordum.

Noah parmağını çeneme koyup benimle göz göze gelmek için başımı kaldırdı. “Senden asla nefret edemem, Tweet. Tamam, bir süre senden çok nefret ettim.” Göz kırptı.

“Seni böyle incittiğim için özür dilerim. Sadece...” Sesim duygusallıkla titredi. Onu parkta terk ettiğim o korkunç günü hatırladım.

“Sanırım bunu neden yaptığını anlıyorum. Söz veriyorum, kesinlikle arkadaşlık sınırını aşmayacağım. Seni vücudumla baştan çıkarmaya çalışmayacağım.”

Başımı sallayıp güldüm. “Tamam.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım.

“Beni yanlış anlama ama düşmene çok sevindim.”

“Evet, ben de.” Yüzlerimize en büyük gülümsemelerimiz yayıldı.

Noah, Lisa’nın yatağına bıraktığı poşete doğru baktı.

“Şunu biraz bileğine tut. Sana bir şey getirdim.”

Poşeti almak için yatağa yürüdü. Bana ne getirmiş olduğuyula lakalı hiçbir fikrim yoktu. Aldığı şeyi arkasında saklayarak geldi ve yatağıma oturdu.

“O da ne?” Çok sabırlı bir insan değildim.

“Gözlerini kapat,” dedi. Bana söyleneni yaptım. “Ben aç diyene kadar açma.”

“Açmam.”

“Söz mü?”

“Hı hı.”

“Söyle.”

Gülmeme engel olamıyordum. “Söz veriyorum gözlerimi açmayacağım.”

“Güzel.” Bir iki saniyelik sessizlik oldu. “Tamam, gözlerini aç.”

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey yüzünde utanç bir gülümseme olan yakışıklı bir çocuktü. O aşağı doğru bakınca ben de aşağı baktım. Elinde bir kutu çikolatalı kek, bir kap çikolata sosu ve çatal vardı.

“Hey, dostum. Seni tekrar kazanmak harika,” dedi.

“Geri dönmek de öyle.”

alo alo alo

Kaybettiğimiz zamanı telafi ederken keki ve sosu yedik... Şey, ben yedim... Noah okulunu sevmiştir. Beyzbolu çok sevmesine ve koçun ona yalvarıp burs teklif etmesine rağmen bu sene oynamamaya karar vermiştir. Noah'nın ailesi o doğduğundan beri üniversite için para biriktiriyordu. Burslu olup olmaması önemli değildi; okul ücreti her durumda ödeniyordu.

Bu sene oynamak istememiştir çünkü derslerine yoğunlaşması gerektiğini düşünmüştü. İkimiz de söylesek de bence asıl neden babasının burada olmamasıydı. Babasının orada olamayıp onun için tezahürat yapamayacağını bilerek sahaya çıkacak kadar iyileştğini düşünmüyordum.

Ona Emily'nin Charleston'a geri döndüğünü, şirket davalarında uzmanlaştığını ve şehir merkezindeki bir firmada avukatlık yaptığını, Radcliffborough'da bir apartman dairesi aldığını anlattım. Ailemden uzakta yaşamının zorluklarından ama derslerimi ne kadar çok sevdiğimden bahsettim. Ona bol bol Lisa'yı anlattım ve Noah da onunla tanışmak için heyecanlandı. Sanki altı aydır ayrı değilmişiz gibiydi. Her zaman konuştuğumuz gibi konuştuk. İkimiz de olabildiğince Brooke ve Matt hakkında konuşmamaya çalıştık. Birlikte olmanın tadını çıkarıyorduk.

Noah sırtını duvara yaslanmış bir halde, kucağına uzattığım bileğime masaj yapıyordu. Telefonuna bir mesaj geldi. Mesaja bakıp zorla gülümsedi.

"Brooke mu?" diye sordum.

"Evet. Resim yollamış. İyi vakit geçiriyorlar gibi görünüyor." Hızla bir cevap yazıp telefonu bir kenara fırlattı.

"İstiyorsan gidebilirsin. Ben iyiyim. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim..."

“Şunu yapmayı keser misin? Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Sana sorun çıkarmak istemiyorum, Noah,” dedim.

“Çıkarmıyorsun.”

“Ona âşık mısın?” Bunu düşünmeden sormuştum.

Geçen her sessiz anla midemde oluşan düğüm giderek büyümeye başladı. Dişlerim birbirine sürtüyor ve bednim geriliyordu.

Derin bir nefes verdi. “Dürüst olayım mı? Babamla seni kaybetmenin ve annemle ilgilenmenin arasında gidip gelmekten Brooke’a karşı ne hissettiğimi hiç düşünmedim. Bir pislik gibi görüldüğümü biliyorum.”

“Sen sadece dürüst davranıyorsun. Bu sene bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kaldın.”

“Her zaman beni sevdiğini söylüyor. Ama ben ona hiç cevap vermiyorum. Sadece gülümseyip konuyu değiştiriyorum. Onu önemsiyorum ama.”

“Sana bunu sormamalıydım.”

Samimi bir şekilde bakıp, “Bana istediğini sorabilirsin, Tweet. Ama şu anda sana nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum,” dedi.

“Yeterince adil.”

Sakin ve kontrollü bir sesle, “Söyle bakalım, partide yanındaki Şirinbeceren de kimdi?” diye sordu.

Dişleri birbirine kenetlenmiş ve boynundaki damarlar yavaşça belirginleşmeye başlamıştı. Kızgınlığını ve kıskançlığını zor da olsa belli etmemeye çalışıyordu.

“İsmi Matt. Biliyorsun ki ben Brooke’tan Prenses Ke-vaşella diye söz etmiyorum.”

“Bu isim üstünde çok çalıştın değil mi?”

“Yo, aslında şu an çıktı.”

“Matt...” Bu ismi sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi. “Erkek arkadaş mı?”

“Evet.” Matt’in erkek arkadaşım olduğunu birine, hat-
ta kendime bile ilk defa itiraf ediyordum. “Sana ne dedi-
ğini duydum, Tweet.”

“Ne zamandır oradaydın? Oralarda gezindim ama
seni hiç görmedim.”

“Matt ile seni o halde gördüğümde daha yeni gelmiş-
tim.” Yüzündeki üzgün ifadeyi görebiliyordum. “Seni
yapmak istemediğin bir şeye zorladı mı?”

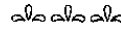
Başımı salladım. Savunmacı bir sesle başımı sallaya-
rak, “Hayır,” dedim.

Bakışlarımı aşağı indirdim. Yalan söylüyordum. Matt
daha önce istemiyorum dememe rağmen beni cinsel iliş-
kiye zorlamıştı. Canımı yakmamıştı ama bir hafta boyunca
kolumun üst kısmındaki, beni tuttuğu yerdeki morluk-
la dolaşmışım.

“Genelde böyle değildir. Sarhoştur. Tiyatro bölümün-
de ve yeni oyun yüzünden baskı altında... Ayrıca, ders-
lerle...” Sürekli bluzumun kenarıyla oynuyordum. Noah
elini elimin üstüne koyup beni durdurdu.

“Sana iyi davranıyor mu, Tweet?” Ona bakmadım. Sa-
dece başımı salladım. “Eğer seni incitecek olursa vücudundaki bütün o lanet kemikleri kırarım.”

Noah’nın dediğini yapacağını biliyordum ve yüzüme
yayılan gülümsemeye hâkim olamadım. Kahramanım tek-
rar hayatıma girdiği için kendimi güvende hissediyordum.

Saat ikide kapı yavaşça açıldı ve Lisa dikkatli bir şekilde
başını içeriye uzattı.

“Gelebilirsin,” dedim.

Sendeleyerek bana doğru yürüdü, hâlâ alkolün etki-
sindeydi ama öncekinden daha kontrollüydü.

Yarı kapalı gözlerle doğruca yatağına gidip bizim olduğumuz tarafa hiç bakmadan kendini yatağına bıraktı.

"Lisa?" dedim.

"Hımmmm?"

"Bu Noah."

Birden gözlerini açıp doğrudu ve bize doğru baktı. "*Bizim Noah?*" deyip gülümsedi.

Noah onun hakkında ne söylediğini merak eder bir şekilde bana baktı.

"Evet."

Noah oturduğu yerden kalkıp elini Lisa'ya uzattı ve "Hey, seninle tanıştığıma çok sevindim Lisa," dedi.

Lisa de elini uzatıp Noah'nın elini tuttu. "Şey, merhabaaa *Bizim Noah*. Seni görmek de çok güzel... burada... Amanda ile." Biraz önce kanarya yakalamış bir kedi gibi bir bana, bir Noah'ya baktı.

Noah, "Artık gitsem iyi olacak," dedi. Ayağına kalkıp çöplerimizi toparlamaya başladı.

Lisa kalkıp onu durdurdu. "Dur, ben alayım. Siz de birbirinize veda edin."

Odanın diğer tarafına gidip bizi yalnız bıraktı.

"Yarın kaçta döneceğimden emin değilim. Gitmeden önce seni görmek isterim ama yapabilir miyim bilmiyorum. Anlıyor musun?" Yüzünde hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Anlıyorum," dedim.

"Yarın kesinlikle seni arayacağım."

"Ben de birkaç gün sonra Şükran Günü tatili için eve dönmüş olacağım," dedim.

Uzunca bir süre öyle durup birbirimize bakmış olmalıyız ki Lisa en sonunda sesli bir şekilde boğazını temizleme gereği duydu. Noah beni alnımdan öpmek için eğildi.

Flimde olmadan gözlerimi kapatıp dudaklarını tekrar tenimde hissetmenin tadını çıkardım.

"İyi geceler, Tweet."

"İyi geceler, Noah."

Noah, Lisa'ya döndü. "İyi geceler, Lisa."

"İyi geceler, Bizim Noah."

Noah bana bakıp gülümsedi. Ceketini alıp kapıdan çıktı.

Lisa, kapı kapanana kadar Noah'nın çıkışını izleyip tekrar yatağına hoptadı. Kaşlarını hareket ettirerek "Vay, vay, vay... Bizim Noah da neymiş yahu," dedi.

"Arkadaş kalma olayını denemeye karar verdik."

"Bu iyi. Alıştırma alıştırma başlayın."

"Ne demek *alıştırma alıştırma* başlayın? Biz arkadaşız. Hepsi bu. Bizim aramızda hiçbir şey olmayacak. Noah şu anda Brooke ile birlikte. Ben de Matt'le birlikteyim."

Bana göstere göstere, gözlerini devirdi. "Tatlım, birbirinizi gözlerinizle öyle bir becerdiniz ki, kendimi bir göz doktorunun erotik rüyasındaymışım gibi hissettim. Ve seni öptüğünde nasıl tepki verdiğini gördüm."

"Nasıl?"

"Onu nefes gibi *sadece* içine çekmedin. İliklerine kadar çektin. Resmen tahrik oldun, içine gömüldün."

"Sen hâlâ sarhoşsun."

"Mmm. İLİKLERİNE KADAR!"

alo alo alo

Sabah telefonuma gelen mesaj sesiyle uyandım.

Noah: Günaydın Tweet. Bileğin nasıl?

Ben: Daha iyi. Tşk.

Noah: Sana uğrayamayacağım. Üzgünüm.

Ben: Sorun değil. Dikkatli sür.

**Noah: Dün gece inanılmazdı. Birkaç güne görüşürüz.
Kapının önüne bak.**

Ben: Tamam. Bir saniye.

Lisa'yı uyandırmamak için olabildiğince sessiz bir şekilde kalktım. Kapıya gitmem birkaç dakikamı aldı. Bileğim şişmişti ve hâlâ acıyordu. Yavaşça kapıyı araladım. Koridor boştu. Kapıyı ağzına kadar açtım, sağa sola baktım ama yine de bir şey göremedim. Telefonuma mesaj geldi.

Noah: Aşağı bak.

Aşağı baktım. Yerde bir poşette montum duruyordu. Montumu almayı unutmamıştı. Mideme kelebekler üşüştü. Onları aylardır hissetmiyordum. Sonra onu gördüm. Yanaklarım acımaya başladı, çünkü yüzümdeki salak gülümsemeyi durduramıyordum. Poşetin üstünde bana bakan plastik, sarı tüylü oyuncak bir kuş vardı. Oyuncağı elime alıp hemen cevap yedim.

Ben: Montumu ve kuşumu getirdiğin için teşekkür. Bayıldım. ;)

Noah: ;)

Poşeti alıp odama döndüm. Kapıyı kapatıp yaslandığımda Lisa'nın uyanık olduğunu ve yatağında oturduğunu gördüm. "Noah bana montumu getirmiş."

"Çok tatlı bir hareket. Başka ne var?"

"Küçük plastik bir kuş." Neden bahsettiğimi anlamayarak kaşların çatı. "Bana taktığı lakap, Tweet. Bu da küçük bir kuş."

"Valla helal olsun. Bu da hayatımda duyduğum en sevimli şey değilse ne olayım. Sanırım biraz tahrik oldum."

"Deli." Poşeti yatağıma, kuşu da dolabıma koyup düş almaya gittim.

Banyonun kapısını kapattığımda Lisa'nın, "İLİKLERİ-NE KADAR!" diye bağırdığını duydum.

alo alo alo

Yüzümdeki gülümseme gün boyunca kaybolmadı. Salak gibi göründüğümü biliyordum ama umurumda bile değildi. Bunun keyfini çıkarmak istiyordum. O gün Matt'i görmedim bile çünkü ne yapıp edip keyfimi kaçıracaktı. Altı aydır perişan bir haldeydim ve biraz da olsa mutluluğu hak ediyordum. Bu muhteşem bir tatil olacaktı çünkü Noah'mu geri almıştım.

Günlük 24

İnsanın affetme kapasitesi sonsuzdur ama kaçımız bu fırsatı değerlendirip ondan faydalanırız ki?

Ruh ikiziniz sizi her zaman affedecek, sevecek ve her ne olursa olsun sizi destekleyecektir. Bir kere parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin verirsiniz kendinizden utanın. Eğer ikinci kez gitmesine izin verirsiniz o zaman onu hak etmiyorsunuz demektir.

alo alo alo

Noah'ya mesaj atabilmek için müsaade isteyerek masadan kalktım. Kızlar tuvaletinin lavabosunun önünde durup destek kuvvetleri için mesaj yazdım.

Ben: 911! Üç kadeh cosmo içtim ama herif yine de uykumu getirdi. Masaya geri dönüyorum. Beni arayıp acil bir durum için gerekli olduğumu söyler misin? ;)

Lisa'nın bana kuzeniyle tanışma randevusu ayarlamasına izin verdiğime inanamıyordum. Ve en kötüsü de bunu bana Şükran Günü tatilinde eve gitmek için valizimi hazırlarken söylemişti.

Yatağında oturup diyet kola içiyor, ikinci Pop-Tart'ını yiyordu. Kıyafetlerimi ütülemeden valizime tıktım.

"Lisa, nasıl gidip bana bir buluşma ayarlarsın? Matt'i sevmediğini biliyorum ama ben onunla çıkıyorum."

Çok telaşlıydım. Kontrolüm dışında gelişen olaylardan nefret ediyordum ve arkamdan iş çevirmesi affedilemez bir şeydi.

"Bana çok kızdığını biliyorum ama alt tarafı bir buluşma. Geri zekâlıyla birlikte olduğunu ve Bizim Noah ile bakışmanızın bile seni yeterince tatmin ettiğini biliyorum. Sadece yeryüzünde başka seçeneklerin de olduğunu görmeni istedim. Benim gibi tatlı bir insana iyilik yaptığını düşün."

Toparlanmayı bırakıp gözlerimi kısarak ona baktım. Lisa'ya kızmak çok zordu. Temiz kalpli olduğunu biliyordum.

"Sadece bir kez. Ayrıca, Matt'in haberi olmayacak."

"Anlaştık," dedi.

"Kuzenin nasıl biri?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiç tanışmadık."

"Ne?"

Kimyasallarla dolu mukavva kıvamındaki hamurun son parçasını ağzına atarken bir dakika beklemem için işaretparmağını havaya kaldırdı.

"Aslında adamla hiç tanışmadım. Hakkında bildiğim tek şey Charleston'a yeni taşındığı, yirmi beş yaşında olduğu ve zengin olduğu. Sana uygun olmasa bile, en azından güzel bir yemek yemiş olursun."

Ellerimi çırparak havaya zıpladım ve alaycı bir şekilde, "Ah, dostum ya, kaliteli bir yemek bu işi daha az küçük düşürücü yapar zaten," dedim.

"Ukala şey. Adam mükemmel olmalı. Demek istediğim, benimle kan bağı var ve sen de benim ne kadar muhteşem

biri olduğumu biliyorsun. Beni herkes sever.” Başını yana eğdi ve otuz iki dişini birden göstererek sırttı.

aka aka aka

İşte buradaydım. Kıymetli tatilimin bir kısmını Charleston’daki en iyi mekânlardan biri olan Cypress’te tanımadığım ve tanımak da istemediğim bir adamla geçiriyordum.

Bir iki dakika Noah’nun cevap vermesini umut ederek bekledim. Geçtiğimiz birkaç gün inanılmazdı. Tekrar bir araya gelmemizden sonra Noah ile günde en az iki kere telefonla konuşuyorduk. Sınırsız dakikalara şükürler olsun. Bir dakika daha bekledim. Ama cevap gelmedi.

Sallana sallana masaya ve görücü usulü reandevuma, Joshua McPherson’a geri döndüm. Lisa’nın ailesinden muhteşemlik akmıyordu. Adam kendini beğenmiş, kibirli ve sıkıcı biriydi. Masaya elimden geldiğince yavaş adımlarla gitmeye çalıştım. Masaya yaklaştığımda Joshua saçma sapan bir şey için garsonu azarlıyordu. Onun tam bir salak olduğunu anlamıştım ve restoran çalışanlarına bir pislik gibi davranarak bunu fazlasıyla kanıtlıyordu.

Oturup garsona gözlerimle Joshua için özür dilediğimi belirterek bana hemen dördüncü Cosmo’yu getirmesini işaret ettim. Bu akşamın tek iyi yanı yasal olarak alkol almama iki yıl varken alkol içebiliyor olmamdı. Sanırım Joshua kadar paranız varsa birçok şeyi halledebiliyordunuz.

Yirmi dakika geçmişti ve ben artık sıkılmanın ve sinirlenmenin dibine vurmuştum. Noah acil durum çağrısına hâlâ cevap vermemişti. Brooke’un tatil için şehir dışına çıktığını ve cevap vermeme nedeninin o olmadığını biliyordum. Karşımda oturan ve saçma sapan bir şeyler anlatan Joshua’ya bakarken arkamda birinin boğazını

temizlediğini duydum. Yukarı baktığımda gördüğüm şey, plastik zırlı şövalyemin ta kendisiydi.

Üzerinde gri bir takım elbise, gözlerini iyice meydana çıkaran açık mavi bir gömlek ve gri çizgili bir kravat vardı. Olağanüstü görünüyordu.

“Üzgünüm, sizi tanıyor muyum?” Neyin peşinde olduğunu merak ederek olduğum yerde öylece oturmaya devam ettim. Noah kendini işaret ederek, “Noah Stewart,” dedi.

“Ah, evet Noah Stewart, şeyden...”

“Ortaokuldan.”

“Doğru, ortaokul.” Joshua’ya döndüm. “Joshua McPherson, bu ortaokuldan Noah Stewart.”

Joshua elini uzatarak kalktı. Noah onun elin tutup hızla salladı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Josh.”

“Ben de memnun oldum. Bu arada, adım Joshua.”

“Ha?”

“İsmim Joshua, Josh değil, Joshua.”

Cosmo yüzünden biraz çakırkeyiftim. Karşımdaki iki adama bakıp gülümsedim. Şövalyem beni kurtarmak için burada olduğundan işlerin daha eğlenceli bir hal alacağını biliyordum.

“Eee...” Noah sanki adımı hatırlamamış gibi bana baktı. Noah, 1996 yılının Cadılar Bayramı’ndan beri bana Tweet diyordu. Altı yaşından beri bana gerçek ismimle seslendiğini duymamıştım.

Ona yardımcı olmak için, “A-man-da,” dedim.

“Ah, doğru ya. Seni görmek çok güzel,” dedi.

“Seni görmek de öyle. Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Birkaç arkadaşım la yemek yiyip bir şeyler içecektik. Şimdi arayıp gelemeyeceklerini söylediler.”

“Planının bozulmasına üzüldüm.”

“Evet, ben de. Yalnız yemekten nefret ediyorum ve artık buralarda yaşamadığım için çok fazla insan tanımıyorum. Arkadaşlarımla numaralarını kaybettim. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Sizinle karşılaşmak güzeldi.”

Noah, Joshua’ya dönüp elini sıktı. “Tanıştığımıza sevindim, Joshua,” dedi.

Acıyan gözlerle Joshua’ya bakıp Noah’ya döndüm. “Noah, neden bize katılmıyorsun? Joshua için de sorun olmaz,” deyip Joshua’ya doğru baktım. “Sorun olur mu?” Joshua donakalmıştı ve ağzında geveleyerek “İmm... olmaz, olmaz. Lütfen bize katıl,” dedi. Yanımızdan geçen garsona parmak şaklattı. “Bize bir sandalye daha getir. Beyefendi bizimle yiyecek,” dedi.

Noah heyecanla, “Teşekkürler, dostum. Gerçekten çok minnettarım,” dedi.

Garson sandalyeyle geri döndü. Noah, Joshua ile benim arama oturdu. Bir anlığına garip bir sessizlik oldu. Noah’nın bu küçük gösteriyi ne kadar uzatacağını bilmiyordum ama gözlerinde parlayan muzip bakışı görebiliyordum. Kafam güzeldi ve ben de akışına bıraktım.

Noah salak salak gülümseyerek bir bana, bir Joshua’ya baktı. Sonunda tekrar bana bakıp “Ee, siz nereden tanışıyorsunuz?” diye sordu.

Joshua’ya doğru bakıp, “Aslında biz de görücü usulüyle bir araya geldik,” diye cevap verdim.

“Ah, kahretsin. Bu bir buluşma mıydı?! Romantik bir buluşmayı berbat ettim. Tam bir aptalım! Özür dilerim. Bakın, ben hemen kalkıyorum ve...”

Noah ayağa kalkmaya hazırlanırken kolundan tutup, “HAYIR! Yani, lütfen gitme. Kalmanı gerçekten çok isteriz. Öyle değil mi, Joshua?” dedim.

“Tabii. Kal... lütfen.”

“Şey, madem ısrar ediyorsunuz.”

Tekrar sandalyesine kuruldu. Masanın ortasındaki ek-mek sepetinden bir dilim ekme  kapıp kocaman bir ısırık aldı. Tekrar garip bir sessizlik oldu.

Cosmo’mdan bir yudum alıp partiyi başlattım. “Ee, Noah, şimdi nerede yaşıyorsun?”

“Saskatchewan’da.”

Glmemi engellemek için kendimi tutmaya çalışırken aldığım yudum boğazıma kaçtı.

“Saskatchewan mı dedin?” Ona bakıp h   kendimi kontrol etmeye çalışarak pis pis sırttım.

Noah da sırtarak, “Evet, Sas-kat-che-waaan,” dedi.

Buluşmamızın gasp edilmesinden dolayı şaşkına dönen ve afallayan Joshua’ya baktım.

“Saskatchewan,” dedim.

Joshua’nın kafasındaki bulanıklık gittikçe artıyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. “Saskatchewan’da ne yapıyorsun, Noah?” diye sordu.

“Portfolyolar üstünde çalışıyorum.”

Garson su bardaklarımızı doldurmak için geldiğinde bana bir Cosmo daha getirmesini işaret ettim.

Joshua portfolyalardan bahsedilince canlandı. Gerçekten ilgili görünüyordu. “Ah, harika. Ben de Smith, Barney & Kline’da yatırım bankeriyim. Hangi tür portfolyalar üstüne uzmansın? Agresif? Koruyucu? E-Ticaret?”

Garson Cosmo’mu getirip diğ r kadehi almadan önce, i kimin sonunu getirmemi bekledi.

Noah, “Plastik deri,” diye cevapladı.

“Anlamadım?”

“Plastik deri.”

Joshua, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “ z r dilerim. Anlayamadım,” dedi.

O an gözyaşlarımı ve ağzımdaki likörü tutmaya çalışıyordum.

“Plastik deriden portfolyolar yapıyorum. Bilirsin, yapay deri. Eskiden vinil yapıyordum ama şimdilerde herkes çok sofistike görünmek istiyor.”

Hiç düşünmeden, “Sen ne diyorsun!” dedim. “Noah Saskatchewan’da plastik deri portfolyo yapıyormuş. Bu inanılmaz değil mi, Josh?”

Noah ağzı kulaklarına varmış bir halde sırtarak sandalyesine yaslandı.

Yemeğimiz geldi. Yemeklerimizi yerken Noah da bize Saskatchewan ve plastik deri hikâyesini anlattı. Anlattıklarının doğru olup olmadığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama çok inandırıcıydı.

Sonra üçümüz birlikte restorandan çıktık. O zaman çok mutlu hissediyordum. Joshua biletini valeye verirken Noah’nın koluna tutundum. Noah elini uzatıp Joshua’ya döndü.

“Yemek için çok teşekkür ederim. Keşke en azından yarısını ödememe izin verseydin.”

“Dert etme. Benim için zevkti.”

“Bil diye söylüyorum, bana yemek ismarladığın için yelkenleri suya indirecek adamlardan değilim.” Neredeyse kendimi bırakacaktım. Joshua tekrar şaşkın şaşkın Noah’ya baktı. “Takılıyorum, dostum.”

Joshua yapmacık bir tavrıyla güldü.

Noah bana bakıp, “Hâlâ Sycamore Caddesi’nde mi oturuyorsun?” diye sordu.

Gururla, “Tabii ki,” dedim.

“Joshua, sen nerede oturuyorsun?”

“Isle of Palm’daki Beachwood Caddesi’nde.”

“Orası Sycamore’un tam tersi istikamette. Gidip geri

gelmen bir saati bulur. Dinle bak, ben o tarafa gidiyorum. İstersen senin için onu eve bırakabilirim."

Joshua kekeleyerek, "Ah... peki. Onu bırakman sorun olmaz. Ama geceyi sonlandırmadan önce faytonla sahil-den Battery'ye geçeriz diye düşünmüştüm."

Kıkırdayıp Noah'ya doğru sallanarak, "Ah, buna gerek yok Joshie. Bugün yeterince at poposu gördüm," dedim. Noah'nın kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu hissettim.

Noah, "Hayır, bırak da hesabı ödemene karşılık senin için bunu ben yapayım. Israr ediyorum. 'Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum," dedi.

Joshua bana bakıp, "İm... Senin için sakıncası var mı?" diye sordu.

Kelimeleri ağzımda yuvarlayarak yavaşça, "Benim için bir mahsuru yok, pudingli dondurmam," dedim.

"Sakıncası yoksa..." Vale BMW'sini getirirken Joshua bana baktı.

Noah, "Araban geldi, Josh," dedi.

"Seninle tanışmak güzeldi, Amanda. Seni ararım."

"Oki doki."

Joshua bana yaklaşıp yavaşça yanağımdan öptü. Arabasına binip uzaklaşmadan hemen önce başka bir garip sessizlik daha oldu.

BMW görüş açımızdan çıkar çıkmaz Noah kolunu belime doladı ve aniden beni göğsüne çekti. Tutunmak için iki elimi de kaslı kollarına doladım. Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki, dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Dilimi azıcık uzatsam altdudağına dokunabilirdim.

Hayalim Noah'nın alçak ve şehvet dolu sesiyle bölündü. "Tweet."

"Hi."

Bir anlığına dudaklarıma baktı. Cosmos ve Noah'nın bedeninin benimkine dayalı olmasının verdiği his yüzünden vücudumun her yerinde, her çeşit ürperti hissediyordum.

"Sence Joshua bizi ikinci bir buluşma için arayacak mı?" Dudağına muzip bir gülümseme yayıldı.

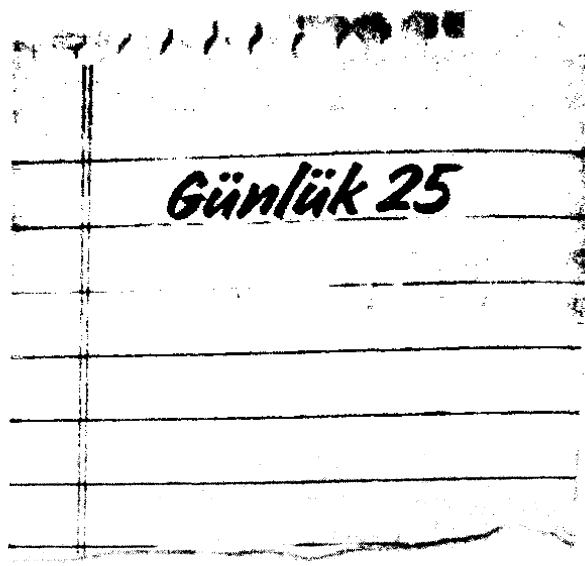
Gülmekten yerlere yattım. "Sen ortalığı karıştırmazsan pek sanmıyorum." Gülümsedim.

Vale arabayı getirdi. Noah elimi tutup beni yolcu koltuğuna yönlendirdi ve binmeme yardım etti. Arabanın ön tarafından dolaşıp şoför koltuğuna oturdu. Tanrı aşkına, poposunu koltuğa koyarken ne kadar inanılmaz görünüyordu. Arabayı çalıştırmadan önce elimi baldırma koyup hafifçe sıktım.

"Bu gece için sana çok teşekkür ederim. Bu gece, görüşü usulü buluşmalar tarihindeki en iyi geceydi." Utangaç utangaç gülümsedim.

Noah gözlerimin içine bakmayı bırakmadan elimi aldı ve avucumun içini öptü. İçim titredi. İçimdeki ürpertiler titremelere döndüğünde bacaklarımı sıkıca birbirine geçirdim. Elim tekrar bacağına koyup sırttı. "Saskatchewan'da plastik deriden portfolyo yapan Noah, bir numaralı kızına nasıl iyi vakit geçirileceğini göstermeyi iyi bilir," deyip göz kırptı.

O koltuğa atlayıp bacaklarımı açarak üstüne oturmak, dudaklarına ve diğer her yerine yapışmak istedim. Bunu tabii ki yapmazdım. Olmazdı, arkadaş sınırındaydık ve bunu mahvetmek istemezdim. Ayrıca o, Brooke'la beraberdi ve ben de... adı neydi? Her şey olması gerektiği gibiydi. Her ne kadar altdudağına yapışmak istesem de Noah ve ben arkadaş kalarak başkalarıyla çıkıyorduk.

Sally Brown (Charlie'nin kardeşi) o ölümsüz sözlerinde, "Sadece hakkım olanı istiyorum. İstedğim tek şey payıma düşen," der. Böyle sözlere can feda.

o o o o o

Her nefes verişimde ağızımdan çıkan dumanlar sayesinde havanın ne kadar soğuk olduğunu anlıyordum. Ama kesinlikle soğuğu hissetmiyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum. Parktaki yerimizde oturmuş gölete bakarken hem her şeyi hem de hiçbir şeyi düşünüyordum. Nasıl oluyorsa hayatım değişmiş, dakikalar içinde altüst olmuştu ve ben bunun gelişini görememiştim.

Arkamdaki çakıllardan bir ses geldiğini duydum. Telefonum ailemden gelen aramalar ve mesajlarla doluydu. Hiçbiri nereye kaçtığımı bilmiyorlardı. Onlardan sadece üç blok ötede olduğumu bilselerdi bana kızarlardı. Beni nerede bulacağını bilmesine hiç şaşırmadım. Masanın etrafından dolanırken çakıl taşlarının sesi yükseldi. Birkaç ay öne Noah'nın paramparça ettiği masanın yerine yenisini koymuşlardı.

Bana biraz daha yaklaştı ama ikimiz de tek kelime etmedik. Gölete bakmaya devam ettim.

"Tweet," dedi. Sesi alçak ve titrekti.

Eğilerek kolunu bana dolmaya hazırlanıyordu. Geri çekilip ellerimi kaldırdım ve durmasını işaret ettim.

"Bana dokunma."

"Neden?"

"Çünkü bana dokunursan parçalara ayrılacağım. Bugün zaten kendimi zar zor bir araya getirdim. Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum."

Gözümün ucuyla ona baktığımda birine mesaj yazdığını gördüm. Muhtemelen aileme beni bulduğunu haber veriyordu. Nerede olduğumu kimseye söylemeyeceğini bildiğinden, karşı çıkmadım.

Yanıma oturdu ama aramıza mesafe koydu. Böylelikle birbirimize dokunmuyorduk. Sessizce oturduk. Noah hâzır olduğumda konuşacağımı biliyordu.

Aklımdan son birkaç ayı geçirdim. Önce okulun başlangıcını düşündüm. İyi bir yarıyıl tatiliydi. Başarılı öğrenciler listesine girdim, evden uzak olmaya alışıyordum, oda arkadaşımı çok seviyordum ve Noah'ı geri almıştım.

İki gün önce yılbaşı tatili için eve döndüğümde artık işaretleri görmezden gelemedim. Aslında annem bir şeyin hemen yapılması için ısrar etmişti. Eğer beni zorlamasaydı hâlâ her şeyden, hayattan bihaber olacaktım. Az bir bilgi ve iki kısa kelimenin hayatınızı mahvetmesi ne kadar da enteresandı.

alo alo alo

"Kemik kanseri." Doktorun söylediği tek şey buydu.

Suyun altındaymışım ve boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Kafam karman çormandı. Buraya buruk bir bilek ve kalçamdaki bir aydır süren ağrı için gelmiştim.

Doktorun bir yanlışlık yaptığını ve filmlerimi başka birin-
kilerle karıştırdığını düşündüm. Köşede oturan ve yanak-
larından yaşlar süzülen anneme baktım. Neden ağlıyor-
du ki? Alt tarafı burkulmuş bir bilekti işte.

Dr. Thompson, "Amanda, beni duydun mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Üzgünüm. Röntgeninde düzensiz çaplı bir tümör gö-
rünüyor. Kilo kaybın, yorgunluk ve kalçanda tarif ettiğin
ağrı bu teşhisi doğruluyor. Seni Dr. Lang'e yönlendirece-
ğim. Muhteşem bir onkologdur."

Dudakları hareket ediyor ve bazı sesler çıkarıyordu
ama muhtemelen yabancı bir dilde konuşuyordu. Çünkü
ne dediğini anlayamıyordum.

Annem yanıma gelip temkinli bir şekilde omuzlarımı
tuttu. Doktor konuşmaya devam ederken elini elimin üs-
tüne koydu.

"Kemik kanserinin birincil kanser olarak görülmesi
nadir bir durumdur. Genellikle başka bir bölgeden ge-
len hastalık yapıcı hücrelerin sonucunda ortaya çıkar. Bu
yüzden bazı testler yapacağız."

"Ne için test yapacaksınız?" diye sordum.

Ne olduğunu anlamamıştım. Neden doktor bu ka-
dar ciddi konuşuyordu ve neden o konuştukça annemin
üzüntüsü artıyordu? Sadece incinmiş bir bilek olduğunu
anlamamışlar mıydı?

"Kanserin diğer organlara sıçrayıp sıçramadığını öğ-
renmemiz lazım," dedi.

"Sadece bileğim burkuldu," diye ısrar ettim. Anneme
baktım. Gözlerimle, bunu anlamasını sağlamaya çalıştım.
"Anne, ona sadece bileğimin burkulduğunu anlatsana,"
dedim.

Beni kollarına çekip sarılarak saçlarımı okşadı. "Tatlım, bunun üstesinden geleceğiz."

Kendimi hızla geri çekip muayene masasından atladım. Öfkem sesimden belli oluyordu.

"Neden ona söylemiyorsun?!"

Bana bir adım attığımda ben de geri adım attım. "SADECE BİLEĞİMİN BURKULDUĞUNU SÖYLE ONA, ANNE!"

Sandalyelerden birine yığıldığımda bedenim hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Düşmemek için bir şeylere tutunmaya çalışıp sonra aniden uyanırsınız ya. Her şeyin aslında bir rüya olduğunu anlamanız birkaç saniyenizi alır. İşte tam olarak hissettiğim buydu, ama uyanma kısmı hariç.

Gözyaşlarım sel gibi akarken annem kollarıyla beni sardı. "Bunların hepsini bir kerede kabullenmek bizim için çok zor," dedi annem doktora.

"Anlıyorum. Neden eve gidip bu konuyu biraz sındirmeye çalışmıyorsunuz? Hemşireye bilgi verip sizi Dr. Lang ile görüşme ve MR tarihi için aramasını sağlayacağım. Eğer bir sorunuz olursa not etmenizi tavsiye ederim. Keşke belirtileri ilk fark ettiğinizde gelmiş olsaydınız."

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzüm yaşlardan sırılsıklamdı. "Belirtilerim olduğunu bilmiyordum. Çok yorgundum ve her zaman yemek yemeye vaktim olmuyordu. Bacağımın ters bir hareket yaptığım için incindiğini düşünmüştüm. Birkaç kere uyuyakalmıştım ve arabamı bıraktığım park alanı yurdumdan çok uzaktı. Geç kaldığımda yurttan asansör olmadığı için merdivenlerden koşarak inerdim. Derse geç kalamazdım. Kalamazdım işte. Onur listesine girmem gerekiyordu ve girdim de. Onur listesine girdim. Girmedim mi anne? "Saçmaladığımı

biliyordum ama buna engel olamıyordum. Bütün bu saçmalıkları mantıklı bir hale sokmaya çalışıyordum. Neden bunların olduğuna dair bir cevaba ihtiyacım vardı.

Birinin bunu bana açıklamasını umarak ikisine de baktım, ama ikisi de açıklayamadı. Duyduğum tek şey hıçkırıkları ve doktorun yapılması gereken testlerle ilgili annemi bilgi bombardımanına tutmasıydı.

Annem, "Bunun tedavisi nedir?" diye sordu.

"Ben onkolog değilim ama genellikle ameliyat, kemo-terapi ve bazen de radyoterapidir."

"Ne tür bir ameliyat?"

"Eğer bölgesel bir tümörse yerini tespit edip tümörün hepsini almayı denerler. Eğer yayılmışsa en iyi yöntem bacağın dizden altında olan kısmının tamamen alınmasıdır."

Sandalyemden kalkıp olabildiğince hızla kapıdan dışarı fırladım. Bu kadarı yetmişti. Artık daha fazla dayanamazdım. Annemim arabasına gidene kadar hiç durmadım. Orada durup arabaya baktım ve elimi yolcu kapısının koluna koydum. Kapının açılma sesini duydum, açtım ve içeri girip kapıyı çektim. Şoför kapısının açıldığını ve annemin yavaşça koltuğuna oturduğunu duydum.

"Tatlım..."

"Yapma. Şu an konuşamam. Sadece eve gitmek istiyorum."

Yol boyunca hiç konuşmadık. Ara sıra anneme göz ucuyla baktığımda annemi yanaklarına dökülen yaşları silerken yakaladım. Park yerimize geldiğimizde hızla arabadan atlayıp bisikletimi almak için arka bahçeye koştum. Bisikletime binip nereye gittiğimi söylemeden oradan uzaklaştım. Ben de nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Annemin titrek

sesiyle arkamdan seslendiğini duyabiliyordum. Bisiklete ne kadar bindiğimi hatırlamıyordum. Yorulduğumu hissettiğim anda durdum ve kendimi Noah ile benim yerimde buldum.

Noah'nın varlığı bana hep huzur verirdi ama bu sefer arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda her zaman olduğu gibi bir rahatlama hissetmedim. Hayatımda ilk defa plastik zırlı şövalyem beni kurtaramayacaktı.

"Annemle konuştun mu?"

Boğazını temizledi. "Evet. Panikle beni aradı. Nerede olduğunu bilmiyormuş, telefonlarım da açmıyormuşsun." Bana biraz daha sokuldu. "Hava soğuk, Tweet. Hadi daha sıcak bir yerlere gidelim."

"Ne yaptığımı bulmaya çalışıyorum," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne için cezalandırılıyorum?"

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum. Umutsuz bir şekilde onları tutmak istedim. Akmalarına izin verdiğimde rahatlamamı sağladılar. Ama hissettiklerim beni kahrediyordu. Biraz daha uyuşmuş olmayı istiyordum.

"Sen cezalandırılmadın."

Noah'ya baktığımda yerinde duramadığını anlayabiliyordum. Parmakları sanki artık bana dokunmamaya daha fazla dayanamıyormuş gibi kıpır kıpırdı. Nihayet ona baktım. Harap olmuştu. Artık teslim olup beni kollarına almadan önce bir süre öylece birbirimize baktık. Birbirimize dokunduğumuzda gözyaşlarım sular seller gibi akmaya başladı.

Noah beni kucağına çekti. Başımı boynuna gömüp

içimdeki bütün duyguların dışarı çıkmasına izin verdim. Beni o kadar sıkı sarmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum.

“Donmuşsun, bebeğim. Hadi seni eve götüreyim,” dedi.

Ona daha sıkı sarıldım. Daha eve gitmek istemiyordum. Burada olabildiğince uzun kalırsam, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlayacağıma kendimi inandırmıştım. Eve bir adım atarsam gerçekler de ortaya çıkacak ve onlardan daha fazla kaçma şansım olmayacaktı. Eninde sonunda eve dönmek zorunda olduğumu biliyordum ama şu an her şey yolundaymış gibi davranıp Noah’nun kollarında olmanın tadını çıkarmaya ihtiyacım vardı.

Giriş 26

*Kanser bir oyunbozan, bir diktatör ve Oz Büyücüsü'nün
muazzam derecede güçlü tek bir vücutta birleştiği
yıkıcı bir canavara benzer.*

o/o o/o o/o

Teşhisi öğreneli iki gün olmuştu. Olanlar hâlâ bana gerçekmiş gibi gelmiyordu ama Emily'nin ya da annemlerin yüzlerini her gördüğümde bunun gerçek olduğunu anlıyordum. Sonraki sabah MR randevum vardı ve ondan sonra doktoru görecektim.

Annem okulumu arayıp durumu bildirdi. Görünüşe göre bir sonraki dönem okula gidemeyecektim. Bu beni çok kızdırmıştı. Verdiğim kararları benim kontrolüm dışındaki bir şeyin yönlendirmesinden nefret ediyordum. Dönüp eşyalarımı toplamamız gerekiyordu çünkü tedaviye başladığımda, bir süre hiçbir yere gidemeyecektim.

Ayrıca oraya gittiğimde Matt ile de yüz yüze konuşmam gerekecekti. Matt eve gitmeden önce, yılbaşı arifesine kadar arkadaşlarıyla kalacaktı. Noah da yardım etmek için bizimle gelecekti. Annemler arazi arabalarıyla, Noah ile ben de onun kamyoneti ile gidecektik.

Mümkün olduğunca her anımızı birlikte geçiriyorduk. Noah'nın bu konu hakkında Brooke ile nasıl başa çıktığını bilmiyordum. Bunu hiç konuşmadık. Aslında teşhisim hakkında da hiç konuşmadık. Konu ne zaman açılrsa sessizliğini koruyordu. Ama her zaman yanımdaydı ve bir şeye ihtiyacım olduğunda bana yardım ediyordu.

Oldukça kısa süren üniversite kariyerimden kalan eşyaları toplarken hepimiz çok sessizdik. Lisa tatil için tabii ki Missouri'ye dönmüştü. Dün salya sümük bir konuşma yapmıştık. Önümüzdeki dönem beni ziyarete geleceğine söz verdi. Lisa ile oda arkadaşı olsak da, olmasak da onun benim hayatımda her zaman olacağını biliyordum. Bazen bir insanla tanışırsınız ve o an onunla dost olacağınızı hissedersiniz ya, işte böyle bir şeydi bizimkisi.

Bizimkilerin arabası dolduğunda onlar eve doğru yola koyuldular. Onlara Noah ve benim Matt ile konuştuktan sonra döneceğimizi söyledim. Ben havadisleri vermek için içeri girdiğimde Noah arabada beni bekledi. Matt'e mesaj atıp döndüğümü ve yanına geleceğimi yazmıştım.

Onun odasına giden merdivenlerden çıkarken nendense gergindim. Kapıyı çaldım ve hemen ardından sonuna kadar açtım. Matt bana sanki beni yıllardır görmemiş gibi sarıldı.

"Tanrım, seni görmek çok güzel," dedi.

"İyi misin sen? Beni sadece birkaç gün önce gördün."

"Biliyorum ama seni özledim. Bir erkek, kadını özleyemez mi?" Boynumu öpmeye başladı.

"Matt, konuşmamız lazım. Sana bir şey söylemeliyim." Beni bırakıp şüpheli gözlerle bana baktı.

"Benden ayrılıyor musun, Sopa? Çünkü kendimi korumak adına şunu söylemeliyim ki, bu tamamen zaman kaybıydı ve ne yaptığımı bilmiyordum," diye saçmaladı.

“Sen ne diyorsun?” Geriye doğru bir adım attım.

“Genellikle biri sana *konusmamız lazım* derse, bu sende ayrılmayı planladığı anlamına gelir.”

“Danielle ile yattın, değil mi?”

“Hep seni hayal ettim ama. Düşündüğüm kadar iyi değilmiş. O ateşli görüntüsüne bakılırsa daha iyi olacağını düşünmüştüm, yani şeyden daha iyi...”

“Benden mi?!”

Kollarımı belime dolayıp kulağıma, “Kızma, Sopa. Söyledim, senden daha iyi değildi,” diye fısıldadı. Burnuyla boynuma dokunmaya başladı.

Durağan bir tonla, “Ben kemik kanseriyim. Muhtemelen bacağım kesilecek ve kemoterapiye gireceğim,” dedim.

Geri çekildi. Bana baktığında yüzünde duygudan eser yoktu. Bitirmemi beklediğini düşündüm ve ben de öyle yaptım.

“Eşyalarımı topladım. Önümüzdeki dönem gelmeyeceğim.”

Elini saçlarında dolaştırarak birkaç dakika hiçbir şey söylemeden durdu.

Derin bir nefes alıp, “Önümüzdeki dönemde yer alacağım projede başrol oyuncusuyum,” dedi.

Bir an yanlış anladığımı düşündüm. Kafamda onunla bu konuşmayı yaptığımı hayal ederken bana bu sözleri söyleyeceği hiç aklıma gelmemişti.

Kapıya doğru yöneldim. Arkamda Matt’in ayak seslerini duydum.

“Sopa! Bekle! Beni hazırlıksız yakaladın!” Kolumun üst tarafından tutup beni kendine çevirdi. “Sana ne diyeceğimi bilemedim. Danielle konusuna sinirlendiğin için benden ayrılmaya geldiğini düşünmüştüm.”

“Danielle için sinirlenecek kadar önem vermiyorum sana. Gitmem lazım. Noah beni eve götürmek için aşağıda bekliyor.”

“Onunla yatıyor musun?”

Kolumu hâlâ bırakmamıştı. Aslında daha da sıkıyordu.

“Ne?” Kolumu kurtarmaya çalışıyordum ama çok güçlü sıkıyordu. “Matt, bırak beni. Canımı acıtıyorsun.”

“Ben salak değilim, Amanda. O herif seni her aradığında nasıl tepki verdiğini gördüm. Ayrıca, seni çok fazla arıyor. Ne zamandır yatıyorsun onunla?”

“O benim arkadaşım.” Kolumu daha hızlı çektim ama yine de kurtulamadım.

Sonraki birkaç saniye çok çabuk gelişti. Her şey tamamen bulanıktı. Matt’e son baktığımda boynuna kenetlenmiş bir el onu duvara yapıştırıp havaya kaldırmıştı. Kolumu bırakmasıyla arkaya tökezledim. Dönüp baktığımda Noah’nın ellerinin onu daha çok sıktığını gördüm. Her sıkışta Matt’in ciğerlerindeki hava biraz daha boşalıyordu.

“Aynı şekilde sımsıkı tutulan sen olunca aynı hissi vermiyor değil mi, Şirinbeceren?” Noah hava akışını tamamen keserek Matt’in boynuna daha sert bastırdı. Matt’in gözleri yuvalarından fırlamaya ve rengi de maviye dönmeye başladı. “Tweet, gidip arabaya bin.”

“Noah, nefes alamıyor. Onu öldürme sakın.”

“Git şu lanet arabaya bin. Hemen!”

Arkamı dönüp aceleyle kapıya yöneldim. Koridora çıktığımda patırtılar, gümbürtüler ve kırılan mobilya sesleri duydum. Dakikalar içinde sesler kesildi, Noah dışarı çıktı, elimi tuttu ve beni arabaya götürdü.

Yolcu koltuğunun kapısını açtı ve bindim. Kendini sakinleştirmeye çalışarak kamyonetin önünde sağa sola yürümesini izledim. Şoför tarafına geldi. Binmeden önce

araba biraz sallandı. Kamyonete bir şey fırlatıldı ve çarptı sandım. Ellerini sıkıp bırakıyordu. Eklem yerlerinin birine ve bir şeye vurmaktan kızardığını anlayabiliyordum.

"Noah, iyi misin?"

Sıkıtığı dişlerinin arasından, "Seni daha önce incitti mi?" diye sordu.

Ona nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Teknik olarak Matt bana hiç vurmamıştı. Bir kere neredeyse vuracaktı ama sonradan sadece şakalaştığını iddia etmişti.

"Bana hiç vurmadı."

"Seni hiç incitti mi?"

"Yalnızca birkaç kez kolumu çok sıkı ama sarhoştu ve..."

Noah çok kısa aralıklarla nefes alıp verdiğiinden göğsü bir inip bir kalkıyordu. "Sana hiç kuvvet uyguladı mı? Bana yalan söyleme."

Cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt ettim. "Evet," diye fısıldadım.

Noah durmadan direksiyonu yumruklamaya başladı. Sonra da arabanın kapısını hızla açıp dışarı fırladı. "Lanet olsun!" diye bağırırken metalin yumruklanma sesini duydum ve arabanın bir kez daha sallandığını hissettim.

Kamyonete döndü, kontağı çevirdi ve hızla gaza bastı. Alnından boncuk boncuk terler boşalıyordu.

"Noah..."

İşaretparmağını kaldırdı ve alçak sesle, "Şu anda konuşmak istemiyorum," diye homurdandı.

Bizim eve geldiğimizde benimle ön kapıya kadar yürüdü. Anahtarlarımı ararken umutsuzca bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Her şey için teşekkür ederim ve şey için üzgünüm..."

“Yarınki randevun saat kaçta?”

“MR randevum saat onda, doktor randevum da üçte.”

“Eşyalarını indirmek için sabah sekizde burada olurum. Randevuya kadar vaktimiz olacak.”

“Senin gelmene gerek yok. Annem de, babam da geliyorlar zaten.”

“Gelmeme gerek olmadığını biliyorum. Ama gelmek istiyorum. Hadi biraz uyu. Sabah görüşürüz.” Beni alnımdan öptü ve merdivenlerden aşağı indi.

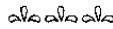
Yarın hayatım değişmeye başlayacaktı. Dersler ve dernek partileri yerine doktor randevuları, testler ve hastanelerle dolu olacaktı. Artık gazetecilik okuyan Amanda Kelly olmayacaktım. Kanseri hastası Amanda Kelly olacaktım.

Giriş 27

Ölümcül bir hastalığa yakalandığınızda ilk birkaç gün hasta olduğunuza çok da inanmadan dumura uğramış bir şekilde ortalıkta dolanır durursunuz.

Ondan sonra kendinizi Araf'ta bulursunuz. Hâlâ eskisi gibi hissedersiniz, hâlâ aynada aynı yansımayı görürsünüz ve bazen hasta olduğunuzu unutursunuz.

Doktor onu daha sıklıkla ziyaret etmenizi isteyip de üstünüzde daha çok test yapmaya başladığında işte o zaman ölümcül bir hastalığa yakalanmış birine dönersiniz. Teşhisten önce nasıl hissettiğinizi unutmaya başlarsınız. Teşhisten önce olduğunuz kişi ortadan kaybolur ve mutsuz, korkak, yorgun ve zaman zaman savaşı bırakmak isteyen bir yabancıya dönüşürsünüz.

MR denen devasa piç kurusu tam bir iğrençlik abidesiydi. Makine beyaz devasa testisleri olan bir penise benziyordu. Aslında tek testisi vardı. Bu makineyi doğuştan iktidarsız bir adamın keşfettiğine dair hiç şüphe yoktu.

O koca penisin üstüne uzandım ve teknisyen de beni testisin içine sürdü. Orada hiç hareket etmeden bir saat yatmam gerekiyordu. Teknisyen beni dışarı çıkardığında

rahat bir nefes aldım. Hayatım boyunca bir penisten kurtulduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

MR'dan sonra hep birlikte öğle yemeği yemeğe karar verdik. Bizimkiler, Noah ve ben yemek boyunca ya sessizce oturduk ya da olan biten hariç her şeyden konuştuk. Bu yeni dünyada rollerimizin ne olduğunu ve nasıl davranmamız gerektiğini bilmediğimizden hepimizin kafası karıştı.

Yemekten sonra onkologla olan randevuya gittik. Doktorun odasına çağrılmadan önce kırk beş dakika bekleme odasında bekledik.

Dr. Lang orta yaşlı bir adamdı ve bu durum hoşuma gitmişti. Organlarımın yerini tespit ederken elinde ders kitabı tutan genç bir doktor istemiyordum. Konuyu saptırmadan konuşan, saçmalamayan biriydi. Sabırlı bir insan değildim, bu yüzden bu huyu hoşuma gitmişti. Ben annem ve babamla birlikte doktorun masasının önündeki koltukta otururken Noah odanın arka kısmında oturdu.

Dr. Lang kayıtlarıma ve sonuçlarıma bakıp, "Hmm, bazı güzel haberlerim var," dedi. "Vücudunun başka bir yerinde kanser görünmüyor. Şimdilik sadece sol bacağında var." Odaya dört bir ağızdan verilen derin nefesler yayıldı. "Ama kanser yumuşak dokunun etrafını tamamen sarmış gibi görünüyor. Bu yüzden dizden altının alınmasını öneriyorum."

Sanırım tepkimi ölçmek için bana doğru baktı. Ben de öylece durup ona baktım. Bunun önerilmesi sürpriz değildi. Ama sadece bu bir olasılıktı. Şimdi ise bir gerçek haline gelmişti. Doktor benimle göz temasını kesip tekrar sonuçlarıma baktı.

Birbirimize baktığımız o kısa anda kendi kızını düşündüğünü söyleyebilirdim. Ofisine girdiğimizde masasında

duran aile fotoğrafını görmüştüm. Görünüşe göre doktorun kızı da benim yaşlarımdaydı.

“Protez bacak konusunda çok ilerleme kaydedildi. Bazıları o kadar gerçekçi ki protez olduğunu bile anlayamıyorsunuz,” dedi.

Sanırım bu bir “Limondan Nasıl Limonata Yapılır?” konuşmasıydı.

Babam boğazını temizleyip söze başladı. “Yani sadece sol bacağımda olduğundan, ameliyat olursa...” Sesi titriyordu. Bir an duraksadı. “Ameliyat olursa kanserden kurtulacak, değil mi?”

Dr. Lang babama cevap verirken gözlerini dosyamdan ayırmadı. “Teknik olarak evet. Yine de kemoterapiye devam etmesi lazım.”

Annem, “Ama sadece bacağımda varsa neden tedaviye devam etmesi gerekiyor?” diye sordu.

Dr. Lang bize bakıp, “Bay ve Bayan Kelly, Amanda ve genç adam.”

“Bu benim en yakın arkadaşım Noah,” dedim. Dr. Lang, Noah’ya doğru başını eğdi.

“Amanda’nın habisi bir kemik tümörü var. Bu kemik kanserinin en yayılmacı türüdür. Sizin durumunuz için söyleyebileceğim şey ise, yayılmacı kelimesinin bu vakanın yanında az bile kalacağı. Semptomlarınız çok hızlı gelişmiş. Ciğerlerine yayılabilecek bütün başıboş hücrelerden kurtulduğumuza emin olmalıyız. Kemoterapi bunun olmasını engellememiz için en büyük şansımız. Bunun çok yorucu bir dönem olacağını biliyorum. Azar azar başlayalım. Hemşirem size ameliyat tarihi, ampütasyon ve yakınlardaki birkaç protezcinin isimleri hakkında bilgi verecek.”

“Protezci mi?” diye sordum.

“Sana yeni bir bacak yapacak olan kişiler,” diye açıkladı.

“Bacacağının yapılıp kemoterapiye başlanması birkaç hafta alacak. Öncelikle ameliyattan sonra iyileşmeni istiyoruz. Başka sorun var mı?”

O kadar çok bilgi yüklenmiştik ki hiçbirimiz bir şey sorabilecek kadar net düşünemiyorduk. Hâlâ bacağımın kesilip alınacağını kabullenmeye çalışıyordum.

“Kapıdan çıkar çıkmaz aklıma bir milyon tane soru geleceğini biliyorum,” deyip güçsüz bir şekilde gülümsedim.

Sıcacık kahverengi gözleriyle bana baktı. “Amanda’dan iki yaş küçük bir kızım var. Eğer bu durumdaki benim kızım olsaydı mahvolurdum. Senin için gereken her şeyi yapacağız, Amanda.”

“Biliyorum.”

Devam etmeden önce bir an duraksadı. “Genellikle hastalarla bu konuda konuşmam. Bunu sende olan kanser, alacağın kemoterapi türü ve yaşından dolayı söylüyorum. Çoğu genç insan bu tarz şeyleri düşünmez, fakat... Amanda, yine de ne olur ne olmaz diyerek, ne tür hazırlıkların yapılmasını istediğin hakkında ailenle konuşmanı öneririm.”

Annemin güçlkle soluduğunu duydum.

“Ablam Emily ile kalacağım,” dedim. “Radcliffborough’daki hastanenin yakınında, giriş katta bir apartman dairesi var. Ailemin evinde çok merdiven var. Emily’nin evinin daha iyi olacağını düşündük.”

Ben konuşurken doktorun yüzündeki ifadeyi fark ettim. Sonra annemle babama döndüğümde aynı ifadeyi onların da yüzlerinde gördüm.

Babam, “Hayattayken yapılacak şeylerin hazırlıklarından bahsetmiyor tatlım,” dedi.

O an kafama dank etti. Doktor bana cenazemi planlamaya başlamamı öneriyordu. Garip olan şeydu ki, ölebileceğim düşüncesi o âna dek aklımın ucundan bile geçmemişti.

Sahip olduğum kanser türü, ameliyattan beklentilerimiz ve “yerel bacak adamları” hakkında bir yığın bilgiyle tek sıra halinde ofisten çıktık. Onları protezci diye adlandırmak bana striptizci kelimesini çağrıştırıyordu ve bu da hiç hoşuma gitmiyordu.

Hemen eve gitme havasında değildim. Annemler sarılıp beni öptüler ve eve doğru yol aldılar. Onları daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde titrerken görmemiştim. Bence o an hepimizin yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Noah ve ben randevuda söylenenleri idrak etmeye çalışarak kamyonette öylece oturduk. Göz ucuyla ona baktığımda durmadan kıpırdandığını, parmaklarını direksiyona vurduğunu görebiliyordum. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

“Noah, yapma. İçeride söylenenleri düşünmem için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Biliyorum. Ne yapmak istiyorsun?”

Dümdüz karşıya bakmaya devam ederek, “Kaçmak,” dedim.

Cevap vermedi. Hemen kontağı çevirip park yerinden çıktı.

Şehir merkezine doğru devam edip Colonial Gölü’nü ve Charleston Üniversitesi’ni geçti ve Emily’nin üçe ayrılmış mahallesine girerek çok güzel görünen, açık yeşil renkli, beyaz çitle çevrelenmiş üç katlı evin önünde durduk. İlk katta evi çevreleyen bir sundurma, diğer katlarda ise kapalı birer balkon vardı.

Noah motoru durdurdu ve bana dönüp, “Birkaç haftalığına burada kalıyorum. Ev üç ayrı daireye bölünmüş.”

“Çok güzel. Neden burada kalıyorsun?”

“Burası Carter Perry’nin evi. Her zaman burada takılıyorum. Okula yürüme mesafesinde. Yılbaşında şehir dışına çıktığı için burada kalmamı istedi. Yeni yıldan önce gelmeyecek. Biraz yalnız kalmak harika bir duygu,” dedi.

“Emily’nin evi bir iki blok ötede. Bana çok yakın olacaksın.”

“Biliyorum. Böyle olması çok büyük rastlantı.” Arabadan inmeden önce bana bakıp gülümsedi. İçimden bir ses burada kalacak olmasının tesadüf olmadığını söylüyordu.

Arabadan inip benim olduğum tarafa yürüyüşünü ve kapımı açmasını izledim. Elimi elinin üstüne koydum ve beraber içeri yürüdük.

Çok güzel iki tane yatak odası vardı. Çok az eşyalı, kocaman bir koltuğu ve düz ekran televizyonu olan tipik bir erkek eviydi. Montlarımızı çıkarıp koltuğun üstüne attık.

“Yiyecek veya içecek bir şey ister misin?” diye sordu.

“Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler.”

“Rahatına bak. Ben hemen dönerim,” dedi.

“Tamam.”

Geniş, yerden tavana kadar uzanan cama doğru yürüyüp dışarı baktım. Aklıma cenazemi planlama düşüncesi geldi. Hangi müziğin çalmasını isterdim? Nasıl bir tabutun içinde olmak isterdim? Sarı tabut yapıp yapmadıklarını merak ettim. Hatta renkli tabut yapıyorlar mıydı ki? Noah’nın odaya döndüğünü duymadım.

“Tweet, bir şey istemediğinden emin misin?”

Pencereden bakmaya devam ettim. “Ben ölmek istemiyorum.”

Sesim o kadar yumuşak ve alçak çıkmıştı ki sanki bunları Noah’dan çok kendime söylemişim gibiydi.

Noah, “Ölmeyeceksin,” demeden önce kısa bir sessizlik oldu.

Ona döndüğümde mutfak tezgâhının yanında durmuş, şişeden su içiyordu.

“Nereden biliyorsun?”

Bir su şişesi daha almadan önce, “Şu anda bunu konuşmak istemiyorum,” dedi.

“Ama ben istiyorum. Bu konu hakkında en yakın arkadaşım ile konuşmaya ihtiyacım var. Kolay olmadığını biliyorum. Bunu hiç konuşmadık. İşler daha da kötüleşecek. Bunu anlamamı istiyorum.”

Başını öne eğip derin bir nefes aldı. Omuzlarının titremeye başladığını gördüm. Gördüğüm son şey, plastik bir su şişesinin havalanıp duvara çarpmasıydı. Bana baktığında onun yaşlarla dolu o güzel mavi gözlerindeki acıyı ve çaresizliği gördüm. “İşlerin ne kadar kötü olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Bir gün lanet olası bir ortopedi cerrahı olacağım. Eğer kanser seni bitirmezse, sana verecekleri ilaçların bitirebileceğini bilmiyorum mu sanıyorsun? Beş yıl yaşamak için yüzde altmış beş şansının olduğunu okumadığımı mı sanıyorsun? Birçok insan için bu iyi bir yüzde olabilir ama senin için değil. Sen yüzde yüz yaşamayı hak ediyorsun.”

Artık yaşlar gözlerimizden fışkırıyordu.

Üç adımda tam önüme geldi. Ellerini yanaklarımın iki yanına koyup beni cama yapıştırdı. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. “Seni kaybedemem, sen benim her şeyimsin. Daha önce hayatımda olmaman beni bir kez enkaza çevirdi. Yeryüzünde olmaman beni tamamen yerle bir eder. Benim yaşama amacım seni koruyup kollamak ama seni bundan kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum,” derken neredeyse dudaklarımız birbirine değiyordu.

Nefes nefese, “Noah,” dedim.

“Lütfen beni kendinden uzaklaştırma, Tweet,” diye yalvardı.

“Uzaklaştırmıyorum,” diye fısıldadım.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Noah’nın elleri sırtımdan aşağı inip kalçalarımın üstünde durdu. Beni havaya kaldırıncı bacaklarımı sıkıca beline doladım. Kalçalarını her öne doğru bastırışında cama daha sert çarpıyordum. Acımı dindirmesini istiyordum. Onun yanındayken her zaman olduğum gibi kendimi güvende ve masum hissetmek istiyordum. Kendimi son kez de olsa normal biri gibi hissetmek istiyordum. Noah’ya daha önce onu ne kadar sevdiğimi söylememiştim ve artık çok geç olmadan söylemek istiyordum.

Her nefes alıp verişimde göğsüm onunkine değişiyordu. Birbirimizin gözlerine baktık.

“Noah, ben...” Başka bir şey söyleyemeden ön kapı açıldı ve biri Noah’nın adını çağırdı.

Aniden ellerimi saçlarından çekip ayaklarım yere değinceye kadar vücudundan aşağı kaydım. Brooke köşeyi dönerken Noah bir iki kere elleriyle saçlarını düzelterip benden uzaklaştı. Brooke beni gördüğünde olduğu yerde durdu.

“Misafirimiz olduğunu bilmiyordum.” Seçtiği kelimeleri çok saçma bulmuştum. Burası Noah’nın evi değildi ki. Brooke’un içeri bile nasıl girdiğini anlamamıştım.

Noah gözlerini benden bir an bile ayırmadan, “Brooke, bize bir dakika verir misin lütfen?” dedi.

Brooke sinirli bir şekilde, “Hayır, veremem!” dedi.

“Lütfen.”

“Noah, yılbaşını burada baş başa geçirecektik.”

Noah topuklarının üstünde dönüp Brooke’a doğru yürüdü, onu kolundan tutarak yatak odası olduğunu dü-

şündüğüm odaya soktu ve birlikte ortadan kayboldular. Olduğum yerde donakalmıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. İçeride tartışıklarını duyabiliyordum.

"Noah, ölüyor olduğu için üzgünüm ama bunu aramıza girmek için kullanamayacak ve burada geçireceğimiz zamanı mahvedemeyecek! Dünya Amanda Kelly'nin etrafında dönmüyor."

"Sakin onun hakkında böyle konuşma."

"Pislik gibi davranmaya falan çalışmıyorum ben. Bu sadece bizim zamanımız olacaktı. Oda arkadaşlarına ya da anneme yakalanma endişemiz olmadan geçireceğimiz bir zaman. Bu bizim..."

Aman Tanrım, yılbaşı tatilini burada geçirmeyi planlamışlardı. Tek başına olmak derken kastettiği, Brooke ile birbirlerini burada istedikleri kadar becermekti.

Emily'ye beni buradan alması için mesaj atıp aceleyle kapıya doğru yöneldim. Yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyüp, gidebildiğim kadar uzağa gittim. Artık biraz daha fazla topallıyordum. O yürümeyi de, Noah'yı da daha fazla kaldırdılabileceğimi sanmıyordum.

Beni oraya götürürken aklından ne geçiyordu? Brooke'un geleceğini bilmesi gerekirdi. Az kalsın ona onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyip yatağına girecektim. Benim yaklaşan ölümüm hakkında tartışmaları beynimde durmadan dönüp duruyordu.

Birden her şeyi anladım. Noah benim için üzülmüştü. Kendimi daha iyi hissetmememi istemişti ve bunun için yapabileceği tek şey de bir acıma sevişmesiydi. Kollarımı önümde bağlayarak boğazıma takılan hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. Beni almaya gelen Emily'yi fark edene kadar yürürken bütün bedenimin titrediğini hissedebiliyordum.

Şimdi yatağa yatıp çarşafın altına girip Noah'yı, Brooke'u ve kanseri aklımdan çıkarma zamanıydı. Yakın bir zamanda hepsiyle başa çıkmam gerekeceğini biliyordum ama şu anda zihnimin tamamen kapanmaya ihtiyacı vardı.

Günlük 28

Eğer biri gelip bilgisayar geçmişime baksaydı... Şimdilik sadece, bazı planlarım var diyelim.

Bacağım kesilecek. Bacağымda kanser olduğu için doku incelenecek ve bacağım yanıp kül olacak. Alevler içinde yanacak. Doktora, ameliyattan sonra bacağıma ne olacak, diye sordum. Söylemedi. Neden söylemediğini bilmiyorum. Onu bir paket kâğıdına sarmalarını isteyecek ve bir sunum yaparken kullanacak falan değildim sonuçta.

Bacağımın geleceğinin korkunç detaylarını neden öğrenmek istediğimi bilmiyorum. Sanırım yıllardır benimle olduğu için, başına neler geleceğini bile sormadan, böyle gitmesine izin vermek bana biraz yanlış bir davranış gibi geldi.

alo alo alo

Ameliyatım yılbaşından bir hafta önce olacaktı. Bizimkiler tatilden sonra yapıp yapılamayacağını sordular ama Dr. Lang beklemenin çok riskli olacağını söyledi.

Odamda oturuyordum. Bacağımla birlikte geçireceğim son geceydi. Kemik kanserinin nasıl görüldüğünü bilmiyordum ama sanırım siyah renkli ve vıcık vıcık bir şeydi. Dizim ve bileğim arasında duran bu siyah

yapışkan şeyin bedenimin bir parçasını yiyip bitirmesine inanmak çok güçlü.

Bacağımı altıma aldım. Ameliyattan sonra vücudumun nasıl görüneceğine kendimi hazırlamak istiyordum. İnternette birkaç ampüte resimlerine bakmıştım. Fotoğraflardaki insanlar sörf, kayak yapıyor ve dağa tırmanıyorlardı. Ben şimdi bile bunları yapmıyordum ve protezliğin nasıl hayat dolu olduğunun bir örneği olmam için bana mahalle baskısı yapılmayacağını umuyordum.

Derin bir nefes alıp hızlıca bacağıma baktım. Sadece sağ bacağımı görünce gerçekler ortalığa saçıldı. Geçtiğimiz birkaç gün çok hareketliydi ve düşünecek zamanım bile olmamıştı. Bütün yoğunluğumu ameliyat tarihi, kemoterapi planlaması ve kanser hakkında araştırma yapmaya vermiştim. Bacağı kesilmiş biri olarak hayatım nasıl olacaktı? Herkes normal hayatına döndükten sonra benimki nasıl olacaktı? Yarın bu saatlerde bedenimin bir parçası eksik olacaktı.

Altımdan bacağımı çektim ve çilekli vücut losyonuyla ovdum. En sevdiğim kırmızı deri topuklularımı giydim ve odada dolanmaya başladım. Bacağım bu gece krallar gibi ağırlanıyordu. Her şeyden önce yirmi yıldır benimleydi ve bana iyi hizmet etmişti. Ona uygun bir şekilde veda etmek yapılacak en doğru şeydi. Bacağımın on beş tane resmini çektikten sonra telefonuma mesaj geldi.

Noah: Pencerenin altındayım. Parka gidelim mi?

Önceki gün evde olanlar hakkında konuşmayacağımıza dair Noah ile birbirimize söz vermiştik. Düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı. Bununla daha sonra ilgilenecektik, şimdi değil.

**Ben: Oraya kadar yürüyebileceğimi sanmıyorum.
Bacağımla ağrıyor.**

Noah: Montunu giy. Sana bir sürprizim var.

Ben: Neymiş?

Noah: Sürpriz. Ön kapıya geliyorum. :)

alo alo alo

Noah bütün yol boyunca beni kucağında taşıdı. Bu gece onun kollarından başka hiçbir yerde olmak istemiyordum. Beni bizim yerimize değil, mangalların olduğu alana götürdü. Beni sandalyeye oturtup önceden buraya getirdiği kocaman bir battaniyeye sardı. Ateşi yakmasını izledim. Üstünde üniversite montu ve başında ters taktığı Charleston Üniversitesi beyzbol takımının şapkası vardı. Çok şirin görünüyordu. Yarını aklımdan atmam için yaptığı bu şey çok ince bir davranıştı.

Yanıma oturup sandalyesinde duran termostan iki bardak sıcak çikolata koydu. Sandalyesini bana yaklaştırıp örtünün altında bana katılırken, altına girebilmesi için battaniyeyi kaldırdım. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çektiğinde ona iyice sokuldum. Montumun üstünden elinin aşağı yukarı beni sıvazladığını hissedebiliyordum. Sıcak çikolatamızı içerken bir süre hiç konuşmadık. Gözlerimi yanan ateşten yıldızlarla dolu olan o güzel gökyüzüne çevirdim. Sanki bu gece için yıldızları Noah ayarlamış gibiydi.

“Bu muhteşem.” Kelimler dudaklarımdan fısıltı gibi çıktı.

“Evet, öyle,” dedi.

“Bu gece için sana teşekkür ederim, Noah.” Omuzlarımı sıktı.

“Tweet?”

“Hım?”

“Özür dilerim.”

Ona baktım. “Ne için?”

Dümdüz karşıya odaklandı. Ateş gözlerinden süzülen yaşların parlamasına neden oluyordu.

“Bileğini burktuğun gece. Seni acile götürmeliydim... Belki o zaman kanserini erkenden teşhis edebilirlerdi ve sen de bacağını kaybetmezdin.”

Bardağımı masaya koydum. Vücudumu ona tamamen döndürüp kollarımı boynuna sardım.

Gözyaşlarımı tutarak, “Bunu kendine yapma. Bu hiç kimsenin hatası değil,” diye fısıldadım. Beni bu kadar önemsemesi karşısında kahroluyordum.

“Bunu atlatacağız. Bu yolda attığın her adımda yanında olacağım,” dedi.

Dalga geçerek, “Komik mi olmaya çalışıyorsun?” dedim. Geri çekilip gözlerimin içine baktı.

“Çok özür dilerim.” Bana, “Bunu atlatacağız,” derken yüzünde tam bir kararlılık ifadesi vardı.

Buna inanmak istiyordum ve o anda inanıyordum da. O anda battaniyenin altında Noah’ya sarılmak muhteşemdi. Kendimi kanser hastasıymışım ve yarın ameliyat olacaktım gibi hissetmiyordum.

Sıcak çikolatamızı içerek, köze dönüşünceye kadar alevleri izledik. Birbirimize çok bir şey söylemedik. Buna gerek duymadık. Kanser, kemoterapi ve geleceğim hakkında düşünmeye bir ara vermiştim. Bu anı hiçbir şeyin

mahvetmesine izin vermeyecektim. Şimdiki zaman kursesuzdu ve elimden geldiğince o ânı yaşayacaktım.

alo alo alo

Yedideki ameliyat için saat beşte hastanede olmam gerektiğini öğrendiğimde benimle dalga geçiyorlar sandım. Bacağımın kesilecek olması yeterli değil miydi? Bir de erken mi kalkmak zorundaydım? Bu kanser olma işi çok berbattı.

Hastane o Allahın belası saatte acayip sessizdi. Bekleme odasına girdiğimde ameliyat için isimlerinin söylenmesini bekleyen hastaları saran gergin enerjiyi hissedebiliyordum. O sabah bana annem, babam ve Emily eşlik etti. Birlikte bir şeyler yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bacağıma veda edecektim ama bunun sayesinde de bir aile yolculuğu yapmıştık. Limonata! Bütün bu ekşi, berbat olaylardan bir sürahi limonata yaratmaya uğraşıyordum.

Annem oturmuş boş boş etrafına bakıyordu. Babam oturduğumuz yerden odanın köşesindeki kahve makinesine doğru volta atıyordu. Emily de bizi bir konuşmanın içine çekmeye çalışıyordu. Gergin olduğu zamanlarda çok konuşurdu. Ben de sakın görünmeye çalışıyordum ama sinirlerim had safhadaydı. Midemde kusmakla kusmak arasında bir his vardı. İstedğim tek şey bu işin ilerlemesini durdurmaktı. Oradan kaçmak istiyordum. Bu amputasyon, kemoterapi ve kanser şeylerinin üstesinden gelebileceğimi düşünmüyordum. Bir kere o kapıdan girince bir daha dönüşü olmayacaktı. Eğer buradan kaçıp gideceksem bunu şimdi yapmalıydım. Kapı ardına kadar açıldığında sandalyemde öne doğru eğildim.

Hemşire kapıya çıktığında bütün hastaların yüzünde korku ifadesi belirdi. Odaya göz gezdirip, "Amanda Kelly?" dedi.

Kahretsin, benim sıramdı. Tepki vermedim. Kabullenmek için yeteri kadar zamanım olmamıştı. Daha çok zamana ihtiyacım vardı. Hemşire tekrar adımı söyledi. Annemlerin ve ablamın bakışlarını üstümde hissettim.

Annem bana eğilip, "Tatlım, zamanı geldi," diye fısıldadı. Babam da oturduğumuz yere geldi.

Hemşire küçük grubumuza doğru yaklaştı. "Amanda Kelly?"

"Evet." Söylediğim bu kısıcık kelime neredeyse ağlamama neden olacaktı.

"Benimle gelebilirsin." Dördümüz de onu takip etmeye başladık. Hemşire birden durup aileme dönerek, "Amanda hazır olana kadar burada bekleyebilirsiniz. İşimiz bitince sizi çağıracağım," dedi.

Mahzun gözlerle anneme baktım. Yalnız gitmek istemiyordum. Annemin gözleri acı doluydu. Elinden beni bütün bu olanlardan çekip kurtaracak bir şeylerin gelmemesinin onu kahrettiğini biliyordum. "Amanda, izin verdikleri zaman senin yanına geleceğiz." Sadece başımı sallayıp umutsuzca gözyaşlarımı tuttum.

Steril bir koridordan geçtik. Dikkatimi önümde yürüyen hemşireye vermeye çalıştım. Etrafımdaki görüntü ve seslere odaklanmaktan korkuyordum. Sanki bir doktor şeytansı bir kahkahayla elinde elektrikli testereyle yanımdan koşup gidecekmiş gibiydi.

Hemşirenin önlüğüne çizgi film karakteri olan köpekler resmedilmişti ve ayakkabıları steril zeminde gıcırıyordu. İçinde bir sedye, iki sandalye ve serum askısı olan küçük bir odanın kapısını açtı. Orada öylece durup ne yapmam gerektiğini söylemesini bekledim.

"Benim adım Sarah ve bugün hemşiren ben olacağım." Birkaç sayfaya göz atıp, "Bana adını ve doğum tarihini söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Amanda Kelly. 23 Mart 1990." Kimlik bilekliğini taktı.

"Peki, ne ameliyatı oluyoruz?"

"Sizi bilmem ama ben sol bacak ampütasyonu olacağım."

Kâğıtlardan başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. Sayfaları sedyenin ayakucuna koyup arkamdaki gömme dolaptan ince bir önlük ve naylon poşet aldı.

"Üstündekileri çıkarıp bu önlüğü giymelisin. Kıyafetlerini bu poşete koyabilirsin. Bütün takılarını çıkardığından emin ol. Anestezi uzmanı birazdan gelecek ve ben de serumunu başlatacağım."

Son moda ameliyat önlüğümü giyip eşyalarımı poşete koydum. Sedyeye uzanır uzanmaz kapı ardına kadar açıldı. İçeri bir hemşireyle birlikte doktor önlüklü, gülümseyen bir adam girdi. Onların arkasından da Hemşire Sarah geldi.

Doktor gülümseyerek elini bana uzatırken hemşireler de sedyenin iki yanındaki yerlerini aldılar. "Amanda Kelly?" Başımı salladım. "Merhaba, ben Dr. McFadden, anestezi uzmanıyım."

"Merhaba."

Odadaki sandalyelerden birine oturup dosyama göz attı. "Bana doğum tarihini ve ne ameliyatı olacağını söyleyebilir misin?"

"23 Mart 1990, sol bacak ampütasyonu." Kendimi çatlak yarışma programı *Çarkıfelek*'teymişim gibi hissettim.

Dr. Gülücük beni nasıl bayıltacağım anlatırken sol tarafımdaki hemşire tansiyonumu ölçtü ve Hemşire Sarah da kolumun çeşitli yerlerine parmağıyla vurmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Serumunu takmak için damar arıyorum." Elimin üstüne birkaç kez vurup, "İşte bu iyi ve kabarık görünüyor," diye ekledi.

Doktor hâlâ bir şeyler anlatıyor ve diğer hemşire de ağzıma termometre sokuşturuyordu. Sonra elime doğru yaklaşan kocaman bir iğne gördüm. Aynı zaman dilimi içinde çok fazla şey oluyordu. Neler olduğuyla alakalı şimdiye kadar hiç bu kadar çaresiz ve şüphe dolu hissetmemiştim. İğne derime battığında irkildim. Yanaklarımdan birkaç damla yaş aktı.

Hemşire Sarah özür dileyen bir ifade ile bana baktı. "Özür dilerim. Canını yakmak istemedim." Derime keskin, ince bir nesne soktuğunda kendimi muhteşem hissedeceğimi mi düşünmüştü? Bana sormadan bir şeyler yapıyordu. Doktor gitmeden önce, "Gidip ailene haber verelim. Seni almadan önce Dr. Lang kontrole gelecek," dedi.

"Teşekkürler."

"Senin için başka ne yapabilirim?"

"Beni buradan çıkarabilirsiniz," dedim sırtarak.

Hemşirelerin ikisi de eşyalarını toparlayıp odadan çıktılar. Hemşire Sarah kapıyı kapatmadan önce eğilerek, "Çok korkutucu olduğunu biliyorum. Ama Dr. Lang ülkedeki en iyi doktorlardan biridir," deyip hafifçe gülümsedi. "Ailene haber vereyim."

Dakikalar sonra annem, babam ve Emily odaya doluştular. Emily ve annem otururken babam ayakta durmaya devam etti. Kafes hayvanları gibi görünüyordu. Oturup beklemek onun işi değildi. Dört duvar arasında oturup beklemektense bir şeyler yapmayı tercih ederdi. Bütün bu olanlar ailem için çok fazlaydı ama babamın biraz daha fazla etkilendiğini düşünüyordum. Her zaman benim koruyucum olmuştu ama şimdi bunu yapamıyordu.

Saat 06.30'da Dr. Lang beni kontrol etmeye ve ameliyat sırasında iyi olacağım konusunda bize güvence vermeye geldi. O gittikten sonra Hemşire Sarah artık beni alacaklarını ve vedalaşmamız gerektiğini söyledi.

İlk önce Emily kalkıp bana uzun uzun sarıldı. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Onu bırakırsam ameliyat odasına daha da yakınlaşacağımı bilerek ona sımsıkı kenetlendim. "Ağlama, Amanda. Bunu hep birlikte atlatacağız. Seni seviyorum." Boynundaki kolyeye kilitlenip başımı salladım. Emily gözyaşları içinde odayı terk etti.

Annemle babam yaklaştıklarında annem aniden kollarını bana sardı. "Seni seviyorum, Amanda. Seninle o kadar çok gurur duyuyorum ki," dedi hızlıca.

Diğer tarafta bekleyen babama baktım. Sessizce ağlıyordu. Daha önce babamı ağlarken hiç görmemiştim. Gözyaşlarına sebep olduğum için kalbim paramparça oldu. Söyleyebildiğim tek şey, "Özür dilerim, babacığım," oldu. Babam eğildi ve başımın üstünü öptü.

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok, Prenses. Keşke bütün bunlar sana olacağına bana olsaydı."

Kapı açıldı ve Dr. Gülücük başını uzatarak artık gitme zamanlarının geldiğini işaret etti. Bana yönelmeden önce aileme, "Ona iyi bakacağız," dedi. "Şimdi, kendini mutlu hissetmeye hazır mısınız?" Gözlerimdeki yaşları silerken başımı salladım.

Elindeki enjektörü seruma boşalttı. Saniyeler içinde ilacı hissettim. Bu muhteşem bir şeydi. Ben deliler ülkesine doğru hızlı trenle giderken kapımın arkasındaki gürültüleri duydum. Dr. Gülücük ne olduğuna bakmak için kapıyı açtı.

Hemşirem olduğunu düşündüğüm bir bayan sesi, "Genç adam, şu anda odaya giremezsiniz. Ameliyata alınmak üzere," diyordu. "Trafığe yakalandım. Sadece bir saniye duracağım. Lütfen, ben onun kardeşiyim."

Ağabeyimin beni görmeye gelmesinin çok güzel bir davranış olduğunu düşündüm. Ama sonra bir erkek kardeşimin olmadığını hatırladım. Yoksa var mıydı?

Dr. Gülücük kadına, "Birkaç dakikalığına girebilir," dedi.

Başımı kapıya doğru çevirdim. Bir taraftan mutluluk suyundan, bir taraftan da plastik zırhlı şövalyemin beni kurtarmaya geldiğini gördüğümünden yüzüme koca bir gülümseme yayıldı.

Noah, "Teşekkürler," deyip sedyede yanıma oturdu. Elini yanağıma koydu. "Hey, Tweet. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiiiii."

Noah kıkırdadı. "Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Kaza olmuş, trafikte sıkışıp kaldım."

"Sorun değil, ağabeyciğim. Her şey yolunda. Şimdi buradasın. Eşyalarımı al da gidelim." Doğrulup Noah ile yüz yüze geldim.

"Tweet, şu an gidemezsin."

Gözlerimi sıkarak pis pis sııttım. "Takılmak ister misin? Bu önlük kolayca açılıyor ve altında hiçbir şey yok."

Kapı açılıp bizi ürkütene kadar bir süre birbirimize baktık. Hemşire Sarah içeri girdi. Birkaç saniye daha Noah'ya bakmaya devam ettim. Kafam dumanlı olmasına rağmen gözlerinde bana karşı beslediği sevgiyi görebiliyordum. Onun da benim gözlerimde ona karşı beslediğim sevgiyi görebildiğini umdum.

Noah ayağa kalkıp Hemşire Sarah'nın sedyenin arkasına geçip beni itmesine izin verdi. "Hemşire Sarah, sana daha önce tam bir oyunbozan olduğunu söylediler mi?" dedim ve hemşirenin arkamdan güldüğünü duydum.

"Daha kötülerini de duydum."

"Bu benim Noah'm. Çok yakışıklı değil mi?"

"Evet, çok yakışıklı," dedi.

"Çok da iyi öpüşür. Dilinin tadı nane gibidir. Hatta memelerime bile dokundu ve..."

Noah, "Tweet, hemşirenin bunlarla ilgileneceğini sanmıyorum," diye sözümü kesti.

Hemşire Sarah benim tarafıma yürüyerek, "Onun ağabeyin olduğunu sanıyordum?" diye çıkıştı. Anlayışlı bir şekilde gülümseyerek bir, bana bir de Noah'ya baktı.

Ben kapıdan koridora doğru götürülürken Noah, "Çok samimi bir aileyiz," dedi.

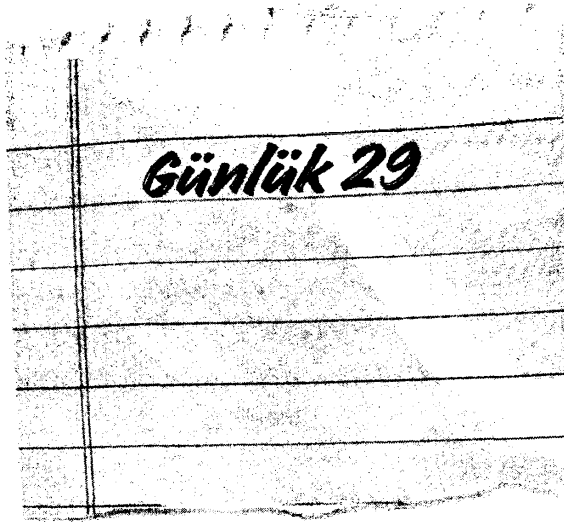

Ameliyathane dondurucu ve aşırı aydınlıktı. Ben ameliyat masasına alınır alınmaz hemşireler işe koyuldu. Bana NASCAR yarışındaki pit stop ekiplerini hatırlattılar. Herkesin bir görevi vardı. Bir hemşire serumumda doğru ilacın olup olmadığını kontrol etti. Bir hemşire de üstüme battaniye örttü. Bir hemşire vücudumun çeşitli yerlerine elektrotlar yerleştirdi. Sonra Dr. Gülücük'ün üzerime eğildiğini gördüm.

"Amanda, bu maskeyi yüzüne takıp sana oksijen vereceğim. Derin bir nefes al." Bana söylenileni yaptım. İnsanların bana ne yaptığını görememek sinir bozucuydu. Başımı hafifçe yana yatırdığımda üstünde mavi bir örtü olan tepsiyi gördüm. Onların ameliyat aletleri olduğunu düşündüm. Bir mazoşist olduğum için, internetten bacak amputasyonu için hangi aletleri kullandıklarına bakmıştım. On santimlik paslanmaz çelik kemik testeresi 17,99 dolara satılıyordu ve Amazon sitesinde beş yıldız almıştı. Bunu alan müşteriler ayrıca 39,90 dolara bir şef bıçağı da almışlardı.

Başımı çevirdim ve Dr. Gülücük'ün tekrar üstüme eğildiğini gördüm. "Amanda, neredeyse hazırız. Şimdi sana vereceğim ilaçlar uyumunu sağlayacak." Ona baktım. Yanaklarımdan aşağı yaşların süzüldüğünü hissedebiliyordum. İşte bu kadardı. Artık geri dönüş yoktu.

Zaman kaybolmuştı ve her şey tamamıyla benim kontrolüm dışında geliyordu. İlaç etkisini gösteriyordu ve ben eski hayatımı geride bırakırken gözkapaklarım kapandı.

Umutun geri dönmesini beklerken, dayanma gücünüz ve karakteriniz daha da güçlenir ve derinleşir.

alo alo alo

Emily'nin evinde, bizim evdeki odamın tam bir kopyası olan odamda oturuyordum. Annemler yatak odamı tamamen buraya taşımışlardı. Rahat hissetmemi istemişler ve bunun bildiğim eşyalar etrafımda olunca sağlanabileceğini düşünmüşlerdi.

Hastanede dört gün kalmıştım. İlk iki gün morfinin etkisinde olduğumdan neler olduğunu anlayamadım. Üçüncü gün biraz daha kendime gelmeme izin verildi ve fizik tedavim başladı. Beni yataktan kaldırıp yürüme desteğiyle odanın köşesindeki koltuğa kadar yürüttüler. Santim santim ilerleyebildim. Kollarım vücudumun ağırlığını taşıdıklarından titriyorlardı. Koltuk muhtemelen yatağımdan altı adım ilerideydi. Ona ulaştığımda tamamen bitkin düşmüştüm.

Bacağımdan arta kalanlara şöyle hızlıca bir göz gezdirdim. Ona takma bacak dememin engelliler açısından doğru olmadığını söylemişlerdi. Ama ben ona takma

bacak demek istersem diyebilirdim. Sonuçta o benim takma bacağımdı. Sağ bacağımla yan yana duran takma bacağıma bakma cesaretini hâlâ bulamamıştım.

Annem bütün gün yanımdaydı. Emily ve babam da işten çıkınca beni ziyarete geldiler. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama Noah odama sıvışıp bütün geceyi benimle geçirdi. Seksi gülümsemesini takınıp birkaç kez açık mavi gözlerini kırpıştırarak nöbetçi hemşireyi ayarttığından hiç şüphem yoktu.

Dördüncü gün taburcu oldum. Haftada üç kez fizik tedaviye gidecektim. İki hafta içinde eğer ameliyat yaram yeterince iyileşirse, kalıcı protezime ve kemoterapiye başlayabilecektim. Anlayacağınız, önümde güzel zamanlar vardı.

En çok korktuğum iki şey kemoterapiye başlayıp dayanılmaz ağrılar çekmektir. Sol bacağımın alt kısmı hâlâ oradaymış gibi hissediyordum. Aşağıya bakıp bacağımın olmadığını görünce kafam uçup gitmişti. Dr. Lang her amputasyon vakasının hayalet ağrılara* yol açmadığını söylemişti. Ben de o vakalardan biri olmayı umuyordum.

alo alo alo

Resmî olarak fizik tedaviye başlamadan önce doktor bana evde yapmam gereken hareketleri gösterdi. Apartmanın etrafında yürüme desteğiyle yürümeye, esneme egzersizleri yapmaya alışmam lazımdı, hepsi bu kadar. Aşağıya bakıp donakaldığım anda, yatağında arkama yaslanmış ve iki bacağımı da uzatmış bir halde dinlenmekteydim.

* Fantom ekstremité ağrısı: Tıp dilinde beynin, cerrahi olarak kesilen uzvun hâlâ yerinde durduğunu zannetmesiyle oluşturduğu ve kesilen uzvun belirgin bir bölgesinde hissedilen hayali ağrılara verilen isim. —*nn*

Bu bacaklarımı ilk defa yan yana gördüğüm andı. O anda kendimi alt uzuvlarımdan tamamen ayrılmış gibi hissettim; sanki bana ait değillerdi.

Bu yarım bacağın bana ait olduğu gerçeğinin farkına vardım. Gözlerimden yavaşça yaşlar süzüldü. Gitmişti. Vücudumun her zaman orada duran parçası artık bir daha geri gelmeyecekti. Yapabileceğim tek şey bunu kabullenmekti.

Geçmişte bacağımın o kısmına yeteri kadar özen göstermemiş olduğumu söyleyip durdum kendime. Bacağımın o kısmının kesilmesine izin vermeseydim beni öldüreceğini söyleyip durdum kendime. Bir kere protez takıldığında tekrar yürüyebileceğimi söyleyip durdum. Kendimi üzülmemeye ikna etmeye çalıştım. Minnettar olmalıydım hatta.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Onun hakkında başkasıyla konuşmak bacağımı geri getirmezdi, hiçbir şey onu geri getirmezdi. Her şeyi baştan almama veya ikinci bir şans daha istememe imkân yoktu.

Ameliyatın üstünden altı gün geçmişti. Emily, Noah ve ben pizza siparişi vermiş, film izliyorduk. Kendimi iyi hissetmiyordum. Başım veya karnım ağrıyordu ama tenimde bir rahatsızlık hissediyordum. Aklım ve sinir uçlarım bacağımın kesilmiş kısmının hâlâ orada olduğunu söylüyorlardı. Rahatsızlık algısı sanki ayağымda sıkı bir ayakkabı varmış hissine dönüştü. Acılar içinde değildim, sadece sinir bozucu bir durumdu.

"Yatmaya gideceğim," dedim.

Emily, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, sanırım yoruludum." Tekerlekli sandalyemi çevirmeye başladım.

“Yardım ister misin, Tweet?”

“Hayır, iyiyim ben. İyi geceler.”

Odama girip eşofmanımı ve tişörtümü giydim, yatağa yattım. Sıkan ayakkabı hissi gittikçe daha da kötüleşti. Sanki bacağımın etrafı mengene ile sıkılıyordu. Aniden bacağımın olmayan kısmına çok feci bir ağrı saplandı. Kan dondurucu bir çığlık patlattım.

Kapıdan içeri ilk fırlayan Noah oldu. Ardından da Emily geldi. Kontrolsüz bir şekilde çığlık atıyor ve hıçkırıyordum. Onlara ne olduğunu anlatamadım. Noah yatağın kenarına oturup beni kollarının arasına aldı. Acı dayanılmazdı. Birinin o mengeneyle oradan çıkarması lazımdı ama ortada görünen bir mengene yoktu.

Acı daha da artmaya başlayınca Noah’nın göğsüne doğru bağırmaya devam ettim. Vücudum, içinden geçen her elektrik akımında daha da sarsılıyordu. Emily yatağın dibinde oturmuş gözlerinden akan yaşlarla çaresizce bana bakıyordu. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, çünkü ortada bir şey de yoktu. Noah beni sakinleştirmeye çalışarak sırtımı ovalıyordu.

Bir saat geçti, iki saat geçti, üç saat geçti. Dördüncü saatte girerken aklımı kaçıracığımı sandım. Ağrı gelip gidiyordu. On beş yirmi dakika rahatladıktan sonra mengene tekrar dönmeye ve sıkılmaya başladı. Her defasında beni şaşırtan şok dalgaları geri döndü.

Güneş ışımaya başladığında ağrım da dinmeye başladı. Noah hâlâ beni tutuyor ve sırtımı sıvazlıyordu. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım ama henüz uyumamıştım. Tamamen bitkin düşmüştüm. Hayatım boyunca hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım.

Kapının açıldığını duydum ve Emily içeri geldi. “Noah, uyuyakaldı herhalde. Neden sen de eve gidip aynı şeyi

yapmıyorsun? Bitkin görünüyorsun,” diye fısıldadı.

“Ben iyiyim. Onu bırakmayacağım.” Emily zorlamadı. Duyduğum son ses kapı kapanma sesiydi.

alo alo alo

Yılbaşı gecesi bizimkiler, Bayan Stewart ve Noah, Emily’nin evine yemeğe ve hediye vermeye geldiler. Noah ve Brooke arasında neler olduğunu bilmiyordum. Noah ameliyatımdan sonra hemen hemen her gün benimleydi. Hiç konusunu açmadı, ben de sormadım. Sorduğum takdirde Brooke’tan ayrı kaldığı için kendini suçlu hissedip ortadan kaybolmasından korkuyordum.

Şaraplar dolduruldu ve yemekten önce hediyeler verildi. Geçtiğimiz birkaç hafta o kadar kasırgalıydı ki kimseye hediye alamamıştım. Bütün kadınlar yemek hazırlamak için mutfığa gittiklerinde babam da Noah ile beni yalnız bırakıp bir şişe şarap daha almaya gitti.

“Bir kutu daha var.” Noah avucuma küçük siyah bir mücevher kutusu koydu. “Mutlu yıllar, Tweet.”

“Noah, annen ve sen zaten bir hediye almıştınız. İkiniz de kaşmir kazak aldınız,” dedim.

“Evet, ama kazakları annem seçti. Onları ilk defa bugün gördüm.”

“Üzgünüm, sana bir şey almaya fırsatım olmadı.”

Noah, “Çeneni kapatıp kutuyu açar mısın?” deyip gülümsedi.

Kutunun kapağını kaldırdım. İçinde gördüğüm en güzel bir çift sarı top küpe vardı. Ağzım açık kaldı. Bir şey diyemedim. Donmuş bir ifadeyle ona baktım.

Pis pis sırıtarak, “Ben aldım. Sevdin mi?” dedi.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok fazla.”

“Sevdin mi?”

“Bayıldım,” deyip gülümsedim.

“Bu gülümsemeyi görmek her şeye değer.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışıp altdudağımı ısırdım. Onu eskiden olduğundan daha çok sevebileceğimi düşünmemiştim, ama görünüşe göre yanılmıştım.

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim. Ona ilk ve tek aşkım olduğunu söylemek istedim. Her şeyi söylemek istedim ama söylemedim. Keşke onu sevmemeye çalışarak onca zamanı boşa harcamasaydım ama yaptım ve şimdi her şey için çok geçti. Ona bu yükü yükleyemedim. Bu halimle olmazdı. Hayatını yaşamalı ve bana hemşirelik yapmayı bırakmalıydı. Ağzımı kapatıp bu güzel hediye baktım.

Annemin mutfaktan, “Yemek hazır,” diye seslendiğini duydum.

Noah, “Dinle, benim gitmem lazım,” dedi.

“Yemeğe kalmıyor musun?”

“Brooke’un ailesiyle yiyeceğim.” Utanmış gibi benden başka bir yöne baktı. Sanırım aralarında neler olduğunun cevabını almıştım. Hâlâ birlikteydiler.

Kendinden utanma duygusu ve hayal kırıklığı bütün vücuduma yayıldı. Geçen birkaç haftanın neredeyse her gününü Noah’yla birlikte geçirmiştim ama bu hâlâ yeterli değildi. Yanımda olmasına alışmıştım ve gitmesini istemiyordum. Bu gece o dayanılmaz acıya tek başıma katlanacaktım. Tam karşımda oturuyorken bile onu şimdiden özlemiştim.

Gözümünden akan yaşlarla ona baktım. “Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

Başımı sallayıp yalan söyledim. “Sadece yorgunum ve tatiller beni duygulandırıyor.” Yalandan güldüm.

Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. “Seni masaya kadar iteyim mi?”

"Hayır. Ben birazdan hallederim."

Ayağa kalkıp, "Bana ihtiyacın olursa ararsın," dedi. Başımı salladım. "Mutlu yıllar, Tweet."

"Mutlu yıllar, Noah."

Diğerleriyle vedalaşıp evden çıktı.

Babam odaya girerek, "Yardım ister misin, Prenses?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hemen döneceğim, baba."

Olabildiğince hızlı bir şekilde sandalyemi odaya sürdüm. Yatağımın üstünden bir yastık alıp başımı yastığa gömdüm ve ağlamaya başladım. Karnımın derinlerinde beni kemiren bir acı vardı. Yalnız hissediyordum. Noah'nın yılbaşını sevgilisiyle geçirmesinden memnundum. Olması gereken de buydu. Normal hayatına geri dönmüştü. Çok yakında ben hariç herkes normal hayatına geri dönecekti. Bense yeni normal hayatıma alışmaya çalışacaktım.

Nitelik mi, yoksa nicelik mi? Çoğu insan kaliteyi seçer. Ben tek bir kaliteli arabayı beş saçma sapan arabaya tercih ederdim. M&M'ler lezzetlidir ama bir parça Godiva çikolatası daha lezziz ve eşsizdir.

Ölümcül bir hastalıkla baş etmekten daha önemli ne olabilir ki? Hayatımı yaşayıp istediğini yaparak, sona iyice yaklaşıp dek gününü gün mü etmelisin, yoksa bütün tıbbi gelişmelerden faydalanmalı mısın?

Kanserli bacak kesilebilir, kanserli deri yüzülebilir ve zehirli kimyasallar vücuduna enjekte edilebilir. Ama buna değer mi? Ölüm korkusu, kanserle savaşarak onunla yaşama korkusundan daha mı büyüktür?

Bugün benim cevabım, evet.

Kemoterapi yılbaşından sonra başlayacaktı. Bir hafta kemoterapi alıp bir hafta almayarak toplamda on hafta gidecektim. Eğer daha fazlasına gerek duyulmazsa yaklaşık olarak iki ay boyunca hayatım böyle geçecekti. Kanserle olan mücadelede beni en çok korkutan şey kemoterapiydi. Saçlarımın dökülüp dökülmeyeceğini,

sürekli kusup kusmayacağımı ve ağzımda yaralar çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum. Kemoterapi sadece kanser hücrelerine saldırmıyordu, aynı zamanda vücudunuzun iyi hücreler üretmesini de engelliyordu ve bu yüzden mikrop kapma olasılığını artırıyordu. Diğer insanlar etrafımdayken çok daha dikkatli olmak zorundaydım. Basit bir soğuk algınlığı bile beni haftalarca hastanede yatırıp öldürebilirdi.

Annemle birlikte arabayı hastanenin otoparkına çektik. Kafam karışmıştı çünkü kemoterapiyi klinikte alacağımı sanıyordum. Annem arabayı park etti. Sandalyemi çıkarmadan önce yüzünde suçluluk ifadesiyle bana döndü. "Amanda, bugün kemoterapi almayacaksın. Bugün sana bir port kateter takacaklar," dedi.

"Anlamadım. O da ne?"

"Tam göğsünün üstüne bir sonda koyacaklar." Omzunun hemen altındaki bölgeyi işaret etti. "Onu senin içine koyarlarken uyutulacaksın. Kemoterapiye girerken veya senden kan almak istediklerinde sana sürekli iğne batırmayacaklar. Sadece ilacını kateterden verecekler," diye açıkladı.

"Yani bu şey sürekli derimin altında mı duracak?" Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum. Tanrım, ağlamaktan o kadar çok bıkmıştım ki.

"Kısa bir süre için."

"Bana neden söylemedin?"

"Tatlım, tatil boyunca bu konu hakkında endişelenmeni ve yılbaşını mahvetmeni istemedim."

"Kanser ve amputasyon yılbaşını biraz daha özel ve eğlenceli yapmıştı zaten."

Annem benden başka bir yöne baktı. Çenesi titremeye ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Üzgünüm

Amanda. Tatil boyunca bu fikirle boğuşmaman gerektiğini düşündüm.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Ukalalık yaptım.”

“Bunu senden söküp almak için her şeyi yapardım.”

Annem elimi tutup yanağına götürdü. Ilık yaşların elimin üstüne döküldüğünü hissettim. Kateter işlemi için içeri girmeden önce uzun bir süre orada oturup ağladık.

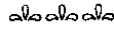

Ertesi gün benim bacak adamla randevum vardı. Annem beni tekrar muayenehaneye götürürken farklı boyutlarda, şekillerde ve tonlarda bir sürü bacağın asılı olduğu duvarın önünden geçtik. Odaya vardığımızda David bizi karşıladı. Gür sesli kocaman bir adamdı ama tatlı bir hali vardı. Bu işin başından beri kendimi rahat hissetmemi sağlamıştı.

David yeni bir bacak yapmanın ve beni tekrar yürütmenin bütün süreçlerini anlattı. Bana bugün takma bacağımın deneme soketini verecekti. Bacacağım yapıldığında tekrar gelecektim ve eğer bacağım uyum sağlarsa o zaman geçici bacağı çıkaracaktı. Geçici olacaktı, çünkü bacağımda hâlâ şişlik vardı ve şiş indiğinde yeni bir soket takılması gerekecekti. Sonra protezin nasıl kalmaya devam edeceğini açıkladı. Bacığıma ve dizimin üstüne kadar silikon bir astar giyecektim. Astarın altına iliştirilen bir mandal protezin yerine oturmasını sağlayan soketin altındaki deliğe oturacaktı. Sonra bana protezi ve bacağım olacak titanyum sopayı gösterdi.

David ihtiyacı olan şeyleri ayarladı. Bacacağımın sargısını açarken eli yarama değdi. Vücudum gerildi ve nefesim sığlaştı. Daha önce kimse oraya dokunmamıştı, ben bile. Her gün banyo yaparken annem sargısını açar ve

hiç bakmadan hafifçe su çarpardı. Gözlerim doldu. Artık bacağımın olmadığını biliyordum. Yaptığım her şey gerçeklerin bir kanıtıydı: Küvete girip çıkmak, klozete oturup kalkmak, randevuya gitmeden önce giyinmek için ne kadar erken kalkacağımı düşünmek. Çünkü giyinmek eskisinin üç katı vaktimi alıyordu. Ne zaman tekerlekli sandalyemden kalkmak istesem, yorgun kollarımın vücudumun ağırlığını taşıyıp taşımayacağını düşünmek zorundaydım. Yaptığım her şey bana bu lanet olası ampütasyonu, bacağımı ve eski hayatımı ne kadar özlediğimi hatırlatıyordu. Bana dayatılan bu yeni hayatı istemiyordum. Ve bu protez, bu berbat yeni gerçeğin başka bir hatırlatıcısı olacaktı.

İlk kemoterapi seansım kateter işleminden birkaç gün sonraydı. Gövdeme böyle bir şey sokulmasından nefret ettim. Ona bakamadım bile.

Annem ve ben, duvara dizilmiş yatan koltukları olan bir odaya girdik. Hepsinin kendine ait bir serum askısı vardı. Sadece bir iki koltuk boştu. Bu kanser herkesi toptan öldürmeye çalışıyordu. İki koltuktan birini seçip oturdum. Hemşire gelir gelmez alkollü bir bezle kateterimin alt kısmım sildi ve oradan kan aldı. Sonra başka bir alkollü bezle tekrar silip askıya tuzlu ve steroitli bir çift poşet astı. Eczaneden gelecek olan kemoterapi ilaçlarını beklediklerini söyledi.

Ben etrafımdaki yüzleri incelerken annem de dergi okuyordu. İçeride iki tane anneanne yaşında kadın, bir tane dede, bir tane benim yaşlarımda, oldukça yakışıklı olan genç bir çocuk, on yaşından büyük olmayan bir de kız çocuğu vardı.

Hemşire daha sonra kemoterapi ilaçları olduğunu anladığım açık yeşil poşetlerle geldi. Zehirli karışım kan dolaşıma basılırken kulaklarımı takıp kimseyi rahatsız etmeyecek şekilde Lifehouse dinlemeye başladım.

Kemoterapide geçirdiğim kırk beş dakikanın sonunda kendimi hâlâ iyi hissediyordum. Belki de düşündüğüm kadar kötü değildi. Annem omzuma dokunduğunda gözlerimi açtım ve kulaklıklarımı çıkardım. “Tatlım, kahve almaya gitsem sorun olur mu?”

“Hayır, tabii ki.”

“Sen bir şey ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.”

Annem odadan çıkarken odadaki koltukların çoğunun boşalmış olduğunu fark ettim. Annemle odaya girdiğimizde dolu olan koltuklar tamamen boşalmıştı, yakışıklı çocuk dışında. Tekrar kulaklıklarımı takıp gözlerimi kapadım.

Biraz sonra birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Başımı çevirip annemin bir şey unuttuğunu düşünerek gözlerimi açtım. Hayatımda gördüğüm en koyu mavi gözlerle karşılaştım. Yanıma gelen kişi, odadaki yakışıklı çocuktı. Yakından baktığımda yakışıklı olmaktan çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Açık kahverengi, sanki yeni yataktan kalkmış gibi duran kısa kesimli saçları vardı. Keskin çene hatları kirli sakallıydı ve elmacık kemikleri ile burnu için ölebilirdim. İkisi de kusursuzdu. Kolunu hafifçe koltuğun kenarına koyarak eğilmişti ve bana bakıp gülümsüyordu. Tam bir afetti.

Kulaklıkları çıkarıp, “Yardım edebilir miyim?” diye sordum.

“Yok, ben iyiyim.” Birkaç saniye daha o şekilde durdu. İşin tuhafı, böyle yakışıklı ve seksi bir yabancıнын bana bu kadar yaklaşması hiç canımı sıkamamıştı.

Sonra iPod'umu elimden kapıp sandalyesine oturdu ve şarkılara bakınmaya başladı. "Bakalım burada nele-
rimiz var." Başını onaylar bir şekilde sallayıp, "Lifehou-
se," dedi. "Snow Patrol, güzel. Green Day, harika. Tra-
cey Chapman, vay. Coldplay ve Linkin Park, harika bir
müzik zevki. Ah, ah, ah... Bekle bir saniye... Bu da ne?"
Başını sallayarak, "Bir anlığına hayatımın aşkı olduğunu
düşünmüştüm," dedi.

"Gerçekten mi? Peki fikrini değiştiren neydi?"

"N'Sync. Kalbim kırıldı."

"Onların bir suçu yok. Bize Justin Timberlake'i kazan-
dırdılar."

Bir kaşını kaldırıp, "Doğru. Ayrıca Joey Fatone'yi de
kazandırdılar," dedi. Gülümsemesine karşılık verdim.

"Dalton Connor."

El sıkıştık.

"Amanda Kelly."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Amanda Kelly. Keşke
bir şekilde orta yol bulabilseydik."

iPod'umu bana geri verirken, "Önemli olan kazanmak
değil katılmak," dedim.

Kendi iPod'unu gösterdiğini fark ettim. Onu elinden
kapıp şarkılara bakınmaya başladım.

"Bakalım burada nelerimiz varmış. The Police...
hmmm. Rolling Stones, Eric Clapton; sen eski kafalısın
demek." Birkaç şarkıyı daha geçtim. "Bu da neymiş? *The
Bodyguard* film müziği, *Whitney Houston-The Ultimate Col-
lection*, *Just Whitney* ve tabii ki *I'm Your Baby Tonight* olma-
dan hiçbir koleksiyon tam olamaz." Memnun bir ifadeyle
ona bakıp pis pis sıırıttım. "Sana ne demeli?"

"Ben romantik biriyim."

iPod'unu ona attım.

"Peki, tek bacaklı bu güzel kızın böyle bir yerde ne işi var?"

"Im... Ben kanserim."

"Bu oldukça açık zaten, seni ukala şey. Türü ne?" diye sordu.

"Kemik kanseri."

"Seviye?" Anlamayarak ona baktım. "Kanserin hangi seviyede? Birden dörde kadar, dört en kötüsü de en iyisi de olabilir, algına göre değişir."

"Hiçbir fikrim yok."

"Sen daha yenisin sanırım. Bende dördüncü seviyede beyin tümörü var. Tam gaz gidiyorum bebeğim." Bunun üstüne ne diyeceğimi bilemediğim için öyle baktım. "Bunun için endişelenme. Sana kanser okyanusunun azgın sularında rehberlik edeceğim ve kendi yöntemlerimi öğreteceğim, genç çekirge."

"Buna minnettar olurum, Bay Miyagi."

Başını salladı. "Sadece TV ile film karakterlerini karıştırmakla kalmıyorsun. *Kung Fu* ve *Karate Kid* arasında neredeyse on yıl var."

"Ee?"

Dudaklarının kenarları yavaşça hınzır bir sırıtma ile kıvrıldı. Bana sanki bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. "Amanda Kelly, sen yasal mısın?"

"Ne?"

"Reşit misin?"

"Neden sordun?"

"Çünkü sen eninde sonunda arzularına teslim olup üstümdekileri parçaladıktan ve benimle işini bitirdikten sonra polisler tarafından tutuklanıp, kendimi 25043 numaralı tutuklunun kız arkadaşı olarak bulmak istemiyorum."

“Acınası müzik zevkim yüzünden kız arkadaşın olmanımı istemediğini düşünmüştüm.”

“Doğru, ama çok seksisin ve bu seninle sevişmem için büyük bir etmen.”

Eğer ilk tanışmamızda başka biri bana bu sözleri söyleseydi çok rahatsız olurdum ama bu  ocuk söylediğinde güldüm.

Dalga geçip, “İğren sin,” dedim.

G z kırparak, “Aynı zamanda çok da tatlıyım. Bütün kızlar böyle düşünür,” dedi.

“Görünüşe göre sadece onlar öyle düşünmüyor.”

“Seni sevdim, Amanda Kelly. Seninle arkadaş olmak isterim.”

“Ben de seni sevdim, Dalton Connor ve arkadaşın olmaktan gurur duyarım.” Arkadaşlığımızı tescilleyerek el sıkıştık.

“Peki, yanındaki bayan annen mi?”

“Evet. Senin yanında kim var?” diye sordum.

“Ben tek takılıyorum.”

“Annen nerede?”

“Bir bakalım, bugün  arşamba... Muhtemelen babamla çıktıkları gemi yolculuğunda üçüncü margaritasını yudumluyordur.”

“Sen hastayken onlar gemi yolculuğuna mı  ıktılar?”

“O kadar uzun zamandır hastayım ki hasta olmadığım zamanı hatırlamıyorum bile. Sırf benim hayatım sona yaklaştı diye diğer insanlar yaşamayı bırakamazlar.”

Bu  ocuğun haline çok  z ld m.

Ben düşüncelere dalmışken, “Bana  yle bakma,” diyerek beni böldü.

“Nasıl bakmayayım?”

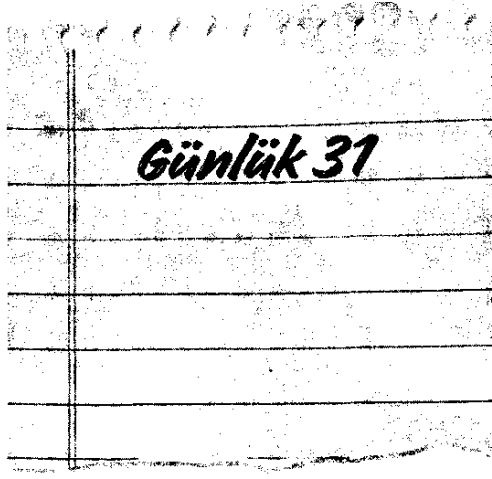
“Acıyarak.”

“Özür dilerim. Bu sadece... Bunun üstesinden tek başına gelmemelisin.”

“Artık yanımda sen olduğuna göre, tek başıma olmayacağım.”

alo alo alo

Dalton kendi seansı benimkinden bir saat önce bitmiş olmasına rağmen o günkü terapim bitene kadar benimle kaldı. Annemle tanıştı. Onu da beni etkilediği gibi etkilemişti. On beş yaşındayken teşhis konulduğunu ve aralık ayında yirmisine bastığını söyledi. Doktorlar bu kadar uzun yaşamasına şaşırmışlardı. New York'ta yaşayan bir erkek kardeşi vardı ve burada anne babasından başka hiç kimsesi yoktu. Bu çocukta ikimizin de kanser olması dışında beni hemen ona bağlayan bir şey vardı. Bu duyguyu daha önce sadece Noah'da yaşamıştım. Dalton tatlı, eğlenceli, zeki, cesur ve yalnızdı. Benimle eve gelmesini istiyordum, böylece ona iyi bakabilirdim. Onu sadece bu öğleden sonra tanımıştım ama yeni bir dostum olduğunu hissediyordum.

Yazmayı öğrendiğim günden beri bugün ilk defa bir şeyler yazmak istemiyorum. Ne yazacağımı bilmediğim günler de olmuştur ama içindeki yazma arzusu daha önce hiç tamamen kaybolmamıştı.

Yazmak benim bir parçam. Kimliğim. Kanseri sadece bedenimi yiyip bitirmiyor, aynı zamanda sevdiğim şeyleri de tüketiyor. Kendimi çok güçlü biri olarak görmüyorum. Vazgeçmeden önce bununla daha ne kadar başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Kanseri her defasında başka bir parçamı yakıp yok ederken, oluşturduğu çatlağın giderek biraz daha uzadığını ve genişlediğini hissedebiliyorum.

ala ala ala

Kemoterapinin yan etkileri kanserin belirtilerinden daha kötüydü. İnsanlar içlerinde gelişen kanserle beş sene yaşayabilirlerdi ve doktor onlar teşhis koyana kadar kanser olduklarını anlamazlardı bile. Kanseri sessizce içinize sı-zan bir pislikti ve siz ne olduğunu anlayamadan sizi tüketiyordu.

Diğer taraftan kemoterapi oldukça belirgindi. Onu unutmamanıza asla izin vermiyordu. Sadece klinikte vücu-

dunuzu istila etmekle kalmıyor, aynı zamanda sizi eve kadar takip edip içinize yerleşiyordu. İlk tedaviden sonra eve döndüğümde kısa bir süre sonra etkilerini hissetmeye başlamıştım.

İlk önce gün boyunca yaşadığım stres ve endişenin üstüme çöktüğünü düşünmüştüm. Günün devamında giderek kötüleşmeye başladım. Vücuduma verilen kanser öldürücü kimyasalların görünen ilk etkisini banyoya gittiğimde anladım. İdrarımın kıpkırmızı olduğunu görünce panikledim. Dr. Lang'in bana verdiği bütün bilgiyi okumam gerekirdi.

İkinci işaret ise içimde yükselen ateşti. Önce göğsümde başladı, sonra da bütün bedenime yayıldı. Bunun yanında, bana kafamı uçurmayı bile düşündüren hayali ağrım hâlâ devam ediyordu.

Ardından sadece bir saatlik uykumdan uyandığımda bütün vücudum kıpkırmızıydı, yüzüm yanıyordu ve kabarmıştı. Günün ilerleyen saatlerinde yoğun bir hazımsızlık çektim ve hıçkırmaya başladım. Hıçkırıklar normal bir şekilde gelmiyordu. O kadar yoğundular ki her hıçkırıktaki bedenim sarsılıyordu ve nöbetler yaklaşık bir saat kadar sürüyordu.

Hazımsızlık hissinden birkaç saat sonra mide bulantısı başladı. Mide bulantısı da normal standartlarda değildi. Kemoterapi bulantısının sanki biri sürekli karnımı bıçaklıyormuş gibi keskin bir acısı vardı. Bana daha önce de çektiğim o hayali ağrıyı hatırlatmıştı. Bu ağrı beni şaşırtıyordu çünkü hiçbir yerden gelmiyordu. Her kustuğumda boğazım daha çok yanıyordu. Bulantı hissi sürekli devam ediyordu. Üç kusmadan sonra midemde ne var ne yok çıkmıştı. Ondan sonra yerini kuru öğürmelere ve tekrar dayanılmaz ağrıya bıraktı.

Eskiden kemoterapinin iştah kapattığını düşünürdüm. Belki bazılarında öyle bir etkisi vardı ama benim iştahım birden çoğalmıştı. Açlıktan ölüyordum. Yemek istiyordum ve bunun için uğraşıyorum ama ağzımda çıkan yaralara herhangi bir yiyecek veya içecek değdiğinde çektiğim acıya değmiyordu.

Kemoterapinin üstünden üç gün geçtiğinde tamamen bitap düşmüştüm. Biraz yorgun olmaktan söz etmiyorum. Başım yastıktan kaldıramama gibi bir yorgunluktan bahsediyorum. İshal başlamadan önce üç gün milkshake ve elma suyuyla beslendim. İshal başladığı zaman sanki biri popoma kızgın bir demir maşa tıkmış ve orada bırakmış gibi canım yanmaya başladı.

Depresyona girdiğimi hissediyordum. Hâlâ bacağı-mın olmayışına hayıflanıyordum ve kemoterapinin etkileri iyice ümitsizliğe kapılmama neden oluyordu. Bunu yapamayacaktım. O kadar güçlü değildim. Dr. Lang'i arayıp kemoterapiyi bırakıp bütün riski göze alacağımı söylemeyi bile düşündüm.

Noah gün içinde beni birkaç kez arayıp yanıma gelmek istiyordu ama beni bu halde görmesine izin vermiyordum. Ayrıca okulun ikinci dönemi başlamıştı ve Brooke vardı. Zamanını beni kusarken görerek geçirmesine gerek yoktu. Ondan uzak durmam gerektiğine karar verdim. Yılbaşı gecesi yürüyüp gitmesini izlerken ona daha çok bağlandığımı hissetmişim. Bir daha gitmesine izin veremeyebilirdim. Bu yüzden Noah'ya böyle bir sıkıntı vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Normal ve mutlu bir yaşantısı olsun istiyordum, bana hemşirelik yapmasını değil.

alo alo alo

Yeni bacağımla birlikte tekerlekli sandalyemde oturmuş

ilk fizik tedavi seansımı bekliyordum. Terapiden bir saat önce orada olmam gerekiyordu, bu yüzden ben bu on tonluk titanyumu nasıl taşıyacağımı öğrenirken annem de alışveriş yapmaya gitti. Etrafıma bakınırken yaşlıca bir adamın çocuk yapbozuyla cebelleştğini gördüm. Umut-suzca, kırmızı ve mavi renkli plastik kaptaki deliklere doğru şekilleri denk getirmeye çalışıyordu. Orta yaşlı bir kadın da terapist yerden yüksek bir minderin üzerinde esneme hareketlerini yapmasına yardım ederken söyle-nip duruyordu. Sonra onu gördüm. Kapıya yaslanmış ve kollarını kavuşturmuş bir halde duruyordu. Yüzüne seksi bir gülümseme yayıldı. Heyecandan bedenimin tit-rediğini hissettim. Sonunda tanıdık bir yüz bulmuştum.

“Merhaba, bebeğim.” Gözlüklerini başının üstüne kal-dırıp bana doğru salma salına yürüdü.

“Merhaba, Dalton. Burada ne arıyorsun?”

Ellerini tekerlekli sandalyemin kollarına koyup bana sokuldu. Yüz yüze geldik. “Bugün ayağa kalkıp yürüye-cekisin, değil mi?”

“Bana öyle söylendi.”

“Ee ben de bu yüzden buradayım. Dünyada hiçbir güç, o küçük yuvarlak poponun, o paralel çubuklar ara-sında sağa sola sallanmasını izlememe engel olamazdı.” Bana göz kırptı.

“Her şey sana cinselliği mi çağrıştırıyor?” diye sor-dum.

“Yirmi yaşında, heteroseksüel ve dördüncü derece kanser hastası bir erkeğim... Im... Evet.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım düğümlen-di. Geleceğin önümde duran bu zeki, komik, tatlı çocuğa getireceği şeylerden korkuyordum. Alçak sesle, “Bunu yapma,” dedim.

“Neyi?”

“Hasta olmakla ilgili şakalar yapma. Bu hiç komik değil.”

Benden uzaklaşıp duvarın kenarındaki bir sandalyeye otururken, “Biliyorum,” dedi.

Terapistim gelene kadar Dalton ile hiç konuşmadan birbirimize baktık.

Terapist elini bana uzatıp, “Selam, ben Jane,” dedi.

“Selam, ben de Amanda.”

Jane, Dalton’a dönerek, “Merhaba Bay Connor. Bu sefer başınızı nasıl bir belaya sokmak üzeresiniz?” diye sordu.

“Bugün biraz zamanım vardı, o yüzden gelip biraz popo seyredip kızları taciz ederim diye düşündüm.”

Bir Jane’e, bir Dalton’a baktım. “Siz tanışıyor musunuz?”

“Jane şu karşımda gördüğün nefes kesen, güzel erkek vücudunun sorumlusu olan kişi.”

Jane gülümseyip, “Dalton’un ilk beyin ameliyatından sonra biraz motor hareketleri çalışması gerekti,” dedi.

“Kaç tane beyin ameliyatı oldun?”

Yüzündeki çapkın ifade kayboldu ve yerine ciddi bir ifade geldi. “Ömür boyu yetecek kadar.”

Sonraki bir saati ayağa kalkmak ve yürümeyi denemekle geçirdim. İşin garip tarafı, daha önce hayatım boyunca düşünmeden yaptığım şeyin şimdi ne kadar odaklanma ve konsantrasyon gerektirdiğiydi. Protez acıtmıyordu. Sadece bacağımın iki yanında ve altında baskı hissediyordum. Değneğin üstüne ağırlığımı verdiğim anda kırılacaktım diye korkmaktan kurtulamadım. Birkaç adım atmaya başarabildim, ama hepsi bu kadardı. Daha seans bitmeden yorulmuştum. Hemen eskisi gibi yürüyebileceğimi düşündüğümünden değildi,

ama bir zamanlar çok kolay ve doğal olan bir şeyi yapmanın bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

alo alo alo

Kemoterapinin ikinci turu daha da beterdi, tabii daha beteri mümkünse. Banyoda içim dışıma çıkarken, koridorda sesler duydum. Noah gelmişti. O ve Emily tartışıyorlardı. "Noah, kötü bir gün geçiriyor."

"Onu görmem lazım, Emily."

"Şimdi iyi bir zaman değil. Bugün çok hasta. Kemoterapi onu bu hafta daha kötü etkiledi."

"Ona bakmak istiyorum."

"Noah, lütfen git..."

"Hayır. Neden bilmiyorum ama yılbaşından beri benden kaçıyor. Bunu birlikte atlatacağımıza söz verdim ben. İki haftadan beri onu görmedim. Onu görmem lazım. Lütfen, Emily."

Kapının yavaşça çalındığını duydum ve Emily, "Amanda, iyi misin? Gelebilir miyim?" diye seslendi.

Mermer zeminde oturdum ve sırtımı küvete yasladım. "Evet." Sesim çok zayıf çıkmıştı. Yorgunluk bu hafta öncekinden daha erken başlamıştı. Doğrulamaya bile gücüm yoktu.

Kapı yavaşça açıldı ve Emily içeri girip arkasından kapıyı kapattı. Bir bez alıp ılık suya batırdı ve alnıma bastırdı. "Noah burada ve seni görmek istiyor."

"Emily..."

"Rahatsız olduğunu söyledim ama... Amanda, yüzündeki ifadeyi görseydin. Kalbim parçalandı. Çok mutsuz ve mahvolmuş görünüyor. Senin yanında olmak istiyor."

"Hayatını bana bakarak geçirmek zorunda değil," diye fısıldadım.

“Ama sanırım o öyle istiyor.”

“Şu anda yatağıma dönmek istiyorum.”

Emily bana yardım etmeye başladı. Hâlâ yeni bacağıma alışmaya çalışıyordum. Bacakçı adam zamanla onun doğal bir uzantım gibi olacağını söylemişti. Ama şu anda bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum.

İlk kez ayaklarımın üstüne bastığımda dizlerim çok güçsüzdü ve yere kapaklandım. Diz kapaklarım mermer zemine sert bir şekilde çarptı ve bacaklarıma doğru dayanılmaz bir acı yayıldı. Kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladım. Sonra Noah’nın sıcak ve koruyucu kollarıyla beni kucakladığını hissettim. Banyodan odama giden yol boyunca saçlarıma doğru, “Seni tutuyorum, Tweet. Sana ben bakacağım,” deyip beni odama taşıdı.

Ağlamayı bir türlü kesemedim. Hem fiziksel hem ruhsal açıdan o kadar yenik düşmüştüm ki kendimi toparlamıyordum. Emily gözyaşları içinde kapı girişinde duruyordu. Noah yatakta tam karşıma oturup ellerini yüzüme koydu ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

Bulanık gözlerimle ona bakıp, “O kadar utanıyorum ki...” dedim.

“Neden?” diye sordu.

“Çünkü artık hiçbir şeyi tek başıma yapamıyorum. Bedenimin her zerresi hasta. Ölmek istiyorum.” Yaşlı gözlerle ona baktım. “Noah, onlara beni bırakmalarını söyle.” Hıçkırıklarımla öyle yoğundu ki nefes almakta zorlanıyordum. Emily’nin daha sesli ağladığını duydum.

Noah arkama oturup kollarını bana dolayarak sırtımı sıkıca göğsüne bastırdı. Başını boynuma gömdü. Yüzünün yaşlardan ıslandığını hissettim. “Bunu yapamam. Sana çok ihtiyacım var. Beni bırakma,” diye fısıldadı.

Uyuyakaldım ve bir haftadır ilk defa bu kadar derin

uyudum. Ertesi sabah uyandığımda Noah'nın kolları hâlâ beni sarıyordu.

alo alo alo

Dalton kötü günleri atlatmama elinden geldiği kadar yardımcı oldu. Beni kontrol etmek ve eğer iyi günündeyse, bize gelip takılmak için her gün beni arıyordu. Kateterimi çıkardıklarında bile benimle hastaneye kadar gelmişti. Kateterin olduğu yer iltihaplanmıştı. Kemoterapi ilaçları yüzünden bağışıklık sistemim çökmüştü ve kateterin çıkarılması gerekiyordu. Dr. Lang'e başka bir kateter istemediğimi söyledim. Derimin altında, her zaman vücuduma yapışık kalan bir şey olması fikrinden nefret etmiştim. Onu oradan çıkarıp kemoterapiyi serum iğneleriyle almaya razıydım.

Bütün bunları Dalton olmadan nasıl atlatırdım bilmiyordum. Ailem ve Noah inanılmaz yardımcı oluyorlardı ama onlar benimle sadece empati kurabilirlerdi. Dalton bedenimin nasıl hissettiğini ve zihnimin bütün bunları nasıl kavramaya çalıştığını biliyordu. Ona hiçbir şey açıklamak zorunda değildim. O da beni Noah kadar iyi anlayabiliyordu.

Çok kısa bir zamanda Dalton'a bağlanmıştım. Anneler ve Emily'nin Dalton ile bizi beraberken gördüklerinde ya da onun hakkında konuştuğum zaman yüzlerinde beliren ifadeden, ona ne kadar bağlı olduğumla çok ilgilendiklerini anlayabiliyordum. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Sadece hayatımda ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Her zaman, insanların bir tane ruh ikizi olduğunu düşünmüştüm. Dalton bunu iki kere düşünmemi sağlamıştı. Belki de bazı insanlar iki ruh ikizine sahip olacak kadar şanslıydılar.

alo alo alo

Kemoterapinin olduğu haftalarda kendimi *Bugün Aslında Düñdñ* filmindeymişim gibi hissediyordum. şimdiye kadar dört defa terapi almıştım ve hepsinin de etkileri aynıydı; mide bulantısı, kusma, halsizlik... vs. O haftaların tek iyi yönü Dalton ve onunla birlikte geçirdiğim onca zamandı. Kemoterapi dışında da beraber vakit geçirmeye başlamıştık ama kemoterapi sırasında geçirdiğimiz zaman daha bağlayıcıydı. En az dört saat o odaya tıklıp kalıyorduk ve konuşmaktan başka yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.

Sanki Dalton'u ömrüm boyunca tanıyormuşum gibiydi ama aslında tanışalı iki ay olmuştu. O anlarda kendimi onun yanındayken hissettiğim kadar kimsenin yanında iyi hissetmiyordum. Buna ailem, hatta Noah bile dahildi. Bütün bu kanser olayı başladığından beri kendimi normal hissetmek istiyordum ve her ne kadar ikimize de kimyasallar veriliyor olsa da Dalton bana öyle hissettiriyordu. Diğer herkes benimle kanser veya ampütasyon hakkında konuşuyordu.

"En sevdiğin film?" diye sordu.

"Aslında dört tane var."

"Dört tane sayamazsın," diye karşı çıktı.

"Nedenmiş?"

"*En sevdiğin demek, beğendiğin veya tercih ettiğin kişi veya şey demektir. En sevdiğin dram veya komedi olabilir ama aynı kategoride çoklu seçim yapamazsın.*"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. O ve onun çılgın kuralları.

"Benim dört tane..." Dört parmağımı havaya kaldırıp yüzüne doğru sallayarak, "Favori komedi filmim var," dedim. Dalton oflayarak başını salladı.

"*Kahvaltı Kulübü, Feris Bueller'la Bir Gün, Ahmak ve Forrest Gump.*"

"Ah, anlıyorum, sen bir klasik düşkünüsün."

"Ha, bir de içinde George Clooney olan her film." Yine başını salladı. "Seninki ne?"

"Zor Ölüm."

"Hangisi?" diye sordum.

"Hepsi."

"Biraz önce dört tane favorim var diye beni fırçalamamış mıydın sen? Zor Ölüm serisinin beş tane filmi var."

"Ama onlar aynı filmin bölümleri."

"Çok kıvrak zekâlısın."

"Anlayamayacağın kadar entelektüelim, değil mi?"

"Kaybol gözümün önünden."

"Yaşasın! İki aydır kaybolmama izin vermeni bekliyordum." O kadar sesli güldüm ki Dalton ve benimle aynı gün kemoterapi alan yaşlı kadınlardan biri olan Estelle irkildi.

"Peki izlediğin bütün filmler arasında en sevdiğin replik nedir?" diye sordum.

"Ciddi olamazsın? Yaşasın kovboyalar, bok herif." Göz devirmemi saklamak için hiç uğraşmadım.

Dalton gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı. Sessiz sakın oturuyorduk. Odaya göz attığımda sadece Dalton, ben ve Estelle'nin kaldığını fark ettim. "Hey, Dalton?"

"Hım?"

"Ashley bugün gelmemiş. Bugün son terapisini alacaktı." Ashley, kemoterapinin ilk günü gördüğüm küçük kızdı. Sessiz, içine kapanık, tatlı biriydi. "Neden acaba?"

"Öldü."

Sözleri beni şok etti.

"Ne?"

* *Yipee ki-yay, motherfucker*: Bruce Willis'in canlandığı John McClane karakterinin, Zor Ölüm serisinin tüm filmlerinde tekrar ettiği replik. -rn

Dalton başını bana çevirip gözlerini açtı.

"Öldü, dedim."

"Dalton, bunu söylemen çok kötü. Bilmiyorsun ki."

"Evet, biliyorum. Geçen hafta cenazesine gittim."

"Bana neden söylemedin? Ben de gelirdim."

"İlk kanser cenazeni on yaşındaki bir çocukla yaşamaman gerektiğini düşündüm. Onların cenazeleri çok ağırdır."

Ne söyleyeceğimi bilemeden boş boş baktım. Elimin üstünde elimi sıkan sıcak bir el hissettim. Ona baktım. "Hey, sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Belki de artık iyileşmiştir ve buraya gelmesine gerek kalmamıştır diye düşünmüştüm. Çok aptalca, değil mi?"

"Aptalca değil, safça."

"Ölmekten korkuyor musun?" diye sordum.

Başını çevirip tavana bakarak vereceği cevabı düşündü. "Evet, ölmekten korkuyorum ama ölü olmaktan değil."

"Aradaki fark nedir?"

"Ölmek, bir süreçtir. Ölü olmak, çoktan gideceğin yere vardığını gösterir." Bana dönüp sanki ruhumu okuyormuş gibi bakan koyu mavi gözlerini benimkilere dikti. "Ya sen? Sen ölmekten korkuyor musun?"

"Son zamanlarda her şeyden, ölmekten, yaşamaktan, salı günlerinden korktuğumu hissediyorum."

Hâlâ el ele olduğumuzu fark ettim. Bu bana gerçekten iyi ve doğru geldi. Bu çocuğa karşı beslediğim duygular kafamı karıştırmaya başlamıştı. Noah'ya karşı hissettiğim gibi değildi ama biraz daha zaman geçerse o raddeye varacağından korkuyordum. Konuyu değiştirmem lazımdı.

Onda olan elimi çekip bir tutam saçımı kulağımın arkasında atar gibi yaptım. "Arkadaşım Lisa önümüzdeki

hafta sonu beni ziyarete gelecek. Bahar tatilinin başlangıcı olduğu için, Florida'ya gitmeden önce birkaç gün burada kalacak."

"Lisa bana fotoğrafını gösterdiğin küçük, tatlı kızıl değil mi?"

"Aynen."

"Sence onunla yatmama izin verir mi?"

"Tam bir domuzsun."

"Ne?! Sadece sordum. Küçük tatlı kızıl kafa, bahar tatili boyunca deşarj olmaya hazır... Bence işe önce beni deşarj etmekle başlayabilir." Gözlerimi kısıp ona baktım.

Dalton'la ilk tanıştığım zamanki resmini Lisa'ya göndermiştim. Lisa da onun yakışıklı olduğunu söylemişti.

"Muhtemelen eder. Yakışıklı olduğunu düşünüyor."

Sandalyesinin sırtında kayarak bana doğru döndü. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Peki, nasıl göründüğümü nereden biliyor?"

"Birkaç hafta önce resmini ona göndermiş olabilirim."

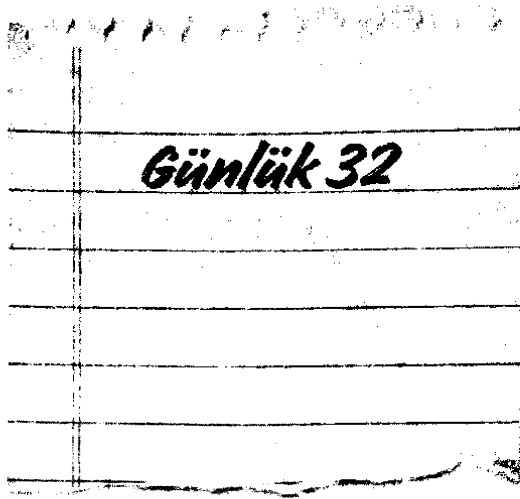
"Çok tatlı. Kalem ve kâğıdın var mı?"

"Var galiba." Elimi çantama atıp bir kalem ve bir kâğıt parçası çıkardım. "Al."

Sandalyesinde doğrulup elini bana doğru sallayarak, "Yaz," dedi.

"Ben senin sekreterin miyim?"

"Enerji içeceği, vitamin, protein içeceği, dörtlü pil, krep şurubu, vazelin, yumuşak tüylü resim fırçası, ip, selo bant ve bir kutu kalem. Kalemim bitti de. Ah, bir de..." Arkasına yaslanıp gülümseyerek alçak sesle, "Mega boy kondom, otuz altılı zevk paketi," diye devam etti. Geri çekilip pis pis sırttı. Kalemi ve kâğıdı kucağına fırlatıp hiçbir şey söylemeden öylece ona baktım.

Ben çocukken yılbaşı ve doğum günüm gibi günlerin gelmesi çok uzun sürüyormuş gibi gelirdi. Yakın hiçbir zaman yeteri kadar yakın olmazdı. Bir doktorun koyduğu teşhisi size söyleme süresi ise on saniyedir. İşte o zaman dünyanın sonsuz zaman dilimleriyle dolu olduğunu düşünmeyi bırakıp, aslında hiçbir şeyin sonsuz olmadığını fark etmeye başlarsınız.

Her şeyin bir başı, ortası ve sonu vardır. Kanserden önce sonu çok da düşünmezdim. Bir sonun olduğunu fark etmeniz çok kötü bir şaka gibidir. Zaman onun etrafında dönerek daha hızlı akıp gider. Hayat çok çabuk geçer. Yakın gelecek, artık şimdidir.

Bu günlük sayfası, ünlü filozof Ferris Bueller'dan esinlenilmiştir. Bueller... Bueller...

alo alo alo

Lavabodan masamıza yürüyordum. Dalton'un yanına oturduğumda iki arkadaşımın konuştuğu konuya inanamadım.

"Yani şimdi benimle yatmak mı istiyorsun?"

"Sana da uyarsa, evet."

"Florida'ya gitmeden önce burada sadece bir iki gün kadar kalacağım. Çok fazla zamanım yok."

"Benim de." Konuşma o kadar hızlı ilerliyordu ki bir Lisa'ya, bir Dalton'a bakmaktan az kalsın boyun felci olacaktım.

Lisa, ben ve Dalton üniversitenin yakınlarında, o civardaki en güzel hamburgerleri yapan küçük bir restoran olan Aç Aslan'daydık. Lisa o gün erken saatlerde geldi ve öğle yemeği için Dalton'la buluştuk. Hemen kaynaşacaklarını zaten biliyordum ama yapacakları ilk konuşmanın bu olacağını hiç düşünmemiştim.

"İkinizin karşıma geçmiş öğle yemeğinde bu konuyu tartışıyor olmanıza inanamıyorum."

Dalton eline bir patates kızartması alarak, "Vakit nakittir, çekirge," dedi.

"Dalton doğru söylüyor." Lisa sanki Dalton'a bir sır verecekmiş gibi masaya doğru eğildi. "Baştan söyleyeyim... Girmene izin vereceğim tek yer orası. Arka tarafın kurcalanması pek hoşuma gitmez."

Ağızımdaki diyet Pepsi'yi fıskırttım ve kola yanlışıyla burnuma kaçtı. Lisa ve Dalton kahkahalara boğuldular.

Dalton kahkahalarına hâkim olup kendini toparlamayı başardığında, "Genç çekirge, bu hafta sonu becerilen tek şey senin beynin."

"Seninle dalga geçiyoruz," dedi Lisa. Dalton ile el sıkıştılar. "Size koca bir bravo, bayım. Oynadığınız azgın domuz rolü için tebrik ederim."

"Yaa, teşekkür ederim. Şunu da söylemeliyim ki Lisa, sen de sürtük rolünde çok başarılıydın."

"Çok-ko-mik," dedim alaycı bir şekilde.

Lisa, "Peki, bu geceki planımız nedir?" diye sordu.

"Tekrar buraya gelir, etrafta turlarız diye düşündüm."

Burada her zaman bir şeyler oluyor, özellikle de turistler gelmeye başlamışken. Dalton, bu sana uyar mı?"

"Benimle ne isterseniz yapabilirsiniz. Her şeyimle sizinim."

Onu kapıdan içeri girer girmez fark ettim. Noah'ya Dalton'dan bahsetmemiştim. Aynı şekilde Dalton'a da ondan bahsetmemiştim. Hiç konusu geçmemişti. İkisiyle de arkadaşlıktan öte bir beraberliğim olmamasına rağmen, Dalton'un yanında otururken sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissettim.

"Tweet?"

"Noah, hey." Noah gözlerini Dalton'a dikti. "Noah, Lisa'yı hatırladın mı?"

"Evet, merhaba. Nasılsın?"

Lisa, "Merhaba, Bizim Noah. İyiyim," diye cevap verdi. Noah lakabını duyunca gülümsedi.

"Ve bu da Dalton," dedim.

"Selam. Lisa'yla mı birliktesin?" diye sordu.

"Hayır, aslında..."

Ah, kahretsin! Dalton sonucu ne olursa olsun insanlara dalga geçmeye bayılırdı.

Dalton kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. "...Her pazartesi genç çekirgemle takılıyoruz," dedi ve akabinde doğrudan Noah'ya bakıp pis pis sırttı. Noah sanki Dalton'u tutup sandalyesinden kaldıracakmış gibi duruyordu. "Yaklaşık iki aydır buluşuyoruz, yanılmıyorum değil mi?" Bana baktı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanlar beni tüketiyor."

Noah dişlerini sıkıp elini yumruk yaptı.

"Kemoterapiden bahsediyor. Pazartesileri birlikte kemoterapi alıyoruz. Dalton, kemoterapiden bahsettiğini söylesene," diye yalvardım.

“Zamane çocukları öyle mi diyor?” Ben paniklerken Lisa gülmemek için kendini zor tutuyordu. Noah her an Dalton’u yumruklayacakmış gibi görünüyordu. “Seninle dalga geçiyorum, dostum. Birlikte kemoterapi alıyoruz. Hepsi bu. Süpürge dolabında bana sakso çekmesini saymazsan tabii.”

Noah, “Tweet, bir dakika konuşabilir miyiz? Dışarıda?” dediği anda biri ona seslendi. Seslenen kişi Brooke’tu.

“Hemen döneceğim.”

Brooke masadaki insanların yüzlerine bakıp bende durdu. “Hey, Amanda. Bacağın nasıl?”

“Hâlâ kayıp.”

Kesilen bacağımdan bahsetmek Brooke’un hoşuna gidiyordu. Noah’ya hasarlı bir mal olduğumu hatırlatırken sanki beni önemsiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Ahtapot kollarını Noah’nın kaslı kollarına dolayıp, “Hadi, masamız kapılmadan oturalım,” dedi.

“Git otur. Ben birazdan gelirim.” Brooke oflayıp pufladı ve ayaklarını yere sertçe vurarak gitti. “Tweet, hadi dışarı.” Arkasını döndü ve beni beklemeden yürüdü.

Dışarı çıktığımda Noah ellerini saçlarının arasına sokuyordu. “Kim bu pislik?”

“O bir pislik değil. Sadece şaka yapıyordu. Çok şakacı biridir.”

“Seni becermekle ilgili şaka yapmayı mı seviyor?” Sesi sert ve öfkeliydi. “Öyle mi?”

“Ne öyle mi?”

“Seni beceriyor mu?”

“Bu da nereden çıktı şimdi? Dalton’la ben arkadaşız. Sana takılıyordu. Derdin ne senin?”

“Senin hakkında bu şekilde konuşan adamlardan nefret ediyorum. Ondan hoşlanmadım.”

"Aslında ben hoşlanıyorum ve şu an içinde bulunduğum durumu atlatmamda bana yardımcı oluyor. Ona ihtiyacım var." Niyetim bu değildi ama sözlerim Noah'nın midesine yumruk gibi oturmuştu.

"Eskiden bana ihtiyaç duyardın." Gözlerindeki acı beni mahvetti.

"Noah, sana her zaman ihtiyacım var. Bu sadece... Dalton tam olarak ne yaşadığımı anlıyor. Bu çok saçma. Ben Brooke'un her fırsatta senin her yerine dolanmasını izliyorum. İki de bir bana bacağımanın kesildiğini hatırlatmaktan zevk alan o kızın. O yüzden hayatımdaki boşluğu dolduracak..."

"Benim boşluğumu mu?"

"Hayır. Senin yerini kimse alamaz. Neden sen birine sahip olabilirken ben olamıyorum?"

Bana o kadar yaklaştı ki burunlarımız birbirine değiyordu. "Hatırlatayım tatlım, ben hiçbir zaman başka birini istemedim. Bu senin seçimindi." Yanımdan geçip giderek kafeye döndü.

o o o o o

Hafta sonunun geri kalan kısmı oldukça iyi geçti. Cumartesi günü Lisa ile birlikte alışverişe gittik ve yemek yiyip sinemaya gitmek için Dalton'la buluştuk. Lisa'nın etrafımda olması harikaydı. Onu çok özlemiştim. Her ne kadar sürekli mesajlaşıp konuşsak da yanında olmakla aynı şey değildi.

o o o o o

Pazartesi seansından önceki gündü. Dalton'la birlikte evde oturmuş pizza yiyip müzik dinliyorduk. Kemoterapiden önceki pazar günlerimizi birlikte geçirmeye başlamıştık. Kemoterapi yeterince kötüydü ama ondan önceki

gece de ikinci sıradaydı. Önümüzdeki haftanın çok berbat geçeceğini bildiğimiz için, içimizi bir korku kaplıyordu. Dalton ve ben birbirimizin başka şeylere odaklanmasına yardımcı oluyorduk.

“Haklısın çekirge. Lifehouse muhteşem bir grup.”

“Ah, boynuz kulağı geçermiş.” Dalton kanepeden bir yastık alıp bana onunla vurdu.

Pizzadan kalan çöpleri mutfaka atmak için toparlamaya başladım. “Peki, sen ve Bay Kusursuz neden birlikte değilsiniz?” İstemsizce başımı ona çevirdim.

“Vay, konuyu yavaşça değiştirmeyi hiç beceremiyorsun, öyle değil mi?”

“Bunun için zamanım yok. Soruma cevap ver.”

Tekrar kanepeye oturup “Im...” dedim.

“Şeyi mi küçük? Nedeni bu mu?” Alaycı bir sempatiklikle başını yana eğdi.

“Hayır,” dedim.

Kaşlarını kaldırıp tekrar başını eğerek, “Çok mu büyük? Biliyorsun, çoğu insan boyutunun önemli olduğunu düşünür ama aslında öyle değildir. Bir beyzbol sopasının boyutuna takılabilirsin ama nasıl vurulacağını bilmiyorsa sadece bir tahta parçası olur. Ne demek istediğimi anladın,” dedi. Ona dik dik baktım. Bazen ağzından çıkan şeyler inanılmaz oluyordu ama iyi anlamda değil tabii.

“Bu çok karışık bir mesele.”

“Ne çok karışık? O soyunur, sen soyunursun ve...” Aniden cümleyi yarıda kesti. Merakla ona bakıyordum. Dümdüz bakıyor ve hareket etmiyordu. Daha önce de ataklar geçirdiğini biliyordum ve yine onlardan birini geçiriyor sandım.

“Dalton? İyi misin?”

Bakışları sabit odaklanmış bir şekilde işaretparmağını kaldırarak, “Bekle... Seni çıplak hayal ediyorum,” dedi.

Koluna vurup, "Lanet olsun Dalton! Bu hiç komik değil," dedim.

"Tamam, nerede kalmıştım. Ah, evet. İkiniz de soyunup işe dalarsınız." Samimi bir ifadeyle bana bakıp duraksadı. "Cidden, olay nedir?"

Derin bir nefes alıp sorusuna cevap versem mi, vermesem mi diye düşündüm.

"Noah ve ben ezelden beri yakın arkadaşız. Hayatımda ona ihtiyacım var. Eğer o çizgiyi aşsaydık bir şey olup bizi ayırırdı ve ben bununla yaşayamazdım. Onu hayatımda bir arkadaş olarak tutmayı tamamen kaybetmeye tercih ederim. Birlikte olsaydık onu kesinlikle kaybederdim çünkü kesinlikle her şeyi mahvedecek bir şeyler yapardım. Her zaman yaparım."

Dalton birkaç saniye yüzüme baktı. Kaşları yavaşça çatıldı, gözlerini kıstı ve dudakları çizgi haline geldi. "Amanda, bu şimdiye kadar duyduğum en saçma sapan şey."

"Doğru. Ablam ve arkadaşı çıkmaya başladılar ve kötü bir şekilde ayrıldılar. Şimdi birbirlerinden nefret ediyorlar. Emily her işte başarılıdır. O bile yapamadıysa ben asla yapamazdım. Noah benden daha iyisini hak ediyor."

Benimle yüz yüze gelmek için vücudunu tamamen bana doğru döndürdü. "Ah, genç çekirge... Kusursuzluk, güvensizlikten beslenen bir illüzyondur." Kafayı sıyrıp sıyırmadı mı diye ona baktım. "Emily kusursuz değil."

"Kendimi iyi hissetmem için böyle söylemene gerek yok."

"Onun için demiyorum. Sol gözü çok tuhaf."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Onunla ilk tanıştığımızda fark ettim. Gözlerine baktım. Sağ gözü bana bakıyordu ama sol gözü ben hariç her yere. Beni acayip korkuttu." Komik bir şekilde yüzünü buruşturup gözlerini şaşı yapınca yüksek sesle güldüm.

“Daha önce hiç fark etmemiştim.”

“Belki de beraber olduğu adam sol gözünden korktuğu için ondan ayrılmıştır.”

“Bilmiyorum. Ne olduğunu hiç anlatmadı.”

“Şimdi Emily’nin sirk ucubesi olduğunu ve kusursuz olmadığını açığa kavuşturduğumuza göre, onu bir bahane olarak kullanamazsın. Şimdi, soruma cevap ver.”

Soruya cevap verene kadar birkaç dakika öylece oturduk. Dalton ile Noah hakkında konuşmak beni rahatsız ediyordu ama bir kere konusu açıldı mı, peşini bırakmayacaktı.

“Benim hissettiklerimle onun hak ettiği hiç aynı seviyede olmadı ve şimdi ampütasyon ve kanser... Ona yük olmak istemiyorum.”

“Bana bahane anlatmayı bırak. Sen korkuyorsun. Neden onun nasıl bir hayat yaşamak istediğine ve o hayatta kiminle olmak istediğine kendi başına karar vermesine izin vermedin?”

“Ne diyorsun?”

“Amanda, geçmişle ve bizim gibi geleceği olup olmadığı belli olmayan insanlarla ilgili bir şey yapamazsın. Geçmiş geçmişte kaldı. Elimizde olan tek şey şu an. Şimdiki zaman kusursuzdur, genç çekirge, çünkü nefes alıyoruz, gülüyoruz, ağlıyoruz ve sonunda anlaşılabildiğimiz birini bulduğumuza şaşırıyoruz. Geçmişte yaşayıp şimdiyi harcamayı bırak. Noah’ya neler hissettiğini söylemelisin.”

“Ya artık çok geçse ve Brooke onu mutlu edecek tek insansa?”

“Bunun bir önemi yok. Hayatını nasıl etkilediğini bilmek onun hakkı. Sana bir hediye verdi. Birine âşık olmanın ne demek olduğunu biliyorsun. Bu her gün olan bir şey değil; en azından bu şekilde bir aşk her gün olan bir

şey değil. Ona veda etmeden önce gidip ona teşekkür etmelisin. Herkes bir teşekkürü ve elvedayı hak eder.”

O son birkaç kelimeyi söylediğini fark ettiğimde şok oldum. Noah’nın babası vefat ettiğinde günlüğüme bu kelimelerin aynısını yazmıştım.

Nora Jones’un *Come Away With Me* adlı şarkısı kolonlardan odaya yayıldı. Dalton ayağa kalkıp elini bana uzattı. “Hadi yeni bacağına deneyelim. Benimle dans et,” dedi.

Elimi onunkinin üstüne koydum. Beni odanın ortasına götürdü. Göğsüne yaklaştığımda kollarımızı birbirimize doladık. Başımı omzuna yasladığımda o da elini boynumla omzumun arasına koydu.

Nora Jones’un sıcak sesi odaya yayılırken biz de sallanmaya başladık. Hareketlerimiz o kadar hafifti ki, belli belirsizdi. Gözlerimi kapattım ve müzikle Dalton’un bedenini benimkinde hissetmenin tadını çıkardım. Şimdiki zaman, kusursuzdu.

Şarkının sonuna doğru Dalton kulağıma eğilip, “Seninle tanışmaya yetecek kadar uzun yaşadığım için çok mutluyum. Bana özleyecek birini verdiğin için teşekkür ederim.”

Yavaşça ayrıldık ama kollarımız hâlâ birbirine dolanmıştı. “Sen olmasaydın bunları atlatamazdım. Bütün bunların tek iyi yanı seni hayatıma sokmuş olması.” Alnını benim alnıma yaslayıp şarkı bitene kadar bir süre öyle durdu.

Sonra başını kaldırdı ve alnımdan öptü. “Gitsem iyi olacak.”

Kapıya doğru yürüdü. Kolu indirmeden önce dönüp bana baktı. “Şimdiki zamanın kusursuz olduğunu her zaman hatırla, çekirge.” Arkasını dönüp gitmeden önce yüzünde çok güzel bir gülümseme belirdi.

Dalton'la evde dans edeli bir hafta olmuştu. O gecedен sonra bir şeyler değışti ya da ben o gece fark ettim. Dalton benim ruh ikizimdi. Zamanı geldiğinde onunla tanışmak kaderimde yazılıydı. Dalton ve kanser farklı düşünmemi, dünyaya farklı bir gözle bakmamı ve kendimi farklı bir şekilde görmemi sağladılar.

Hayır, kusursuz değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım ama bu bir sorun değildi. Hayatta kusursuzluk efsanesinin peşinden koşmaktan çok daha önemli şeyler vardı. Kusursuzluk, bakmayı bilenin gözlerindeydi. Hayatımı bir şeyleri kontrol etmekle harcamıştım ve bu çok yorucuydu. Kontrol edebileceğim tek şey kendimdim. Kendimi ortaya atıp incinirsem, sadece incinmiş olurum. En azından pişmanlıkla yaşamak zorunda kalmazdım.

Bu yüzden şimdi kendimi ortaya atmaya hazır bir halde, kapısının önünde duruyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bir şeyler gelir diye umuyordum. Ona mesaj atıp kapının önünde olduğumu bildirdim. Kapıyı açtığında bedenim derin bir nefes aldı. Üstsüzdü. Kot pantolonu ve darmadağın saçlarıyla orada duruyordu. Birbirimize baktık. Mesaj atmış olmama rağmen şaşırmış görünüyordu ve neden orada olduğumla alakalı en ufak bir fikri yoktu. Derin bir nefes aldım. Zaman yok olmuştu, pişmanlık yoktu.

“Seni seviyorum. Seni ilk tanıştığımız andan beri seviyorum. Seni her gördüğümde daha çok seviyorum. Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum ama başka kusursuz bir zaman yok. Yani, ne olursa olsun ne hissettiğimi bilmeni istedim.” Sonunda nefes alabildim.

Donmuş kalmıştı. İçimden bir his oradan uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu ama kalıp cevabını bekledim.

Noah, "Tweet..." diye fısıldamadan önce orada sanki saatlerdir duruyormuşuz gibi geldi.

Noah'nun adımı söylemesinin hemen ardından biri ona seslendi. Noah'nın arkasına baktım ve ayaklarını sert sert basarak gelen ve üstüne bir çarşaf dolamış olan Brooke'u gördüm.

"Aman Tanrım! Yalnız olduğunu sanıyordum. Ön tarafta sadece senin araban vardı." Gitmek için arkamı döndüğümde Noah kolumdan tuttu.

"Tweet, gitme. Bana biraz zaman ver. Brooke, diğer odaya git."

"BENİ BECERİRKEN ONUN MESAJINI MI OKUYORDUN!!!" diye bağırdı Brooke.

"Telefonum yatağın kenarındaydı. Öylesine baktım."

"Sonra da yataktan atlayıp kapıya koşacağım derken az kalsın boynunu kırıyordun."

Orada daha fazla kalamazdım. Arkamı dönüp arabaya koştum ve gaza bastım. Başım dönüyor ve vücuduma adrenalin pompalanıyordu. Bu hayal ettiğimden daha kötü geçmişti. Bu hayatımda yaşadığım, Brad'in benim hakkımda girdiği *bakireyi götürme iddiasından* bile daha utanç verici ve küçük düşürücü şeydi. Vay be, sevdiğim adama ilk defa açılıp onu sevdiğimi söylemiştim ama bunun için saniyeler önce kız arkadaşının üstünde olduğu zamanı seçmiştim.

Günlük 33

Bazı günler baştan almaya değer. İyi yönde tabii.

alo alo alo

Salak! Mesajıma cevap vermediğinde meşgul olduğunu anlamalıyım. Doğruca eve gidip eşofmanlarımı giyerek yatağa yattım ve örtüyü kafama kadar çektim.

Gözümü odamın camına vuran ay ışığıyla açtım. Uyu-yakalmış olmalıydım çünkü telefonumun sesine uyan-dım. Uzandım ve telefonumu alıp ekranına odaklanmaya çalıştım. Telefonum Noah'dan gelen yazılı ve sesli mesajlarla doluydu. Onları okuyup dinlemeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı. Arkama yaslanıp uykumun açıl-masını bekledim.

Nihayet yataktan kalkıp buzdolabından bir diyet kola ve bir paket Sweet Sixteen çöreği aldım. Tatlıya ve kafeine ihtiyacım vardı. Oturup birkaç saat öncesini düşündüm ve Noah'ya onu sevdiğimi söylediğim için üzgün olmadığımı fark ettim. Nefret ettiğim tek şey, büyüdüğüm ve ona âşık olduğum odadan Brook'un üstünde çarşafı çıkagelmesiydi. Ben salak değildim. Çıkmaya başladıklarının ilk ayından beri seks yaptıklarını biliyordum ama

bunu kanıtını görmemiştim ve olmuyormuş gibi davranabiliyordum. Kapının gürültülü bir şekilde hızla vurulması beni kendime getirdi.

Kapıyı açtığımda Noah'nın üzerinde kot pantolonu ve açık gri tişörtüyle kapının çerçevesine yaslanmış bir şekilde durduğunu gördüm. Çok sıradan bir şeydi ama onu kot pantolonu ve tişörtüyle görünce nefesim kesildi.

"Selam," dedi. Yüz ifadesinden bir şey anlayamadım, donuktu.

"Selam," diye fısıldadım. Kan vücuduma o kadar hızlı pompalanıyordu ki başımın döndüğünü hissettim.

Doğrudan, "Brooke benden ayrıldı," dedi.

"Ah, Tanrım. Özür dilerim Noah. Oraya gelmeden önce mesajıma cevap yazmanı beklemeliydim. Ona ne dedin?"

"Güle güle." Gözleri parlıyordu ve dudağında gizli bir gülümseme vardı. Kapı çerçevesinden doğrulup arkasında sakladığı koca bir dilim çikolatalı keki gösterdi. "Emily nerede?" diye sordu.

"Arkadaşlarıyla kız kıza geçirecekleri hafta sonu için Hilton Head'e gitti."

Sırtımı mutfakla oturma odasını ayıran tezgâha yapıştırdı. Bana sokulurken keki tezgâhın üstüne bırakıp ellerini iki yanıma koydu. "Bana söylediklerinde ciddi miydin?"

Nefes nefese, "Her kelimesinde," dedim. Kalbim o kadar hızlı ve sert bir şekilde atıyordu ki bütün bedenim sarsılıyordu.

Büyük şaşkınlık içinde, "Sonunda benim olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Ben her zaman senindim."

"Biliyorum ama artık birbirimize dokunabilir, birbirimize *bir şeyler* yapabiliriz ve sen beni durdurmazsın... Durdurmazsın, değil mi?"

“Durmadan bıktım. Bundan sonra tam gaz. Ne gibi şeyler yapmayı düşünüyorsun?”

“İlk aklıma gelen şey, çıplak vücudun ve şu çikolatalı kekle ilgili.” O güzel yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. “Ne değişti?” diye sordu.

“Şu an cidden konuşmak mı istiyorsun?”

“Önce konuşmakla başlamayı düşünüyorum çünkü dudaklarım bir kere vücuduna değdiğinde uzun bir süre ayrılamayacaklar.”

Nefes nefese, “Aman Tanrım!” diye iç geçirdim.

Bir süre birbirimize teslim olarak bakiştık. İkimizin de bunun gerçekleştiğine inanabildiğimizi sanmıyordum.

“Siktir et! Neyin değiştiği umurumda değil.”

Noah’nın dili ağzıma daldı. Bana doğru hareket ederken kalçalarımı sıkıca kavradı. Çoktan ıslanmıştım ve aramızda sadece birkaç parça giysi vardı. Sesli nefeslerimiz ve inlemelerimiz odayı doldururken ellerim koyu renkli yumuşak saçlarına doğru yollarını buldular. Elleri yavaşça aşağı kayıp baldırlarımı, kalçamı sonra da popomu kavradı.

Dudaklarıma doğru, “Bacaklarını bana sar bebeğim,” dedi. Beni havaya kaldırırken bacaklarımı açıp sıkı bir şekilde beline doladım. Daha yakına gelmesine ihtiyacım vardı. Şimdi.

Doğruca odama gidip yatağıma yöneldik. Ayaklarım yere basıncaya kadar Noah’nın üzerinde kaydım. O zaman boyunca dudaklarımız birbirinden hiç ayrılmadı. Birkaç saniye sonra onda nasıl kaybolacağımı düşünmek beni hayrete düşürüyordu. Ellerimi saçlarından çekip sırtını okşadım. Tişörtünün kenarını tutup yukarı çektim. Noah dudaklarımı bırakıp tişörtünü çıkarmama yardımcı olmak için kollarını kaldırdı. Çıplak bedenine dokunduğumda ürperdiğini hissedebiliyordum. Bu

benim de ürpermeme neden oldu. Noah bana bakıp vücutlarımızın birbirine verdiği tepkiye gülümsedi.

Dili çenemden boynuma doğru yol almadan önce dudaklarımdan ağzıma kaydı. Burnuyla boynuma dokunurken birkaç kez, "Çok güzelsin. Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum," diye fısıldadı.

Söylediklerini duyduğumda mutluluktan ve zevkten o kadar kendimden geçmiştim ki neredeyse ağlayacaktım. Bu inanılmaz adamın benim olduğuna ve beni sevdiğine inanamıyordum. Yumuşak hareketlerle göğüslerimin arasından karnıma indi. Hafifçe tişörtümü kaldırıp burnuyla dokundu. Karnıma yumuşak öpücükler kondururken diliyle göbek deliğimin etrafında gezindi.

"Ah, Tanrım, Noah!" diye inlerken ellerim saçlarına kenetlendi. Yemin ederim ki neredeyse o anda orgazm olacaktım. Bana gülümsediğini hissedebiliyordum. Dili üstümde gezinmeye devam ederken elleri popomda dolanıyordu. Tadımın keyfine varırken ona baktım. Bacaklarımdaki sıcaklık ve nem o kadar yoğunlu ki rahatlamadan daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

Parmaklarını pijamamın kuşağında hissettim. Pijamam bacaklarımdan aşağı kayarken Noah'nın dili de o yolu takip etti. Dilinin ucunu uyluğumda gezdirdi ve sonra da hafifçe bacaklarımda arasını öptü. Dizlerim büküldüğünde yatağa düştüm. Pijamamı indirdiğinde üstümde sadece tişörtüm ve külotum kaldı.

Elleri bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gidiyordu. Protezime baktığını fark ettim. Derin bir iç çekince bana baktı.

"Bunu çıkarmamamın bir sakıncası var mı? İstemezsen çıkarmam." Gözlerinden endişe ve aşk fıskırıyordu.

“Çok ağır, bu yüzden çıkarmak en iyisi,” dedim titrek bir sesle. Üst katmana sıkı bir şekilde yapışan pimi açmak için bacağın yan tarafındaki düğmeye bastı. Sonra da üst tabakayı sıyırmaya başladı.

Hafifçe geri çekilip çekingen bir sesle, “Noah, banyoya gidip astarın çaresine bakmalıyım,” dedim.

“Ben yapabilirim. Yapmak istiyorum.” Gözümden birkaç damla yaş aktı. “Sorun nedir, bebeğim? Çok korkmuş görünüyorsun. Nefes al Tweet, karşındaki adam benim.”

Sesim çatlamaya başladı. “Astar silikondan yapıldı ve giydiğimde çok sıcak oluyor. Terletiyor.” Elimden geldiğince hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyordum ama çok utanmıştım. Kimse sevişirken terleyen bir vücut parçası istemezdi. Sevişme esnasında tamamdı, ama öncesinde değildi. “Lütfen gidip halletmeme izin ver.”

“Genelde nasıl yapıyorsun?”

“Ilık su ve sabunla yıkıyorum.”

Ağaya kalktı, eğilip beni öptü ve “Seninle her şekilde ilgilenmek istiyorum,” diye fısıldadı.

Banyoya gidip elinde ılık sabunlu lif ve bir havluyla geri döndü. Astarı çıkarıp bir kenara koydu. Ilık lifi alıp sol bacağımı silmeye başladı. Bitirdikten sonra tüy gibi yumuşacık havluyu eline alıp kibarca masaj yaparak kuruladı. Göz teması yapmaktan kaçınarak başımı önüme eğdim. Kendimi tamamen korumasız ve aciz hissediyordum.

Noah parmaklarıyla çenemi tutup göz göze gelebilmek için başımı kaldırdı. “Hazır değilsen bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Gerginim sadece.”

“Neden?”

“Çünkü karşımdaki sensin ve ben sana seksi ve güzel görünmek istiyorum.” Kafası karışmış bir şekilde bana

baktı. "Protez bir bacak kesinlikle seksi değil. Kesilmiş bir bacak da değil."

Vücudumu baştan aşağı süzdü ve tekrar gözlerime baktı. "Yıllardır bu anın gelmesini bekliyorum, cidden böyle bir şeyin beni durduracağını mı düşünüyorsun? Sen her zaman tanıdığım en güzel ve en seksi kadındın ve şimdi de öylesin. Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum; sadece bacaklarını, kollarını, gözlerini, kalbini, espri anlayışını veya zekânı değil. Hepsini seviyorum. Her şeyini seviyorum. Bu hiçbir zaman değişmeyecek." Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Sonra çapkın bir gülümsemeyle, "Ayrıca ben hiçbir zaman bacak manyağı adamlardan olmadım. Benim işim göğüslerle ve seninkiler tam bir fenomen," dedi. Gözyaşlarımı silerken gülme-ye başladım.

"Seni seviyorum, Noah."

"Bir daha söyle." Daha yakınımaya geldi.

Gülümseyerek ona baktım. "Seni seviyorum, Noah."

"Bir daha söyle." Aramızda boşluk kalmayınca-ya kadar yaklaştı.

"Seni seviyorum, Noah."

Bir anda dudaklarıma yapıştı. Dillerimiz o kadar güçlü bir şekilde çarpıştı ki hafifçe arkaya eğildim. Kollarımı ve bacaklarımı dolayıp onu üstüme çektim. Dişlerimi çenesinden kulağının hemen altına doğru gezdirdim. Kulak memesini sıkıştırıp hafifçe ısırarak, "Seni içimde hissetmem lazım," diye fısıldadım.

Ben pantolonunu çözmekle meşgulken Noah doğru-lup ayakkabılarını çıkardı. İki elimi pantolonunun sarmaladığı kusursuz poposundan kaydardım ve fermuara yöneldim. Pantolon tam kasıklarının üstünde duruyordu. Ellerim fermuarla uğraşırken karnından kasıklarına kadar olan bölgeyi ısırp yalamaya başladım. O kadar

konsantre olmuşum ki iki bileğimden tutup beni çeke-
rek durduğunda şaşırmıştım. Eğilip beni öptü. “Yıllarca
dudaklarımı sana dokundurmayı bekledim. Acele etme-
yelim. Her zerreni tatmak istiyorum, yavaş yavaş.”

Noah önümde eğilerek parmaklarının üstüne çöktü.
Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Sol bacağıma yavaş-
ça kaldırdı ve üstüne tüy kadar hafif öpücükler kondur-
maya başladı. Uyluğumun üst kısmına gelene kadar ba-
cağımın iç ve dış tarafını öpmeye devam etti. Sonra aynı
şeyi sağ bacağıma da yaptı.

Kasıklarına gelinceye kadar ayak parmak ucumdan
başlayarak bileğime, bacağıma, dizime aynı tüy gibi ha-
fif öpücükleri kondurmaya devam etti. Dirseklerimin üs-
tünde arkaya doğru eğilip tırmanışını izlerken nefesim
kesilmişti. Dudakları yavaş ve düzenli bir şekilde hare-
ket ediyordu. Vücuduma ihtiyacı olan sevgiyi ve saygıyı
gösteriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.
Kendimi güzel, seksi ve güvende hissetmişim. Biri bana
tapıyordu.

Karnıma doğru geldiğinde tişörtümü sıyırdı ve açık
sarı dantelli sutyenim açığa çıktı. Göğsünden çıkan tit-
reşimleri hissettim ve sonra da alçak ve derinden gelen
bir homurdanma duydum. Bu ürpermeme neden oldu.
Dirseklerim yavaşça iki yana kaydı ve dümdüz sırtüstü
yattım. Bu az kalsın rahatlayacağım ikinci andı ve üstü-
müzde hâlâ birkaç giysi daha vardı. Bunu cidden titiz bir
şekilde ağırdan alıyordu ve buna bayılıyordum. Ona ba-
yılıyordum. Noah tişörtümü sıyırp çıkarırken kollarımı
yukarı kaldırdım.

Belimden tutup beni göğsüne doğru kaldırdı. Bana ta-
parcasına bakıp bir iki saniye üstümde durduktan sonra
göğsümün üstünde çıplak kalan tenimi öptü. Sutyenimin
askısını indirmeden omzuma kadar olan yolu öptü ve

diğer tarafa da aynısını yaptı. Kopçasını açabilmesi için hafifçe kalktım. Sertleşmiş meme ucumdan kayıp giden kumaş ürpermeme neden oldu. Orada sadece külotumla uzanmış duruyordum ve kendimi utanmış ya da garip hissetmiyordum.

Noah başını eğip dudaklarını bir meme ucuma basdırıp emerken başparmağıyla da diğerini okşuyordu. Meme ucumu bırakıp bana baktı. O güzel açık mavi gözleri dolmuştu. Onu öyle görünce benimkiler de doldu. Daha önce hiç böyle bütün bir aşk hissetmemiştim.

Noah, “Sonunda seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadığında birkaç saniye durup birbirimize baktık.

Dudaklarımızı sertçe birbirine kenetledikten sonra Noah vücudumdaki işine geri döndü. Dişleriyle kalçamda gezinip külotumu çıkarırken diğer taraftan da parmaklarıyla işini yapmaya devam ediyordu. Parmaklarıyla külotumu aşağıya kaydırırken bana bakıp, “Bir süre buna ihtiyacın olmayacak,” dedi.

Parmak uçlarında oturup sol bacağıma kaldırdı, dudaklarına götürdü. Baldırımın iç tarafını öperken elleri basenlerimde geziniyordu. Bedenimin istekle gerildiğini hissedebiliyordum. Bacak aramdaki çarpıntı dayanılmazdı. Bacağıma indirip arasına girdi. Ellerimle çarşafı çekiştirirken sırtım ok gibi dümdüz oldu. Bedenim kontrolsüzce kıvranırken Noah beni yalayıp emiyordu. Aramızda geçen tek iletişim zevkten gelen inlemelerimizdi. Vücudum öne arkaya savruldukça dili derinlere inene kadar daha da hızlandı.

“NOAH!” Art arda gelen duygu patlamaları bedenimin sarsılmasına neden olmuştu. Hafifçe geri çekildi ve kıkırdadığında o bölgede nefesini hissettim.

Dili vücudumda yukarı doğru hareket etti ve sonunda dudaklarımda durdu. Bana bakıp, "Sen benim bu dünyadaki en sevdiğim tatsın," dedi.

"Bunları da Wal-Mart'dan öğrenmedin, değil mi?" Nefesim o kadar hızlıydı ki sanki on altı kilometre koşmuş gibiydim.

"Bir numaralı kızım için çıtayı yükseltmem lazımdı." Noah'nın gözlerindeki ifade insana kalp krizi geçirtirdi. Özlem ve aşkın en mükemmel karışımıydı.

Yatağın üstüne tırmanıp hemen pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Onu bu şekilde gördüğümde nefesim kesildi. Noah'yı daha önce hiç tamamen çıplak görmemiştim. Vücudu da kalbi kadar güzeldi. Büyülenmişim. Altdudağımı ısırp onu tepeden tırnağa süzdüm.

Noah bakışlarımı yakalayıp, "Neye bakıyorsun, Tweet?" diye sordu.

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktığımda dünyadaki en seksi gülümsemeyi gördüm. Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı hemen başka yöne çevirdim.

Üstüme eğildi. "Ben de sana bakmayı seviyorum... ve seni öpmeyi... ve dilimi her yerinde gezdirmeyi... ve tadına bakmayı..."

Başımı yana eğerek gözlerimi kapadım ve söylediklerinin ve onun bacak aramda olmasının tadını çıkardım.

Ilık nefesi boynuma çarpıyordu. "Tweet, bana bak." Gözlerimi açıp ona baktım. "Seni görmem, duymam, hissetmem lazım, böylece gerçekten sen olduğunu anlayabilirim. Artık karşımdaki kişi senmişsin gibi davranmama gerek yok."

Derin bir nefes aldım. Daha önce birlikte olduğum diğer adamlarla hiç göz teması kurmamıştım. Gözlerimi sürekli kapalı tutuyordum çünkü karşımdakinin Noah olduğunu hayal ediyordum. Sevişme esnasında başka

birinin gözlerine bakmak gereğinden fazla samimiyet demekti ama Noah ile öyle olmadı.

İçime girerken kalçaları sarsılmaya başladı. En başta yavaş ve kibardı ama sonra giderek hızlanmaya başladı. Bu sırada göz temasını hiç bırakmadık. Dudaklarıma doğru, "Seni hissetmek inanılmaz, bebeğim. Mükemmel bir uyum içindeyiz," dedi.

"Seni çok seviyorum, Noah."

İkimiz de rahatladık. Bu şimdiye kadar yaşadığım en uzun ve güçlü orgazmdı. Noah'nın gözlerinden anladığım kadarıyla onun için de ayrıydı. Orada öylece, nefeslerimizi düzenlemeye çalışarak alın altına uzandık. Aniden kendimi çok mutsuz hissettim ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Çok ama çok özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dilenecek bir şey yok." Gözyaşlarımı öptü. "Ağlama, Tweet."

"Zamanımızı boşa harcadım ve seni çok incittim."

"Konu sen olunca hiçbir şey boşa harcanmamıştır. Ne zamanım, ne düşüncelerim ne de kalbim. Seninle geçirdiğim hayattan pişmanlık duymuyorum, ayrı olduğumuz zamanlardan bile. Geçirdiğimiz onca zaman ne kadar sana ait olduğumu gösterdi bana. Bir gün birlikte olacağımızı biliyordum. Sadece sabırlı olup beklemem lazımdı. Ve sen beklemeye degecek birisin."

Noah ve ben *mükemmel* bir uyum içindeydik. Aslında yataktan kalkmadan önce üç kez daha bu mükemmel uyumu yakalamayı başardık.

Birkaç tane daha kemoterapiden sonra hâlâ kanserdim ama hayat güzeldi. Hayatımın aşkı, ruh ikizim, kahramanım yanımdaydı. Daha ne isterdim ki?

o/o o/o o/o

“Saçlarının bu halini seviyorum.”

“Kafamın tepesinde topladım sadece. Darmadağın duruyor.”

Dudaklarıyla boynumda bir aşağı bir yukarı doğru seke seke giderken, “Seni bütün dağınıklığınla seviyorum,” dedi.

Kendimi ikna etmem biraz zaman aldı ama sonunda Noah’ya birlikte köpüklü banyo yapmayı teklif ettim. Suyun içinde benimle çıplak kalma fikrine hemen atladı. Küvetimiz çok büyüktü bu yüzden Noah da içine girmekte sıkıntı yaşamadı. Yüzüm Noah’ya dönük bir şekilde, kucağında oturuyordum. Her yerimiz köpüklerle kaplıydı.

Çikolatalı kek yiyorduk. Noah’ya bir çatal dolusu krema kaplı kek uzattım. Dudağının kenarında biraz krema kaldı. Ona doğru eğilip altdudağını yaladım. Dudaklarına yapışıp, “En güzel kek yeme yolu bu,” dedim. Noah’dan derin bir inilti çıktı. Altımda sertleştiğini hissedebiliyordum. Ellerini yanağıma koydu ve dudaklarını çekti.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum.

“Sevdiğim, taptığım ve deli gibi ateşli bir kadınla birlikteyim. Çıplaklık ve kek de olaya dahil. Daha iyi ne olabilir ki?” Bir iki saniye duraksadı. “Daha önce de sordüğüm, ‘Ne değişti?’ sorusuna cevap verme şansın olmadı.”

“Algılarım. Geçmişe tutunmaktan şimdiki zamanı zıyan ettim ve geleceği sorgulamaya çalıştım. Böylece zaman beni savunmasız yakalayamazdı. Sanki büyümüşüm de, kendim ve diğer insanlar hakkındaki düşüncelerim hiç değişmemiş gibi hissettim. Her zaman başkalarının benden daha iyi olduklarını, bütün soruların cevaplarını bildiklerini ama benimle paylaşmayacaklarını düşünürdüm. Sonra hasta oldum ve cevaplarını benimle paylaşan bir arkadaş edindim. Kusursuz olan tek şey şu an, çünkü

nefes alıyoruz, hareket ediyoruz, seviyoruz, hissediyoruz. Ve şimdi bizim için ne kadar önemli olduğunu bildiğimiz insanların hayatlarımıza girmelerine izin veriyoruz.”

“Etrafımda olduğun her an ruhuma dokunuyorsun. Seni daha fazla sevebileceğimi düşünmezdim ama sen bunu...” Zar zor yutkundu. Gözünden bir damla yaş aktı. Elimi uzatıp yanağındaki yaşı sildim.

“Noah...” Sesim titriyordu ve gözlerime yaşlar dolmaya başladı. “Seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeden tek bir gün bile geçirmeni istemiyorum. Hayatımı 23 Mart 1990’dan bu zamana kadar seni ne kadar çok sevdiğimi bilmene izin vermeden heba ettim. Gelecek ne getirecek bilmiyorum ama seni sevmeyi asla bırakmayacağım.”

“Tweet, bırak onu.” Gözlerindeki ifade kararlıydı ve arzuyla doluydu.

“Ha?”

“Kek. Keki bırak. Hemen.”

Keki küvetin köşesine koydum. Noah boynumdan tutup beni kendine çekti. Dudaklarımız bir araya geldi. Dillerimiz gitmeleri gereken yolu ve ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Dudakları ve elleri çoktan sertleşmiş göğüs uçlarını bulduklarında omuzlarına abanıp kendimi yukarıya çektim ve yavaşça onu içime aldım.

“Bu köpüklü banyo tarihindeki en iyi köpüklü banyo,” diye mırıldandım.

Günlük 34

Noah kalbimin %99,9'una sahipti. Geri kalanı da sonsuza dek, hayatımı değiştiren çocuğa ait olacaktı.

als als als

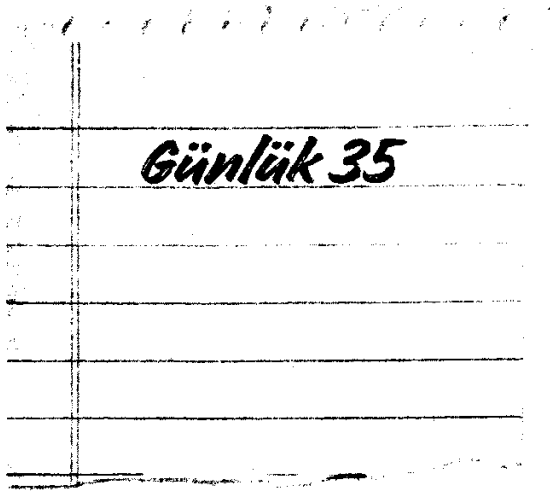
Hâlâ kemoterapiden önceki pazarlarımı Dalton'la birlikte geçiriyordum. Bu beni rahatlatan ve kuvvet veren başka bir tedaviydi.

"Dalton, yaptım. Noah'ya onu sevdiğimi söyledim, o da beni seviyor. Çok geç kalmadım."

Dizlerimin üstüne çöküp çiçekleri yere bıraktım ve elimi isminin üstünde gezdirdim. Dalton Michael Conner.

Dalton ile dans ettiğin gece onu gördüğüm son geceydi. Ertesi gün kemoterapiye gittiğimde, benden ayrıldıktan sadece birkaç saat sonra uykusunda vefat ettiğini öğrendim.

Dalton gittiğim ilk kanser cenazesiydi. Bunu kendi planlamıştı. Cenazede Rolling Stones, AC/DC ve tabii ki Whitney Houston çalan bir grup vardı. Onu özlemeden geçen tek bir günüm bile olmuyordu. O gece aramızda hissettiğim şeyin, Dalton'un bana teşekkür ve veda etmesi olduğunu sonradan anladım. Ama hepsinden önemlisi bana Noah ile olan hayatımı vermişti.

Hoşça kal, adios, sayonara, uğurlar olsun, ciao ve iyi geceler.

alo alo alo

Kemoterapim yazdan önce nihayet bitti. Ne kadar mutlu olduğumu söylesem az. Dalton'la birlikte tedavide geçirdiğimiz anılarım hariç hayatımın o perdesinin kapanmasını istiyordum. Her şeyin, kötü şeylerin bile bir nedeninin olduğuna hâlâ inanıyorum. Ve kanserin bana verdiği derse ölene kadar minnettar olacağım. Kanserın hayatıma soktuğu ve önceden zaten hayatımda olan insanların beni ne kadar çok sevdiklerini onun sayesinde öğrendim. Okula dönmeye ve Noah ile bir hayat kurmaya hazırdım. Kanser bana ikinci bir şans verdi ve bu sefer onu harcamayacaktım.

Noah ile ayrılmaz bir ikiliydik. Derste olmadığı her an beraberdik. Sevgili olamadan geçirdiğimiz onca zamanın acısını çıkarıyorduk sanırım. Aynı eve çıkmaya karar verdik. Babası ona ev için yüklü bir peşinat ve hatta, biraz da artıracak kadar para bırakmıştı. Noah, arkadaşı Carter'ın oturduğu siteden bir ev aldı. Bu çok iyiydi, çünkü Emily'den çok uzak değildik. Emily ile ben daha önce

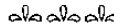
hiç olmadığımız kadar yakınlaşmıştık. Tedavimin en zor zamanlarında bana verdiği destek ve güç inanılmazdı. O olmasaydı asla hayatta kalamazdım.

Noah ile birlikte 1 Temmuz 2009 tarihinde evimize taşındık. Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

Okulunu erken bitirip tıp fakültesine gitmeye çok hevesliydi. Bu yüzden yaz boyunca üstten ders alıp okuyacağı okul olan Güney Carolina Tıp Fakültesi'nde nakliyecisi olarak tam zamanlı işe girdi.

Ben de Charleston Üniversitesi'nin sonbahar dönemi açıldığında birkaç ana ders almaya karar verdim. İnternet üzerinden gazetecilik dersleri veren üniversiteleri araştırmayı planlıyordum. Charleston'ı, ailemi ve tabii ki Noah'yı bırakmak istemiyordum.

Yaz boyunca yerel bir dergide serbest yazar olarak çalışmaya başladım. Harika bir şeydi çünkü hem deneyim kazanıyor hem de çevre ediniyordum. Hayat güzel ve yoğunlu. Yoğun olmak güzeldir çünkü canlı olduğunu gösterir. Bu, nam-ı diğer Bay Miyagi, yani üstümde dünyalar kadar etki bırakan çocuk olan Dalton'un laflarına benzedi.

Kansersiz ilk yılımı doldurdum. Önceleri aylık kontrollere gidiyordum. Sonra üç aylık oldu. Birinci yılıma girdiğimde bir sorun yaşamadıkça altı ayda bir gitmeye başladım. Teşhisten ve amputasyonun üstünden bir buçuk sene geçtiğine inanamıyordum. Yapay bacağıma nihayet vücudumun bir parçasıymış gibi hissetmeye başlamıştım.

Her geçen gün Dalton'u özlüyordum. Kemoterapimin bitmiş olmasına rağmen, berbat geçireceğim haftalardan önce yaptığımız gibi, pazar günleri ziyaretine gidiyordum. Holling Kanser Merkezi'nde haftada bir gönüllü

olarak çalışmaya başladım. Başka birinin Dalton'ı olamazdım çünkü ikimizin arasındaki iletişim çok özel ve eşsizdi. Ama korkmuş bir çocuğun elini tutabilir veya başına neler geleceği hakkında endişeleri olan bir gençle konuşabilirdim.

o o o o o

Noah, Charleston Üniversitesi'nden üç yılda dereceyle mezun oldu. Mezuniyet gününde annesi mi, yoksa ben mi onunla daha çok gurur duyuyorduk bilmiyorum. Muhtemelen eşittik. Noah tıp fakültesine gideceği için çok heyecanlıydı.

Kanserimin ikinci yılını da sorunsuz bir şekilde atlattım. Mutluydum çünkü bu artık kanser olmadığını gösteriyordu. Noah ve ben bunu Charleston Limanı çevresinde sakın bir yemekle kutladık. Bütün geceyi birlikte geçirmek muhteşemdi. Derslerden dolayı o kadar yoğundu ki çok nadiren boş bir gecesi oluyordu. Tıp fakültesi ikimizin düşündüğünden de zordu. Ama bunu da atlatacaktık, çocuk oynucağıydı.

o o o o o

Kanserimin üçüncü yıldönümünde biraz daha rahatlamaya başladım. Beş yıllık dönüm noktasının yarısından biraz fazlasını bitirmiştım. Duyduğuma göre bu zaman diliminde kanserden kurtulan hastalar ruhsal değişime uğruyorlardı. Artık nihayet hastalık belirtisi olmadan yaşamına devam edebileceksin gibi hissediyordun. O gün Dr. Lang'in ofisinde oturmuş onu bekliyordum. Noah, onunla resmî bir çift olduktan sonra, kalan kemoterapilerime ve bütün doktor randevularıma, bugün hariç, her zaman benimle gelmişti.

Dün akşam gece geç saatlere kadar çalıştı. Sonrasında dersi de olmadığı için evde kalıp uyumasını istedim. Ona haber vermeden evden sıvışıp yalnız gittiğimi öğrendiğinde çok kızacaktı ama randevuya her gidişimde illa yanımda birinin olması gerekmiyordu. Her şey muhteşem gidiyordu ve kendimi muhteşem hissediyordum. Dr. Lang içeri girdi ve masasına oturdu.

"Noah bugün seninle gelmedi mi?"

"Gece geç saatlere kadar çalıştı. Ben de biraz uyumasını istedim. Çıldıracak ama üstesinden gelecektir."

"Seninle her randevuya gelirdi. Bugün de yanında olacağını sanmıştım."

Geçtiğimiz yıllar içinde Dr. Lang'i çok iyi tanımıştım. Güzel haberleri olmadığını gözlerinden anlayabiliyordum.

"Amanda, sanırım konuşmamız için Noah'nın buraya gelmesi lazım. Gayle'e söyleyeyim de onu arasın."

"Hayır. Aramayın. Uyuyor."

"O da burada olmak isterdi." Kapı açıldı ve sekreteri Gayle geldi. "Gayle, Noah Stewart'ı arayıp..."

Aniden ayağa kalkıp, "Aramayın. O uyuyor," dedim. Yaşlar gözlerime batıyordu.

Unutmaya yüz tuttuğum, derinlere gömdüğüm duygu koşa koşa geri geliyordu. Doktor Gayle'e işaret etti ve o da çıkıp bizi yalnız bıraktı. Tekrar yerime oturdum.

"Amanda, eve dönecek durumda değilsin. Hareket planımızı konuşmamız lazım. Noah'nın burada olması lazım. İstersen aileni de arayabiliriz." Sadece başımı salladım.

Yarım saat sonra Noah yanımda oturmuş elimi tutuyordu. "Göğüs röntgeninde görünen bazı şüpheli noktalar var. Diğer testler de kanserin nüksettiğini gösteriyor. Çok üzgünüm. Tekrar kemoterapiye başlamamız gerekecek sanırım."

İstatistikleri bildiğim halde ve Dr. Lang kanserin yüksek ihtimalle ciğerlerimde nüksedebileceği gerçeğini benden hiç saklamamış olmasına rağmen, kendimi tamamen kanserden kurtulduğuma inandırmıştım. Endişe kat sayım kanserin ilk yıldönümünde tavan yapmıştı ama ikinci yıldan sonra rahatlamaya başlamıştım.

"Benim tavsiyem, en son yaptığımız gibi, on seansla başlamak ve..."

Pat diye, "Hamileyim," deyiverdim.

Dr. Lang bana ve Noah'ya baktı. Zaten biliyordu.

"Evet, bunu fark ettim." Derin bir nefes verdi. "Bu tekrarlanan korkunç ve beklenmeyen bir şekilde geldiğini biliyorum. Hâlâ hamileliğinin başlarındasın." Noah ile birbirimize baktık. İkimiz de şaşkındık çünkü ikimiz de ne önerdiğini anlayamamıştık. "İkiniz de gençsiniz ve aile kurmak için bolca zamanınız olacak."

"Bebeğimi doğuracağım."

"Amanda, kemoterapi ilaçlarının ne kadar ağır olduğunu biliyorsun. Bebek büyük bir risk altına girer."

"O zaman bebek doğana kadar kemoterapiye girmem," dedim.

"Tweet..."

"Bebeğimi kemoterapiyle ya da başka bir şekilde öldürmeyeceğim."

Dr. Lang kalktı ve masasının etrafında döndü.

"Bunun zor bir karar olduğunu biliyorum. Ben biraz dışarı çıkıp sizi yalnız bırakayım."

Kapının kapandığını duyar duymaz hıçkırarak ağlamaya başladım. Noah hemen kalkıp önümde diz çöktü. Kollarımızı birbirimize dolayıp sımsıkı sarıldık. Onun içinde eridim.

Sürekli, "Seni seviyorum ve sana tapıyorum," deyip

durdu. Bana sarılıp saçlarımı okşarken sesi çatlak çıkıyordu.

Verdiğim tek cevap, "Yine hasta olduğum için özür dilerim," oldu.

Kollarıyla beni daha sıkı sardı. O şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum. Hıçkırıklardan bitkin düşmüştüm ama durmak bilmiyorlardı.

"Tweet, biliyorsun, bebeğimizi *istiyorum* ama sana *ihtiyacım* var. *Seninle* bir ömür yaşamak istiyorum."

"Bebeğimizi doğurmazsam işte o zaman yaşayamam. Yalnız kalırsın. Yalnız kalmanı istemiyorum. Biliyorum, çok fazla gelecek ama annem yardımcı olur, senin annen de ve Emily..."

"Bütün lanet şehir bana yardım edebilir ama sen benimle olmazsan, ben yalnız kalırım."

Yüzünü sırlıslık eden, hiç durmadan yaşlar akıtan o güzel açık mavi gözlere baktım. O güzel gözler aşk ve korkuyla doluydu.

Bütün seçeneklerimizi tartmaya çalışırken saatler geçmiş olmalıydı. Noah ve ben ofisten ayrıldık ama kararımızı da vermiştik. Çok zor olacağını biliyorduk ama bizim için başka seçenek yoktu.

Günlük 36

İletişim kurmak için şu an sahip olduğumuz bütün gereçleri seviyorum. Cep telefonları, mesajlar, e-postalar, facetime, skype... Ama hâlâ hiçbir şey el yazısı mektup veya notun yerini tutmuyor. Mektuplar sıcak, samimi ve kişiseldirler. Tabii ki elinize ulaşması zaman alabilir ama bazı şeyler beklemeye değer.

o l o o l o o l o

Annemlerin bize bebek hediyesi olarak aldıkları kocaman planörün durduğu çocuk odasıdaydım. Bu küçük şeyle tanışmama daha iki ay vardı. Eğer hayatım sona erecekse, sadece bir anlığına da olsa çocuğumla tanışma fırsatım olmasını umuyordum.

Noah gelip kapının önünde durdu. "İşte buradasın. Ne yapıyorsun?"

"Biraz daha not yazıyorum."

"Neden?" Hiç düşünmeden sormuştu. Gülümsedim. Bunu neden yaptığımı biliyordu ama bu konu hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordu.

"Yapma bunu," dedim.

"Neyi yapmayayım?"

"Salağa yatma. Bu işte iyi değilsin."

“Beni kendi cümlemle vurdun.” Kıkırdayarak yanıma geldi. Eğilip başımın üstünden öptü. “Güzel. Anlayacak kadar büyüdüğünde ona okuyabilirsin.”

Ona baktım. Onu bu kadar çok sevmem beni şaşırtmıyordu. Onu hayatımın en başından beri tanıyordum ve her geçen gün ona olan aşkı katlanıyordu. Burada olmasam bile plastik zırhlı şövalyemi sevmeyi asla bırakmayacaktım.

Noah’nın gelecekte korktuğunu biliyordum. Bunun hakkında hiç konuşmazdı ama ne zaman biri bu konuya değinse korktuğunu gözlerinden anlıyordum. Fiziksel olarak burada olamasam da Halle’nin büyümesinin bir parçası olmak istiyordum. Dr. Lang’in ofisinin dışındaki konuşmamızda Halle’nin doğumundan hemen sonra kemoterapiye başlamama karar verdik. Daha önceki kanserin çok yayılmacı olmasından dolayı bu çok riskliydi ama kızım için bunu göze almak zorundaydım.

Halle’ye not yazmaya o gece başladım. Onunla tanışma şansım olmayabilir diye ona teşekkür ve veda ettiğimi göstermem lazımdı ve buna sahip olması için şimdinin kusursuz bir zaman olduğunu biliyordum.

Halle'ye Notlar

Halle,

Seni çok seviyorum. Güzel ve zeki bir kadın olurken büyüdüğünü izleyemeyeceğim için çok üzgünüm. Bu notları sana iki nedenden ötürü yazıyorum.

Birinci neden: Babanın muhteşem bir adam olmasına rağmen, sadece bir annenin öğretebileceği bazı şeyler vardır. Büyükannelerin ve Emily Teyzen bütün sorularının cevabını vermek için yanında olacaklar. En önemli konulara değinmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

İkinci neden: Her ne kadar baban seyretmen için tonlarca videomu çekmiş olsa da, sana bu notları istediğin yere beraberrinde götürabilmen ve bana ihtiyacın olan her an arasından bir tane seçebilmen için yazıyorum. Kelimelerim her zaman seninle olacak.

Senin geleceğini öğrendiğim zaman ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Seni o saniye sevdim. Sen kusursuzdun, çünkü babanla benimdin. Onu çok seviyorum, Halle. Hayatımda ona sahip olduğum için çok mutluyum. Doktor bana tekrar hastalandığımı söylediğinde düşündüğüm ilk ve tek şey seni korumaktı. Seni incitmem ve babanla tanışmanı engellemem kesinlikle

mümkün değildi. Umarım bir gün bu yolu seçmemin nedenini anlarsın. Seni bütün kalbimle ve ruhumla seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Çocuk olmanın tadını çıkar. Mahalle baskısı ve televizyondaki filmlerde gördüğün şeyler seni büyümeye zorlayacaktır. Onların dediklerini yapmak için kendini baskı altında hissetme. Eğlen, gül, arkadaş edin ve oyun oyna. Hazır olduğun zaman yetişkin dünyası zaten seni bekliyor olacak. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Anneme, yani büyükannene, seni Cadılar Bayramı'nda istemediğin bir kostüm giymeye zorlamayacağına dair bir kâğıt imzalattım. Güvence altına almak için Emily Teyzen de sözleşmeyi onayladı. Yeteri kadar büyüdüğünde kendi başına kapıları çalıp, "Şeker mi, şaka mı?" diye sorabileceksin. Korkacak bir şey yok. Hiçbir kapının arkasında canavar olmayacak. Söz veriyorum. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Çikolatalı kek hayattaki her şeyi halleder. Sadece çok fazla yeme. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Zeki olmak havalıdır ve asla modası geçmez. Başka biri için asla kendini aptal durumuna düşürme. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Arkadaşların niceliği değil niteliği önemlidir. Hayatın boyunca bir sürü insanla tanışacaksın ama hepsi senin arkadaşın olmayacak. Bu tamam. Arkadaşlar güvenilir ve sadıktırlar. İyi ve kötü zamanlarında yanında olurlar. Her şekilde, her bedende ve her renkte olabilirler. Dışarıdan nasıl göründükleri önemli değildir. Gerçek kalitelerini içlerinde bulacaksın. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Baban harika bir adam. Hayatımda onu sevmediğim tek bir gün bile olmadı. Sen geldiğinde ikimiz de oldukça gençtik. Söylemeye çalıştığım şey şu; baban bir gün onu mutlu eden birilerini bulabilir. Hatta onunla evlenmek bile isteyebilir. O mutlu ve âşık olmayı hak ediyor. Senin de onun mutluluğuna ortak olmanı istiyorum. Sakın onu kıskanma. Evlenmesi veya birini sevmesi seni eskisinden daha az sevdiği anlamına gelmez. Bu sadece kalbindeki yaraların iyileştiğini gösterir. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Seni bir şeyin zapt etmesine izin verme. Spora, sanata ya da bilime karşı ilgin varsa, yapamayacağını söyleyenlere kulak asma. Hokey, beyzbol veya futbol oynamak istersen, kimsenin sana 'yapamazsın' demesine izin verme. Hot Wheel arabalarıyla ya da Legolarla oynamak istiyorsan oyna. Senin patronun sadece sensin. (Teknik olarak 18 yaşına gelene kadar patronun baban, ama ne demek istediğimi anladın.) Seni seviyorum.

Annen

Halle,

Moda/Makyaj konusunda: Makyajın olabildiğince az yapılması genel kuraldır.

Moda: Az, mikro, mini, dar, kısa gibi kelimeler kıyafet seçerken kaçınılması gereken kelimelerdir.

Kıyafetlerinin altına iç çamaşırı giyersin. Bu yüzden ismi iç çamaşırıdır, dış çamaşırı değil.

Kendine ve bedenine saygı duy. Göbeği açık bluzları ve kısa şortları sahilde giymen sıkıntı değil, tabii eğer baban onlarla dışarı çıkmaya izin verirse. Seni seviyorum.

Annen

Halle,

Diğer şehirlere, eyaletlere ve ülkelere git. Senin yaşam tarzının mümkün olan tek yaşam tarzı olmadığının farkına var. Farklılık kötü veya yanlış anlamına gelmez. Açık fikirli davran ve bir karar vermeden önce etraflıca bilgi edin. Seni seviyorum.

Annen

Halle,

Aklını genişlet. Okuduğun şeyin kitap veya makale olması önemli değil, yeter ki bir şeyler oku. Seni seviyorum.

Annen

o-o-o-o-o-o

Halle,

Senden beklenenin tersini yap ve kendinden emin ol. 32 be-
den olup, balyaj attırıp, koca memeli olmana gerek yok. Farklı
ve tek olmanın kötü bir şöhreti vardır. Farklı ve tek olmak ori-
jinal ve nadir olmakla eşittir. Yeryüzünde senin gibi başka bir
Halle Marie Stewart yok. Hiç kimse dünyayı senin gördüğün
gözle görmeyecek. Orijinalliğini koru ve kendini gizleme. Seni
seviyorum.

Annen

o-o-o-o-o-o

Halle,

Kimseyi kendinle kıyaslama ve kimsenin seni kendiyile kıyas-
lamasına izin verme. Yeteneklerine güven. Hedeflerini belirle ve
onlara ulaşmak için çok çalış. Her zaman başaramayabilirsin
ama bu normal. Elinden gelenin en iyisini yapıyorsan, kendinle
gurur duymalısın. Kupayı kaldırmayabilirsin ama yarışın için-
de olmak da oldukça havalıdır. Seni seviyorum.

Annen

o-o-o-o-o-o

Halle,

Ara sıra babandan "Şirin" diye başlayan bir kelime duy-
abilirsin. O kelimeyi tekrar etme. Özellikle büyükannelerinin...
Bir de dedenin... Ya da... Sen tekrar etme, yeter. Seni seviyorum.

Annen

o-o-o-o-o-o

Halle,

İnsanları bütün kalbinle sevmekten korkma. İncinmen olası, ama elde edeceğin deneyimler buna değer. Baban ve büyükbaban hayatımda tanıdığım en iyi adamlar. Sen de hakkında böyle şeyler düşünebileceğin birini bul. Onu bulduğunda, seni sevmesine izin ver. Hepimizin kusurlu veya sevmediğimiz yanları vardır, ama gerçek aşk bütün bu kusurlara karşı kördür. Odaklandığı tek şey, karşısındakinin kalbidir. Eğer birini seversen, ona bunu söylemekten çekinme. Ondan aynı şeyi duyup duymayacağın önemli değil. Böylesine derin ve yoğun hislere kapılmanı sağlayan her kimse, senin üzerinde nasıl bir etki bıraktığını bilmeyi hak eder. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Hayatında zor dönemlerin olacak, herkesin olur. Umarım seninkiler bir elin parmaklarını geçmez. Espri anlayışını hiçbir zaman kaybetme. Bu anlayış, zor dönemleri kolaylıkla atlatmanı sağlayacak. Zorluklardan kaçma. Onların üstesinden gelmek insana güç ve kişilik kazandırır. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Seninle gurur duyuyorum. Bir eş, bir anne, bir iş kadını veya üçünü birden olmayı seçebilirsin, ama ben her şekilde seninle gurur duyuyorum. (Üçünü birden seçmen için önünde hiçbir engel yok.) Böyle bir kadına dönüştüğün için seninle gurur duyuyorum. Muhtemelen seni görmeden, seninle nasıl gurur duyabildiğimi merak ediyorsun. Harika bir kadına dönüştüğünü biliyorum çünkü seni yetiştiren harika adamı tanıyorum. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Hayatında özleyebileceğin bir insan veya bir şey olsun.
Çünkü bu, hayatının zenginliğidir ve zenginlikler, yaşadığın
hayatı önemsediğin anlamına gelir. Seni özlüyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

İnsanlar sana dünyada herkesin bir ruh ikizi olduğunu ve o
insanla karşılaştığında bunu hemen anlayıp ona âşık olacağını
söyleyecekler. Bu tamamen saçmalıktır. İnsanın hayatına birden
fazla ruh ikizinin girmesi oldukça nadirdir, ama bu kesinlikle
mümkündür. Ayrıca ruh ikizinle romantik bir ilişkin olmayabi-
lir. Bazen hayat, karşına, ihtiyaç duyduğun anda ihtiyaç duy-
duğun kimseleri çıkarır ve aranızda ilk andan itibaren bir bağ
oluşur. Ben hayatına iki tane ruh ikizi giren şanslı insanlardan
biriyim. Baban tanıdığım ilk ruh ikizimdi ve hayatımın aşkı
oldu. 19 yaşındayken, ikinci ruh ikizim olan, Dalton adında bir
çocukla tanıştım. Babanı sevmekten asla vazgeçmedim. Dalton
benim hayatıma, ona tam olarak ihtiyaç duyduğum anda girdi.
Kısa bir süreliğine hayatımda kaldı ama üzerimde kalıcı bir iz
bıraktı.

Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Herkes bir teşekkürü ve elvedayı hak eder. Seni seviyorum.

Annen

alo alo alo

Halle,

Keşke incindiğinde veya mutlu olduğunda seni kollarımla sarıp hislerini paylaşabilseydim. Keşke gözyaşlarını silip sana bir parça çikolatalı kek uzatırken, kulağına her şeyin geçeceğini fısıldayabilseydim. Keşke bütün ilklerini senin ağzından dinleyip onlara ortak olabilseydim. Ama hayatta hangi yöne gidersen git, sözcüklerim sayesinde her zaman kalbinde ve hayatında olmaya devam edeceğim. Asla mükemmel olmak zorunda değilsin. Yapman gereken tek şey şimdiki zamanda yaşamaktır. Şimdiki zaman, hayatın sana verebileceği en güzel hediyedir. Seni seviyorum.

Annen

Beş Yıl Sonra Noah

Ona tam olarak hangi tarihte âşık olduğumu biliyordum: 23 Mart 1990, saat 10.59'da. Onu hep sevdim. Çocukken ona karşı hissettiğimin şeyin aşk olduğunun farkında değildim. Sadece onu gördüğümde heyecanlandığımı ve sürekli onu görmek istediğimi biliyordum.

Ayrıca Tweet'in ne zaman bir genç kıza ve benim de azgın bir pislige dönüştüğüm tarihi de tam olarak biliyordum: 27 Mayıs 2004, saat 19.03'te.

Tweet ile birlikte parktaki yerimize yürüyorduk. Birden durdu. Şarkı söylemiş gibi, "Yerde bir peni bulursan cebine at. Bütün gün boyunca şansına bak," dedi.

Tweet eğilip peniyi alırken kıkırdadım. Ona baktığımda gördüğüm şeye inanamadım. Ellerime tam oturacak dünyanın en yuvarlak, en sevimli ve en güzel poposunu görmüştüm.

Sanki bir milyon dolar değerindeymiş gibi peniyi yerden gururla aldı. Kendimi gülümseyen dudaklarına bakmaktan alamıyordum. Açık pembe, kalp şeklindeki dudaklarını öpmek istedim. Öpmek istediğim başka yerlerini de düşünürken orada öylece hipnotize olmuş gibi ~~dur~~urdum. Tweet çok güzeldi!

Okuldaki çoğu kız gibi sıska değildi. Kıvrımları tam da olması gereken yerlerde ve olması gerektiği gibiydi. Muhteşem bacakları vardı ama onları bu kadar muhteşem yapan şey o güzel poposunun altında olmalarıydı. Çikolata kahvesi rengindeki saçları omzunun tam altındaydı ve her zaman çok parlaktı. Gözleri inanılmazdı. Camgöbeği mavisiydi. Hayatımda gözleri bu renk olan hiç kimseyi görmemiştim. Bana baktıklarında, yemin ederim ki ruhumun derinliklerinin görebildiklerini hissediyordum. Derdim neydi benim? Kız gibi düşünüyordum. Sonra şortumda ani bir kıpırdanma hissettim. Hayır, kız gibi değildim. Bütün Amerikalı azgın pislikler gibi kanlı canlıydım.

Tweet, "NOAH! GELİYOR MUSUN?" diye bağırdığında fantezi dünyamdan uyandım.

"Evet, geliyorum." Arkasından birkaç adım attım. Şortumda, onun görmemesi gereken yerde daha çok kıpırtı vardı.

Bütün yaz boyunca ona dokunmanın hayalini kurdum ve ona gizli gizli dokunmak için elimden gelenin en iyisi yaptım.

alo alo alo

Sevgili Noah,

Mektuba nasıl başlayacağıma karar vermek için burada öylece oturuyorum. Yazmanın bu kısmından hep nefret ettim. Boş bir sayfaya bakmak çok çirkin bir şey.

Hayatımda bir çok şeyden emin olmadım, seni sevmem dışında. Bu dünyada yaşadığım her an, her dakika kalbim sana aitti. Bu konuda hiç şüphem yoktu. Sana olan aşkım çok farklı şekillere büründü ama her zaman su götürmez bir gerçektir. Aşk hakkında milyarlarca kitap, makale ve şiir yazılmıştır. Aşkın karmaşık bir şey olduğuna inandırıldık. Aslında karmaşık olan

aşk değil. Bize dayatılan bütün o saçmalıklar onu karmaşık ya-
pıyor. Bunu anlamam uzun sürdüğü için çok üzgünüm.

Beni sevdiğin için sana teşekkür ederim. Bana bin yıllık
mutluluk bahsettin. Bana sevip sevilmenin nasıl bir his oldu-
ğu öğrettin. Sen benim gücüm, umudum, huzurum ve ışığımsın.
Sen benim her şeyimsin.

Kuh ikizim, hayatımın aşkı ve arkadaşım olduğun için te-
şekkür ederim.

Bütün konuşmalarımız, gülüşlerimiz, müziklerimiz ve bi-
zim yerimizdeki sessiz geçen zamanlarımız için çok teşekkür
ederim.

İlklerini benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

İçime saldıgın bütün o ürpertiler, titremeler, kıpırtılar ve
zangırdamalar için teşekkür ederim.

İlimi tuttuğun ve bana sarıldığın için teşekkür ederim. İlk
ve son öpücüğüm olduğun için teşekkür ederim.

Hayatımda olduğun için teşekkür ederim. Çok yakında sana
veda edeceğim için çok üzgünüm. Ama Hallel var. O sana güç
ve umut verecek. Sen bu dünyadaki en iyi baba olacaksın.

Arkamda özleyeceğim birini bırakmamı sağladığın için çok
teşekkür ederim.

Seni bütün benliğimle seviyorum. Yanında olmayacak ol-
mam bunu asla değiştirmeyecek.

Hoşça kal, Noah.

Seni sonsuza kadar seveceğim.

Twcet

~~~~~

Mektubu katlarken Emily eve geldi. "Hey, Noah."

"Hey."

"Ne yapıyordun?"

"Kız kardeşinin bana yazdığı mektubu okuyordum."

Emily üzgün gözlerle bana baktı. Tweet'in hastalığı süresince ona çok yardımı dokunmuştu.

"Peki, benim tatlı Halle'm nerede?"

"Düzenlediğin kız gecesi partisi için en güzel bebeği seçtiğinden emin olmaya çalışıyor."

"E, tabii. Bu çok önemli bir şey." Bir an bana bakıp duraksadı. "Hey, sen iyi misin?"

Hafifçe gülümseyerek, "Evet ama nedense üstümde bir gerginlik var," dedim.

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Bu gece Halle'nin bende kalmasına ne dersin? Böylece sen de gece istediğin saate kadar takılırsın. Yaşadıkların çok zor. Bir yere tıklıp kalmadan bir gece rahat rahat takılmayı hak ediyorsun. Çık ve biraz eğlen."

"Bu muhteşem olur, Emily. Teşekkürler. Gidip Halle'nin çantasını hazırlayayım."

"Ben hallederim."

Tam o esnada koridordan gelen küçük ayak sesleri duyduk. Halle'yi bir şey yaparken izlemeye bayılıyordum, özellikle de koşarken. Bunu o kadar azim ve kararlılıkla yapıyordu ki...

"Emmie! Emmie! Emmie!" diye bağırdı.

Halle, teyzesini gördüğü için çok heyecanlıydı. Emily ile vakit geçirip kızlara özgü şeyler yapmaya bayılıyordu. Karşıdan koşa koşa gelip kendini Emily'nin açık bir şekilde bekleyen kollarına attı.

"Merhaba, kuşum. Bu geceyi nasıl geçirmek istersin? Bende kalıyorsun."

"Buna bayılırım ama gidip birkaç bebek daha almam lazım."

"Tabii ki. Lafı bile olmaz."

Halle o yuvarlak, tatlı yüzünü bana çevirdi. Her yerine endişe yayılmıştı. "Babacığım, bu gece sen ne yapıyorsun?"

Benim bazı planlarım var. Bir arkadaşım ile buluşacağım." Emily ile birbirimize baktık.

"Annemi özlüyorum."

"Biliyorum. minik kuşum. Ben de. Bak, benim gitmem gerek. Arkadaşım ile buluşacağım ve biraz erken gitmek istiyorum."

"Halle, hadi gidip birkaç tane daha bebek alalım, hatta pijamalarını ve diş fırçası da alınız."

Halle minik elini Emily'nin eline koydu ve koridordan odasına doğru yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra koşa koşa yanıma geldi. Onu kaldırdım ve kollarımızı birbirimize doladık. Onu sımsıkı sardım ve saçlarına doğru, "Seni çok seviyorum, minik kuş," diye fısıldadım. Dünyadaki en güzel açık mavi gözler bana döndü. Küçük dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de seni çok seviyorum, babacığım."

alo alo alo

Buraya gelirken çok gergindim ve birkaç defa avuçlarımdaki terleri pantolonuma sildim. Arabadan indim ve buluşma yerimize doğru yürüdüm. Durup kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Başımı sağa sola, omuzlarımı da öne arkaya doğru esnettim ve derin nefesler aldım. Hiçbir işe yaramadı gerçi. Sonra bana seslenildiğini duydum.

"Noah?"

Arkamı dönüp ona baktım. Boğazıma oturan basketbol topu büyüklüğündeki yumruyu yutkundum. Tanrım, çok güzeldi. Gülümseyerek, "Selam," dedim.

"Özür dilerim, geciktim. Havaalanından buraya gelirken bayağı trafik vardı." Orada durup gülümseyerek bana bakıyordu ama gözlerinde merak vardı. "İm... Bütün bunlar da nedir?"

Göz temasını bozmadan hızlı birkaç adım atarak tam önünde durdum. "Bir erkek, bir numaralı kızı için özel bir şeyler yapamaz mı?"

O inanılmaz, camgöbeği mavisi gözlerini kısıp bana baktı. "Şey, bence yapabilir."

"Evine hoş geldin, Tweet."

Diğer elimi beline dolarken bir elimle de boynundan tutup onu kendime çektim ve dudaklarımız birbirine yapıştı. Onu öpmeyi seviyordum. Hâlâ dünyadaki en sevdiğim tattı.

Hafif bir inleme duyduğumda geri çekilip gülümse-dim. "Sana daha önce iş için şehir dışına çıkmandan nefret ettiğimi söylemiş miydin?" derken dudaklarımız hâlâ birbirine değiyordu.

"Evet, ama eve dönüş seksi oldukça iyi oluyor." Göz kırptı.

Aklımdan onun çıplak ve altımda uzanıyor olduğu hayalini atmak için başımı salladım. Kendimi oyuna vermeliydim. Bizim yerimizdeydik ve bu yüzden biraz daha beklemem lazımdı. Masamızın etrafına sarı taç yaprakları serpmek, barbekü alanından elektrik kablosu çekip masamızın üstündeki ağaca küçük sarı ışıklar asmak için biraz erken gelmiştim. Güneş yeni yeni battığından ışıklar henüz görünmeye başlıyorlardı. Masamızda iki beyaz tabak, gümüş çatallar, bir şişe şarap, iki bardak ve bir parça çikolata kremalı kek vardı.

Elini tuttum ve masamıza doğru onu arkamdan sürükledim.

"Halle nerede?" diye sordu.

"Emily'de." Masanın önünde durdum ve Iphone'umdaki müzik listesini açtım. Telefona ilk buluşmamızda kullandığım küçük hoparlörleri takmıştım. Bir gün onları

tekrar kullanacağımı biliyordum. *Everything* çalmaya başladığında onu göğsüme doğru çektim.

“Gelip beni görmek istemedi mi?”

“Bugün geleceğini söyleseydim benimle gelmek isteyeceğini biliyorsun. Bir süre seni sadece kendime saklamak istiyorum.” Hiçbir şey söylemeden bana baktı ve gülümsedi. Dudaklarına hafif bir öpücük kondurup, “Dudaklarını özledim,” diye fısıldadım.

“Onlar da seni özledi. Her yerini hem de.” Seksi bir şekilde sırıttı.

Hafifçe sağa sola salınarak bir süre öyle durduk. Yapmak üzere odluğum şeye inanamıyordum ama artık zamanı gelmişti.

Yutkunup bir an duraksadım. “Dr. Lang test sonuçların için aradı bugün.” Durduk ve birbirimize baktık. “Bu sene de hepsi temizmiş. Bu kansersiz dördüncü yılın demek oluyor.” Kelimelerde boğuluyordum neredeyse.

Halle’nin doğumundan sonra aldığı kemoterapi işe yaramış ve Tweet kansersiz yaşamaya devam etmişti ama yine de bu testler çok stresliydi ve insanın kalbine indirebiliyordu. Her seferinde onu ikinci kez kaybedeceğimi düşünüyordum ve her takipte bütün o hatıralar canlanıyordu.

Derin bir nefes alıp, “Yılın bu zamanından nefret ediyorum. Bedenimin temizlendiğini bilsem bile, sanırım hiçbir zaman tam olarak kanserden kurtulamayacağım.”

Onu daha sıkı tuttum. “Keşke sana her geçen sene çok daha iyi olacaksın diyebilseydim.”

“Mektubunu buldun mu?” diye sordu.

“Evet. Neden şimdi vermeye karar verdin?” İş gezisine çıkmadan önce komodinin üstüne koymuştu.

“Doğru zaman olduğunu hissettim. Kanserden kurtulmamın beşinci yılında verecektim ama neden bekleyeyim

ki?" Şimdi yaşlarla dolan o delici camgöbeği mavisi gözlerle bana baktı.

Konuyu değiştirmem lazımdı. Kutlama yapıyor olmamız lazımdı, geçmişini düşünmemiz değil.

"Beşinci yılını nasıl kutlamak istersin?" diye sordum.

"Özel bir kutlama yapmamız lazım. Bilirsin işte, bir yerlere gitmek gibi."

"Düğüne ne dersin?"

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Düğün mü? Kimin düğününe gideceğiz ki?"

"Bizimki nasıl olur?"

Bir adım geri atıp dizlerimin üstüne çöktüm. Yüzündeki katıksız şaşkınlık ifadesi paha biçilemezdi. Hatta cebimden telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekmeyi bile düşündüm ama sonra kendi kendime bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim.

"Gözlerinin içine baktığımda istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyi görüyorum. Her sabah heyecanla uyanıyorum çünkü o gün seni göreceğimi ve o gece seninle olacağımı biliyorum. Ve ikisinin arasında seninle ve dünya güzeli kızımızla vakit geçireceğimi de.

"Seninle geçirdiğim her yılın, her ayın, her günün her dakikasının her saniyesi kusursuzdu. Seni seviyorum. Sana tapıyorum. Ve hayatımın geri kalanını seni mutlu etmek için geçirmek istiyorum." Bir dakikalığına durup cebimden sarı, tek taş bir yüzük çıkardım. Gözlerinin içine baktım. "Amand..."

"Sen bana böyle seslenmezsin. Sakın bir daha deme ve hemen değiştir." Yanaklarından yaşlar akıyordu.

"...Tweet. Bana karım olma onurunu bahşeder misin?"

Kelimeler boğazına düğümlendiği için tek kelime bile edemedi. Titreyen elini uzatıp parmağını yüzüğe soktu. Ayağa kalkıp onu nefessiz kalana kadar öptüm.

"Seni seviyorum, Noah."

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Noah."

"Bir daha."

"Seni seviyorum, Noah." Bir iki saniyeliğine duraksadı. "Bayan Stewart olacağım." Kendi cümlesine kahkaha-
larla güldü. "Güldüğüm için özür dilerim. Ama bu kula-
ğa..."

"Kusursuz geliyor değil mi?" dedim.

"Aslına bakarsan, daha kusursuz olamazdı."

SON

TEŞEKKÜR

Bilgisayarın karşısına oturup *Şimdiki Zamanın Kusursuzluğu*'nu yazdım. Ama bu kitap bireysel bir projenin ürünü olmadı. Bu kitabı hayata geçirmemde emeği geçen birçok harika insan vardı.

Jeff Bailey'ye: Tam desteğin için sana teşekkür ederim. Kayıp dosyalar, notlar ve şüphelerimden dolayı sinir krizlerine girdiğimde bana sabır gösterdin. Gözlerim göremeyecek kadar yorgun ve bulanıkken benim gözlerim oldun. Seni düşündüğünden daha çok takdir ediyorum.

Buster ve Jack'e: İki sessiz yazma ortağıma; köpeklerime teşekkür etmezsem büyük bir hata yapmış olurdum. Evet, doğru okudunuz. Köpeklerime teşekkür ediyorum. Ben konuşurken, gülerken, ağlarken ve lanetler yağdırırken onlar gece gündüz beni dinlediler. Sadece gök gürlediğinde ve ben ağzı dolusu küfürler savurduğum zamanlarda diğer odaya gidip saklanmayı tercih ettiler.

Kardeşim Kelly Forsberg: Sana sadece bu kitap için değil, hayatım boyunca bana verdiğin sevgi, destek ve yüreklendirmelerin için teşekkür ederim. Biz her zaman ~~özel~~ bir bağla birbirimize bağlı olacağız. Bugün burada ~~olmamı~~ sana borçluyum.

Kusursuz ön okumacılarıma: Tutkunuz ve bağlılığınızla beni kendimden geçirdiniz. Bu süreç boyunca beni daha iyi bir yazar olmaya yönelttiniz.

Beth Hyams'a (Benim için her zaman Beth Anne olarak kalacaksın. İsmindeki 'e'yi yazmayı unutmadım): Hayatımın iyi, kötü, saçma bütün evresinde benimle birlikteydin. Arkadaşlığımızın kıymetini biliyorum. Bu yolculuk boyunca yanımda olman benim için çok önemliydi. Seni seviyorum.

Stacy Bailey Darnell (nam-ı diğer Prenses): Hak ettiğin teşekkürü etmek için bin tane daha kitap yazmam gerek ama bu bile sana teşekkür etmek için yeterli olmaz. *Şimdiki Zamanın Kusursuzluğu* ortaya çıkmadan önce bile zaten başarılıydı. Çünkü bu kitabı oluşturma sürecinde seni daha iyi tanıma fırsatım oldu. Seni seviyorum P!

Lisa Harley (nam-ı diğer HS): Bütün bunlar senin suçun. Bana ilham kaynağı oldun, yol gösterdin, gerektiği zamanlar kıcımı tekmeledin ve Cade'imi yarattın. Benim sonsuz sevgime ve saygıma sahipsin.

Kristina Amit: Birbirimize kaç tane mesaj atmış olabiliriz? Bir sürü mü? Senin sezgilerin beni bazı şeyleri tekrar düşünmeye itti ve bu sayede daha iyi bir yere vardım. Umarım şimdi Noah'nın beyzbol şapkasını takış şekli hoşuna gitmiştir.

Ana Zaun: Bir okulda *Bağımsız Yazar 101* dersleri vermelisin. Kişisel yayıncılık süresince bana yaptığın yardımlara ve desteğine ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen benim Bay (hmm... Bayan) Miyagi'msin.

(Bak, bunları "orada" kelimesini bir kez bile kullanmadan yazabildim.)

Kim Shackelford (nam-ı diğer Düşes): Benim Carolina'daki kız kardeşim. Bana yazdığın notlara bayıldım. Seni ağılattığım ve aynı zamanda da heyecanlandırdığım için üzgünüm. Avery'nin muhteşem bir annesi olacak.

Jamie Zishka: Bana görüşünü bildiren ilk ön okumacı sendin. O ilk e-postayı açarken çok heyecanlı ve gergindim ama cevabınla bir o kadar da sevinmiş ve duygulanmıştım.

Nicki DeStansi: Yorumların beni güldürdü çünkü kelimelerin sayfaları heyecanla çevirmeme neden oldu. Kötü günümde ve cesaretlendirilmeye ihtiyacım olduğunda yazmış olduğun notu kaç defa okuduğumu sana söyleyemem.

Susan Miskelly: Bir şeylere başka bir açıdan bakmamı ve düşünmemi sağladığın için teşekkür ederim. Bunun tahmin ettiğinden daha çok faydası oldu.

Maria DeSouza ve *Editing Divas*'a: Maria, sen hayatımda tanıştığım en kibar ve cömert insanlardan birisin. Seninle ilk konuştuğumuz andan itibaren sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim. Düzenlemelerin ve görüşlerin paha biçilemezdi ve *Şimdiki Zamanın Kusursuzluğu*'nu daha iyi bir kitap haline getirdi.

Robin Harper ve *Wicked by Design*'a: Kitabın kapağına tapıyorum. Ne istediğimi değil ama ne istemediğimi çok iyi biliyordum. Bir şekilde aklımı okudunuz ve tasarımımla aklımı başımdan aldınız. Sabırlı olduğunuz ve sınırlarınızı zorladığınız için teşekkür ederim.

Angela Mclaurin ve *Fictional Formats*'a: Benim için yasaklama emri çıkarmadığınız için size çok teşekkür ederim. Genelde birilerini takip etmek gibi sapık eğilimlerim yoktur ama en iyi metin formatlayıcıyı istemiştim ve siz en iyisisiniz. Ortaya çıkardığınız iş inanılmaz.

Şirinelerime: Beth Hyams, Stacy Bailey Darnell, Lisa Harley, Kristina Amit, Jamie Zishka, Nicki DeStasi, Kim Shackelford, Daisy Esquenazi, Sandra Cortez, America Mathews, Alexis Durbin, Stephanie Loftin, Dawn Costiera, Jennifer Diaz, Jennifer Mirabelli, Christine Mateo,

Leslie Cox, Marilyn Medina, Melanie Smith, Tabitha Willbanks, Tina Bell ve Tamron Davis. Kızlar, yıkılıyorsunuz! Hepinize *Şimdiki Zamanın Kusursuzluğu* ile ilgili haberleri yaydığınız için minnettarım.

Writer's Block Grubu'na: Bana verdiğiniz destek, bilgi ve cesaret her zaman daha da ilerlememi sağladı.

Kindle Buddies'e: Facebook'ta katıldığım ilk okuma grubu *Kindle Buddies* idi. KB sayesinde bir yığın muhteşem insanla tanışıp arkadaş oldum. Hayatıma dokunan harika kitaplar ve yazarlarla tanışmamı sağlayıp onu daha da zenginleştirdikleri için onlara teşekkür etmek istiyorum. Crysti Perry bu grubu açtığın ve hepimizle bu kadar iyi bir şekilde ilgilendiğin için sana teşekkür ederim.

Blog yazarlarına: Hepinize CANDAN teşekkür ederim. Bu yolculuğa ilk başladığımda özellikle herhangi ücret almadıkları halde bu insanların bilgisayar başında saatlerce oturup blog yazmalarına hiç anlam veremiyordum. Blog yazarlarını tanımak zorunda kaldığımda meseleyi anladım. Yazarlara ve kitaplara gösterdiğiniz sevgi, bağlılık ve tutku inanılmaz bir şekilde takdire şayan. Ayırdığınız zaman ve destek çok makbule geçiyor.

Okuyuculara: Teşekkürler! Okumak için *Şimdiki Zamanın Kusursuzluğu*'nu seçtiğiniz için gurur duyuyorum. Benim için iyi kitap, insana kendinizi iyi hissettiren, düşündüren ve hayata biraz daha farklı bir açıdan bakmanızı sağlayan kitaptır. Umarım bu kitap sizin için bütün bunları yapar. İyi okumalar!

Yazar Hakkında

Alison Bailey, Güney Carolina-Charleston'da doğdu. Çocukken hayal gücünü kullanarak, izlediği TV programlarına ve filmlere ek sahneler yazardı. Winthrop Üniversitesi'nde Tiyatro Bölümü'nden mezun oldu. Winthrop'tayken, daha sonra sahneye koyduğu tek kişilik bir gösteri yazmaya başladı. Yıllar boyunca yazmaya ve tek kişilik oyun yaratmaya devam etti. Ama sonra hayat onu bir süre engellediği için kalemını bırakmak zorunda kaldı. Bir arkadaşının tavsiyesi üzerine tekrar yazmaya başladı. Alison Ocak 2013'te bilgisayarının karşısına oturdu ve ilk romanı *Şimdiki Zamanın Kusursuzluğu*'nu yazmaya başladı.

Alison, Charleston'da eşi ve iki tüylü çocuğuyla (köpekleri) yaşamaktadır. Diyet Pepsi ve şekerli olan her şeye düşkünlüğü vardır.

Spotify Şarkı Listesi

Bağlantılar

Facebook | Alison-G-Bailey

Goodreads | AlisonGBailey

Twitter @AlisonGBailey1

Blog | alisonbailey.blogspot.com

